DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

R. İDELİ

Eflâl II

© Mir.az

"Kafesin biri, bir kuş aramaya çıktı."

Franz Kafka

düzeltmesi kaktüsun tarafından yapılmıştır

"Minik kuşlarıma..."

Karan Efdal AKDOĞAN

Sevgili kardeşim Miray,

Güzelim, canımın içi, cennetimin parçası...

İnan bana, seni çok özledim. Seni düşünmediğim tek bir an bile yok. Ama yapamadım. Sana söz verdiğim gibi günlüklerini devam ettiremedim, küçük kardeşim. Göğsümün ortasına yerleşen bir sızı, buraya gelmeme engel oldu. Kızma bana, utandım. Yaptıklarımı, önce sana sonra kendime itiraf edemedim. Yüzleşemediğim yalanların ortasında savruldum.

Bir kadına tutuldum. Ona yalan söyledim. Âşık oldum. O kadın her şeyim oldu. Ve onu kaybettim.

Şaşırma hiç. Yıllardır yalnız başımayken, gerçek aşkı bana bir anahtarın getireceğini ben de bilmiyordum. Kendimi ona öyle kolay kaptırdım ki hâlâ inanamıyorum. Evet, abin âşık oldu. Bile bile atladı o uçurumdan. Sevdanın çemberinden yanacağını bilip de geçti. Hani derler ya, "Ateş böceği âşık olmuş ateşe; yine de koşmuş, yanacağını bile bile." İşte tam o noktadayım, kardeşim. Yanacağımı bile bile atladım ateşe.

Sana, onu tanıtmadım, değil mi?

Eflâl.

Lâl.

Lâl'im.

Gül güzeli.

Hayatıma onun girdiği gün, miladım olan gün, her şey öyle karmaşıktı ki bir an kendimi bile unutacağımı düşünmüştüm. Her yerden kötü haberler geliyor, dertlerin biri bitmeden biri başlıyordu. Gri bulutların etrafımda gezdiğini hissettiğim anlarda onun gözleri hayatıma ışık tuttu.

O, gözlerini açtı, ben lâl oldum.

Dilinin tutulması ne demek, bilir misin? O okyanus mavisi gözleri gördüğümde, bir daha eski Karan olmayacağımı biliyordum. Kendimi uzun bir zaman sonra "Efdal" olmaya bu kadar yakın hissettim. Gecenin orta yerinde güneş doğmuş gibiydi. Şaşırdım kendime, hissettiklerime inanamadım. Ömer'e ruhunu kaybettiren o his miydi yaşadığım, anlam veremiyordum.

Çok korktum. Beni anlıyorsun, değil mi? İlk defa hissettiğim duygunun, beni altüst etmesine izin veremezdim. Onun gözlerinden kopamadım, hoşlantı olduğunu söyledim kendime. Çünkü o gözlerden etkilenmeyecek tek bir adam dahi olacağını sanmıyordum. Başka bir sebebe tutunacak olursam... Ona söyleyeceğimiz yalanlara devam edemezdim. Bir amacımız vardı ve ben, bu amaçtan saparsam her şey mahvolurdu.

Oldu, kardeşim. Her şey mahvoldu. Her şeyimi kaybettim.

Hayatıma onun girdiği günün sabahı uyandığımda, içimde oluşan hisse kulak vermiş olsaydım her şey başka olabilirdi.

Sana, olanları tüm gerçekliğiyle anlatacağım. Ona anlatmadan sana anlatmak istedim. Beni prangalara germeden önce anlamayı dene, olur mu? Biliyorum, anneme verdiğim sözü tutamadım ve bir kadının kalbini kırdım.

Hayır, daha beteri. Sevdiğim kadının kalbini kırdım.

Azaplar içinde yanmama neden olan o gün, güneşin yavaş yavaş kaybolduğunu hatırlıyorum. Söyledim ya, içimde bir his vardı. Şirkette daha fazla duramadım. Arabaya bindim, eve gitmek için yola çıktım. Yoğun bir trafiğin içine girdiğimde kulaklarımı dolduran kurşun sesleri ile içimde bir korku peyda oldu.

Birileri, bana nişan alarak diğer arabalara da ateş etmeye başlamıştı. Korktuğum, kendi canım değil; diğer arabalardaki insanların canıydı. Zırhlı olan arabanın içinde bana zarar gelmezdi zaten ama kurşunlardan biri, hiç günahı olmayan birine değebilirdi. Beklediğim oldu, yanımdaki arabadan acı içinde inleyen bir kadının sesini duydum.

Arabadan aceleyle inip kadının yanına gittiğimde, omzundan yaralandığını fark ettim. Arif ve diğer çocuklar, üzerimize yağan kurşunları durdurmaya çalışıyordu. Ben ise kadına ilk yardımda bulunuyordum. Ben, içimdeki vebal ile savaşırken, saldırganların olduğu araç karşı şeritten ilerledi, gözden kayboldu. Olayın akıbeti, bununla sınırlı değildi. Her şey burada bitiyor sanıyorsan bizim hayatımıza uzak kalmışsın demektir, kardeşim. Her şey daha yeni başlıyordu.

Kadınla ilgilendiğim sırada, Arif şirkette sunucu odasında yangın çıktığını ve Ömer'den haber alamadıklarını söyledi. O an kendime lanet ettim. Şirketten erken ayrılmasaydım, her şeyi önleyebilirdim. Biz hastaneye doğru yola çıktığımızda, Ömer'den haber geldi ve herkesin iyi olduğunu öğrendik. Ama bunlarla da bitmemişti. Küçük abin aradığında, sabahtan beri içimde yanan o his daha da alevlendi.

Telefonu açtığımda ağlıyordu, hıçkıra hıçkıra. "Kırmışlar, abi," dedi Alptekin, canından can gidiyormuş gibiydi. "Kardeşimi kırmışlar."

Mezarını paramparça etmişler, kardeşim.

Senin yokluğuna hiçbir zaman alışmadım, alışamayacağım da. Ben bu hisle yaşamayı öğrendim ama Alptekin yapamıyor. Ne zaman iyileşiyor desem onu daha da dipte buluyorum. Sorun şu ki bazen kurtulmak istemiyormuş gibi bakıyor. Ölümden beter acılar da varmış. 30'umdan gün aldığım şu zamanlarda, bunu daha yeni öğreniyorum.

O, telefonun diğer ucunda ağlıyordu. Ben, söyleyemediğim gerçeklerle yüzleşiyordum. Nasıl söylerdim ki ona mezarının boş olduğunu? Küçük kardeşini kaybettiği yaştan sonra bir daha yaş alamayan Alptekin'e, "Miray'ın mezarı boş. Çünkü patlamada ona dair tek bir parça bile bulamadık," diye, nasıl derdim? Her zamanki gibi sustum. Annemizin sağ kolundan başka bir şey olmadığını da bilmiyor. Sizi, orada tüm bedeninizle yatıyor sanırken toprağın sizi almadığını düşündüğüne de eminim. Ona göre siz, sizi son gördüğü hâlde olmalısınız.

Alptekin 24 yaşında ama sen gittiğinden beri 19'undan bir yaş daha büyümedi. Küçük abin, seni kaybettiği gün, yılların içinde esir düştü. Elimden geleni yapıyorum ama bazen kendi ellerim bana bile ulaşmıyor.

Ona cevap vereceğim sırada, Etiler'deki evlerin etrafında bir arabanın gezdiğini öğrendim. Söyledim ya, biri bitmeden biri başlıyordu. Yasin de dâhil, herkesin gizli evi olan civarda birinin gezmesi, beni şüphelendirmişti. Alptekin'i mezarlıktan uzaklaştırmanın tek yolunun bu olduğunu biliyordum. O yüzden ona, "Etiler'deki evlerin etrafında şüpheli bir araba geziyormuş. Oraya git ve bir bak, Alptekin," dedim. "Oradan uzaklaş ve dediğimi yap!"

Öfkeyle, "O mu, abi?" diye sorduğunda doğru yolda olduğumu sanmıştım. Bilemedim, güzel kardeşim. Önce sen affet beni, ne olursun.

Akrebin yelkovana yenik düştüğü birkaç saatin ardından, olan biteni öğrendim. Hastanede bir can için beklediğimiz sırada, Alptekin'in onunla beraber içeri girdiği anı hiçbir zaman unutamayacağım. Telaşlıydı, ağlıyordu. "Ben bir kadına vurdum, abi! Belki de onu öldürdüm!" dedi.

Başımdan aşağı kaynar sular döküldü. İnanmak istemedim. Benim karıncayı bile incitmeyen kardeşim, bir kadına mı zarar vermişti? Ve bunu bile isteye mi yapmıştı?

Söylediğine göre, eve gittiğinde onu kapının önünde görmüş. Başında kapüşonu varmış. Hava karanlık ve yağmurlu olduğu için onu erkek sanmış. Onu, bizi bu hâle getiren, ailemizi katleden adam sanmış.

Öfkeliydi, yüreğindeki acıyla düşünmeden hareket etti, sorgulamadı, kafasında kurduğuna inandı, acısından dolayı intikamını almak istedi. Onun suçsuz olduğunu söyleyemem ama onu anlayabiliyorum. Hem zaten onu oraya ben yönlendirmedim mi, onu suçlayabilirim ki? Lâl'e vuran ellerin sahibi ben olmasam da buna ben sebep oldum.

"Lâl mi?" diye soracaksın, biliyorum. Ömer ve Alptekin gibi başlama, lütfen. Ona böyle seslenmem, o gözleri gördükten sonraki lal oluşumun etkisiydi. Adı Eflâl'di ama sanki ben ona "Lâl" diyebileyim diye konulmuştu adı. İstesem de "Eflâl" dökülemedi dudaklarımdan.

Hep Lâl'di, hep de öyle kalacak.

Sence bir daha izin verir mi ona böyle seslenmeme? Bilmiyorum. Sana sorarken bile içimde bir umut yeşeriyor, küçük kardeşim. Umut, hiçbir zaman bitmeyecek.

Alptekin'i yatıştırmaya çalışırken Lâl'in iyi olduğunun haberini aldık. Bu, güzel bir haberdi. Her şeyi açıklayıp ondan af dileyecektik. Affeder miydi, bilmiyordum ama cezamızı çekmeye hazırdık. Alptekin, onunla konuşmak için can atıyordu. Gerçeği söyleyecek, hatta ayaklarına kapanacaktı.

Keşke her şey bu kadar kolay olsaydı.

Telefonum çaldı, arayan Yasin'di. "Kardeşim yaralanmış! Karan, benim kardeşimi öldüreceklerdi!" diye endişeyle bağırdı. İlk başta idrak edemedim. Yasin'in kardeşi yoktu ki. En azından biz öyle sanıyorduk. Daha sonra, hastanede olduğumu öğrendiği için beni aradığını söyledi. Kardeşinin başından darbe aldığını söyleyince parçaları birleştirdim. Alptekin'in yaraladığı kadın, Yasin'in manevi kardeşiydi.

Yasin'in bizden bile sakladığı kardeşine, benim kardeşim istemeden de olsa zarar vermişti.

Kelimenin tam anlamıyla, yıkıldım. Tanımadığım birine zarar vermek bile bana bu kadar zor gelirken, kardeşim bildiğim adamın canına zarar verdiğimi öğrendim bir de. Endişesini telefondan bile hissediyordum. Ona gerçeği açıkladığım andaki ses tonunu unutamam.

"Alptekin mi? Bizim Alptekin? Neden? O böyle bir şey yapmaz! Eflâl Görkem, benim kardeşimin adı. Alptekin değildir. Git, öğren. Alptekin değildir!"

İnanmak istemedi. Kısa bir süre inkâr etti. Sessiz kaldım. Ona yalan söylemeyeceğimi bildiği için en sonunda inandı. Benim kadar kahroldu. Defalarca, "Nasıl?" dedi. Bütün gerçekleri açıkladım. Bu sefer büyük bir öfkeyle doldu. Yurt dışında görevde olmasa anında hastaneye geleceğini, Alptekin'i de beni de öldürmekten beter edeceğini biliyordum.

Keşke öyle yapabilseydi.

Lâl uyanmadan önce Yasin tekrar aradı. Ona gerçeği söylememizi istedi. Alptekin'den bahsetmememizi, ona zarar veren kişiden haberimiz olmadığını anlatmamızı istedi. Önce kabul etmedim. Böyle bir şey yapamam diye reddettim. Nedenleri olduğunu ve eğer böyle söylemezsek ona zarar geleceğini söyledi. O, abisiydi. O ne derse yapmak zorundaydım. Hem kardeşine zarar verdikten sonra ona karşı boynum kıldan inceydi. Aralarına girmek, ilişkilerine karışmak benim haddim değildi.

Kızma bana, ben de istemezdim böyle olmasını. Geleceği göremiyorum. Zaman ilmek oldu, duygularımın boynuna dolandı. Ona âşık olacağımı bilemezdim. Aşka inanmazken ona tutulacağımı nereden bilecektim ki?

Bana bir "Karam" deyişi vardı ki...

Sebebim de olur, ecelim de. Geleceğim olması için elimden geleni yapacağım, sözüm olsun sana.

Kalbimdeki isimsiz duyguların nedenini, onu hastanede Arif'le bırakıp gittiğimizde anlamam gerekirdi. Birkaç gündür tanıdığı bir kadından uzaklaşırken kim öyle hissedebilirdi ki? Ama yapamazdım, yanlıştı. Ona yalan söylemiştim. Onun iyiliği için bile olsa çok büyük bir hataydı. Bunu, ne ona ne de kendime yapabilirdim. Yasin'in anlattıkları da üstüne eklenince emin oldum. Hatamı telafi etmek için ona yardım edecektim. Sadece bu kadardı.

Ailesini kaybettiğinde 17 yaşındaymış. Planlı bir trafik kazasında kaybettiği ailesinden başka kimsesi yokmuş. Urfa'da başlayan bir hikâyenin sonucunda, Türkiye'de tanıdığı tek aile olan, Görkemlerin yanına gelmiş. Babası, Görkemlere güvenip soyadını bile "Görkem" koyarken onlardan başka kime güvenebilirmiş ki? Yasin, onu kendi kardeşi gibi sahiplenmiş. Şimdilerde gerçeği öğrendiğimiz ve suçsuz olduğunu bildiğimiz Baran Demiroğlu'ndan, yani dedesinden onu korumak için her şeyi yapmış.

Ta ki Baran Demiroğlu, Lâl'in varlığını öğrenene kadar.

Onun, polis korumasındaki bir evde üç ay boyunca yaşadığını düşününce kalbim sızlıyor. Yaşadığı korkuları, hissettiği yalnızlığı, çaresizliğini ondan söküp almak istiyorum.

Öyle güçlü bir kadın ki... Her ne kadar Yasin yanında olsa da tek başına aşmış bütün zorlukları. Ailesini kaybettikten sonra bilmediği bir ülkeye tek başına gelmiş ve kendine yeni bir hayat kurmuş. Tüm yaşantısını baştan şekillendirirken yeri geldiğinde düşmüş ama çok büyük başarılar elde etmiş. Kendisine ait bir restoranı var ve orada sahne alıyor.

Bir gün onu dinleyebilmen için vazgeçemeyeceğim hiçbir şey yok.

Sesinin bendeki etkisini sana tarif edemem, kardeşim. Hiç görmediğin bu yanıma ben de pek aşina değilim. Sahnede nasıl parladığını görseydin, sesinin güzelliğine şahit olsaydın ona neden âşık olduğumu anlardın. Sahi, sana onun güzelliğinden hiç bahsetmedim, değil mi? Kalbinin güzelliğinin yansıdığı melek gibi bir yüzü var. Sanki şimdiye kadar yaşadığım bütün sıkıntıların ödülü olarak gönderilmiş. Parlayan gözleri ile bana bakması bile şükür sebebim. Açık kahverengi saçlarını savurarak bana doğru yürümesi bile kalp atışlarımı hızlandırıyor. Nefesimi kesen gülüşünü anlatsam saatlerce beni dinlemek zorunda kalırsın.

Öyle ani girdi ki hayatıma, altüst oldum. "Düzenim bozulur, hayatım altüst olur diye endişe etme. Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden daha iyi olmayacağını?" demiş Şems-i Tebrîzî. Lâl'in beni dönüştürdüğü adamı görünce ona tüm kalbimle hak vermeye başladım. Böylesine bir şey hissedeceğimi bilseydim hayatımı hiç düşünmeden kendi ellerimle altüst eden ben olurdum.

İçimde ona karşı beslediğim hisler öyle yoğun ki ona zarar vermek isteyenleri çıplak ellerimle boğmak istiyorum. Yasin, gerçeği anlatmamızın arkasındaki nedenleri açıklayınca öfkeyle dolduğumu hatırlıyorum. Sanki damarlarım patlayacaktı. Böylesine güzel bir kalbe sahip olan bir kadına kim, nasıl zarar vermek isterdi? Hem de hiç suçu günahı yokken.

Yasin'in söylediğine göre, Baran Demiroğlu olayı kapanmamıştı. İşin arkasında başka bir şey olduğundan şüphe ediyordu. Ama Lâl'i ne hapsetmek istiyordu ne de telaşlandırmak. Bu yüzden bizden yardım istediğinde onu geri çeviremedim. Yaptığım hatayı telafi etmek için elimden geleni yapacağımı söyledim.

Yasin, uzaktaydı ve Lâl'in yalnız kalmasını istemiyordu. Ayrıca, Lâl'in iyi bir korumaya ihtiyacı vardı. Ömer, onu bizim eve getirmeme karşı çıksa da onu uzaktan koruyamayacağımı düşündüm. Yanımda olmalıydı, iyi ve güvende olduğunu görmeliydim.

"Abi, sen onu ilk gördüğün anda âşık olmuşsun zaten. O yüzden bırakmak istememişsin!" dediğini duyar gibiyim, güzelim. Bunu da kabullenirsem ona yaşattıklarımın vebalinin altından kalkamam. Şimdilik kendimi kandırmama izin ver.

Onu eve getirdiğimde, Lâl'in bu durumu sorguladığını ve gerçekleri Yasin'den öğrenmek için öfkelendiğini duydum. Yasin, Baran Demiroğlu ile ilgili gerçekleri tamamen öğrenmeden Lâl'e bir şey anlatmak istemiyordu. "Lâl, dedesinin suçsuz olabilme ihtimalini öğrenirse ailesinin mezarına gidebilmek için her şeyi yapar," diye düşünüyordu.

Beni affetmen için bir sebep daha çıktı. O mezarların, boş olduğunu biliyordum ama ona söyleyemedim.

Sence, benim haddime mi?

Yasin, mezarların boş olduğunu söyleyince duraksamıştım. Ben bu hisse aşinaydım. Senin mezarının boş olduğunu Alptekin'e söyleyememenin nasıl hissettirdiğini bildiğimden sessiz kaldım. Hem, onun durumu çok farklıydı. Almanya'dan Türkiye'ye gelen naaşlar otopsi yapıldıktan sonra defnedilecekken, cenaze namazından önce naaşlar ortadan kaybolmuş. Yasin, bu durumu Lâl'e söyleyememiş. Allah kahretsin ki onu anlıyorum. Zaten acıyla yanan bir bedene, bir dert daha ekleyememek, bu acıyı da kendin üstlenmek ne demek, çok iyi biliyorum. Yıllardır mezarları arayan Yasin, Lâl'den sakladığı gerçeklerin ne kadar ağır olduğunu biliyordu.

Onu öz kardeşi gibi sevdiğini gördüm. "Gerçeği söylemeden önce mezarlarını bulmam lazım. Kaybolan naaşlar, benim sorumluluğumdaydı. Ona bunu yaşatmadan önce, mezarlarını bulursam belki beni affeder," dediğinde, haddim olmadığını anlamıştım. Yasin uzun bir zamandır sessiz kalmışsa benim bunu yapmaya hakkım yoktu

Hem yapabilir miydim, bilmiyorum. Gerçeği söylediğimde, onun yıkılacağını ve saatlerce ağlayacağını biliyordum. Bunu görmeye dayanamazdım, kardeşim. Bencillik, biliyorum. Bu yüzden Yasin gibi ben de o mezarları arıyorum. Bulacağım. Onun için bulacağım. Beni affetmesi için değil, ailesinin mezarlarına gidebilmesi için, kaybolmuşluk hissinden kurtulabilmesi için bulacağım.

Baran Demiroğlu'nu araştırırken yüzleştiğim gerçekler vardı. Baran Demiroğlu'nun yeğeni Ali Demiroğlu tarafından sevilmediği gibi... Nedenini umursamamın tek sebebi, ucunun Lâl'e dokunmasıydı. Ona zarar vermek isteyen kim olursa olsun, hesabını soracak ve onu bu tutsaklıktan kurtaracaktım.

Geç kaldım, değil mi?

İnan bana, ondan uzak durmaya çalıştım. Ona söylediklerimden sonra evden çekip gittiği o gün ona karşı hiddetlenmemin sebebi buydu. Alptekin'le görüşmüştüm. Lâl'in karşısına çıkıp gerçekleri anlatacağını söylemişti. Bu veballe yaşayamadığını, dayanamadığını suratıma bağırarak söylemişti. Tek cevabım, geç kaldığımızı söylemek olmuştu. Gerçeği söyleyeceksek bile bunu, onun yapmasına izin veremezdim. Sinirlenmişti ve tüm öfkesini kusmuştu. Gerçeği söylemememin nedeninin, Lâl'den hoşlanmam olduğunu söylemişti. Böyle düşünmesinin nedenlerinden biri, ondan bahsederken "Lâl" demem bile olabilirmiş. Ben, ona adıyla değil de Lâl diye nasıl hitap edebilirmişim.

"Ben hatalarımdan ders çıkarmayı öğrenebilirim ama sen benim hatalarımdan kendine bir hayat kurmaya kalkarsan, sonun nasıl biteceğini unutma, Karan Akdoğan! Yalanlar üzerine bir hayat kuramazsın!" dediğinde, sinirlenme sırası bana geçmişti. Yalnız, bir şey farklıydı. Sinirlendiğim kişi, bendim.

Alptekin'le görüştükten sonra eve geldim. Atamadığım sinirimle dolanırken açılan içli köfte mevzusu ve onu seven kişinin Alptekin olması, sinirlerimi daha da gerdi. Ben, yalanlar denizinde yüzen bir ahmaktım, çok büyük bir ahmak. Masada yemek yerken Ömer'in, "Gittin mi?" diye sorması, sinirimin üzerine tuz biber ekti. Alptekin'in yanına gidip gitmediğimi soruyordu. Bu sorunun ne yeri ne de zamanıydı. Zaten sırların içinde kalakalmıştım. Her

seferinde Alptekin'i hatırlamak ve onun söylediklerini aklıma getirmek, delirmeme sebep oluyordu.

Ve Alptekin'in haklı olmasından korkuyordum. Yalanlar üzerine bir hayat mı kuracaktım?

Bana, Alptekin'in haklı olduğunu söyleyeceğini biliyorum. Zaten siz ikiniz, hep birbirinizi savunurdunuz. Fakat bu sefer ikiniz de haklısınız. Yalanlar üzerine bir hayat kurmayı denedim ve her şey başıma yıkıldı. Her şeyim olan kadın, benden kilometrelerce uzağa savruldu.

Öfkesini kusan Alptekin de zaman zaman bir şeyleri yüzüme vuran Ömer de haklıydı. Lâl'e istemsiz bir şekilde bağlanıyordum ve kendimi durduramıyordum. O, hatamı telâfi etmek için yardım ettiğim bir kadındı sadece. Bununla yüzleşmesi gereken bendim, lakin acısını ondan çıkarmıştım. Arif'ten "hanım" diye hitap etmemesini istediğini öğrendiğimde onun da bu eve, bize alıştığını fark etmiştim. Ben yapamıyordum ama o, yapmalı ve durmalıydı. Bu evde kalıcı değildi, gidecek ve beni tek başıma bırakacaktı. Ona alışamazdım. O, bize hiç alışamazdı. Alışmamalıydı. Gerçekleri öğrendiğinde daha çok üzülürdü. Buna izin veremezdim.

Sana en kötü yeri anlatmadım. Kendime olan hıncımı ondan çıkardım. Ona kızdım... Bu evdeki kimsenin onun arkadaşı olmadığını, tavırlarına dikkat etmesi gerektiğini, burada kalıcı olmadığını söyledim. Saniyeler geçtikten sonra pişman olsam da iş işten geçmişti. Kırgın gözleriyle bana bakarken gitmek istediğini söyledi. Israr etsem de onu durduramadım, buna hakkım yoktu. Haklıydı. Onun yerinde olsam bunları söyleyene okkalı bir tokat atardım. Ama o, bunu yapmadı. O da senin kadar nahif biri.

Arkasına bakmadan evden çıktığında, ben de peşinden gittim. O soğuk evde hastalanması da benim suçumdu.

Yasin arayıp da Lâl'in hasta olduğunu söylediğinde bir şekilde evin içine girdim. Yanında olmak ve onun iyileşmesine yardımcı olmak istiyordum. Biliyorsun, bu konularda cahilim. Gönlünü nasıl alacağımı düşünürken, ona dokunduğumda acı içinde inlemesi, beni kendime getirdi. Ben ne yapıyordum? Beni yanında istemeyen bir kadına zorla yardım ediyordum.

Karının ağrıdığını söylediğinde, buna benim sebep olduğumu düşünmüştüm. Nedeni, narin kalbini kırmam olabilir miydi?

Sakın gülme. O, hayatıma girdiğinden beri beynim durmuş gibi. Böyle düşünmekte haklıyım. Ona bakarak konuştuğum zaman dudaklarımdan dökülen kelimelerin kaynağı, kalbimin derinlikleri oluyordu. Cümlelerimi süzgeçten geçirmeden konuşuyorum ve bunu sonradan fark ediyorum. Abin, tam bir budalaya döndü.

Ona dokunduğumda, sarıldığımda, onu öpüp kokladığımda hissettiklerimi sana anlatmak istiyorum ama utanıyorum. Evet, bunlar utanılacak şeyler değil, biliyorum. Sana bu duyguları yaşamak için şans verilmemişken benim sana bunları anlatmam, haksızlık, değil mi? Utandığım bu, kardeşim. Hiçbir zaman yaşayamayacağın bu duygulardan sana bahsedemem.

"Abi, dakikalardır ne yapıyorsun?" diye soracak olursan ben de bilmiyorum. Kalem elimde ama bunları yazdıran bir kadına vurgun olan ruhum. Kendime engel olamıyorum. Bunun için de beni affet.

Listem kabardı, biliyorum. Anlatacağım son bir şey kaldı. Geri dönülmesi imkânsız gibi görünen bir yol...

Ona gerçekleri anlatmak istediğim günler içindeydim. Artık kendime itiraf etmiştim, ona âşık olduğumu... Bu şekilde devam edemezdim. Onunla kurmak istediğim bir hayat vardı ve bu, yalanlar üzerine olmayacaktı. Ama karşıma başka şeyler çıktı.

Alptekin, ortadan kayboldu. Dikkatim o yöne gitmişken Lâl'e gerçekleri anlatmaya hazır olmadığımı fark ettim. Önce kardeşimi bulacak, sonra da onu Lâl'in karşısına çıkaracaktım. Lakin her gün başka bir yerde sabahlayan Alptekin'in, Baran Demiroğlu tarafından kaçırıldığını düşünememiştim.

Lâl, şirkete gelip sürpriz yaptığında, bir şeyler olduğunu anlamıştı. Gerçeği öğrenmekten korkuyordu. Gözlerindeki ifade, korkusunun yegâne aynasıydı. O korkuyu gördüğüm an, ona her şeyi anlatacağımın sözünü verdim. Akşam eve gidecektim, neye sebep olacaksa olsun, ona her şeyi anlatacaktım.

Anlatmak istediğim her şey, zamansızlığın kurbanı oldu. Geç kalmışlıklar, benim göbek adım oldu.

Lâl, Batuhan'la beraber yanımızdan ayrıldı. Dakikalar sonra, ilk önce, Alptekin'in Baran Demiroğlu tarafından kaçırıldığını, sonrasında Baran Demiroğlu'nun Lâl'in karşısına çıktığını öğrendik. Bittiğini o an anladım. Kıyıya vurmuş balık gibi çırpınmalarım boşunaydı. Lâl'in gideceğini biliyordum. Bildiklerim, yaşayacağım günlerin habercisiydi.

Lâl, gitti.

Arif de onunla beraber, Baran Demiroğlu'nun evine gitmişti ve Lâl, benim gelmemi istemedi. Kabul ettim ama içim içimi yedi. Evin dışında beklerken ömrümden ömür gitti. Yasin ilk uçakla Türkiye'ye gelirken, Ömer en az benim kadar endişeliydi. Lâl'in affetmeyeceği insanların listesi kabarıktı. Her birimiz, bununla yüzleşmeyi bekliyorduk, çaresizce...

Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Zaman kavramını yitirdiğim dakikalar yaşıyordum. Arif'in tek başına geldiğini gördüğümde başımı iki elimin arasına aldım ve öylece kalakaldım. Yolun sonu görünüyordu. Arif'le haber göndermişti. Onun kararına saygı duymamı istiyor, karışmamı istemiyordu. Eksik de olsa yarım da olsa geleceğini söylemişti. Ama dayanamadım. Arif, Baran Demiroğlu'nun suçsuz gibi göründüğünü söylese de Lâl'i orada bir başına bırakamadım. Gerçekleri öğrendiğini, Alptekin'le yüzleştiğini biliyordum. Yanına gitmek isteyişim, kendimi affettirmek için değil, onun güvende ve iyi olduğunu görmek içindi.

O eve nasıl girdiğimi hatırlamıyorum. Kaç kişiden darbe yedim, kaç kişiye yumruk savurdum, hatırlamıyorum. Her şey çok hızlı gerçekleşiyordu. Bodrum kata indiğimde, kardeşimi iple tavandan bağlanmış hâlde buldum. Sevdiğim kadın onun ayakucunda, yerde oturuyordu...

"Lâl," diye seslendiğimde, hızla ayağa kalktı, gözlerimin içine baktı. O bakışlardaki hayal kırıklığını görmektense yüzlerce bıçak darbesi yemeye razıydım. Yanıma geldi. Bu sefer gereğini yaptı. Yüzüme sert bir tokat attı ve arkasına bakmadan çıkıp gitti. Vurduğu tokat, yüzümün diğer yana dönmesine sebep olmuştu. Birkaç

saniye hareketsiz bir şekilde durdum. Bunu hak etmiştim. Tek düşündüğüm, yaşla dolu gözleri ve aklımdan çıkmayan o yüz ifadesiydi.

Aşk acısı böyle bir şey mi, kardeşim? Bu duyguyu yaşamadığın için çok mutluyum.

Baran Demiroğlu'nun bağırmalarına, küfredişlerine göz yumdum ve kardeşimi alıp oradan çıktım. Alptekin'i hastaneye götürdüm. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra yeniden o evin önüne geldim. Bir köpeğin, evi bildiği yerden ayrılamayışı gibi ben de sadece onu bekledim. Yüzüme bile bakmayacağını bilsem de uzaklaşamadım oradan.

Hangi odadaydı? Ağlıyor muydu? Benden ne kadar nefret ediyordu? Yaşadıklarının nedenini düşünürken canı yanıyor muydu?

Bu sorular, zihnimi talan ederken farkında olduğum tek bir şey vardı: Tüm acılarını ondan almak isterken ona en büyük acıyı ben vermiştim.

Mahvoldum, kardeşim...

Beni biliyorsun. Kendime ait dünyamda bir şekilde yaşamaya çalışıyordum. Hedeflerim vardı, almak istediğim intikamlarım, bir gayem vardı. Onu gördüğüm anda her şeyin yerle yeksan olacağını anlamalıydım.

Dünyam karanlık bir bahçeydi ama ben, bir gül güzeline vuruldum.

Ertesi günün sabahında önümden geçen arabalardan birinde onun olduğunu biliyordum. Urfa'ya gidiyordu. Yoluna çıkmaya hakkım yoktu. Boş olduğunu bilse de ailesinin mezarını görmeye gidiyordu. Hangi derdin çilesini çekecekti? Onca derdinin arasına bir tane de ben eklemiştim.

Bazen kafamı koparıp atmak istiyorum. Kendime acı çektirmek, kendi canımı yakmak istiyorum. Ona yaşattıklarımın cezasını bedenimle de ruhumla da çekmek istiyorum. İnsan ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin kendinden kaçamıyor, kardeşim. Beynimin içindeki sesler susmuyor. Canım yanıyor. Ben bazen bu kalple yaşamıyorum.

Koskoca adamım ama onun bir bakışıyla devrildim, bir daha ayağa kalkamıyorum.

Şimdi ben, sana bu satırları yazarken o, Urfa'da. Ne yapıyor, bilmiyorum. Bildiğim tek şey, güvende olduğu. Lâl'i uzaktan izleyen Arif'e, onun nasıl olduğunu bile soramıyorum, korkuyorum. "Ağlıyor, abi," derse kendimi tutamayacağımı biliyorum. Yüzleşeceğini bilecek kadar tanıyorum onu. Ona yaşattıklarımızın hesabını soracak ama ne zaman?

Henüz üç gün geçti ama dayanamıyorum.

Bir gün, affeder mi beni?

Kendime sorduğum bu sorunun cevabı, sadece Lâl'de.

Kelimeleri kâğıda dökmek zulüm gibi geliyor. Gerçeklerle tekrar tekrar yüzleşmek canımı daha çok yakıyor. Görünmez bir el, kalbimi avucunun arasına almış da sıkıp duruyor gibi. Belki inanmayacaksın ama acısı bile başka, bambaşka. Yaşadığımı hissediyorum. Onun sayesinde, acı çekiyorum ama yaşıyorum.

Yalan değil, içimde hâlâ bir umut var. "Anlar ve affeder," diyen yanımı susturamıyorum. Daha ona, onu sevdiğimi söyleyemedim. Böyle bitemez, bitmesin. Bir şansımız daha olsun. Bu sefer hiçbir yalan girmesin aramıza, yalansız yaşayalım her şeyi. Ne toyluğumu bahane edeyim ne de sakladığım gerçeklerle yüzleşememeyi...

Olur mu dersin? Bu sefer becerebilir miyim?

Buraya bir kez daha geldiğimde, yengenin gönlünü alabilmiş olmayı diliyorum. İnan, bunu tüm kalbimle diliyorum, canımın içi. Her şeyden çok, onu istiyorum. Gülümsemesinin yüzünü aydınlatmasını istiyorum. Kahkahalarıyla evimi şenlendirmesini, bana yeniden güvenmesini, ona soracağım soruya vereceği cevabın "Evet!" olmasını istiyorum. Bunun olması için elimden geleni yapacağıma emin ol.

Ama ya istemezse?

Bunu düşünmeyi şu anlık erteliyorum, ihtimali bile gönlümü dağlıyor.

Şimdilik hoşça kal, güzel kardeşim. Umarım beni affedebilirsin. Hatalarımı telafi edeceğim. Abine inan ve seni çok sevdiğimi unutma.

Yattığın yerde rahat uyu. Annemle babama, Efdal'dan selam söylemeyi unutma. Bir dahaki görüşmemizde güzel haberlerle geleceğim. Her zaman olduğu gibi gökyüzüne baktığımda tebessüm eden yüzünü göreceğim.

Hoşça kal, Miray'ım.
Seni çok seven abin,
Karan Efdal Akdoğan.

1

Bastırılan Duygular

Dünyanın bir işleyişi vardı. Güneş doğar, gün ağarır, gece olur; bir an aya selam yollar, bir an gündüzü uğurlardık. Bitmeyen ve mükemmel işleyen bir döngüydü bu. İki insanın birbirini tanıması, sevmesi, birbirine güvenmesi, âşık olması gibi... Ama bu döngü, mükemmel değildi. En azından benim için. Bu bir çark ise ben, bu çarkın dişleri arasında sıkışmıştım.

Göğüs kafesime saplanan küçük bir ağrının beni bu kadar *alaşağı* etmesi beklenmedik bir şeydi. Küçüktü, küçücüktü ama canımı yakıyordu. Acı o denli büyüktü ki bağıra çağıra ağlamak istiyordum. Ciğerlerimi dolduran, oksijen değil de zehirdi sanki, o ağrıyı besleyen bir *zehir*. Kabul etmek istemesem de buna ben sebep olmuştum.

İnsan kendi elleriyle ölüm fermanını imzalayabilir mi?

İnsan kendi elleriyle ölüm fermanını seve seve imzalayabilirdi.

Bir gün buraya geleceğimi asla tahmin etmezdim; Urfa'da, ailemin mezarının birkaç metre uzağında, arabamın içinde oturuyordum. Lakin inmek için cesaretimi toplayamıyordum. Mezarlar boştu. Bunu öğrenmemin üstünden çok az bir zaman geçmişti. Yıllardır onlara kavuşmayı bekleyen benliğim, orada olmadıklarını bilmesine rağmen hareket edemiyordu. Mezar

taşlarının üzerinde yazan isimleri okuduğumda, 17 yaşında ol duğum zamana yeniden dönmekten korkuyordum.

Yapmak zorundasın, dedim kendi kendime. Ellerimle direk siyonu sıkıca kavradım. *Yaşamadan bitmez hiçbir acı. Yaşa, en azından eksilsin.*

Beni kendime getirmesini umduğum derin bir nefe saldım, cesaretimi toplayıp arabadan indim. Beni yalnız bırakmayan Reşat'ın uzattığı eşarbı başıma bağladım. Yorgun bir sesle, "Neredeler?" diye sordum.

Reşat, tüm yolculuk boyunca ağlamalarıma şahit olmuştu. Kendimi kaybedeceğimi sandığım anlarda bana su şişesi uzatıp, "Geçer," demişti. Sadece, *geçer...* Ne geçerdi, nasıl geçerdi, bilinmez ama buna inanmak isteyerek, uzattığı şişeden birkaç yudum içmiştim. *Geçerdi.* Ama ne zaman, nasıl?

Solgun yüzüme üzgün bir ifadeyle baktı. Konuşmadan, kafasıyla işaret ettikten sonra önümden ilerlemeye başladı. Sarsak adımlarla onu takip ettim. Bastığım her yere acıyı götürüyordum sanki. Çürümüş bedenlerin, en ufak bir sızıyı bile hissedemeyeceği mezarlığın ruhunu, kendi ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Ölü gibiydim ama canım acıyordu.

Canım çok acıyordu.

Attığım her adımda, geçmişten gelen sesler duyuyordum. Yıllardır süregelen gerçekle tekrar tekrar yüzleşiyordum. Benim annemle babam ölmüştü. Benim annemle babam öldürülmüştü. Ailemin mezarına gelebilmek için yıllarca heder olmuştum. Şu an, böyle bir durumda gelmiş olduğum için şaşkındım. Yanımda abim olur, elimi tutar, *yanındayım* der diye düşünmüştüm. Hayat bana oyunlar oynamaktan geri durmadı, isteklerim yalnızca içimde kaldı.

Mezarlığın kasvetli havası, içimde yankılanan çığlıkların artmasına sebep oldu. Kollarımı göğsümde birleştirdiğimde, yalnız kalmak istemediğimi fark ettim. Dedem yanımda olmak istediğinde, onu reddetmemeliydim.

Pişmanlığımı yaşamak için geç kaldığımı fark ettiğim anda boğazımdan aşağı doğru akan nefes, ciğerlerimi bir alev gibi yaktı. Onların karşısındaydım. O an gelmişti ve buğulu gözlerim mezar taşlarının üstündeki isimlere değdi. Ailemin adını görünce, olduğum yerde kalakaldım.

Günal Demiroğlu - Alysia Demiroğlu

Beni hiç olmadık yerlerden vuran hayat, hamlesini gizli gizli değil, açıkça yapmıştı bu sefer. Üstelik, kuşandığı zırhlar sevgiden yapılmaydı.

Titrek bir soluk verdikten sonra onlara doğru yaklaştım, isimlerine öylece bakmaya başladım. Rüyalarımdaki gibi değildi. Onların varlığını hissedemiyordum. Gözyaşlarım bana eşlik etmiyordu. İstanbul'dan Urfa'ya gelene kadar onları tüketmiş olmalıydım. Beni yalnız bırakmayan titrek ellerimi babamın isminin üzerinde gezdirdim. İçimi kaplayan hissin adını bilmiyordum. Hissizlikti belki de.

Soğuk mezar taşını öptüm. Dudağımda hissettiğim ürperti, bütün vücuduma yayıldı.

"Babacığım, ben geldim," dedim, sesim belki de ilk kez bu kadar cansız çıktı. "Beni duyuyor musun? Kızın burada, baba. Varlığımın farkında mısın?" Beyaz mermerin üstüne oturdum, yabani otları ayıklanmış temiz toprağına dokundum. Kuru toprağın, canımı bu denli yakmaması gerekirdi. "Keşke burada olsaydınız. İçimde eksik bir şeyler var. Sesimi size duyuramadığımı hissediyorum. Nerede uyuyorsunuz?"

Gözümden süzülen bir damla yaş, geçtiği her yeri yakıyordu. Tükendiğini sandığım gözyaşlarım hâlâ akmaya devam ediyordu.

Omurgam beni zorlasa da ayağa kalktım, annemin mezarına yaklaştım. Babamın mezarından aldığım toprağı annemin toprağıyla karıştırdım. Nerede uyuyorlardı, bilmiyordum ama bu boş mezarlarda ayrı kalmasınlar istedim.

Annemin beni duyması için içten içe yalvarırken, "Alysia, gözümün nuru..." dedim. "Annem, küçük bebeğin geldi. Ne

olur hissedin varlığımı. Size gelmek için yıllardır bekliyorum." Mezar taşının üstünde yazan ismini, yavaşça okşadığımda kalbime doğru yayılan soğukluk, ürpermeme neden oldu. Yanağımı yaslayıp kollarımı mezar taşına doladım. Ona sarılıyormuş gibi sıkıca mezar taşına sarıldım. "Kavuşmamız mahşere mi kaldı? Ne zaman bulacağım sizi?" Kalbim avaz avaz bağırırken gözyaşlarım sessizce akıyordu. "Çok özledim!" dedim kalbim sızlarken. "Sizden başka kimim var, anne? Siz de yoksunuz!"

O da gitti.

İki elimle gözlerimi kapattım, dayanamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Yüzlerce ölü bedenin arasında kaybolan ruhum, sessiz mezarlığı acımla doldurdu.

Kabullenemediğim o kadar çok şey vardı ki hangisine ağladığımı bilmiyordum. Omuzlarım titriyordu ama esas sarsılan, ruhumdu. Darbeleri, sevdiğim insanlardan acımasızca almıştım. En sevdiklerim tarafından paramparça edilmiştim. Onların ellerinin arasında ruhum parçalara ayrılmıştı, bana kalan emareleri toplamaya çalışıyordum.

Biçareydim.

"Yoruldum. Çok yoruldum!" Yere oturup sırtımı annemin mezarına yasladım. Artık sırtımı yaslayacağım, güveneceğim kimsem yoktu. Annemin boş mezarı bile insanoğlundan daha güvenilir geliyordu bana. Bu, normal miydi? Yoksa ben çok mu acı çekiyordum? "Kendi başıma direnmekten, her ayağa kalktığımda yeniden düşmekten çok yoruldum! Ben bu kadar güçlü değilim! Güçlü durmaya çalışmaktan bıktım! Sığınacağım başka hangi liman kaldı, söylesenize!" Gözlerimden akan yaşları sertçe sildim. "En güvendiğim yerden kırdılar beni, anne. Artık kime, nasıl inanacağım?"

Acım, hissettiklerimi dışa vururken benden geriye ne kaldığını bilmiyordum. Çabalıyordum. Bir yandan geçmişim bir yandan geleceğim dev gibi bir dalga olup beni alabora etmeye çalışırken, kıyıya ulaşmaya çalışıyordum. Altında kaldığım soğuk suda debelenmeye başladım. Kurtulamayacağımı söyleyen yanım,

çırpınmayı bıraktı. Umudunu yitirmeyen yanım ise var gücüyle çabaladı. İkisi arasında savaş veriyordum. Ölüm kalım savaşı.

Saniyeler, dakikaları kovaladı. Üzerime yağan yağmur, ruhumu temizledi. Yanaklarımdan süzülen damlaların birini sildiğimde, yerine yenisi ekleniyordu. Birkaç günde yaşlanmış gibiydim. Bedenimi esir alan zelzeleye karşı koyacak enerjiyi kendimde bulamıyordum.

Belki de hak ettiğim buydu. Belki de kaderim, ailemin boş olan mezarlarının başında bir başıma kalmaktı. Yaşadıklarım, belki de daha sağlam ayaklarla yere basabileyim diye geliyordu başıma.

Kaybolmaktan korktum. Yaşadıklarım bir şehir oldu, anılarımın sokaklarında kayboldum.

Biraz sonra kadrajıma giren güller, kendime gelmemi sağladığında zorlukla yutkundum. Reşat abi, elinde tuttuğu kırmızı gülleri, ayağa kalkmamı ister gibi bana doğru uzattı. Onu fark edemediğim için irkildim. Belli etmeden ayağa kalktım ve gülleri elime aldım. Teşekkür eder gibi ona baktığımda, yavaşça uzaklaştı.

İyi olmaya çalışıyordum. Annem ve babam, beni izliyorlarsa kahroluyor olmalıydılar. Onların tanıdığı Eflâl, böyle değildi, toparlanmalıydım. *Onlar için.*

Annemin mezarından aldığım toprağı, bu sefer babamın toprağı ile karıştırdım. Titreyen ellerim bana yardımcı olmuyordu. İkisinin toprağına dikmeye başladığım kırmızı güller, buruk bir tebessüm etmeme neden oldu.

Her şey, *onu* ve acı hatırasını hatırlatıyordu.

Sesim yaşadıklarımı açığa vurup zelzeleye kapılırken, "Demiroğlu ailesi," dedim. Hiçbir zaman *Demiroğlu* olamadığım gerçeği beni yıkıp geçiyordu. "Bir gün, altında sizin olduğunuz toprağa dikeceğim bu gülleri. Sözüm olsun size." Tırnaklarımın arasına dolan, çamurlaşmış toprağı umursamadan devam ettim. Sırılsıklam olmak şu an umurumda değildi. "Baba, *gül güzeline* iyi bakıyor musun?" Güçlü bir sesle çakan şimşek bile hıçkırık sesimi bastıramadı. "Tabii bakıyorsun. Kıyamazsın ki sen ona."

Ama bana kıydılar, baba.

Burnumu çektim, içimi yakan gerçeği babama söyleyemedim. Sanki beni izleyip kahrolmuyormuş gibi içime attım bu acı gerçeği.

Elimdeki güllerin hepsini topraklarına yavaşça diktim. Bildiğim tüm duaları okudum. Yattıkları yerde, rahat uyumalarını diledim. Ben bu hâldeyken bunun imkânsız olduğunu bilsem de bunu diledim.

Onlar için toparlanacaktım. O yüzden omuzlarımı dikleştirdim, sesimi normal tona düşürmeye çalıştım.

"Şimdi gidiyorum. Sizi bulacağım." İsimlerinin yazdığı mezar taşlarına son bir kez baktım. "Yattığınız yerde rahat uyuyun. Kızınız bunu da atlatacak." Avucumu dudaklarıma bastırdım, elimi onlara doğru uzattım. "Bir dahaki görüşmemizde yüzümde güller açacak, söz veriyorum. Hoşça kalın, Demiroğlu ailesi. Sizi çok seviyorum."

Sanki içimde, beni tüketen o yerde bir tünel vardı ve bu tünelin sonu görünmüyordu. Başladığı yer ise şu an tam olarak olduğum yerdi.

Büyük konağın önünde durup kafamı kaldırdım. İçimde oluşan hislerin tarifi yoktu. Babam burada mı büyümüştü? İçimde çocuksu bir heyecan boy verdi. Büyük taş duvarların ardına gizlenen anıların göğsümde filizlenişi, daha da heyecanlanmamı sağladı.

Ağrıyan başımı umursamadan konaktan içeri girdim. Gözlerimi hızla etrafta gezdirirken kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Dedemi gördüğüm andan beri kendimi babama en yakın hissettiğim an, bu andı. Onun çocukluğunu yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Günal Demiroğlu genç bir adamken nasıl biriydi, çok merak ediyordum.

Beni burada görmenin mutluluğunu yaşayan dedem, "Hoş geldin, torunum," dedi. Yanında duran birkaç kişiyle bana bakıyordu.

Bakışlarını üzerimde gezdirip kaşlarını çattı. "Bu hâlin ne senin? Sırılsıklam olmuşsun, kızım." Sesindeki kızgın tonu duymak, gülümsememe yol açtı. Uzun bir zamandır azarlanmamıştım. Kendimi ailemin içindeymiş gibi hissettim. Gülümsememle dedemin kalın kaşları daha da çatıldı. Kafasıyla yanını işaret etti. "Hadi, yanıma gel de sana odanı göstereyim. Hasta olacaksın bu gidişle," diye homurdandı.

Ona sıkıca sarıldığım için konuşmasının sonlarına doğru sesi kısıldı. Kollarım geniş gövdesine sarılırken göbeği, bana engel oldu. Hiç yaşamadığım duyguları onun varlığıyla keşfediyordum.

Onun da kolları benim bedenime dolandı. Sessizce şükrettiğini duydum. Gözlerimin dolmasına engel olamıyordum. Şu an onun varlığını hissetmekten başka, bana iyi gelebilecek bir şey yoktu.

"Babamın odası duruyor mu?" dediğimde, saçlarımdan öpüp gözlerime baktı. Dolu dolu olan yaşlı gözleri, ayrı geçirdiğimiz yılların acısını bana hatırlatıyordu. Geç bulmuştum, erken kaybetmek istemiyordum.

Kafasını hafifçe salladı. "İlk günkü gibi," dedi acı dolu bir gülümsemeyle.

Kalbimin sesini onlar da duyuyor muydu?

Parlayan gözlerimle, "Ben göstereyim mi, kızım?" diyen kadına baktım. 60'lı yaşlarında duruyordu. Göz çevresi, dedemin gözleri gibi çizgi doluydu. Bana şefkatli bir gülümseme ile baktı. Bana uzattığı elini sıkıca tuttum. "*Hatice* benim adım. Konağın eski bir çalışanıyım." Gülümsemesi bana da bulaştı.

Dedem, uyarır gibi, "Ne çalışanı, Hatice. Sen bu konağın *demirbaşısın*," dedi. Onun omzunu eski bir dost gibi sıvazladı. "Ondan bana kalan en büyük emanetsin."

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. *Emanetim* kelimesini hatırlamak midemin kasılmasına neden oldu. Her şeyin onu hatırlatması bir tür işkence gibiydi.

Lâl, odaya çıkalım. Gerçekten hasta olacağız. Titriyoruz.

Söze girecegim sırada, Hatice teyzenin yanındaki genç adam konuşmaya başladı. "*Yusuf* ben de," dedi. Onun da elini sıktım, hepsine ithafen, "Memnun oldum," dedim. Sesim, epey ağladığım için bitkin çıkıyordu. Bu hâlimi görmekten korktuğum için aynaya bakmadan duş almak istiyordum.

Dedem, "Yusuf, Hatice'nin oğlu. Benim de oğlum sayılır," dedi. Yusuf, mahcup bir şekilde başını eğdi. Yaşıt olmalıydık. Boylarımızın arasında çok fark yoktu. Esmer teni, yazdan kalan güneşin yanık izlerini taşıyordu. Annesinin gözlerine benzeyen kahverengi gözlerindeki ışığın hiç sönmemesini diledim.

Reşat, "Ağam, ben yan konağa gidiyorum," dediğinde dedem, kafasını *tamam* anlamında salladı. Sonra kolunu açıp beni yanına doğru çağırdı. "Gel kızım, sana odanı göstereyim."

Babamın odası.

Hevesle dedemin kolunun altına girdim. Ağlamaktan dolayı burnum koku yetisini kaybetmiş gibiydi. Babamın kokusunu içime çekmek isteye isteye derin nefesler almaya başladım.

Dedem, ıslak kıyafetlerimi sorun etmeden bana sarıldı. Ben ise taş konağın her yerine göz gezdirdim. Heyecanım bitmek yerine katlanarak artmaya başladı. Babamın kahkahaları, sanki buralarda bir yerlerdeymiş gibi kulaklarıma doldu. Avluda gülerek gezen küçüklüğünü hayal ettim. Gözümün önünde canlandı, *her anı.* Kalbim yerinden çıkmak üzereydi.

Bir kapının önüne gelince, dedem karşıma geçip gözlerime baktı. Gözlerinin ardında gizlenen acıyı benden saklamak ister gibi bakıyordu. "O gittiğinden beri hiçbir şeye dokunmadık. Hatice, temizliğini ihmal etmeden yapar. İhtiyacın olacak her şey odada var. Başka bir şeye ihtiyacın olursa seslenirsin. Olur mu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım, kafamı *tamam* anlamında salladım. "Belki uyurum," diye mırıldandım.

Belki de uyumak için saatlerce uğraşır, güneşin ilk ışıklarını karşılarım.

Uyumamı istemiyor gibiydi, yüzüne sinen ifadeden bunu anladım. "Beraber yemek yeriz diye düşünmüştüm. Hem mezarlık ziyaretin hakkında da konuşamadık." Kolumu sıvazladı. "İyi misin? Benimle konuşabilirsin." Kocaman gülümsediğinde, kalbimde bir yerlerin sızladığını hissettim. Bunu söylemekten mutlu oluyor gibi, "Dedenim ben senin," dedi.

Onun gibi gülümsedim. "Dedemsin," dediğimde tüm bedenimi bir titreme aldı. O da bunu fark etti. Hızla, "Hadi içeri geç sen. Hasta olursan seninle gelmediğim için kendimi affetmeyeceğim," dedi. Kapıyı açtı ve eliyle odayı işaret etti. "Kendi odan gibi..." Sesine yansıyan hüzün, fark edilmeyecek gibi değildi.

Yavaş adımlarla odaya girdim. Gördüklerime inanamadım, şoke oldum. Bu oda, Almanya'daki evimizde olan odamın *neredeyse* aynısıydı. Tek fark, odaya farklı renklerin hâkim olmasıydı. Geriye kalan her şey aynıydı. Yatağın duruş şekli, onun yanındaki komodin, sağ taraftaki tahta dolap, küçük çalışma masası ve onun yanındaki kütüphane...

Bir an bayılacağımı sandım. Sanki kendi odamdaydım.

Dedem kapıyı kapatıp çıktığında, şaşkınlığımdan sıyrılıp yatağın üstüne oturdum. Babam öyle güzel bir adamdı ki ona her seferinde hayran kalıyordum. Sanki buraya geleceğimi hissetmiş gibi kendi odasını benim odamın aynısı olarak dekore edip bana da vermişti. Günal Demiroğlu, beni her seferinde şaşırtıyordu.

Ellerimi nevresimin üstünde gezdirdim. Gülümsememe engel olamıyordum.

Dakikalar önce ağlıyorduk. Umarım bu oda bize iyi gelir.

Soğuk nevresim içimin titremesine sebep oldu ama kalbim sıcacıktı. "Acaba bu yatağın üstünde annemle telefonda konuştun mu, baba?" Kendimi geriye doğru bıraktım, yatağa uzandım. "Hayatınızın altüst olacağını bilmeden, birbirinize güzel şeyler söylediniz mi? Ona ilk defa, *seni seviyorum* dediğinde bu odada mıydın?"

Ağlamam gerekirdi belki de. Yüzümü yastığa kapatıp acımı haykırmam gerekirdi. Ama yüzümde güller açıyordu. Kendimi, evimde gibi hissediyordum. Sanki biraz sonra annem gelecek, yemeğin hazır olduğunu söyleyecekti. Odamdan çıkmadan önce ışığı kapatmazsam, "Hadi ama, Lâl. Unutma artık şunu, kızım!" diye seslenecekti babam. Gülümseyecek ve onu yanağından öpecektim. Beraber yemek yerken hiç susmadan konuşacaktım. Onlar, yemeklerini benden önce bitirecek ve dikkatle beni dinleyeceklerdi. Okulda olan her şeyi anlatacaktım, ikisi de yüzlerinde tebessümle beni sevdiğini belirtecekti.

İçimi kaplayan hüzün bile gülümsememe engel olamadı. Yüzleri, gözleri, gülümsemeleri uzun bir zamandan sonra ilk defa bu kadar netti. Kalbimde, mutluluğun izleri vardı.

Yattığım yerden doğruldum. Çalışma masasına yaklaştım ve ellerimi kitapların üstünde gezdirdim. Dostoyevski'nin *İnsancıklar* kitabını gördüğümde dayanamayıp elime aldım. Sayfaları yavaş yavaş çevirdim. Babamın altını çizdiği bir cümleyi görünce duraksadım. Bu cümlenin bende bıraktığı anlam, put gibi kalmama neden oldu. Babam, geleceği görmüş gibiydi.

"Çok tuhaftı, ağlayamadım. Ama ruhum paramparça olmuştu..."

Kelimeler bana *öyle ağır geldi ki kalbim amansızca sızladı.*

Üstünde duramazdım. Bu yüzden kitabı yerine bıraktım. İçime çektiğim nefesle ıslaklığımın getirdiği titreme, bedenimde rüzgâr etkisi yarattı. Odanın içindeki banyoya girdim ve kendimi sıcak suyun altına bıraktım. Yüzleşmem gereken o kadar çok şey vardı ki... Hepsi boğazımda kalmış bir düğüm gibiydi.

Kırılan kalbimden bahsetmek canımı sıkıyordu. *Her şey çok hızlı gelişti, Lâl. Önce sindirmeye çalışalım.* Suç bende miydi? Onu seven kalbimde miydi? Ona inanmayı seçen güven duygumda mı?

Düşünme, diye geçirdim içimden. En azından şimdilik.

Ağır ağır duş aldım. Ağlamamın etkisiyle baş ağrım kendini belli etmeye başlamıştı. Yorgun hareketlerle üstümü giydim ve

aynanın karşısına geçtim. Saçlarımı kuruturken aynada gözlerime baktım. Mutsuzluğu şu an misafir edemeyecek kadar, kendimi huzurlu hissediyordum. Bu yüzden bakışlarımdaki eksikliği yok saydım. Ailemin varlığını iliklerime kadar hissettiğim bu yerde canımı sıkmak istemedim. Ankara'ya döndüğümde, her şeyi doruklarına kadar yaşayabilirdim. Şimdi, acımı çekmeden önceki son duraktaydım. Burada duracak, dinlenecek ve kendime gelmeye çalışacaktım. Kendim için olmasa bile dedem için bunu yapmalıydım. Onu saatler önce tanımış olsam bile şu an kendimi en yakın hissettiğim kişi, dedemdi. Gözlerindeki hüzünlü ifadeyi silemeyeceksem bile azaltmaya çalışacaktım.

Islak kıyafetlerimin nemlendirdiği nevresimi değiştirip kalın yorganın altına girdim. Çocuksu umudumu yok sayamadım, burnumu yastığa yasladım. Babam gibi kokmuyordu. Yine de kalbimin heyecanla atmasına engel olamadı. Yastığa sıkıca sarıldım ve babamın da bu odada yatmış olduğunu hayal etmeye çalıştım.

Uyandığımda ilacımı içmem gerektiğini kendime hatırlatıp, rüyalarda buluşmak istediğim ailemi düşünerek kendimi karanlığa doğru bıraktım.

Nasıl hissettiğini bilmemek, en kötü histen bile kötüydü. Karman çorman olan hislerimin altında ezilmemeye çalışıyordum. Sanki bir tabutun içine girmiştim ama o tabut benim evimdi. İçi sevdiğim insanlarla dolu olan bir ev. Bir daha ayrılamayacağım, acı dolu bir ev. Sırtımdaki bıçakları çıkarıp baş köşeme koyduğum bir ev. Her gülümsediğimde göğsümde derin yarıklar açan bir ev. Son çarem, son yolum, son ihtimalim olan bir ev.

O evin penceresinde bana gülümseyen bu adama bakıyordum. Gözlerim yüzünde dolanıyordu. Yüzü, geçmişin en güzel hatıralarını anımsatıyordu. Gözlerime değen bakışlarının arkasındaki özlemi fark ettiğim her anda sarsılıyordum. Ailemi bulduğumu sandığım geçmiş günlerin üstüne bir çizgi çekmemi sağlamıştı.

Dedem, bana yeni bir umut olmuştu.

Hatice teyze tabağı masaya bıraktıktan sonra, "Acıdan hazzetmezsen aman deyim sakın yeme!" diye tembihlediğinde, sadece gülümsedim. Dedem tabağı bana doğru uzattı ve "Emin misin, kızım? Sonra mideni bozmayasın..." dedi. Urfa'ya özgü bir âdet olan sabah kahvaltısında isot biberi yemek, benlik bir şey değildi ama yeniliklere açıktım.

Lâl, bunun bir de çıkışı var.

Şimdilik o anı düşünmeyecektim.

Tırnaklı pidenin üstündeki kırmızı biber, fırından yeni çıkmıştı. Umarım üstünden süzülen duman biraz sonra midemde acıya dönüşmezdi. Gülümsedim ve elime çatalı alıp biberi kestim. "Alışık değilim ama öldürmez herhalde?" dedim ve kestiğim parçayı ağzıma attım.

Dedem, çiğnememi izlerken suratını buruşturdu. İçinde ayran olduğunu tahmin ettiğim büyük bir bardakla masaya doğru gelen Yusuf, dedem gibi baktığında gözlerimden çoktan alevler çıkmaya başlamıştı. Haklıydılar. Yanıyordum!

"Bu ne?" diye, resmen bağırdım. Boğazımdan geçen küçük bir parça biber bile gözlerimden yaşlar süzülmesine neden oldu. Ağzımda büyüyen yangınla, "Bunu yiyecek kadar ne yaşadınız siz? Yandım!" diye haykırdım.

Yusuf bu hâlime kahkaha attı. Uzattığı bardağı aldım ve hemen kafama diktim. "Ağam, ben sana dedim. Bu, şehirli kız, böyle şeylere alışık değildir. Bekle gör birkaç saate midesi bozulur," diyerek benimle alay etti.

Urfa şehir değil mi, Yusuf?

Ona kaşlarımı çatacak kadar bile hâlim yoktu. Kocaman bir bardak ayranın dibini gördüm ve sandalyemin geriye düşmesini önemsemeden ayağa kalktım. Dedem ve Yusuf, bana neden gülüyorlardı?

Bence dilimizi dışarı çıkarıp yerimizde zıpladığımız için.

Dedem de ayağa kalktı. "Ballı ekmek yersen biraz diner acısı," dedi. Elindeki ekmeği bana doğru uzattı. Hemen alıp ağzıma attım. Kovan kovan petek ballar yesem de fayda etmeyecek gibiydi. Urfa'daki insanlar acıdan zevk alıyor olabilirler miydi? İnsan bunu kendine yapamazdı.

Dakikalar sonra acı azalmaya başladığında yeniden yerime oturdum. Bir bardak soğuk suyu kafama diktikten sonra rahatlayıp, "Oh!" dedim. Acı dinmese de katlanılabilir bir seviyeye indi.

Elleri ceplerinde ayakta dikilen Yusuf, "Bunlar sizin oralardaki acılara benzemez. Adamı böyle mum eder!" dedi alayla.

Yusuf, bu söylemler çok eskide kalmadı mı?

Kaşlarım havalandı. "Bizim oralar neresi?" Cevap vermesine fırsat vermeden tabağı işaret ettim. "Çok biliyorsanız siz yiyin. Bu kadar komik olan neyse..." diye homurdandım. İkisi de sinirlenmeme güldü, daha da gıcık oldum.

Dedem tabağı önüne aldı, büyük bir parçayı ağzına attı. Şok içerisinde ona bakmaya başladım. *Dede, daha gençsin, yapma.* Yusuf da aynı şeyi yapınca gözlerim irileşti. Normal bir şey yiyorlarmış gibi rahatlardı. Bir lokma daha alacaklarken, "İkna oldum, tamam!" dedim telaşla.

Dedem kahkaha atınca, dilimi kaplayan acı tamamen yok oldu. Her şeyiyle babama benziyordu.

"Alışkınız biz," dedi dedem. Yusuf'a işaret etti. Neşelenmiş gibiydi. "Bize iki tane kahve yapsınlar." Yusuf kafasını sallayıp çıktı. Bana şefkatle bakan dedemin gözleri kısıldı. "Doydun mu? İstiyorsan..."

"Doydum, dedeciğim."

Hitabım karşısında dili tutulmuş gibi bakmaya başladı. Kaşları havalandı, gözleri irileşti, dudakları aralandı. Ben de onun gibi hem heyecanlı hem şaşkındım. Bir anda dilimden dökülen kelime, onun gibi bana da yabancıydı. Kalbimi kaplayan huzurun böyle hissettireceğini bilseydim çok önceden söylerdim.

Suyundan bir yudum alırken gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Masanın üstündeki elini tuttum. Diğer elini, ellerimizin üzerine koydu. "Bu yaşıma geldim ama anlaşılan kalbim atmaya devam ediyor." Söylemek istediği bir şey vardı. Canı yanıyormuş gibi bakıyordu. "Yıllarca oğlumun hasretini çektim. Kavuşacağım sandığım an kefene sarılı bedenini gördüm. Onun acısını yaşarken bir torunum olduğunu öğrendim. Adı 'Eflâl' olan, güzeller güzeli bir kız çocuğu." Yorgun sesine yansıyan yaşanmışlıkların altında eziliyormuş gibi yüzünden acı bir tebessüm geçti. "Onun varlığına sevinsem mi, benden kaçmasına üzülsem mi, bilemedim."

Elini hafifçe sıktım, mahcup bir şekilde baktım. "Ben seni farklı biri sanıyordum," dedim.

Ailemi senin öldürdüğünü sanıyordum.

Yıllarımız heba olmuştu. Benim gençliğime, onun ömrüne yazık olmuştu.

Kafasını ağır ağır salladı. "Senin bir suçun yok," dedi.

Bakışları benden uzaklaştı. Ortamdan soyutlandığını fark ettim. Onu iliklerime kadar anlamanın ağırlığını omuzlarımda hissediyordum. Bazı acıların tarihi geçmiyordu ama bir şekilde devam etmek zorundaydık. Mecburduk. Devam edecektik, değil mi?

Bakışlarının yeniden bana değmesini isteyerek kuru bir sesle sordum: "Senin bir suçun var mı?" Kendine acı çektirmesini istemiyordum. Amacıma ulaşmıştım ama gözlerinde gördüğüm ifade, yay gibi gerilmeme neden oldu. Yutkunmak bile zor geldi. İsyan eder gibi, "Sen de yaralama beni. Bakma böyle," dedim,

Bir an bile düşünmeden, "Asla!" dedi. "Asla yapmam bunu." Ona inanmadığımı anlamış olacak ki, "Eflâl?" dedi. İnandığım, güvendiğim yerden kırılmanın ne demek olduğunu öğrendiğim andan beri, sessiz kalmamaya karar vermiştim. Bir daha kimseye sorgusuz sualsiz güvenmeyecektim. O yüzden, ellerimi çektim ve ayağa kalktım. Bu durum onu afallatsa da Hatice teyzeye, "Kahveleri sonra içeceğiz, Hatice," diye seslendi. Kalasının

karıştığını, sesinden anlayabiliyordum. Eliyle koltukları işaret etti. Hatice teyze çıktıktan sonra kapıyı kapatıp karşıma oturdu.

Gözlerime bakıyordu ama içimi görmek ister gibiydi, bir şey arar gibiydi.

Orada ne görüyordu? Annemin gözlerine benzeyen gözlerimden nefret ediyor muydu?

Omuzlarıma yerleşen gerginliğin beni alt etmesini istemeyerek dik durmaya çalıştım. Konuşmasını bekledim, elimi ona doğru uzattım, *devam et* der gibi. Birkaç saniye sonra konuşmaya başladı. Sesi, canının yandığını belli edecek kadar keskindi.

"Sana, olanları anlatmıştım. Oğlum saydığım adamın..." Devam etmeden önce derin bir nefes aldı. Sesinde, bana batmasın diye uğraştığı bıçaklar vardı. "Onun ve kardeşim bildiğim adamın bana, bize yaşattıklarının sorumlusu benim. Anlamalıydım, güvenmemeliydim. O zaman bunları yaşamazdın. O zaman Akdoğanlara ihtiyacın olmazdı!"

Son anda söylediğiyle kollarımı göğsümde birleştirdim. Kendimi korumak mıydı istediğim, emin değildim. Kısık bir sesle, "Bilemezdin," dedim. "Ben de bilemezdim."

Öne doğru eğildi. "Gerçekleri onlardan öğrenmeni isterdim. Bu, seni daha az yaralardı." Birkaç saat dayansam gerçeği onlardan öğrenebilirdim. Belki daha az kanardım ama yine de o yaranın göğsümü sızıyla dolduracağını biliyordum. Nasıl olsa acıyı ruhuma nakşedenler aynı kişilerdi. "Bunun için bana kızgın mısın?" Yüzünde mahcubiyet vardı.

Avucumu koltuğun kenarına sertçe bastırdım. Bu konuyu uzunca bir süre konuşmasak olmaz mıydı?

"Urfa'yı gezdirir misin bana?"

Aniden konuyu değiştirmem karşısında, dedem kaşlarını çattı ama hemen düzeltti, heyecanla gülümsedi. Neşe dolu bir sesle, "Tabii ki," dedi. "Ne zaman çıkalım? Hazır mısın sen? Ben, Reşat'a haber vereyim." Hızla ayağa kalktığında bu durumun onu bu kadar mutlu etmesine şaşırmadan edemedim.

Ben de ayağa kalktım. "Hazırım," dedim. Onun gibi gülümsüyordum. "Reşatlar da mı gelecek?" Artık kalabalık bir şekilde gezmek istemiyordum ama buna mecbur olduğum gerçeği, dedemin surat ifadesinden anlaşılıyordu. "*Gelsinler* demek istedim. Onların da gezmeye hakları var..." diye lafımı değiştirdim.

Lâl, susar mısın?

Dedem ne saçmaladığımı anlamadı fakat üstelemedi de. O, Reşat'a haber vermek için odadan çıkarken ben de montumu giymek için babamın odasına geldim. Dün gece burada o kadar rahat ve huzurlu uyumuştum ki uyandığımda birkaç saniyeliğine kendimi Almanya'daki evimizde hissetmiştim. Sonrasında gelen hüznü bastırmamı sağlayan ise dedemin gülen yüzüydü.

Aşağı inerken Yusuf'un bir odadan çıktığını gördüm. Ellerini arkada birleştirip gülümsedi. "Nasıl oldun?" diye sordu.

Kafamı sağa doğru yatırdım. Sitemle, "Karnımdan kurşun yemişim gibi davranıyorsun!" dememle gülümsemesi genişledi.

"Yerinde zıplayarak mide fesadı geçiyormuş gibi bağıran sen mi söylüyorsun bunu?" dedi. Cevap vermedim, yüzümü buruşturdum. Avluya doğru beraber yürümeye başladık. "Dışarı çıkacaksınız sanırım. Nereye gideceksiniz?" dediğinde omuz silktim.

"Bilmiyorum ki. Urfa'yı gezmek istiyorum. Dedem nereye götürürse oraya," dedim. *Anladım* der gibi kafasını salladı. "Sen de gelmek ister misin?" diye sormadan edemedim.

"Kız arkadaşımın proje ödevine yardım edeceğim," dedi.

Söylediği şey, içimin burkulmasına neden oldu. Parlayan gözleri ise aynı zamanda içimi ısıttı. "Kız arkadaşın, Urfa'da mı? Hangi üniversiteye gidiyor? Ne okuyor?"

Hızla sorduğum sorulara tebessüm etti. Ellerini ceplerine koydu, olduğu yerde hafifçe sallandı. "Hayır, burada değil. Dicle Üniversitesinde, veterinerlik okuyor. Bugün izin aldım, onun yanına gideceğim. Senin gelmen, benim de işime yaradı," deyip teşekkür eder gibi baktı.

En azından birileri mutluydu.

Dudaklarımı birbirine bastırarak kafamı ağır ağır salladım. "Selam söyle. Umarım tanışma imkânımız olur." Adım sesleri duyup kafamızı merdivenlere doğru çevirdik. Dedemin yanındaki Reşat ve iki kişi bize doğru yürüyordu. Yusuf'a dönüp samimi bir şekilde, "İyi yolculuklar sana," dedim. Onun teşekkürünü kabul edip kendi arabama doğru ilerledim. Anahtarım Reşat'ta olduğu için arabanın yanında bekliyordum. Heyecanlıydım. Dedemin kendi arabasına doğru gittiğini görünce, "Nereye?" diye sordum. "Ben kendi arabamla gelirdim."

Kafasıyla kendi arabasını işaret etti. "Bununla gidelim, kızım. Yollar biraz karışık. İkide bir *sağ yap sol yap* demeyeyim sana. Yolları öğrenince senin arabanla gideriz. Olur mu?" Onun tatlı bir sesle konuşmasına ikna olmamak elde değildi. Reşat'ın açtığı kapıdan geçip ön koltuğa oturdum.

Ona Ankara'ya döneceğimizi söyleyecek misin, Lâl? Sanki burada kalıcıymışız gibi yolları öğreneceğimizi sanıyor.

Şimdilik hayır.

Kemerimi bağlayıp ona doğru döndüm. "Nereye gidiyoruz?"

Arabayı çalıştırırken kafasını bana doğru çevirdi. "Babanın Urfa'da en sevdiği yere." Kalbimde pompalanan kan değildi sanki. Kalbimin, göğüs kafesimi delip geçmek ister gibi atmasının sebebi, bu olmalıydı. "Halfeti'ye." Heyecanımı fark edince gülümsedi. "Biliyor musun orayı? *Batık şehir* olarak da geçer."

"Evet!"

Türkiye'ye döndüğümde, Urfa en merak ettiğim şehir olmuştu. Seneler önce araştırdığım Urfa'dan aklımda kalan yerlerden biri Halfeti'ydi. Gördüğüm fotoğraflar, yâdıma düştü. Babamın en sevdiği yer olmasına şaşırmadım. Fotoğraflarda bile harika görünen *batık şehri* görmek için heyecandan yerimde duramadım.

Birbirimizi daha iyi tanımak için sorular sorarak geçirdiğimiz yaklaşık iki saatin sonunda Halfeti'ye vardık. Arabadan inmek için sabırsızlandım. Karşımda gördüğüm manzaranın turkuaz rengiyle bir anlığına nefesim kesildi. Tepeden baktığımız manzara, inanılmazdı. Fırat'ın kıyısındaki batık şehri tekneyle

gezerken telefonumu yanımda getirmediğime pişman oldum. Hüzünlü bir anısı olan Halfeti'nin sular altında kalmasıyla yalnızlaşan bu şehri *kendime* benzetiyordum.

Kısa bir mola verip, burayı yalnız bırakmayan yaşlı bir amcanın çay ocağında çay içtik. Adamın burası hakkında anlattıkları, beni bu şehre daha da bağlandı.

Bakışlarımın değdiği her yerde babamdan izler arıyordum. Bastığım toprakta nefes almıştı, şu an altında durduğum göğe o da bakmıştı. Onun buralarda dolaştığını düşündükçe içim içime sığmıyordu. Kalbimi kıran üzüntü, bu düşünce sayesinde mutluluğa sarılıyordu. Gördüğüm bu manzarayı o da görmüştü.

Şehrin sular altında kalmasının ardından verimini yitiren topraklardı burası. O toprakta açan tek çiçek olan *siyah gülün hikâyesini* dedemden dinlediğimde, acısını derinlerde hissettiğim bir sızı yükseldi kalbimde. Buradan başka bir yerde bitmezmiş, *karagül*. Tohumu alınıp başka bir yerde ekilse bile hiç büyümez, büyüse bile rengi siyah olmazmış.

Kendini bu toprakların acısına ortak eden karagül ile kalpten gelen bir yakınlığım olduğunu hissettim. Babam, anneme *gül güzeli* derdi; ikisi de son nefeslerini verdi. Sevdiğim adam, bana *gül güzeli* dedi; ruhum onun ellerinde soldu. Hem babamın hem de sevdiğim adamın dudaklarında can bulan *gül*, belki de benim lanetimdi.

Karagül. Gönlümü solduran acının laneti olan gül.

Eski Halfeti'nin ıssız sokaklarında yürürken, dedem ve arkamdaki adamların varlığını yok sayıyordum. Geçmişin gizeminde kaybolup, annemle babamı el ele yürürken hayal ediyordum. Sokaklarda kahkahalar atan çocukların yüzlerini düşünüyordum. Gülümsüyor, yanımda olmasını istediğim insanları unutmayı deniyordum. Mutlu olmamı isteyen yanımın galip gelmesi için uğraşıp duruyordum. Hayat bana hüzün sunmuştu, kalbim mutlu olmaktan yanaydı. Bu hikâyede yüzü gülen, ben olmalıydım.

Gece, yavaş yavaş üstümüze çökerken oradan ayrıldık. Her yerini karış karış gezmek istediğim şehre bir daha ne zaman

gelirdim, bilmiyordum. O yüzden keyfini çıkarmaya çalışıyordum. Sessizdim, kendimi dinliyordum. Dedem de ruh hâlimi anlamış gibi sessizliğime ortak oluyordu.

Kafamı geriye attım, şehri izlemeye başladım. Hayatımı değiştiren bu şehir, aynı zamanda hayatımı *var* etmişti. Urfa'ya birçok şey borçluydum. Urfa, benden birçok şey almıştı.

Uzun süren sessizliği bozan dedem, "Balıklıgöl'de yemek yemeye ne dersin?" diye sordu. Beni mutlu etmek istediğini sesinden anlıyordum.

"Olur," dedim.

Arabayı çevik bir hareketle sapağa soktuktan sonra bana baktı. "*Almam gereken bir ilaç var*, demiştin. Sabah aklımdaydı ama unutmuşum. Eve gidince içsen olur mu?"

Yeniden, "Olur," dedim. Arabayı park ettikten sonra restoranların olduğu yöne doğru yürümeye başladık. "Göle bakmayacak mıyız? Dilek dilemek istiyordum," dedim istekli bir şekilde. Böyle inançlarım yoktu ama bir yanım, bunu yapmam gerektiğini söylüyordu. Sanki orada beni bekleyen bir şey vardı.

"Gündüz gözüyle bakmak istersin diye düşünmüştüm," dedi ve durdu. "Ben biraz acıktım..."

"Önce yemek yiyelim, sonra bakarız."

Kafasını eğdi. Önünde durduğumuz restoranı eliyle işaret etti. "Buyur o zaman, güzel kızım."

Ağır bir et kokusunun hâkim olduğu restorana girince acıktığımı fark ettim. Bizi güzel bir şekilde karşılayan restoranın sahibi, dedemin başından ayrılmadan onunla sohbet etmeye başladı. Ben onları dinlerken bir yandan da "balcan kebabı" diye adlandırdıkları patlıcan kebabını yiyordum. Bayılmıştım.

İki porsiyon yediğimiz için herkes bayıldığımızı anladı...

"Şunun tadına baktın mı?" diyen dedem, tabağıma közlenmiş sarımsak koydu. Bunu yiyesim gelmediği için suratımı buruşturdum. "Böyle bakma. Tadı gerçekten çok güzeldir." Ben hâlâ aynı şekilde bakmaya devam ettiğim için önüme koyduğu sarımsağı

soydu. Tuzladıktan sonra yağlanmış ekmeğin üstüne bıçakla sürdü. Ağzıma doğru uzattığında duraksadım.

Gözlerim dolmasa da ruhum titredi. Karşımda oturan, *babamdı* sanki.

Ne hissettiğimi ona belli etmek istemediğim için ekmeği ısırdım. Sabahki gibi tepkimi beklemeye koyuldu. Normalde sarımsağı severdim ama böyle sade yemek hoşuma gitmez diye düşündüm. Şimdi tadına baktığım lezzeti çok beğendim ve yüzümde bunu belli eden bir ifade belirdi. Dedem sevinçle gülümsedi. Omuzlarını kabarttı, "Demiştim," dedi.

Geriye doğru yaslandım, elimi karnıma koydum. "Çok beğendim ama tıka basa doluyum. Bir lokma daha yersem mide fesadı geçireceğim. Bu gidişle yakında kilo alırım." Kahvaltıda da çok yemiştim. Zayıflamayı beklerken kilo alacak olmama şaşırıyordum.

Keyifle arkasına yaslandı. "Biraz kilodan bir şeycik olmaz. Hem baksana, yemek yiyince yüzüne kan geldi." Garsona el ettikten sonra iki tane kahve söyledi. "Sabah içememiştik. Şimdi içelim." derken neşeli hâli sesine yansıyordu.

Dirseklerimi masaya doğru yasladım. "Babamla buraya gelir miydiniz?"

Adamın yüzü asıldı, Lâl.

Üzgün bir şekilde baktı. "Buraya hiç gelmemiştik," dedi. "Günal, her zaman daha başka bir adam oldu. O, asortik şeyler yerdi."

Güçlü bir kahkaha atıp, "O ne demek?" diye sordum.

Dedem, kahkahama gülümseyerek karşılık verdi. "Trap falan yerdi o," dedi, elini salladı.

Biz de arada Hip Hop falan yeriz...

Bir kere daha kahkaha attım. Bu sefer daha uzun süren kahkaham -midem de dolu olduğundan- karnımı ağrıtmaya başladı. Elimi karnıma koydum, yüzümü yelledim. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum. "*Wrap* mi demek istedin?"

Evet der gibi elini salladı. Utanmış gibiydi ve bu durum gözüme çok tatlı göründü. Kısık bir sesle, "O dediğinden," dedi. Garson, kahveleri getirdi. Kirpiklerinin altından bakıp, "Seni güldürebildiysem..." diye mırıldandı.

Kocaman gülümserken, "Güldürdün," dedim. Kahvemden bir yudum aldım. Beğendiğim bir lezzetle daha karşılaşmak beni sevindirmişti. "Bu, bildiğimiz kahve gibi değil? Farklı mı?" dedim, beğeni dolu bir sesle.

"Menengiç kahvesi."

İkincisini istemeye utandığım kahvemi zevkle içmeye başladım. Dedemle aramdaki bağı kuvvetlendirmek istediğim için onu tanımaya yönelik sorular soruyordum. Onunla geçirdiğim her bir dakikanın bendeki yeri çok başkaydı. Geçmişte yaşadığımız her anın acısını çıkarmak istiyordum. Babamla ilgili anılarını bana anlatırken zaman zaman dolan gözleri, sıra mutlu anılara gelince ise parlıyordu.

Beraber geçirdiğimiz saatlerin sonunda restorandan ayrıldık. Haşimiye Meydanı'ndaki çarşıların arasında gezinmeye başladık ama iki adımda bir duruyorduk. Dedemi görüp selam veren insanlar yüzünden rahat rahat gezemiyorduk.

"Ben biraz ilerlesem olur mu?" dedim. Dedem, Reşat'a benimle gelmesi için işaret etti. Yavaş adımlarla çarşının içinde gezerken turistliğimin tadını çıkartıyordum. Ankara'dakilere aldığım halhalları da değişik renkteki şalları da çok beğenerek almıştım. *Umarım onlar da beğenir.*

Küçük dükkânlara bakarken farkında olmadan çarşının bir ucundan diğer ucuna gelmiştim. Tüm günün yorgunluğuyla derin bir nefes verdim. Arkama baktım. Reşat'ın birkaç adım ötemde durduğunu gördüm. Belki de kendimi burada güvende hissetmemem gerekirdi. Ama kendimi, hiç olmadığım kadar güvende hissediyordum. Burası, babamın memleketiydi. Sanki burada başıma bir şey gelemezmiş gibi hissediyordum.

Elimdeki poşetleri alan Reşat'a teşekkür ettikten sonra biraz oturmak için çarşının dışına çıktım. Serin hava tenimi okşadığında, terlemiş olduğumu fark ettim. Burada hastalanırsam kendimi hiç affetmezdim. Güzel vakit geçirmek istiyordum.

Reşat, "Sıcak bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu. Kafamı, *evet* anlamında salladım.

"Çay?"

"Olur..."

O, çay almak için birkaç metre uzağımızdaki standa gittiğinde, izlendiğim hissine kapıldım. Sağıma soluma baktım ama kimseyi göremedim. İlerdeki banka doğru yürüdüğüm sırada, karşımda birinin varlığını hissettim. Üstünde durmamak için direndim fakat nafile bir çabaya girmiştim.

Kafamı kaldırdığımda, *tanıdık* bir çift gözle karşılaştım. Kalakaldım. Bastığım sokak taşı, küçülüp kalbime atıldı sanki. Gerçeklik duygusunu üstümden attığımda nefesim kesildi.

Dünya dönmeyi bıraktı bir an. Nabzımın yavaşladığını ve sonra aniden hızlandığını hissettim. Etraf sessizliğe büründü. Ruhumu kaplayan sancılı hissin tenime yayılmasını bekler gibi baktım ona. Onun gözlerini görmek, tabutun içinde olduğumu bana yeniden hatırlattı. Bugün, göğsümde hissetmemek için uğraştığım o sızı, tüm bedenimde yankılandı. Urfa'nın rüzgârı ikimizin arasında sert bir şekilde eserken içinde olduğumuz durumun farkına vardım.

Karan Akdoğan karşımdaydı.

Ve ben onunla yüzleşmeye hazır değildim.

2
Güven Duygusunun Yanık Kokusu

Aşk, kör bir uçurum.

Bazı uçurumların tepesinde eksik olmayan kara bulutlar, aşağıları görmemize engel olur. Rüzgâr saçlarınızı savurur. Düşme korkusu, damarlarınızda kol gezer. Paramparça olacağını bilseniz de uzaklaşamazsınız. Benim uçurumlarım, öyle uçsuz bucaksız ki sonu görünmüyor. Kendini bıraksan sonu gelmez; öylece dursan ömür yetmez.

Aşk, bir bataklık. Çoktan saplanmışım, debelendikçe içine çekiliyorum.

Onu gördüğüm andan sonra bastırmaya çalıştığım duyguların gün yüzüne çıkmasıydı, bu hissettiklerimin sebebi. Gözlerimi kapattığımda onu görüyordum. Gülüşünü, ihanetini, gidişimi, bitişini...

Günlerdir, yemek yemek dışında odadan çıkmadan, kendimi meşgul edecek şeyler bularak, düşünmekten uzak duruyordum. Zihnimin içinden geçenler arasında kaybolmanın zamanı olmadığını biliyordum. Bu sebeple babamın kitaplarını kendime yoldaş olarak seçmiştim. İçinde, bana hitap edecek onlarca kitap bulunan kütüphane, son zamanlardaki şanslarımdan biriydi.

Yatağın üstünde bağdaş kurduğum hâlimden sıkıldım, başımı yastığa koydum. Elimdeki kitabı göğsüme doğru bastırdım. Ahmet Arif'in "Hasretinden Prangalar Eskittim" kitabını seçme nedenime bir anlam arama niyetinde değildim. Kitabın birkaç sayfasını çevirdim. Gördüğüm bir şiirin satırları arasında parlayan altı çizili dizeler, okunmak ister gibiydi. Babamın altını çizdiği dizeleri mırıldandım.

Körsem,
Senden gayrısına yoksam,
Bozuksam,
Can benim, düş benim,
Ellere nesi?[1]

Gözlerimi sıkıca yumdum. Can da benimdi düş de. Kırılan kalbimin de benim olduğu gibi.

Onun bu şehirde olduğunu unutmak çok zordu. Yalvarır gibi baktığını aklımdan çıkaramıyordum. Nereye bakarsam bakayım; gözlerindeki pişmanlık, benden izinsiz olarak zihnimde dolaşıyordu. Ne için yalvaracaktı bana? Onu dinlemem için mi yoksa affetmem için mi? Güven duygumdan gelen yanık kokusu, midemi bulandırıyordu.

Bence onu dinledikten sonra affetmemizi isteyecekti.

Hangi bahanenin arkasına sığınacaktı ki? Yalanın bahanesi olur muydu?

Onu düşündükçe dört duvar arasında sıkışmış gibi hissediyordum. Buna engel olmak istedim. Kitabı kenara koydum, yeniden doğruldum. Saçlarımı geriye doğru attığımda saç diplerimin ağrıdığını hissettim. Bu his, kaşlarımı çatmama neden oldu. Arkamı dönüp gitmeden önce onun da kaşları çatılmıştı. Yüzleşmemi beklemiş olmalıydı. Bunu pek tabii ben de istiyordum ama daha hazır değildim. Elbette yüzleşecek, hesabımı soracaktım ama bunu şimdi yapmak istemiyordum.

[1] Ahmet Arif'in Ay Karanlık şiirinden. (Hasretinden Prangalar Eskittim. Metis Yayınları [illegible])

Zaman gerekliydi, en azından hazmedebilmem için.

Reşat abi, Karan'a doğru atıldı ama o, bunu umursamadan bana baktı. Yüzüne yediği yumruk bile gözlerini benden ayırmasına engel olamadı. Geriye doğru sendeledi. Belki de çenesi yerinden oynamıştı ama onun derdi bu değildi. Bana bakıyordu. Sadece bana bakıyor ve gözleriyle yalvarıyordu.

Geç kalmadın mı, Karan?

Onu düşünmek istemedim. Ne onu ne İstanbul'u ne bana yalan söyleyen insanları... Hiçbirini düşünmek istemedim. Bu yüzden dedemden bana yeni bir telefon numarası almasını rica etmiştim. Mesaj atma, arama ihtimalini sıfıra indirgedim. İstese yeni numaramı bulabilirdi, lakin bunu yapmadı. Yeni numaramı sadece Ankara'dakilere verdim. Özlem'e her şeyi anlattığım, içimi döktüğüm bir ses kaydı attım. Kaydı dinledikten hemen sonra aradığında ise açmadım.

Açamadım.

Aynı şeyleri yeniden anlatmak, yüreğime ağır geldi.

Ağlardık, Lâl. Bu yüzden açmadık.

Kendimden gizlediğim gerçekleri bile bastıramıyordum.

Kapının tıklatılmasıyla derin bir nefes aldım. Gergin omuzlarımı serbest bıraktım. Rolümü iyi oynamak için kendime gelmeye çalıştım. "Gelebilirsin," diye seslendiğimde, kapı açıldı. Çekingen bir şekilde bana bakan dedemi görünce ayağa kalktım ve gülümsedim. Onun yanındayken, kötüysem bile iyi gibi davranıyordum. Yaşlı kalbini üzmek, isteyeceğim en son şey bile değildi. Neşeli görünmeye çabalayarak, "Günaydın," dedim.

Çabamın işe yaramadığı, dedemin gözlerinden okunuyordu.

İçi su dolu bir fanus düşünün. Fanusun içine, suya batmayacak şekilde küçük bir mum bırakılıyor. Mumun, üstüne kapatılan bardakla beraber aşağı doğru süzülüşünü hayal edin. Mum, bardak sayesinde bir süre daha yanmaya devam ediyor, suyun içinde ama yanıyor. Bardağın içindeki oksijen tükenince ateşten geriye sadece ince bir duman kalıyor.

Kalbim atıyor ama onu hissedemiyorum.

O mum gibiyim. Yaşayabilmem için ortam müsait ama ben kendimi suya bırakmaya hazır hissediyorum. Çünkü biliyorum, suyun içine bir kere girdiysem sönmeye mahkûmum. Yine de umudum bitmiyor. Çaresizliğin ne demek olduğunu bir kere daha anlıyorum.

Dedemin gözlerinde, ne hissettiğimi anlar gibi bir ifade vardı. Ancak anlayamaz, sadece tahmin edebilirdi. Göğüs kafesimde başlayıp damarlarıma doğru yayılan ateşin canımı ne kadar yaktığını bilemezdi. Bilmemeliydi.

"Günaydın, kızım," dedi. Her "kızım" dediğinde olduğu gibi yine kalbim tekledi. Yumuşak sesi, huzurlu hissetmemi sağlıyordu. "Kahvaltı hazır. Burada mı yemek istersin?"

Aşağı inmemi istediğini biliyordum. Yalnız kalmama dayanamıyordu.

"Birazdan aşağı gelirim," dedim.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Bana doğru yaklaşırken yüzünde çocuksu bir heyecan vardı. "Bugün seni tanıştırmak istediğim biri var. Kendini odaya kapatmasan da..." Bir süre durdu, yanlış bir şey söylemekten çekiniyor gibiydi. Tatlı tatlı bana baktı, babam gibi. "Odanda kalmak istiyorsan kal tabii ama yüzünü görmek istiyorum. Birkaç saatini bana ayırır mısın?"

Kocaman gülümsedim. "Seve seve, Demiroğlu!" diye yükseldim. Kısık sesli bir gülüş bahşetti bana.

Ona, *Demiroğlu* demeyi çok seviyordum.

Kaşları havalandı. "Demiroğlu, ha? *Dede*ye ne oldu?" Kızar gibi yapıyordu ama beceremiyordu.

Tek omzumu kaldırıp indirdim. "Sen de herkese soyadıyla hitap ediyorsun. Ben hariç," dediğimde gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. Buruk bir şekilde bakmaya başladı.

Gözleri yüzümü elekten geçirirken, "Demiroğlu olmanı çok isterdim," dedi.

"Geç değil ki."

Hevesini gizlemedi ve "İster misin gerçekten?" diye sordu. Kafamı *evet* anlamında hızla salladım. Bunun için yıllarca gözyaşı döktüğümü bilmesine gerek yoktu.

"Daha çok istediğim bir şey olmadı!" dedim.

Geçmişin eteklerinde başlayan söküğü koparıp atmak istiyormuş gibi gülümsedi. "İşlemleri başlatayım o zaman. Reşat'a söylerim, avukatı ayarlar. Hatta şimdi söyleyeyim!" Onay almak isteyerek gözlerime son kez baktı ve aceleyle odadan çıktı. Arkasında bıraktığı kırık kalpli kızın ne kadar heyecanlandığından haberi yoktu.

Gözlerim, komodinin üstündeki çerçevenin içinde resmi duran küçük Günal'a değdiğinde, sessiz bir iç çektim. "Baba, babanı çok sevdim," diye mırıldandım. "Senin kadar heyecanlı biri. Sevgisini belli etmekten çekinmiyor. Neredeyse *senin kopyan* diyebilirim. Bugünleri atlatabilmem için gönderilmiş gibi..."

Gözlerimin dolmasına izin vermedim. Buruk olan yanımı susturduktan sonra kendime çekidüzen verip aşağıya indim.

Hava soğuk olduğu için yemekleri içerde yiyorduk. Dedem, Urfa'nın yazın ayrı bir güzel olduğunu söylüyordu. Yazın da gelmek kısmet olur diye umdum. Avluda oturup kitap okumayı isterdim. Hatta belki de yazmayı.

Gür bir sesle arkamdan bağırıp, "Günaydın!" diyen Yusuf'a, irkilerek baktım.

Kulağımız duyuyor. Niye bağırıyorsun?

Başparmağımı damağıma bastırdım. "Günaydın?" dedim. Çok mutlu görünüyordu. "Nereden geliyor bu neşe? Kız arkadaşını görmenin etkisi mi?"

Boğazlı kazağının yakasını çekiştirdi. Genişçe gülümsedi. "Vallahi ondan!" diye bağırdı. Gerçekten bağırdı. Sonra da hemen *pardon* der gibi baktı. Bu tavrına olan şaşkınlığım, yüzümden okunuyor olmalıydı. "Sesimin tonunu ayarlayamadım, kusura bakma. Ona evlenme teklifi ettim!"

Gözlerimi kocaman açtım. "NE?" diye bağırıp avluyu inlettim. " 'Evet' dedi, değil mi? Yoksa bu kadar mutlu olamazsın?"

Yumruk yapıp havaya doğru kaldırdığı elini hızla geriye doğru çektikten sonra, "YES!" diye bağırdı.

"Tebrik ederim, Yusuf," dedim gerçekten sevinerek. Elimi ona doğru uzattım. İki eliyle elimi tutup ellerimizi hızla sallamaya başladı. "Allah tamamına erdirsin. İnşallah yüzünüzden gülümseme hiç eksik olmaz."

Yusuf, elimiz koptu!

"Âmin, âmin!" dedi neşeyle. "Darısı başına," deyip göz kırptı.

İçimden geçenleri bilseydi, şu an bana değil evlilik dilemek, sırf karşı cins olduğu için bile onu tokat manyağı yapmayı düşündüğümü bilip susardı. Duygularımı dışıma yansıtan biri değildim artık. Bu yüzden bunu göremiyordu.

"Hadi, ben gideyim!" dedi ve elimi fırlatır gibi bıraktı. *Kopar, canım. Senden önemli mi?* Neredeyse sekerek hızlı adımlarla gözden kayboldu.

Arkasından bakarken bileğimi ovuşturdum. *"Delirmiş!"* dedim kendi kendime.

Mutfağa doğru yürürken, Hatice teyze ile karşılaştım. Onunla da yaptığım *günaydın* konuşmasından sonra, masayı beraber hazırladık. Dedem aşağı indiğinde, o da Yusuf gibi mutluydu.

Sanırım bu konakta mutlu rolü oynayan tek kişi bendim.

Aslında mutluydum. Yıllardır eksikliğini yaşadığım, kan bağından oluşan ailemi bulmuştum. Onun beni sahiplenmesi, işleri daha da kolaylaştırmıştı. Yine de içimde bir yerlerde köşesine çekilerek ağlayan küçük bir kız çocuğu vardı. Geriye doğru attığım hisler, gün yüzüne çıkmayı bekliyordu.

Duygularım bekleyebilirdi. Acelesi yoktu.

Dedemin yüzündeki gülümseme kahvaltı boyunca hiç eksik olmadığı için ben de gülümseyip durmuştum. Konağa yürüyerek yirmi dakika süren bir yere beni götürürken de aynı şekilde gülümsemişti. Yolu arşınlarken babamla ilgili anılarını anlatmaya başladığında, küçük bir çocuk gibi heyecanlıydı.

Babam, dedemin gözünde hâlâ çocuktu. Yaşıyor olsaydı da bu durum değişmeyecekti.

Ben de acılar yaşamıştım, hâlâ yaşıyordum ama onun yaşadıkları daha ağırdı. Bir evladı öldürülmüş, diğer evladı sürgün edilmişti. Sonrasında diğerinin de ölüm haberini almıştı. Yetmemiş, evladına kıyanların da en yakınları olduğunu öğrenmişti. O da yetmemiş, mezarlarının boş olduğunu öğrenmişti. Varlığını öğrendiği torunu, onu yıllarca düşman bilmişti. *Bazı kişiler* tarafından torununa ulaşması engellenmişti.

Baran Demiroğlu, bunlara nasıl dayanıyordu?

Çiftliğe benzer bir yerin önünde durduğumuzda bana doğru döndü. Dayanma noktasının ne olduğunu gözlerinden okuyamadım. "Atlardan korkar mısın?" diye kararsız bir şekilde sordu.

Gözlerim irileşti. Heyecanla, "At binmeye mi geldik?" diye sordum. Başını aşağı yukarı sallandı. "Ne korkması, bayılırım atlara! Babam beni küçükken at binmeye götürürdü. Her seferinde koşarak giderdim." Onu beklemeden çiftlikten içeri girdim ve atların olduğu yere doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Seyis olduğunu tahmin ettiğim adama selam verip, "Atlar ne tarafta?" dedim.

Elini omzuma koyan dedem, "Dur, kızım, acele etme," dedi. O da benim kadar heyecanlıydı ama bunu gizlemeye çalışıyordu. "Uzun bir zamandır binmiyorsan paslanmışsındır. Ergin, sana yardımcı olsun." Bu fikri kabul etmem gerekiyordu, ahıra doğru beraber ilerlemeye başladık. "Bakalım, bizim huysuz, seni görünce ne yapacak?" diye mırıldandığında, içimden *huysuz mu,* diye geçirdim.

İçerde yaklaşık on tane at vardı. Birkaçı, yeni doğmuştu; küçük bedenleri, bunun işaretiydi. Hepsine heyecanla bakarken, "Hangisiyle tanışacağım?" diye sordum.

Umarım o huysuz tarafından tepilmeyiz.

Seyis, bir tanesinin kapısını açtı. "Günal'ınki, doğduğu andan beri huysuz," dediğinde, durdum. *Babamın atı mı vardı?* "Nasıl bu kadar hırçın olabiliyor, aklım almıyor. Sahibine de çekmemiş..."

Dedeme baktım. "Babamın mı?" diye umutla sordum.

"Evet. Günal gitmeden önce doğmuştu. Baban onu sahiplenmişti ama sadece bir kere beraber dolaştıklarını hatırlıyorum.

Onda da baban üstüne binememişti. Bir tek babanın yanında sakinleştiği için onun da hoşuna gidiyordu tabii..." dedi gülerek. "Yanına çok yaklaşmadan tanış bir. Eğer yine huysuzlanırsa..."

Araya girdim. "Şansımı denemek istiyorum!"

Seyis, bu hâlime gülüp, eliyle *gel* işareti yaptı. "Aman, dikkat et, heyecanlı kız," dedikten sonra köşede duran atın yanına yaklaştı. "Bizimki insan sevmiyor... Hoş, hayvan da sevmiyor."

Siyah atın açık kahverengi beneklerini gördüğümde, kalbim dörtnala koşmaya başladı. Babama ait olan bir canlıya, uzun bir zaman sonra ilk defa bu kadar yakın duruyordum.

Fakat benim aksime mutlu olmayan ve huysuzca ileri geri hareket eden at, bizi gördüğüne sevinmediğini açıkça belli ediyordu. Çıkardığı seslerden burada istenmediğimizi anladım ama yine de yanına yaklaşmaktan geri duramadım. Babamın yapamadığını ben yapıp, onun üstüne binerek dolaşmak istiyordum.

Elimi havaya kaldırdım. Tatlı olduğuna inandığım bir sesle, "Merhaba," dedim.

Lâl, sanki bunun bir faydası olmaz gibi. Havuç falan mı versek?

Ona doğru bir adım attığım sırada, öndeki ayağını yere sürtmeye başladı. Sanırım üstüme koşmaya hazırlanıyordu. Dedem, beni geriye doğru çektiğinde, "Sıkıntı yok," dedim. "Hareketlenirse kaçarım hemen."

Seyis, temkinli olmamı isteyerek, "Kızım, biraz geride dur da sana alışmasını bekle," dedi. Atın önüne yem koyuyordu. Ama asi atın gözleri benden ayrılmıyordu.

Sahibinin kızına da böyle yapılmazdı ama!

Dedem her an bir şey olacakmış gibi tedirgin duruyordu. "Bu iyi bir fikir değildi. Gel, seni başka bir atla tanıştıralım." Beni kandırmasına izin vermeden, olduğum yerde durdum. "İnat etme," dedi asabi bir sesle.

At, dedeme mi çekmişti?

Söylediklerini umursamadan köşeye doğru yürüdüm. "Adı ne?" dediğimde, at kişnedi. Dedemden aldığım "*Sia,*" cevabı, beni kocaman gülümsetti. Babam, uslanmaz bir âşıktı.

"Hey, Sia!" dedim. Sia, beni öldürmek ister gibi bakıyordu bana. "Ben senin arkadaşın sayılırım. Günal'ın kızıyım ben!" Sia daha da yüksek bir sesle kişnedi. "Dostum ben!" dedim, ayağımı sertçe yere vurdum.

Dedem uyarı dolu bir sesle, "Kızım, çok yaklaşma!" dedi.

Havlayan köpek ısırmıyorsa kişneyen at da tepmiyor olabilir miydi?

Lâl, saçma sapan teorilerini canımızın tehlikede olmadığı bir anda konuşsak olur mu?

Biraz daha yaklaşacağım sırada, Sia şaha kalkacak gibi oldu. Cesaretimi kaybetmeden ona doğru yaklaşınca durdu. Babamın olan bir ata dokunacak olmanın heyecanı, korkumun önüne geçiyordu. Elimi ona doğru uzattım, seyis de dedem de durmamı söyledi ama devam ettim. Sia burnundan soluyordu. Elimi yelesine dokunduracağım sırada kafasını hızla çevirdi. Sosyal fobisi olduğunu düşünmeye başlayacaktım. Yılmadan elimi uzattığımda, ona dokunmamla irkilip uzaklaştı. Kişnemedi ya da üstüme atılacak gibi davranmadı. Cesaretim onu şaşırtmış gibiydi.

"Yavaş ol, kızım," dedi dedem.

Bize mi dedi, Sia'ya mı?

Tüylerini okşarken, "Sıkıntı yok, güzel kız," dedim ama sonrasında kaşlarım çatıldı. Dedeme baktım. "Kısrak, değil mi?" diye sordum.

"Evet ama yumurtaları alındığı, iğdiş edildiği için beygir diyoruz," dedi. Yumurtalarının alınma nedenin hiçbir atla çiftleşmeye yanaşmaması ve agresifliği olduğuna emindim.

Yelelerine tekrar dokunduktan sonra kısık bir sesle, "Sia?" dedim. Kafasını tam olarak bana çevirmese de tek gözünü görebiliyordum. Sert soluklar alıp veriyordu. "Artık sana dokunmama izin verdiğini düşünüyorum. Arkadaş olduk diyebiliriz, ha?" Sia, bunu reddeder gibi kişnedi. "Yanılıyorsun. Arkadaş olduk!" dedim ısrarla.

Bir elimi Sia'nın yüzüne doğru yaklaştırdım. Seyis, "Dikkat et!" dedi telaşla.

Seyisin dediğini yaparak dikkatle ve yavaş yavaş sevdim onu. Bunu istemediğini belli etse de sesini çıkarmadı. Arada kişnemesini ve uzaklaşmaya çalışmasını görmezden gelmeye çalıştım. Bence o da benden hoşlanmıştı. Yoksa onu köşeye sıkıştırıp zorla sevmeme daha büyük tepkiler verirdi. En azından öyle olmasını umuyordum.

Aradan geçen dakikaların ardından beraber dışarı çıktığımızda yüzümde güller açıyordu. Yusuf, gelip Sia'nın üstüne binmeme yardımcı oldu. Bu duruma sinirlenen atın tepkileri beni korkutsa da yılmamakta kararlıydım. Ergin abi olmasa çoktan ayağımı kırmış olabilirdim ama ölmek var dönmek yoktu.

Babamın beni izlediğini ve devam etmemi istediğini, kalbimde hissettim. O, pes etmeyi sevmezdi. Ben, hiç sevmezdim.

Yusuf yanımda yürüyordu. "Tomurcuk'la daha iyi anlaşırdın," derken, belimden destek verdi. Eyerin üstünde daha rahat bir konuma geldim, yuları daha sıkı kavradım. "Umarım düşmezsin," dedi imalı bir sesle. Ayaklarımı üzengilere yerleştirdi. Bana *başımıza iş açacaksın* der gibi baktı.

Yusuf'a aldırmadım çünkü beni mutlu gözleriyle izleyen biri vardı: *Dedem*. Elleri arkasında, beni izlediğini görüp ona tebessüm ettim. Endişesini kenara bırakmıştı ve beni gururla izliyordu. Pes etmememin onu memnun ettiği belliydi.

Ergin abi bir yanımda, Yusuf diğer yanımda bana eşlik ederlerken yavaş yavaş ilerlemeye başladım. Sia, bazen sarsılmama neden olsa da sessizdi. Bu durum, olduğum yerde daha dik durmamı sağladı. Uzun bir zamandır ata binmiyordum. Üzerimde biraz gerginlik vardı ama çok mutluydum. Kendime olan güvenim yerine geldiği için Sia'yla saatlerce gezmek istedim.

Sia, yürüdükçe Urfa'nın sert rüzgârı içimi titretiyordu. Kalın giyinmemi isteyen dedeme bir teşekkür borçluydum.

Ergin abi, "İyi gidiyorsun," dedikten sonra arkamızda yürümeyi bırakarak dedemin yanına geçti. "Yine de dikkatli ol," demeyi ihmal etmedi. Fakat Yusuf onun kadar rahat değildi.

"Sen farkında değilsin ama hâlâ gergin!" dedi Yusuf ve hızlanmamla beraber o da hızlandı. "Hızlanma!"

Kısık ve uyarı dolu bir sesle, "Bağırmasana!" dedim. "Ürkütüyorsun hayvanı!"

Bana ters ters baktı. "Sıla da aynısını demişti ama iki ay ayağının üzerine basamadı!" Korkusunun nedeni anlaşıldı. Kız arkadaşı gibi düşeceğimden korkuyordu. Telaşla, "Ben başıma gelecekleri biliyorum. Yavaşla lütfen!" dedi.

Onu korkutmamak için yavaşladım. "Sıla önceden ata binmiş miydi?" Kafasını sağa sola salladı. "Ben bindim işte! Kendime güvenmesem neden bineyim, Yusuf? Lütfen gergin gergin davranma. Hayvanı ürkütüyorsun." Sia'nın tüylerini hafifçe okşamaya başladım. "Biz gayet iyi idare ediyoruz." Ayaklarımı hareket ettirince, Sia biraz daha hızlandı.

Yusuf durdu ve kollarını iki yana açtı. "Pes ediyorum. Günah benden gitti!" dedi kızgınlıkla. Kafamı çevirip ona güldüğümde daha da sinirlendi. "Önüne dön, önüne!"

Ona gülümseyip, Sia'yla birlikte çitlerin içinde daha da hızlandığımda saçlarım rüzgârda savrulmaya başladı. Eyerin üstünde inip kalkıyordum. Yüzümde geniş bir gülümseme vardı. Benim gibi gülümseyen dedeme el salladım ve daha da hızlandım. Aklımda eski anılarım oynuyordu. Sevdiğim bir şarkı, rüzgâra eşlik ediyordu.

Annemle beraber, babamı at binerken izlerdik. Babam atın üstünde kendinden öyle emin dururdu ki ona ağzım açık bakardım. *"At seni yönetmeyecek, sen atı yöneteceksin,"* dediği anı hatırladım. Kendisi tam olarak öyle yapıyordu. Tüm ihtişamıyla atın üstündeyken yanımızdan geçiyor ve bize göz kırpıyordu.

"Öğrettiğin gibi binebiliyor muyum, baba?" diye mırıldandım. Sesim rüzgârın içinde kayboldu.

Sia, dediğimi duymuş gibi daha da hızlandı. Çember çitin etrafında koşarken, onun da uzun bir zamandır bunu yapmadığını biliyordum. Ergin abi, babam buradan gittiğinden beri Sia'nın dışarı çok nadir çıktığını söylemişti. Onu güneş görsün diye dışarı çıkmaya zorladıklarında daha da hırçınlaşıyormuş. Şimdi, beraber rüzgâra meydan okuyor, ikimiz de bu anın keyfini çıkarıyorduk.

Öne doğru eğildim. "Aferin kızıma. Babam seninle gurur duyuyordur, Sia!"

Sia, bunu dememi beklermiş gibi aniden öne doğru atılınca geriye doğru savruldum. Hızlı bir refleksle yuları daha da sıkı tuttum ve yeniden öne doğru geldim. Hızı her yerde severdim ama ufaktan korkmaya başlıyordum.

Dedemin, "Eflâl! Yeter, kızım, yavaşla!" dediğini duyduğumda, bunun elimde olmadığını söyleyecektim lakin Sia buna izin vermeyip daha da hızlandı. Daha ben ne olduğunu anlamadan, açık olan kapıdan dışarı çıktı.

Arkamdan bağıranların arasından seçebildiğim ses, dedeme aitti. "Yusuf, Ergin! Peşinden gidin! Çabuk!"

Sia'yı yavaşlatmaya çalışıyordum ama nafileydi. Hatta yavaşlama isteğim onu sinirlendirmiş gibi hızını artırdı. Bilmediğim bir yere doğru ilerliyordu. Bu kadar hızda onu kontrol edemiyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdım. Düşmemek için yularları sıkıca tutuyordum. "Yavaşla, Sia! Düşeceğim!"

Rüzgârdan dolayı gözlerimden yaşlar akmaya başladığında, görüş açım bulanıklaştı. Endişem daha da arttı.

Öne doğru eğilmiş bir hâldeydim. Düşersem de en azından en hafif darbeyi alayım diye uğraşıyordum. Bu hızda gidersek düşeceğim kesindi. Nereye gittiğimizi bilmediğim için onun ani dönüşlerinde eyerin üstünden kayıyor, yeri boylamamak için çabalıyordum.

Yolculuk nereye, Lâl? Sia'nın bir rotası varmış gibi. Düşeceğiz!

"Yavaşla artık!" diye var gücümle bağırdım.

Sia durmuyordu. Varmak istediği bir yer varmış gibi dörtnala koşuyordu. Arkamızda büyük bir toz bulutundan başka bir şey yoktu. Yusufların sesini duymuyordum. Dedemin endişesini düşündükçe düşecekmiş gibi hissediyordum. Onu durdurmaya çalışmayı bıraktım ve sadece düşmemeye odaklandım. Yüzüme değen küçük küçük taşlar canımı yakıyordu. Sia, amacı her neyse, bir an önce bunu gerçekleştirmeliydi. Yoksa bir yerime zarar verecekti.

Dakikalar sonra engebeli bir yola girdiğimizde, yavaşlamaya başladı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Kafamı arkaya çevirdim ama gelen giden yoktu. En sonunda bir çeşmenin önünde duran Sia, inmemi bekler gibi yerinde hareketlenince hiç beklemeden aşağı indim. Çeşmenin mermerinin üstüne oturdum ve nefesimi düzene sokmaya çalıştım.

O da öylece durup bana bakmaya başladı.

Hiddetle, "Deli misin sen?" dedim. Elim ayağım boşalmıştı. Göğsümü tutuyordum. "Ölebilirdim! Neden yaptın böyle bir şeyi? Amacın neydi?" Yüzüme baktı, değişik sesler çıkarmaya başladı. "Manyak! Kime güvensem, bana başka bir yüzünü gösteriyor! Sana inanmıştım! Neden bir anda delirdin?" dedim canhıraş.

Keşke anlasa da cevap verse... Ama bu mümkün olmadığı için susalım bence. Çünkü geri dönüş yolunda ondan başka çaremiz olmadığı belli.

Ter içinde kalmıştım. Hasta olmayı göze alarak montumu çıkardım. Kollarımı sıvadıktan sonra ayağa kalktım. Çeşmeyi açmak için hamle yapacağım sırada, orada yazan ismi görünce kalakaldım.

"EFLÂL DEMİROĞLU"

Kaşlarım çatıldı. Anlam veremeyerek, "Ne?" dedim şaşkınca. Kim, neden benim adımı yazdırırdı ki? Dedem mi yaptırmıştı? Peki, bundan neden hiç söz etmemişti? Ya da babam mı yaptırmıştı?

Sia'ya döndüm. "Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Çeşmeyi babam mı yaptırdı?" Sia, kafasını eğdi. Cevapsız kalıp, isme yeniden baktım. Gri renkli isimliğin üstüne dokundum. "Adımı senin koyduğunu biliyordum, baba. Bunu buradan ayrılmadan önce mi yaptırdın? Ne anlamam gerekiyor?"

Nefesimi hâlâ tam olarak toplayamamıştım. Hiç ummadığım bir anda, hiç ummadığım bir yerde ismimi görmek, nefesimi daha da düzensiz bir hâle getirdi.

Bunu yaptıran, babamdan başkası olamazdı, değil mi?

Bir süre ismime bakarak öylece bekledim. Sonrasında, rüzgârın beni hasta edeceğini bildiğimden, ismime özel yaptırılmış olan

çeşmede elimi yüzümü yıkadım ve montumu tekrar giyip çeşmenin kenarına oturdum.

Ne başka bir yazı vardı ne de kimin yaptırdığını belli eden bir şey. Babam yaptırmamış olsaydı, Sia çeşmenin varlığını nereden bilecekti? Onun, çiftlikten bir tek yanında babam varken çıktığını öğrenmiştim. Buraya gelmiş olmalılar ki Sia yolu biliyordu. Babam, Urfa'dan ayrılmadan önce adıma bir çeşme yaptırmıştı. Bunun nedeni, buraya hiçbir zaman gelecek olduğumu düşünmemesi, bana ait bir parça bırakmak istemesi miydi?

Kafam karman çorman olmuştu.

Gökyüzünü gri bulutların kapladığını fark ettiğimde, üşüdüğümü de fark ettim. Ne kadar zamandır burada oturduğumu bilmiyordum. Yusuflar beni bulamadığı için çiftliğe kendi başıma dönmek üzere ayağa kalktım.

"Umarım dönüş yolunu biliyorsundur!" diye seslendiğimde, Sia huysuz bir ses çıkardı. "Asabi!" diye çemkirdim.

Ona ters ters baktım, yularından tuttum ve yürümeye başladım. Şimdilik üstüne çıkmaya hazır değildim. O da bundan memnun olmuş bir şekilde sessizce yanımda yürüyordu.

Bir anda ısırsak problem olur mu?

Sia'ya bakışlar attığım sırada, arkamızdan bir ses duydum. Bir an yanlış duyduğumu sanıp devam ettim ama aynı çıtırtıyı tekrar duyunca tepkisiz kalamadım. Yuları sertçe kavradım, kafamı çevirdim. Gördüğüm sima, kanımın damarlarımda donduğunu hissetmeme neden oldu.

Ali Demiroğlu, yüzünde pis bir sırıtışla bana bakıyordu.

"Selam!" dedi, sanki arkadaşımmış gibi samimi bir ifadeyle. Beni rahatsız edecek şekilde süzdü. "N'aber, Eflâl? Urfa sana yaramış. Maşallah, yüzüne renk gelmiş," dedi, eliyle bedenimi işaret etti. Karşıma geçtikten sonra ellerini ceplerine soktu. Beni yalnız yakalamanın galibiyetine kapılmış, sırıtarak bana bakıyordu.

O, ailemi öldürtmüştü. Şimdi de beni öldürmek istiyordu.

Korksam da bunu belli etmedim. Gevşek bir şekilde sırıttım. "İyidir, kuzen. Senden n'aber?" Kafamı sağa doğru yatırdım. "Beni yalnız yakalamaya çalışıyordun sanırım. Başarılı oldun, tebrik ederim."

Gülümsemesi genişledi. Yine de benden nefret ettiğini gözlerinden görebiliyordum.

"Kendini bir şey sanıyorsun, değil mi?" Sesine, iğrenir gibi bir tonun yanında alaycı bir tını yerleşmişti. "Etrafında pervane olan adamlardan güç alıyorsun. Seni göklere çıkardılar..." Bana doğru yaklaştığında, yutkunmamak için kendimi kastım. "Ama ne güzel yere çakıldın be! Vallahi ben bile sana yapılanları hayretle izledim. Bu kadarını ben bile yapamam."

Omuzlarımı dikleştirdim. Ne kadar korksam da karşısında korkak bir kadın göremeyecekti. Onun iğrenç egosunu okşamaya hiç niyetim yoktu.

"Haklısın. Ama senden daha kanı bozuk olan birini tanımadım," deyip etrafta başka biri var mı diye bakmaya başladım. Bu adamın her an ne yapacağı belli olmazdı. Bir anda atın üstüne binebilir miydim?

Kahkaha attığı için yeniden ona baktım. "Ben senin kanından değil miyim? Alınıyorum ama!" Ellerini ceplerinden çıkardığında, bir adım geriye gittim. Silahını çıkaracağını düşünmüştüm. Bu durum onun sinsice sırıtmasını sağladı. "Korksan da atarlı konuşmaktan geri durmuyorsun ha, amca kızı?"

Aramızdaki mesafeyi tekrar azalttı. Bu sefer hareket etmedim. Huysuzlaşmaya başlayan Sia'ya kısa bir bakış attı. Yeniden gözlerime baktığında, ikimiz arasındaki nefret gözle görülür seviyeye ulaştı.

Dedemler nerede kalmıştı?

Sinirimi gizlemeden, "Ne istiyorsun, Ali?" dedim. "Bir şey yapmayacağın ortada. Derdin ne? Gözdağı mı vermeye çalışıyorsun? Dedem seni bulamayacak mı sanıyorsun? Neden yapıyorsun bunu? Ne istiyorsun?"

Sesim yükselince, Ali'nin kaşları çatıldı. Beni bir kaşık suda boğmaması ya da şuracıkta canımı almak için kalbime ateş etmemesi adına ne sebebi vardı?

"O herifin elindeki koz olmasaydı, sen de ailen gibi mezarı boylamıştın!" diye bağırdığında, irkildim. "Canını kıymetli sanma!" Dişlerini sıkıyor, beni öldürmek ister gibi bakıyordu.

Onun sesinin aksine kısık bir sesle, "Kimin?" dedim.

"Sevgilinin." Duraksadı. "Pardon, eski sevgilinin," dedi beni üzmek isteyerek. Ona bomboş gözlerle baktım. "Neden alık alık bakıyorsun? Ayrıldığınız hâlde seni düşünüyor. Sevinsene, sen ilgiye bayılırsın. Hoşuna gitmiştir!" dediğinde, sesinde kıskançlık dolu bir ton duyduğuma emindim.

Yüzümü buruşturdum. "Beni tanımadan neden saçma sapan konuşuyorsun? Sana ne zararım dokundu benim?"

Cevap vermek için aralanan dudakları, uzaktan gelen, "Eflâl!" sesleriyle kapandı. Arkasına bakıp tekrar bana döndü ve parmağını öfkeyle sallayarak telaşla konuştu: "Bir dahaki görüşmemizde..." Devam edemedi. Hızla yanımıza doğru gelen Ergin abi ve Yusuf, onun kaçmasına neden oldu.

Hiçbir şey yapmadan öylece arkasından baktım. Beni üzmek isteyen insanların sıraya girmesi gerekiyordu.

Yusuf, yanıma vardığında telaşla, "O, Ali miydi?" dedi. Bedenime baktı. "Sana bir şey yaptı mı?" Üzerinde olduğu atın üstünde profesyonel bir şekilde duruyordu. Kafamı sağa sola salladım. Bu kadar sakin durmam, kaşlarını çatmasına neden oldu. Ergin abi, Ali'nin peşinden gitti, Yusuf'sa elini bana doğru uzattı. "Deden çok merak etti. Çiftliğe dönelim hemen."

"Sia ile geleceğim," dedim kuru bir sesle.

Sia'nın üstüne binmek için hamle yapacağım sırada, Yusuf kendi bindiği atın üstünden çevik bir hareketle indi. Ben itiraz edeceğini sansam da Sia'nın üzerine binmeme yardım etti. Başka bir şey konuşmadan çiftliğe doğru yola çıktığımızda, arada beni kontrol ettiğini gördüm. Ben, ona hiç bakmadan önüme bakıyordum.

Karan, Urfa'dayken Ali ile görüşmüş olabilir miydi? Hatta dedemle bile görüşmüş olabilir miydi?

Daraldığımı hissettim. Sanki biri tüm oksijeni tüketmiş gibi, açık havada nefessiz kalıyor gibi oldum.

Hatırıma düştüğü her an, bedenimi ele geçiren o huzursuz hissi, yeniden anımsadım. Karıncalanan tenimin nedeni rüzgâr değildi. Göğsümden başlayıp damarlarıma doğru yol çizen bir sızı vardı. Kendimi atın üstünden atıp bağıra çağıra ağlama isteğiyle dolmama neden oluyordu bu sızı. Çünkü buna sebep olan adamın varlığını yakınlarımda hissediyordum. Bu yüzden bedenim alev alevdi.

Çiftliğe geldiğimizde atın üstünden indim ve beni endişeyle bekleyen dedeme sarıldım. Bunu beklermiş gibi kollarını bedenime doladı. Bu sayede biraz olsun azalan yalnızlık hissim, canımı daha az yaktı.

Dedem bana, *iyi misin* gibi sorular sormaya başladı. Yaşadığı korkuyu ondan almak istedim. Ali'den bahsetmenin sırası olmadığını bildiğim için onu yatıştırmaya çalıştım sadece. Yaşlı kalbine bir anda yüklenmek, beni de üzerdi.

Eve doğru beraber yürürken beni bir an olsun kolunun altından çıkarmadı. Ona yaslandım ve ailemin sıcaklığını en yakınımda hissetmek istedim. Belki de tek istediğim, birine sorgusuz sualsiz güvenmekti, bilmiyorum.

Suyun içindeki yansımama bakıyordum. Dalgalanan suyun simamı parçalara bölmesini izliyordum. İşaret parmağımı suya daldırdım ve suyu yeniden hareketlendirdim. Kendimi tahammülsüz hissediyordum. En büyük tahammülsüzlüğüm, suyun yansımasında bile üzgün görünen yüzümdü. Böyle görünmeye dayanamıyordum. Kafamı kaldırdım, aynada gözlerimin içine baktım.

"İyileşmek için başkasına ihtiyacın yok," diye fısıldadım. Göz bebeklerimin içinde gördüğüm küçük kız çocuğunun acıyla karışık bir tebessüm ettiğini gördüm. "Yeniden inanmak zor ama denemekten başka ne çaremiz var?"

Titrek bir nefes aldım. Su akıp gitsin diye lavabonun tıpasını açtım. Kalçamı mermere yasladıktan sonra yüzümü sertçe sıvazladım. Bugünün kötü geçmesine izin vermeyecektim.

Lavabodan çıktım ve beklemeden aşağı kata indim. Saat, akşam sekize geliyordu. Ali'yi gördüğüm günün üstünden, neredeyse bir hafta geçmişti. Dedem, bana bir şey olacağından endişeleniyordu. Çok korktuğu için onu sakinleştirmem uzun sürmüştü. Ali'nin söylediklerini anlattığımda, Karan'ı arayacağını söylemişti. Bu konuşmayı dinlemek istemediğim için odadan çıkmıştım. Ona dair hiçbir şey duymak istemiyordum.

Urfa'ya veda edeceğim bu son güne kadar iyileşmek için çabalayıp durmuştum. Yeniden inanmanın zor olmadığını kendime defalarca hatırlatmamın nedeni, inancımı kaybetmekten korkmaktı. Bunu yaparken İstanbul'u düşünmedim. Onları, olanları aklımdan çıkardım. Ama kader bana oyununu oynamaya devam ediyordu.

Merdivenlerden inerken dedemin sesi kulaklarıma doldu. Göğsümün sol tarafında peyda olan sızıyı bastıramadım.

"Neresinden yaralanmış?" dedi.

Konuşmasının devamını beklerken, kalbimin çarpıntısı kulaklarımı dolduruyordu. Saniyeler asır gibi geçiyordu. Onlardan biri miydi zarar gören?

"Söylemeyeceğim. Tamam, haber verirsin," diyen dedemin telefonu kapattığını anladığımda sakin kalmaya çalıştım. Yavaş adımlarla odaya girdim.

Sesimi sakin tutup, "Kim yaralanmış?" diye sordum. Kalbim ağzımda atıyordu.

Konuşmamla varlığımı fark eden dedem, bakışlarını bana çevirdi. Bir an söylemek istemiyor gibi baktı ama sonra, "Yasin..." dedi.

Nefesim kesildi. Ölümün kara yazısıyla boyanan tahtaya bir sevdiğimi daha ekleme ihtimali beni amansız bir acıya doğru sürüklemeye başladı. Endişe beni sarmaladı.

Beni endişelendirmemek için gülümseyen dedem, "Kolundan yaralanmış, basit bir sıyrık," dedi alelade bir şey söylüyor gibi.

Sağ elimde başlayan titremeyi geçirebilmek için yumruğumu sıktım. Abimin iyi olduğunu öğrensem de omzuma çöken ağrının hemen kaybolmayacağını biliyordum.

Cevap veremedim.

Benden gizlediklerini, canımı yakışını, beni en güvendiğim yerden vurmasını asla unutamazdım. Fakat kalbim sızlıyordu. Sevgi, bir anda söküp atılacak bir şey değildi. İyi olmasını diledim. Fiziksel bir zarar görmesi, isteyeceğim en son şeydi. Dedem tepki vermemi bekliyordu. Gülümsemeye çalıştım ve ikili koltuğa oturdum. Son birkaç saniyeyi unutmak istiyordum.

Karşıma oturdu, yerinde rahatsızca hareket etti. Söylemek istediği başka bir şey var gibiydi.

Ben de yerimde rahatsızca kıvrandım. "Bir şey mi söyleyeceksin?" dedim.

"Biraz daha kalsan?"

Bunu söylemesini bekliyordum ama bu tonda sormasını beklemiyordum. Kalbim sızladı.

"Yarın geleceğime dair arkadaşıma haber verdim. Onu daha fazla endişelendirmek istemiyorum." Gülümsedim, en azından denedim. "Gelecek ay tekrar gelirim. Ya da sen gelirsin?"

Gözlerini perdeleyen hüznü belli etmemeye çalıştı. Tebessümü, dudaklarına yayıldı.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Burası senin evin. İstediğin zaman gelir gidersin. Benimle konuşmak istediğin bir şey var mı? Seni yolcu etmeden önce her şeyi netleştirmek istiyorum." Kafamı *hayır* anlamında salladım. Kaşları çatıldı. "Yapma böyle, Eflâl. Onlarla ne konuştuğumu öğrenmek istemiyor musun?"

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Şu an bunu yapmak istemediğimi göremiyor muydu?

"Canımı sıkacak hiçbir şeyi duymak istemiyorum. Ali'ye karşı bir kozu mu varmış? Eyvallah, ne yapabilirim? Bu, onu affetmem için bir neden mi? Arayıp teşekkür mü etmeliyim? Hiç sanmıyorum!" Sağ bacağımı sinirle sallamaya başladım. "Senin onlarla beraber hareket edeceğini de sanmıyorum. Eğer arkamdan iş çeviriyorsan..."

"Tek yaptığım sana zarar vermelerine engel olmak," diyerek sözümü kesti. Sesi gergindi. "Hem onlar için hem de başkaları için söylüyorum bunu."

Sinirle gülümsedim. İstemsiz bir şekilde öfkelenmiştim.

"Ali peşimde, çünkü onun ve arkadaşının seninle bir sorunu var... Onlara düşman olan biri bana zarar verebilir. Çünkü onunla bir ilişkim olduğunu gördüler. Ben kimseye bir şey yapmadım ama sizi üzmek için benim canımı yakmak istiyorlar. Çoktan parçalara ayrılmamışım gibi!"

Öne doğru eğildim ve direkt olarak gözlerinin içine baktım. Canım yanıyordu. Önce candı, değil mi? Canana varamadan kırık dökük kalmıştım.

"Ben daha fazla kargaşa yaşamak istemiyorum. Ankara'ya gittiğimde, güvenliğim için etrafımda birileri olacağını biliyorum, salak değilim! Rahat rahat işime gitmek, arkamda biri var mı diye düşünmek istemiyorum! Kafamı toplamak istiyorum!"

Lâl, onun bir suçu yok.

Beni sakin bir şekilde dinliyordu. Gözlerindeki suçluluğu görebiliyordum. Böyle olmasını istemediğini biliyordum. Ben de çok şey istemiyordum ama maalesef hayat bana istediklerimi sunmuyordu.

"Özür dilerim," dedi biraz sonra.

Onu üzdüğümü zaten biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Kalbimde, herkesi yakacakmış gibi hissettiğim bir yangın vardı. Elimi boynuma götürüp avucumu şah damarımın üstüne bastırdım. Kırgınlıklarımı ona yükleyemezdim. Yüklememeliydim.

"Senin hiçbir günahın yokken bu yaşadıkların..." dedi, nefesi yet miyormuş gibi durdu. "Affet, Günal'ımın emanetine iyi bakamadım."

Pişmanlıkla dolduğumda iş işten geçmişti. Beklemeden ayağa kalktım, onun yanına oturdum. "Özür dilerim. Sinirim sana değil," dedim sakin bir sesle. Elini avucumun arasına aldım. "Sadece basit bir hayat istiyorum. Her an bir tehlike içinde olma ihtimalini düşünerek yaşamak beni çok yıpratıı. O yüzden bu agresifliğim."

Yaşadıklarımı anlarmış gibi baktı bana. Kanımız farklı yerlerden aksa da aynı yaraları almıştık. Toprağın misafir ettiği bedenler, ikimizin de canına aitti. Derdim onun acılarına bir tane daha eklemek değil, acılarına yoldaş olmaktı. Geçireceğimiz saatler azalıyordu. Buradan gittiğimde onu özleyeceğimi biliyordum. Ona sıkıca sarıldım ve kalbinin sesini dinlemeye başladım. Kulağıma dolan her bir ses için şükürle dolup daha da çok sarıldım.

Urfa'ya geldim. Yıllardır beklediğim anı yaşadım. Ailem orada olmasa bile onların varlığını az da olsa hissettim. Baran Demiroğlu'nun geçmişime dokunmasına izin verdim. Yaralı kalbine yara bandı olmaya çalıştım. Babamı özledim. Annemi rüyalarımda gördüm. Ömrüm azaldı. Geleceğe dair kaygılarım arttı.

Benim evrenimde mutlu olmakla perişan olmanın kadim bir dostluğu vardı. Ne zaman bunlardan birine kapılsam diğeri eteklerimi çekiştiriyordu.

"İnsanı mutlu eden şeyler, aynı zamanda onun felaketinin de kaynağı olabiliyor."[2]

Olmuştu.

Kaderime haksızlık edemezdim. Bana, acıların yanında güzellikler de bahşetmişti. Ama hepsinin bedelini ödemiştim. Sahip olduğum nimetlerin bedeli vardı. Sahip olamadıklarımın da var mıydı? Ya da hiçbir bedel ödemeden elde ettiğim şeyler var mıydı? Sanmıyordum.

Bedelsiz olduğunu düşündüğüm şeylerin bedeli daha ağırdı.

Sevgi gibi. Sevgim gibi.

---

[2] Johann Wolfgang von Goethe'nin "Genç Werther'in Acıları" kitabından. (e.n.)

3

Bir Adam Tanıdım

Nasıl ki bir anne, uyuyan çocuğunun üstünü örter; ben de yalnızlığımı gecenin örtmesini bekliyordum. Omuzlarımdaki eksikliği karanlığıyla kaplamasını, yüklerimi de yavaş yavaş kendi heybesine almasını istiyordum. Katlanamadığımı düşündüğüm bir anın içindeydim. Çalan şarkının ne olduğunu idrak edemeyecek kadar ortamdan soyutlanmış bir hâldeydim.

"*Gece ilerledikçe mum küçülür*," diyen Li Tai Pe'ye[3] kulak vermeye çalışıyordum.

Acının mumu ne zaman erirdi?

İnce örtüye sıkıca sarındım. Üşüyordum, yalnızlıktan.

Kimseye ihtiyacım olmadığını biliyordum. Hiçbir zaman, birine muhtaç olmadım. Çalıştım, ayaklarımın üstünde durmak için uğraştım, kendi emeğimle bir yerlere geldim, başarının doyumsuz zevkini tattım. Ama geceleri başarılarıma sarılıp uyuyamıyordun. Ya da ona sarılmaya alıştığım içindi bu durgunluğum, bilmiyordum.

Ciğerlerimi yakan titrek bir nefes aldım.

---

[3] Li Tai Pe, MS. 701-762 yılları arasında, Çin'in Tang (Altın) Döneminde, yaşamış olan bir şair. Bugünkü Doğu Türkistan ve Kırgızistan çevresinde doğduğu söyleniyor.

En gülvende hissettiğim yer neresiydi?

Küçük bir çocuğu düşündüm. Annesiyle babasının yanındayken başına bir şey gelmeyeceğini sanıyordu. Ona ölümü hatırlatmak istedim.

Olduğu yeri seven, güneşi köklerine kadar hisseden bir *gülü* düşündüm. Ona, susuzluğun soldurduğunu söylemek istedim.

Sevdiği adamın kollarında uyuyan bir kadın düşündüm. Onu omuzlarından tutup sarsmak, *gerçekleri gör* diye bağırmak istedim.

Uyan! Seni en inandığın yerlerden kırıyorlar, farkında değilsin.

Elimde tuttuğum fincanın içinde ne olduğunu hatırlamıyordum. Seramik fincanı sıkıca kavradım. Bedenimi esir alan soğukluk, tüm odayı olduğu gibi fincanımı da kapladı. Fincanı sehpanın üstüne koydum, uzandım.

Urfa'dan Ankara'ya gelmek için yola çıkarken dedemin hasretle dolan gözleri yâdıma düştü. Ben de onu bırakmak istemezdim ama hayatımı yoluna koyma vakti gelmişti. Daha fazla kaçmayacak ve önüme bakacaktım. Bunu yapmanın ilk adımı Ankara'ya, evime gelmekti. İçeri girdiğim ilk anda içime çektiğim temizlik kokusu, Özlem'in eseriydi. Ben gelmeden evimi temizletmiş, buzdolabını doldurmuştu.

Güzel dostlar biriktirmiştim.

Salonda, karanlıkta uzanıyordum. Odayı aydınlatan tek ışık, ay ışığıydı. Zihnimdeki karanlıkla beraber gözlerimi yumdum. Beni içine çekmesini beklediğim çukura düşerken, aklımda o olmamalıydı. Kendime yazık ediyordum.

Henüz yeni kapattığım gözlerim, dış kapıdan gelen zorlama sesiyle hızla açıldı.

Hırsız mı? Reşat abiler kapıda, değil mi?

Kapıda olduklarına emindim, ayrıca onlarda anahtar yoktu. Hemen ayağa kalktım ve kapının önüne geldim. Bu sefer yanlış eve girip dayak yiyecek olan ben değildim. Demir bir ayakkabı çekeceğini elime aldım ve sıkıca tuttum. Hava aydınlanmıştı. Bu saatte kim buna cesaret edebilirdi?

"Anne, hadi!" diyen sesi duyduğumda kalbimdeki korkunun yerine geçen his, özlemdi. "Üşüdüm!" diye sızlanan Yağız Efe'ye kavuşmak için elimdekini bıraktım ve kilidi açtım. Beni gördüğünde yüzüne yayılan gülümsemeyle, "Deyse!" diye bağırdı.

Eğildim, onu kucağıma aldım. Kafasını tutup göğsüme bastırdığımda, içimde bir yerlerde yanan ateşin kısa bir anlığına söndüğünü hissettim. Bir yandan da Özlem'i öpüyordum. Sevgi tutulması yaşıyordum.

"Çok özledim seni!" dedi Yağız Efe. Küçük kollarını boynuma sıkıca dolamıştı.

Bana hasretle bakan arkadaşım, yanaklarımı öptü. "Evine hoş geldin, canımın içi," dedi yüzümü izlerken. Gözlerinden akan yaşların, kalbime işlediğini bilse ağlar mıydı? "Bakma bana öyle! Özledim, kızım! Ne yapayım?" deyip gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Bir şey söyleyemedim. Tek kolumu boynuna doladım, şakağından öptüm. "Ben de çok özledim," dedim. Sesim titriyordu. "Burnumda tütüyorsunuz."

Sadece onları değil, geçmiş hayatımı da özlemiştim. O zamanlarda dertlerim vardı ama hiçbiri bu kadar acı dolu değildi. Bilmiyordum. Her acının daha beterinin olduğunu bilseydim, şükürlerimin ardı arkası gelmezdi.

Bize doğru bakan Reşat abinin, kafasıyla verdiği selama karşılık olarak kafamı eğdikten sonra Yağız Efe'yi birkaç defa daha öptüm. O, beni özlediğine dair bir şeyler sıralarken, kollarını sıvazladım. "İçeri girelim, üşüyeceksiniz," dedim.

Özlem, önce kendi montunu çıkardı, sonra da kucağımda tuttuğum Yağız Efe'ninkini çıkardı. Benden ellerini uzaklaştıramayan bebeğim ise elleri arasına aldığı yüzümü inceliyordu. Baktığı yerde herhangi bir harabe görmemesini diliyordum.

Gözlerimi kısarak baktım. "Senin boyun mu uzadı?" deyip onu boynundan öptüm. Mis gibi kokuyordu.

"Evet!" diye bağırdı. Heyecanla, "Bana aldığın hediyeleri değiştirdin mi?" dediğinde, kaşlarım çatıldı.

Yağız Efe, biz hediye olmuşuz...

Hediye olayını unuttuğum için kendime kızdım. Değil hediye almak, kendi eşyalarımı bile oradan almamıştım ki ben.

Özlem, beni anladı ve "Oğlum, teyzen daha yeni geldi. Şimdi hediyeyi konuşmanın sırası mı?" deyip konuyu değiştirdi. "Biz sana sürpriz yapmaya geldik ama gören o ki elimizde patladı," diye hayıflandı. "Beraber kahvaltı hazırlayalım mı?" Yağız Efe'yi öperken *olur* anlamında kafamı salladım. "Hadi sen, salona geç, oğlum. Çantanda boyama kitapların vardı."

Mızmızlanan küçük bebeğimin yanağını ısırdım. "Kahvaltıdan sonra seninle beraber ıslak kek yapalım mı? En sevdiğinden!" dedim.

Kucağımda, "Olur!" deyip zıpladı. Çocukları kandırmak işte bu kadar kolaydı.

Onu yere indirdim. Koşar adım, salona giderken gözlerimden süzülmek için fırsat kollayan yaşlar, birer birer boşalmaya başladı. Bence çok bile dayanmıştım.

Yaşları gören Özlem, dolu gözlerle bana baktığında ağlamam şiddetlendi. "Oy, kuzum benim," dedi, kendisi de ağlamaya başladı. Beni annem gibi göğsüne bastırmasına izin verdim. "Ağla, canımın içi. Ağla, rahatla. Ben yanındayım. Ben, hep yanındayım." Saçlarımı okşuyordu. Daha da kavruldu acım. "Seni kırdıkları yerden kırılsınlar, inşallah. Senin dalını kıranın köklerini söksünler. Şş... Kasma kendini, ağla. Ağla, ben yanındayım. Yalnız değilsin."

Günlerin acısını çıkarırcasına ağladım. Onun *anne sevgisi* barındıran kucağına kendimi bıraktım.

Hayatım, bir fidanın toprağa ekilişi gibiydi. Zamanla büyümüş, çiçek vermiştim. Yapraklarım okşanmış, toprağım hep ıslak kalmıştı. Gün gelmiş, dolu yemiş; gün gelmiş, karlar altında kalmıştım. Yetmemiş, köklerimden sökülmüş, paramparça edilmiştim. Elimi uzattığım insanların celladım olduklarını görememiştim.

Geçmişim sancıyordu.

Ne ara mutfağa geldik, ne ara Özlem, omuzlarıma hırkasını bıraktı, ne ara gözyaşlarımdan göremediğimi fark ettim, bilmiyordum. *Bütün acımın gözlerimden akmasını* ister gibi ağladım. Sanki o andan beri, ağlamak için bu zamanı beklemiştim. Sarsılan omuzlarıma ellerini koyan arkadaşımın bir şeyler söylediğini, kımıldayan dudaklarından anlıyordum. Lakin onu duyamayacak kadar kendimden geçmiş durumdaydım. Kriz mi geçiriyordum?

Abimin, "*Ne zaman seni üzecek bir şey yaptım?*" demeleri ve Karan'ın, "*Bir gün affeder misin?*" demeleri kulaklarımda çınladı.

"NASIL?" diye bağırmak istedim. "Nasıl yaptınız bana bunu? Hepiniz bir oldunuz, neden beni paramparça ettiniz?"

Hıçkırıklarım mutfakta yankılanıyordu. Özlem, sesimi duyan Yağız Efe'yi uzaklaştırmak için gittiğinde kendimi daha da bıraktım. Yüzümü sertçe sıvazladım. *Bu son,* Lâl. Bir daha onlar için ağlamak yok. "Yok!" Alev alev yanan boynuma ellerimi bastırdım. Nefesim kesiliyordu.

Hayatım böyle mi devam edecek?

Bir hışım ayağa kalktığımda dönen başımı umursamadım. Kendime gelmem gerekiyordu. O olaydan sonra ilk defa böylesine sarsılıyordum. Kötü hissetmem normaldi. Evet, öyleydi.

Endişeyle, "İyi misin?" diyen Özlem'e, *evet* anlamında kafa salladım. Sarsak adımlarla banyoya girdim. Klozetin üstüne oturdum ve son olmasını dilediğim gözyaşlarımı döktüm.

Başkasından beklediğim merhem, yaralarıma iyi gelemezdi. Kendime verdiğim sözü tutacaktım. *İyileşecektim.*

Elimi yüzümü yıkayıp banyodan çıktım. Orada kalan acıların artık hayatımda yeri yoktu. Elbette yeniden ağlayacak, belki yeniden parçalara ayrılacaktım ama her seferinde ayağa daha sağlam kalkacaktım. Acı, insanı güçlendirirdi, değil mi?

Evin içinde tur atan Yağız Efe, bir yandan da, "En büyük benim!" diye bağırıyordu. *Neyin en büyüğü* olduğunu bilmemekle

beraber, onun enerjisi hatıramda canlandı. Çocuk, kahvaltı yaparken bile yerinde durmamış, beraber kek yaparken tezgâhın üstünden inmemiş, keki yerken bile evin içinde koşturmuştu.

Ona bakarken, ben yoruldum. Uyusak mı?

Restorana gidecektim. Ankara'ya geleli üç gün olmuştu ve ben daha bugün kendime gelmiş gibi hissediyordum. Buna yardımcı olan, arkadaşım Özlem'di. Her zaman yanımda olacağını bana hissettirdiği için rahatlamıştım.

Ona anlattıklarımı dinlerken ağladı, öfkelendi, en az benim kadar nefret doldu. Haksızsam söylemesini istediğimde kızdı ve "Onları yalana iten sen misin?" dedi. Haklıydı. Sonrasında, "Ne olursa olsun, onları dinle ve hayatına bir yol çiz," dediğinde, ona hak verdim. Bana göre her şey apaçık ortada olsa da yargısız infaz yapmayacaktım. Hepsiyle konuşacaktım.

Celladımla bile.

Montumu giyerken Özlem'e bir bakış attım. İstekle, "Sizin ev restorana giderken yolumun üstünde. Arabayla gelmediysen sizi ben bırakayım mı?" dedim. "Hatta benimle beraber restorana gelseniz?"

Bir kere görmekle bitmezdi onlara olan özlemim. Yanımdan ayrılmasınlar istiyordum.

Yağız Efe, alkışladıktan sonra, "Evet, evet, biz de gidelim!" diye bağırdı.

Özlem, "Evde yapmam gereken bir ton iş var. Hem Yağız Efe'nin ödevlerini halletmemiz gerek," dedi. Oğlunu kucağına alıp yanağından öptü. "Değil mi, anneciğim? Sen sorumluluklarını bileceksin, ben de senin istediklerini yerine getirmeye çalışacağım."

İkisine de gülümsedim. Özlem'in planlarını bozmak istemiyordum. "Başka bir zaman, beraber yemek yeriz. Bugünle idare ederim," dedim.

Onları istemeyerek de olsa uğurladım. Daha sonra Reşat abi hemen yanıma geldi. Nereye gideceğimi merak etmiş olmalıydı.

"Selam, Reşat abi. Nasılsın?" dedim gülümseyerek.

Reşat abi, benden büyüktü ama ona "abi" dememi istemiyordu. Ama ben, kendimi rahat hissedemediğimden "abi" diye sesleniyordum. Aramızdaki *sizli* muhabbet bitmişti. En azından onunla böyle bir sorun yaşamadığıma seviniyordum.

Kafasını eğdi. "İyiyim. Sen nasılsın? Bir yere mi gidiyorsun?" dedi.

Arabama doğru yürümeye başladık. "Evet, restoranıma uğrayacağım. Size orada kahve ısmarlayayım mı? Ya da yemek yediniz mi?" diye sordum.

Bu adamlar dışarıda nasıl yaşıyorlardı? Reşat abiyle beraber, toplamda dört kişi vardı. Dedeme, kalabalık olmasını istemediğimi söylemiştim. En güvendiği adamlarını benimle yollamıştı. Ama dışarıda bekleyen bu adamlara üzülüyordum.

Gülümsedi ve kapımı açtı. "Sağ olasın. Yemek yedik ama bir kahveni içeriz," dedi. Ben sürücü koltuğuna oturduğumda yanımı işaret etti. "Yanında geleyim mi? Bir sıkıntı var mı?"

Reşat, dışarıda yalnız kaldığımızda korktuğumuzu sanıyor. Urfa'dan buraya gelirken tek başımıza olduğumuzu ona söyler misin?

Çantamı koltuğa bıraktım. Ona dönüp tebessüm ettim. "Beni yalnız bırakmamanı, dedemin istediğini biliyorum. Fakat bu kadarına gerek yok. Kurşunlar arasında kalmadığım sürece..."

Hızla araya girdi: "Allah korusun! O nasıl söz?" Kendi kendine tövbeler çekerken kapımı kapattı. "Arkandan geliyorum," deyip uzaklaştı. Bu kadar gerilmesine güldüm ve arabayı çalıştırdım. Bahçeden çıktığımda, onlar da iki arabayla peşimden gelmeye başladı.

Çok heyecanlıydım. Restoranımı, yuvamı görmeyeli aylar oluyordu. Çalışanlarımın bazılarıyla İstanbul'da görüşmüş olsam bile onları çok özlemiştim. Evime ortalama on beş dakika bir uzaklıkta olan restoranıma normal bir hızda giderken Ankara'yı seyrediyordum. Yine gri ve soğuktu. Böyle olması bile onu sevmeme engel değildi.

Bazı şehirlerin ruhu olurdu. İstanbul'un mesela. Bitmek bilmeyen bir enerjisi, solmayan bir nefesi vardı. Orada yaşamak, kendini bulmak kolaydı. Ama Ankara, öyle değildi.

Bir kere, Ankara soğuktu. Onu sevebilmen için sana nedenler sunmazdı. Nedenleri de yoktu zaten. Olduğu gibiydi. *Böyleyim, beğeniyorsan kal* gibiydi tavırları. *Kuru bir ayazım, uzun, gri binalarım ve belirli bir düzenim var,* derdi. Ne sokağım bir denize açılır ne de seni Galata'da ağırlarım.

Bir Anıtkabir'i vardı. Her şeye yeterdi.

Seviyordum bu şehri. Bir kere sevdin mi seni bırakmayacak kadar sadıktı Ankara. Dönüp dolaşıp yine buraya gelmemin sebebi buydu belki de.

Özlem duyduğum şehrimi izlerken restorana vardım. Arabamı garaja değil, uzak bir yere park ettim. Geldiğimi, kimsenin bilmesini istemiyordum. Sürpriz yapacaktım. Girişe doğru yaklaştığımda kapıda bekleyen genç bir kızla göz göze geldim. Onu tanımıyordum, yeni olmalıydı. Selam verdim, içeri girdim. İş yerleri öğle arası saatinde olduğu için restoranın kalabalık olduğunu fark ettim.

Bizimkiler nerede, Lâl? Fark edilmedik!

Kasanın olduğu tarafa baktım. Orada duran Gökhan ve Emre'ye doğru adım atacağım sırada, varlığımı fark eden Emre bağırmaya başladı.

"ALLAH! GELDİ!" Çarpılacağız! Bana doğru koşmaya başladı. "İnanamıyorum, geldin!" diye bağırıyordu.

Bir çırpıda yanımda bitip beni kollarının arasına aldığında tepki veremedim. Havada bir tur döndürdükten sonra beni yere indirdiğinde ise kahkaha atıyordum.

Daha döndürülmenin etkisinden çıkamazken, kendimi Sena'nın kolları arasında buldum. "Ablam, hoş geldin! Nasıl da özlemişim seni!" dedi Sena. Kollarımı ona doladım. Bir yandan da Zehra'nın, yanaklarımı sulu sulu öpmesine suratımı buruşturuyordum.

Sahne ekibimin hepsi, hafta sonu olması sebebiyle buradaydı. Hepsi deli gibi bağırıyordu. Beni özlediklerini, iyi ki geldiğimi söylüyorlardı. Sesleri yüksek çıktığı için restorandaki müşterilerin hepsi bize bakıyordu. Sayamadığım kadar çok kişiyle sarılırken nefes nefese kalmıştım.

Patron olmak zordu. Çalışanların seni sevmesi tabii ki önemliydi ama saygı daha önemliydi. Hepsiyle güzel bir gönül bağımın olmasının yanı sıra, birbirimize karşı her zaman saygılı olmuştuk. İki taraf da sınırlarını biliyordu.

Onlarla özlem giderirken, çok da uzak olmayan bir zaman diliminde tartıştığım Gökhan'la göz göze geldim. Dudaklarımın titremesine engel olamadım.

Elleri ceplerinde, gülümsedi. "Selam, patron," dedi uzak ve soğuk bir sesle. Diğerleri bunu anlamış ve onunla tokalaşmam için alan yaratmıştı. "Hoş geldin," diye devam etti. Bu sefer samimi konuşmuştu ama yine de eskisi gibi değildi. Buruk tebessümüme aynı buruklukla karşılık verdiği an, beklemeden yanına gittim ve ona sıkıca sarıldım. Bunu beklermiş gibi kollarını belime doladı. "İyi ki geldin," dedi sıcacık bir sesle.

Bazı şeyleri geçmişte bırakmazsam geleceğimi çizemeyeceğimi biliyordum. *Su akar yolunu bulur,* demişlerdi. Umarım kalp de sever, acısını unuturdu.

Hepsine ithafen, "Hoş buldum!" dedim. Gökhan'ın gözlerine baktım. Alaylı bir şekilde, "Odam yerinde duruyor mu?" diye sordum. Odama çiçek gibi baktığını biliyordum ama onunla uğraşmak istemiştim.

Emre ve İbrahim, Gökhan'ı gıcık edecek şeyler söylerken, Gökhan onlara ters ters baktı. "Gözüm gibi baktım," deyip eliyle arka tarafı işaret etti. "Gel, bir kontrol et."

"Biliyorum, müdürüm," deyip göz kırptım.

İlerleyeceğimiz sırada, mutfak şefim, "Aç mısın, kızım? Sana sevdiğin makarnadan yapayım mı?" diye sordu.

Gökhan, "Yap, abi, yap. Bu kız tok olsa da o makarnadan yer," dedi.

Haklı olduğunu bildiğim için cevap vermedim. Şeften makarna rica ederken hepsine özlem dolu bakıyordum.

"Burnumda tütüyorsunuz!" dedim. Sena'yı kolumun altına aldım. Herkes gülümseyerek bana bakıyordu. Onlarla vakit

geçirmek istiyordum. "Akşam, genel kontrolden sonra sizi rakı balığa götüreyim mi?" Emre, "Oo!" nidaları atarken diğerleri ise alkışlamaya başladı. Bu enerjiyi ne çok özlediğimi bir kere daha anladım. "O zaman herkes iş başına. Bugün izinli olanlara da haber verirsiniz. İşleri yoksa onlar da gelirler."

Gökhan, "Ben hallederim," dediğinde, kafamı *tamam* anlamında salladım. Sena'nın ikimize yönelik sorduğu, "Kahve yapayım mı?" sorusuna ikimiz de olumlu yanıt verdik ve beraber odaya geçtik.

Kapısı açık olan odama girdiğimde derin bir nefes aldım. Odanın içinde hâkim olan erkek parfümü kokusu, krem rengi odama yakışmıyordu. *Gökhan, bütün şişeyi mi sıktın?* Bazı eşyaların yerleri değişmişti. Kâğıtlarla dolu olan masanın üstüne çantamı koydum. Pencereyi açtıktan sonra montumu asıp sandalyeme oturdum. Çalışmayı özlediğimi fark ettim. Ofis sandalyemle birlikte çiçeklerimin yanına doğru kaydım ve onları sevdim. Sena sağ olsun, hepsine çok iyi bakmıştı. İlk günkü kadar canlı duruyorlardı.

Gökhan koltuğa oturduktan sonra tebessüm etti. "Özlemiş misin?" dedi. "Aslında saçma bir soru oldu. Neredeyse gözlerinden kalpler çıkacak. Bu kadar özledin madem, gelseydin ya?"

Keyfimizden mi gelmedik?

Onunla yaşadığım tartışmayı ve gelememe nedenimi düşününce kanım dondu. Onun da yüzündeki ifade yavaş yavaş soldu.

"Ben..." Masaya doğru yaklaştı. Telaşlı bir ifadeyle, "Ben öyle demek istemedim. Senin sebeplerine saygı duyuyorum ve seni sorgulamıyorum. Lütfen beni yanlış anlama, Eflâl," dedi.

Samimi bir şekilde gülümsedim. "Sıkıntı yok. O konuyu kapattık gitti." Üzerinde sayılar yazan kâğıtları elime aldım. "Hem konuşmamız gereken çok şey var. Geri kaldığım her şeye yetişmek istiyorum!" Gökhan, *tamam* der gibi kafasını salladı. Ardından, saçlarımı sıkı bir topuz yaptım. Şimdi hazırdım. Hevesimi yitirmeden devam ettim: "Anlat bakalım. Ne durumdayız?"

Onunla yaptığımız uzun bir toplantının sonuna geldiğimiz de, bu tempoyu özlediğimi bir kere daha anladım. Hem çalışmak hem de restoranın yemekleri, hayatımda büyük bir yer kaplıyordu. *Lal, kilo mu aldın sen? Maşallah makarnaları, tatlıları iyi götürdün.* Ufaida da çok yediğim için evet, kilo almıştım fakat bu durumdan mutluydum.

Kapı bir anda açılınca, saatlerdir odadan çıkmadan işe odaklandığımız için Gökhan gibi ben de irkildim. Heyecanla bana bakan Sena, "Abla, Arif geldi!" dediğinde, kalakaldım.

Normal şartlar altında bu habere sevinmem gerekirdi ama şu an sadece bakmakla yetindim. İçimde kopan fırtınaları belli edemedim. Arif buradaysa, *o* da mı buradaydı?

Sena hızlıca, "Seni bekliyor kapının önünde," diyerek, onunla gelmemi işaret etti. Heyecanından benim ne hissettiğimi göremeyecek kadar kör olmuştu.

Ayağa kalktım. Gökhan'ın *emin misin* der gibi bakan gözlerine karşılık gülümsedim. Zor olamazdı, değil mi?

Haydi bakalım...

Sena'nın aceleci adımlarının aksine, yavaş adımlarla yürüyordum. Reşat abi karşıma çıktığı için durmak zorunda kalmasaydım, hızla atan kalbim beni bir krize sürükleyebilirdi.

Reşat abi, tepkimi ölçmek ister gibi, "Arif burada," dedi. Yüzüm duvardan farksızdı. "Görüşmek istediğine emin misin?"

İstemezsem Arif'i yaka paça buradan atacak gibiydi. Hoş, Arif, kendisiyle görüşmek istemediğimi öğrense ısrar etmezdi. Onu, biraz olsun tanıdığımı düşünüyordum.

"Eminim," dedim. "Arif'ten bana zarar gelmez."

Suratına ciddi bir ifade yerleşti. "*Ondan zarar gelmez* diye düşündüğün insanlar, sana en büyük zararı verdi. Bazı acılar fiziksel değildir ama bıçak yarasından daha çok acıtır." Keskin sesi ve bakışıyla gözleri gözlerimden ayrılmazken, geçmem için bana yol verdi. Söylediği şeye üzülmemi umursamadı. Zaten bunu hatırlayayım ve ona göre davranayım istiyordu. "Seslenebileceğin bir konumda olacağım," demeyi ihmal etmedi.

Bazı cümlelerin bıçak olup kalbime saplanışının acısını bastıramıyordum. Canım yansa da tepki vermeden ilerlerdim. Birkaç adım sonra Arif'le göz göze geldiğimde bıçak daha da derine battı.

Onu özlemiştim. Bu hikâyede benden sonra en suçsuz olan kişi, o olmalıydı. Emir kulu olduğunu bilmeme rağmen, *Bana neden gerçeği söylemedin!* diye kızabilir miydim? Elbette kızabilirdim. Yaptığı, insanlığa sığmayabilirdi. Ama Karan'ın, onun hayatına dair anlattıklarından sonra Arif'e karşı merhametle karışık bir sevgi beslemeye başlamıştım.

Gerçek bir kardeş sevgisi gibi...

İçten bir şekilde gülümsemem onu rahatlatmış olacak ki gergin omuzları aşağı indi ve o da gülümsedi. "Hoş geldin, insan irisi," dedim. Bugün sarılmalara doyamadığım için ona da sarıldım. Gözlerimin dolduğunu gizlemek için kirpiklerimi birkaç defa kırpıştırmam gerekti. Arif, iri bedeniyle beni sarmaladı. "Hangi rüzgâr attı seni buraya? Yoksa beni mi özledin?"

Yavaşça uzaklaştı ve doğrudan gözlerime baktı. "Tabii ki özledim, yenge," dedi sıradan bir şey söylüyormuş gibi. Hemen ne söylediğini fark edip toparlamaya çalıştı. "Kusura bakma, ağız alışkanlığı."

Duymazlıktan geldim, kolunu sıvazladım. "Nasılsın, Arif? Ankara'da ne işin var?" diye uzatmadan sordum.

Direkt kovsaydın...

Sena, "Abla," dedi uyarıcı bir sesle.

Arif boğazını temizledi. "Hem seni hem Sena'yı görmek için restorana bir uğrayayım dedim." Ankara'ya ne sebeple geldiğini söylemedi. Karşımda duran adam, bir zamanlar, *"Ne dövmesi? Eşkıya mıyız biz?"* diyen bir adamdı. "Müsaade var mıdır?" deyip kaşıyla içeriyi işaret etti.

Sesimi tekdüze tutmaya çalıştım. "Geç, lütfen," deyip elimle gösterdim. Oyunu kuralına göre oynamam gerekiyordu.

İçeri geçen ikilinin arkasından öylece bakmaya başladım. Karan, Ankara'da mıydı? Dışarıya göz gezdirdim ama Arif'in kendi ekibi dışında kimseyi göremedim. Hepsi kafasıyla selam verince, ben de selam vermek zorunda kaldım.

Acaba onlar da bana söylenen yalanları biliyorlar mıydı? Arkamdan *enayi* bile diyor olabilirlerdi. Kim, tanımadığı adamlara hemen kanardı ki? *Abisine güvenen biri.*

"Hayırdır? Bir sıkıntı mı var?" Gökhan, elleri ceplerinde durmuş, dışarıdaki adamlara bakıyordu. Yüzündeki sert ve hoşnutsuz ifadeye bakınca, gördüklerinden pek de memnun olmadığını anladım. "Bunlar kim? Urfa'dan gelenler değil. Arif'inkiler mi?"

"Evet," diye mırıldandım.

Gökhan'ın kaşları çatıldı. "Hep burada durmayacaklar, değil mi? Baksana, herkes onlara bakıyor. Sanki içerde milletvekili var!" Bir anda öfkelenmesine gülümsedim. "Bari uzak dursunlar," derken, eliyle de *gidin* diye işaret yapıyordu. Adamlar ise ellerini önde birleştirmiş bir şekilde dururlarken dümdüz bir ifadeyle Gökhan'a bakıyorlardı.

Omzumu, omzuna çarptım. Yanından geçip gitmeden önce, "Sana anlatamadığım sebepleri merak etmiştin. Şimdi, tam olarak onlara bakıyorsun," dedim.

Onu arkamda nasıl bıraktığımı umursamadan, tek başına oturan Arif'in yanına doğru ilerledim. Beni görünce ayağa kalkmak için hamle yaptığında elimi kaldırarak onu durdurdum ve karşısına oturdum.

"Dışarıdakileri içeri alacak kadar boş yerimiz yok. Mecburen dışarıda bekleyecekler ama bu durum, insanları rahatsız eder, Arif. Uzaklaşabilirler mi?"

Kararsız bir şekilde baktı. "Ama senin için buradalardı..." Sinirle gülümsüyordum, yüzüme bakarken yerinde toparlandı. "Tamam, halledeyim," dedi hızlıca. Telefonunu çıkarıp, ekranda bir şeylere dokunduktan sonra kulağına yasladı. "Restoranın önünde bekleyenleri 100 metre geriye alıyorum," dedi, sorar gibi. Gözlerinin içine bakmamla bakışlarını kaçırdı. "Eyvallah," dedi ve telefonu kapattı.

Soğuk bakışlarımın hedefindeydi. "Arif, anlatamadım sanırım," dedim soğuk bir sesle. Dirseklerimi masaya yasladım,

ellerimi birleştirdim. "Sen burada oturabiliyorsun, çünkü seninle bir zorum yok. Dışarıdakilerin hiçbirini görmek istemiyorum, çünkü patronlarıyla zorum var. Bu yüzden, ondan gelen hiçbir şeyi istemiyorum. Ne onun adamlarını görmek istiyorum ne de beni korumasını... Anlatabildim mi?"

Ciddi ifademin onu şaşırttığını görebiliyordum. Bu tavrımı anormal buluyorsa içinde bulunduğumuz durumu sorgulaması gerekliydi.

Bir şey demeden bir arama daha yapmaya koyulduğunda, ona gözlerimi kısarak bakmaya başladım.

Bu sefer otoriter bir sesle, "Siz ayrılın," dedi. *Biraz önce Karan'la konuştuğunu anlamış olduk.* Bu durum karnımın kasılmasına neden oldu. Hâlâ nerede olduğunu bilmemek, canımı sıkıyordu. Arif telefonunu cebine koydu ve kafasını hafifçe eğdi. "Kusura bakma, yenge," dedi gergin bir şekilde. Dişlerini sıkıp, yumruğunu alnına yasladı. "Hay ağzımı diksinler!" diyerek, kendi kendine hayıflandı.

Bu gergin hâli, gülümsememi sağladı. "Sen, neden bu kadar gerginsin? Birbirimizi tanımıyormuşuz gibi davranıyorsun." *Biz onları tanıyamamışız ama olsun.* "Lütfen, rahat ol. Beraber yemek yiyelim mi?" Ben aç değildim, o yesin istiyordum.

Utangaç bir şekilde tebessüm etti. "Sena, bana bir şeyler getiriyor. Aç değilim ama çok ısrar etti, kıramadım," dedi. Yüzü kızarmaya başladı. *Sena* dediğinde parlayan gözleri kalbimin ısınmasını sebep oluyordu. Masaya doğru yaklaştı. "Nasılsın?" diye içten bir şekilde sordu.

Yalana ihtiyacım yoktu. "İyi olmaya çalışıyorum. Sen nasılsın?"

Cevabımın onu mutlu etmediği belli oluyordu. Beni anlamak ister gibi dikkatle baktı. Kısık bir sesle, "Geçiniyoruz," dedi.

Acaba insan irisi, ne kadar maaş alıyor? Akdoğanlar cimri gibi geliyor bana.

İsimlerini anma!

Neden? Rüyalarımıza mı girer? "İsmi lazım değil" mi diyeyim, Lâl'

Kendi kendime göz devirmemek için zor durdum. Kollarımı göğsümde birleştirdim, arkama yaslandım. "Kim kim geldiniz Ankara'ya?" Bunu sormamı beklemeyen Arif'in şaşkınlığı, gözlerinden okunuyordu. Kısa bir an bakakaldı. Sanırım, *doğruyu söylesem mi* diye düşünüyordu.

"Abim, ben," dediğinde sesini zar zor duydum. Rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı. "Bir de..." *Devam etmesini* ister gibi kaşlarımı kaldırdım. "Bir de Alptekin," dedi bir çırpıda.

Kaşımızı yaran adam da gelmiş. Ne güzel!

Parmaklarımla kolumun üstünde ritim tutmaya başladım. Sağ bacağımı sallayınca masaya değen dizim yüzünden masa da sallanmaya başladı. Tek kaşımı kaldırdım. Gıcık bir ifadeyle sormamaya gayret edip, "Neden geldiniz?" diye sordum.

Arif, onunla böyle konuşmamı beklemediğini her hâliyle belli ediyordu. Onu kovacağımı ve hiçbir şekilde muhabbet etmeyeceğimi düşünmüş olmalıydı. Yoksa, bu soruların cevabını önceden hazırlayıp gelirdi. Son dakika sınava giren öğrenciler gibiydi. Hatta terlemişti.

Dudakları bir şey söylemek için aralandı, fakat Sena'nın gelmesi ile sorumu cevaplamaktan kurtuldu. Sena, tabağı masaya bıraktıktan sonra benim yanıma oturduğunda, Arif de rahatlamış gibi bir nefes verdi. İkili, birbirine tatlı bir gülümsemeyle bakarken, burada fazlalık olduğumu düşündüm. Arif'e baktım. "Yemeğini yedikten sonra odama gelir misin?" dediğimde, yine gerildi. "Tamam," diye cevap verince oradan uzaklaştım.

Odama geldim, kapıyı kilitledim. Kazağımın boğazı dar değildi ama ben daraltmış gibi hissediyordum. Yakamı genişlettim. Arif'i gördüğümden beri içimde adını koyamadığım bir his oluşmuştu. Günlerdir kaçtığım, hazır olmadığımı düşündüğüm yüzleşme yakınımdaymış gibi hissediyordum. Tüm vücudum gerilmiş, boynum kasılmıştı. Yüzümün her yeri alev alev yanıyordu.

Pencereyi açtım. Soğuk havanın, içimdeki yangını söndürmesini diledim, derin bir nefes aldım. Bir yere kadar direndim

ama artık daha fazla direnemeyecektim. Gözlerinin içine bakıp, anlatmasını bekleyecektim. Bunu onun için değil, kendim için yapacaktım. *Neden* diye düşünerek yaşayamazdım.

Bu fikri benimsemeye çalışarak saatler geçirdikten sonra kafamda bir şeyler netleşmişti. Kapıyı tıklatan insanlara cevap vermedim, odadan çıkmadım. Gelenlerin arasında Arif de vardı. O an onunla konuşmak istemediğim için sessiz kaldım. Tüm dikkatimi sayılara odakladım. Yokluğumda neler yaptıklarını, Gökhan anlatmıştı ama tekrar tekrar üstünden geçtim. Gelecek ayın çalışma programını ayarladım. *Mail*lerime cevap verdim ve sosyal medyadaki aktifliğime geri döndüm.

Haftalardır sonra paylaştığım ilk fotoğrafımı anlık olarak çektim. Altına yazdığım *"I'm back!"* yazısına yüzlerce yorum geldi. Yorumların bazılarına cevap verdim. Biraz sonra, Gökhan beklediklerini belirten bir mesaj attı. Toparlanıp odadan çıktım. Kafamı dağıtmak, iyi gelecekti.

Beni gören Zehra, "Çıkmasaydın odadan!" diye sitem edince, ona suratımı buruşturdum. "Nereye götüreceksin bizi? Allah aşkına dertlenecek bir yere gitmeyelim. Bugünkü *slow* şarkı isteklerinden içim dışım aşk acısıyla doldu!"

İbrahim, onun saçlarını karıştırdı. "Angut sevgilin götürsün seni öyle yerlere. Biz, rakı balık yapacağız!" diye alay etti.

İkisi birbiriyle uğraşırken, Reşat abi yanıma geldi. Sert ifadesiyle herkese azılı birer suçluymuş gibi bakıyordu. Dedemin ona ne söylediğini merak ediyordum. "Hangi mekâna gidilecek? Önceden bir kolaçan etseydik," dedi.

Samimi bir şekilde gülümsedim. "Reşat abi," dememle o da gülümsedi. "Biraz rahat olsan? Sen de kafanı dağıtsan? Hem arkadaşımın mekânına gideceğiz. Mevsim'e, önceden haber verdim. Geleceğimizi biliyor."

Peki der gibi kafasını eğdi. "Ben, dedene haber vereyim," diyerek benden bir iki adım uzaklaştı.

Sena'nın yanına doğru yaklaştım. "Arif nerede?" dedim. "Dışarıda. O da gelse olur mu?" diye hevesle sordu. "Olur," diye cevap verdim. Diğerlerine baktım. "Herkes tamamsa çıkalım mı? Benim arabaya dört kişi gelebilir. Gökhan, sen arabanla mı geldin?"

"Evet, evet," dedi Gökhan. "Bugün izinli olanlar çoktan mekâna geçti. Ayarlamaları da yaptık zaten. Zehralar seninle geliyor."

Benim arabamla gelecek olanları yanıma aldım, restorandan çıktım. Emre ve İbrahim'in, Zehra ve Sena ile uğraşmasına gülüyordum. Dördü de çocuk gibiydi. Her seferinde atışıyorlar, beş dakika sonra gülmeye başlıyorlardı. Bu hâlleri, neşemi yerine getirirken arabamın yanına geldim. Hafif bir hareketle elimi arabanın kapısına uzattım.

Kapıyı açacakken *onun* sesini duydum. Kalbim, bir anlığına atmayı bıraktı. Beni paramparça eden o adam, günler sonra karşıma çıkmıştı. Birkaç adım ötemde bana sesleniyordu. Bana ulaşan sesi, uğultu misali zihnime sızdı.

"Lâl."

Bir adam tanıdım, hislerimin ne denli büyüyeceğini onda öğrendim. Sevdam, bir yağmur damlası gibi sızdı gönlüme. Bir adam tanıdım, yalnızlığın dibini ansızın göreceğimi fark ettim. Güvenim, bir kuş oldu süzüldü göklere. Bir adam tanıdım, *ailem* kelimesini milâdım kıldı. Onlara olan sevgim, bir gözyaşı damlası olup aktı yüreğime.

Bir adam tanıdım, dünyam başıma yıkıldı.

4

Ayrılığın Acı Tadı

Gözleri göğe benzeyen bir kadın, gecenin ortasında sevgisini kucaklar. Ona, öyle sıkı sarılır ki neredeyse bir bütün olur. Acıyan canı, sızlayan kemikleri bile sarılmalarına engel olmaz. Biraz sonra kanamaya başlarlar. Bırakmak ister kadın. Damarlarından dışarı sızan kırmızılığa bakarak *af diler* kendinden, belki de geçmişinden. *Özür dilerim*, der. *Elimde olsaydı söker atardım. Lakin elimde değil. Sanki benden önce var olmuş gibiydi kalbimde, bedenimde, ruhumda. Artık değil, çok geç.*

Onun varlığının nasıl hissettirdiğini tarif etmeye çalıştım.

O, cennetteyken cehennemi arzulamak gibiydi. Günahkâr bir kulun son isteği kadar azap doluydu.

O, bile bile ölüme yürümek gibiydi. Son nefesin olacağını bilecek kadar ihanet doluydu.

O, yaşamak gibiydi. Kalbini onun ellerine bırakıp merhametine sığınacağın kadar çaresizlik doluydu.

Karan Akdoğan, en büyük şansım, en büyük pişmanlığımdı.

Aşkı dudaklarında tattığım bir adamın hissettirdiklerini bir çırpıda yok sayamadım. Denedim. Karşıma çıkan kapı duvarın bana söylemek istediği şey, erken olduğu muydu, yoksa kendimi mi kandırıyordum; bilemiyordum. Onu kalbimden söküp

atabilseydim bir saniye bile durmadan yapardım. Bunu yapabilmemin tek yolu, kalbimi söküp atmaktan geçiyordu.

Tekrar hatırlattım kendime.

Artık değil. Çok geç.

"Lâl!" diye seslendiğinde, ona doğru dönmeden önce, yüzleşme vaktinin geldiğini anlamıştım. Avuçları arasında sıkıca tuttuğu beyaz gül buketini gördüğümde, alay dolu bir gülüş peyda olmuştu yüzümde. Elinde tuttuğu beyaz güller gibi masum değildi kesinlikle ve bir buketin onu affettireceğini sanıyorsa çok yanılıyordu.

"Karan?" dedim, *neden geldin* der gibi.

Reşat abi ve diğerleri yanımıza doğru gelirken o sadece bakmakla yetindi. Ne dudakları aralandı ne de hareket etti. Ondan en son duyduğum şey olan adımı, yeniden söyledi ve sustu. İstediğini anlamamı bekler gibi baktı. Etrafımızdaki insanların varlığını umursamadan öylece gözlerime tutundu. Sanki özlemini dindiriyor gibiydi.

Sonunda sessizliği bozup, diğerlerine *bu geceyi başka bir zaman yapsak olur mu*, gibi şeyler söyledim. Reşat abi hariç, herkes *tamam* dedi. Karan'a hiçbir şey söylemeden arabama bindim. Ne yapmak istediğimi anladı, arabasıyla peşimden geldi. Reşat abi, benim arabama bindikten sonra, "Seni, onunla yalnız bırakamam," deyip durdu yol boyunca. Onu ikna edemedim.

Şimdi ise evimin kapısının önündeydim. Arkamda, yürek yangınımın sebebi olan adam vardı. Hikâyemizin başladığı kapıya benzeyen, başka bir kapının önündeydik. Bu durum, titreyen ellerimin daha da titremesine neden oldu. Soğuk bir rüzgâr hüküm sürüyordu bedenimde, üşüyordum. Karan da bunu fark etmişti, bana doğru yaklaştı, soğuğa karşı koymak ister gibi. Arkama bakmasam da daha yakınımda olduğunu biliyordum. Buna dayanamadım. Kendimi kastım ve kapıyı bir şekilde açtım.

Evime ilk defa geldiği andı, bu durum zehir dolu bir çanaktan su içiyormuşum gibi canımı yaktı.

Montumu ve ayakkabılarımı çıkarıp ışığı açtıktan sonra arkamı döndüm. Onun, kapının önünde öylece beklediğini gördüm. *İçeri gir* denmeden giremeyen vampirler gibi dikiliyordu. Çekingen ve ne yapacağını bilmeyen tavrına bakmakla yetindim. En sonunda, öylece durmanın *anlamsız* olduğunu fark etti, içeri doğru bir adım attı.

Hızla içeri giren Reşat abi, ona çarpıp geçtikten sonra, "Mutfakta bekleyeceğim. Ne olur ne olmaz," diyerek gözden kayboldu.

Karan'ın bu sözle kasıldığını fark ettim. Onun bana zarar vereceğinin düşünülmesi, zoruna gidiyordu; her hâlinden belliydi.

Holün ortasında ayakta dikiliyordu. Gözlerinin hedefi, gözlerimdi. Ne yapacağını söylememi istiyordu. Suçlu, küçük bir çocuk gibi baktığında, azarlanmak için hazır olduğunu gördüm. Adım atacağı sırada, konuşmamla durdu.

"Hop, hop!" dedim hızlıca. Gözlerimle ayaklarını işaret ettim. "Ayakkabılarını çıkar."

Elini, *pardon* der gibi kaldırdı. Ayakkabılarını telaşla çıkardıktan sonra eğilip yerden aldı, sonra yine aynı şekilde bakmaya başladı. Simsiyah giyinmişti. Siyah bir boğazlı kazak, siyah kumaş pantolon, siyah kemer ve siyah, kaşe bir kaban. Yasta gibiydi.

Yani her şey, olması gerektiği gibiydi.

Bakışmamızı bozan, benim yana doğru çekilmem oldu. Anlayıp, elindekileri ayakkabılığa bıraktı. Hareket etmesiyle kokusunun genzime dolması bir oldu. Kalp atışlarım hızlandı. Kendime yenik düşüp bir nefes daha almamı istedi kalbim. Bu isteğimi zar zor bastırdım. Ondan uzak kalmanın daha iyi olduğuna kanaat getirip salona geldim, tekli koltuğa oturdum.

Peşimden gelmedi.

Aynı şekilde durduğuna ve yavru bir kedi gibi etrafına baktığına emindim. Keşke bir o kadar masum da olabilseydi. Sadece, dünyaya yeni gelmiş bir kedi kadar çekingendi. Ne yapacağını bilmiyordu, öylece bakıyordu.

Ondan yıllardır ayrı kalmış gibi hasrettim, ihanetini yeni tatmış gibi öfke doluydum. Onunla dört duvar arasında kalmak kulaklarımın uğuldamasına neden oluyordu. Bugünün böyle olacağını düşünmemiştim. Bilseydim, kendimi buna hazırlardım. Varlığı, karşıma bir katil gibi dikilmiş, benliğimi ellerine teslim etmem için beni tehdit ediyordu.

Karşı çıkamamaktan korkuyordum.

Birkaç saniye sonra içeri girdiğinde, içimi kaplayan soğukluğun üstüne ilkbahar güneşi gibi doğdu. Kendime lanet ettim. Adımları tam karşımda durduğunda, bacak bacak üstüne attım. Kollarımı göğsümde birleştirdim ve ona bakmaya başladım.

Kapının önünde duruyordu. Olmak istediği yerde ama olmak istemediği şekilde olduğu için gergindi. Paltosunu çıkarıp eline aldı, sonra sımsıkı tuttu. Onu yavaşça süzdüm.

Uzayan sakalları ve göz altlarındaki morluk, geçen günlerini özetliyordu. Onu son gördüğüm andan beri, birkaç kilo verdiği belli oluyordu. Bunlara rağmen cüssesi hâlâ yerindeydi. Düşük omuzlarını dikleştirdiğinde, gözlerine baktım. Öyle üzgün ve çaresizce bakıyordu ki onu tanımayan biri olsam biraz sonra ağlayacağını düşünebilirdim.

Buna katlanamazsın.

Onu eve alacağımı düşünmediği, yüzünden okunuyordu. Salonda gezinen bakışları, merakını açık ediyordu. Yaşam alanımı, ilgi duyan gözlerle inceliyordu. Bana doğru bir adım attıktan sonra gözlerime baktı. Aramızda on adımlık mesafe vardı ama kalbinin atışını duyduğuma yemin edebilirdim.

Ona bakarken canım acıyordu.

Canım çok acıyordu.

Karan, sessizlik yeminini bozduğunda, söyleyeceği ilk şeyin, "Çiçeğini arabada unuttum," olmasını beklemiyordum. Telaşla, "Alıp geleyim mi?" dedi. Arkasını döndü, tam yürüyecekken tekrar bana baktı. Kısık bir sesle, "Kapıyı aralık bıraksam olur mu?" diye, çaresiz bir şekilde sordu. Eğer kapıyı aralık bırakmazsa onu içeri almayacağımdan korkuyor gibiydi.

Sesini duymak, tüylerimin ürpermesine neden olsa da bunu belli etmedim. O, gözlerime böyle bakarken, konuşmak zor olsa da, "Çiçeğin, umurumda değil," dedim soğuk bir sesle. Aramızda bir şeyin parçalara ayrılışının sesi, salonda yankılandı.

Bu, onun kalbinin sesiydi.

Onu üzdüğümde, ondan daha çok üzülen bir kalple yaşamanın zorluğunu anlatacak kelimelerim yoktu. Canını yakmak istiyordum ama benim canım daha çok yanıyordu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Kafasını *anladım* der gibi hafifçe salladı. Elindeki montu sertçe sıkıyordu. Nereden başlayacağını bilmiyor gibi bakıyordu. Uzun boyu, çenemi yukarı kaldırmak zorunda kalmama neden oluyordu. Oturması için ona koltuğu gösterebilirdim ama bu şekilde karşımda durması, hoşuma gidiyordu. İçinde olduğu karmaşa, benimkinin yanında hiçbir şeydi. Bana yaşattığı hisler, çekingen hâline üzülmeme engel oluyordu.

Kendini kandırma, Lâl. Üzüldüğün her hâlinden belli oluyor. O, bunu anlamayacak kadar çaresiz sadece.

Salonda çıkan tek ses, saatin sesiydi. Bir de ona mı, yoksa bana mı ait olduğunu ayırt edemediğim bir kalbin sesi vardı.

Bir anda kendimden beklemediğim sert bir sesle, "Böyle dikilmek için mi geldin?" diye çıkıştım. Kaşları havalandı, eliyle yanımdaki koltuğu işaret etti. Burnumdan, güler gibi bir ses çıkardım. "Oturmanı değil, konuşmanı bekliyorum!"

Tam da koltuğa doğru adım atacaktı ki bu söylediğim, onu durdurdu. Yutkunma sesini duysam da aldırış etmedim. Kafasını önüne eğdi. Bu durum, onu konuşmaya teşvik etmiş olacak ki derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı.

"Nereden başlayacağımı bilmediğim için kafam çok karışık. Gelmeden önce prova yapmıştım ama hepsi birbirine girdi," dedi gergin bir sesle. Kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "İlk söylemek istediğim: Beni affetmeni beklemiyorum." Öyle mi der gibi kaşlarımı kaldırdım. Telaşla, "Yanlış anlama. Elbette beni affetmeni istiyorum. Hem de her şeyden çok... Ama sana bunu dayatmak için konuşmuyorum," dedi.

İçinde bulunduğumuz bu durumdan nefret ediyordum. Onu bu şekilde görmek, kalbime kızgın bir demir saplanıyormuş gibi hissettiriyordu. Kendime verdiğim söz olmasa bağıra çağıra ağlar, onun göğsünü yumruklayarak *nasıl* diye sorardım. Yapamazdım.

Tepki vermediğimi görünce devam etti: "O gece seni başkası sanıp yaralayan..." Gözlerimde ne gördüyse bir an durdu. "Alptekin'i, oraya yönlendiren bendim. Bulunduğu durumdan onu uzaklaştırmak için aklıma gelen tek yol, buydu. Evin etrafında dolanan arabaya bakmasını ben istedim." Sesinde acı dolu bir tını vardı. Üstlendiği suçun ağırlığıyla omuzları düştü. "Ben yaptım."

Sanki onu cezalandırmamı istiyordu. Onu anlamayı denedim. Kardeşinin yaptığı hataya kendisinin neden olduğunu düşünüyordu. Onu oraya yönlendirenin ta kendisi olduğu için suçlu olduğunu düşünüyordu. Buna katılmıyordum, bilemezdi.

Ama beni kandırmış, yalan söylemişti. Neden gerçeği gizlemişti?

Kendimi kasmaktan başım ağrımaya başlamıştı. Devam edip bu konuşmayı acilen bitirmeliydi. Dayanamıyordum.

"Senin, Yasin'in kardeşi olduğunu bilmiyorduk. Yasin'in bir kardeşi olduğunu bile bilmiyorduk ki..." dedi çaresizce. "Yaralanan kişinin sen olduğunu öğrendikten sonra gerçeği söyleyecektik ama..." Gözlerinde, *ama* kelimesinin arkasında gizlenen onlarca sırrın kurşun olup güvenime saplanışını gördüm. "Ama," dedi tekrar. Her an kızıp, tek bir hareketiyle onu azarlayacakmışım gibi duruyordu. "Yasin'in çekindiği bir şeyler vardı. Seni güvende tutmak istiyordu. Seni, gerçeği söylemeden korumamızı istedi. Kendince sebepleri vardı, sesimi çıkaramadım. Hayatıyla ilgili hiçbir söz hakkına sahip olmadığım bir kadının abisi *ne derse* onu yapmak zorundaydım." Sert bir şekilde yutkundu. Elindeki paltosunu öyle çok sıkıyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu. "Yanlış anlama, Yasin'i suçlamıyorum. Sadece, o ne *yapmamı* söylerse onu yapardım. Evet, doğru değildi. Evet, hiçbir şekilde beni haklı çıkarmaz ama sana zarar verdikten sonra ona sesim çıkmadı."

Abimi suçlamadan anlatmaya çalıştığı şeylere neden olanın, *abim* olduğunu biliyordum. Karan, bana abimi kötülemeyecek kadar ince düşünceliyse bana nasıl yalan söylemişti? Kendisiyle çelişiyordu.

İfademi belli etmemeye çalıştım, bazı anlarda gözlerine dalıp gidiyordum. Kendime gelmeme neden olan şey, bakışlarıydı. Affedilmeyi bekleyen bir adamın feryatlarını, yalnızca yüreğim fark ediyordu.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Ben sana karşı böyle hissedeceğimi bilseydim, engel olurdum," dedi. Nasıl hissettiğini söylemedi. Ensesini kaşıdı. Kirpiklerinin altından bana bakarken, söylediği şeye tepki vermemi istediğini anladım. *Açık bir şekilde söylemezse tepki vermeyeceğimizi anlamış olması lazım.* "Çok defa sana gerçeği anlatmak istedim. Ya da senden uzak kalmaya çalıştım. Yapamadım, özür dilerim."

Aklıma düşen, *"Bu evdeki kimse senin arkadaşın değil. Tavırlarına dikkat et, burada kalıcı değilsin. Kimse de seninle arkadaş olmak zorunda değil,"* cümleleriyle ürperdim. Karan, o gün nedenini bilmediğim bir şekilde, aramıza bir sınır çekmeye çalışmıştı. Şu anki durumumuza baktığımda, bunu beceremediğini görüyordum.

Öpmek için uzandığımızda da *"Yanlış zaman," demişti.*

Hep ikilemde oluşunu, bana doğru çekilirken kendini engellemeye çalışmasını düşündüm. *"Hatalarımın hangi birini telafi edeceğim?"* demişti. Belki de Arthur olayı yaşanmasa, Arif bana "yenge" demese, ben bunun nedenini sorgulamasam, Karan'ın tutarsızlıklarının üstüne gitmesem kalbim bu kadar kırılmayacaktı. Belki de birbirimizin kalbine girmeden, o evden sessizce çıkıp gidecektim. Kader denilen şey, bu olsa gerek... Her şey, domino etkisi yaratıp üstümüze yığılmıştı.

Karan, ondan uzak dursam bana yaklaşabilir miydi? Ama bilemezdim ki. Onun bana çekildiği kadar ben de ona çekilmiştim. Tesadüfler silsilesinin hayatımızı altüst etmesi, bizim alnımızın yazısıydı.

Yine de bana yalan söylemesinin nedenine ulaşamıyordum. Her şey geç olmadan gerçeği söyleseydi, belki daha az kırılırdım. Düşmanım bildiğim dedemden öğrendiğim gerçekler, o anlattığında canımı daha az yakabilirdi. Karan, *"Beni öldüren bir şeyden bahsedeceğim,"* deyip konuşmamızı geceye ertelerken, farkında olmadan boynumuza kaderin ipini dolamıştı.

Derin bir nefes aldım. Uzun süren sessizliğimi bozdum. "Hikâyenin neresinde kandırılmışlığımın nedenlerini duydum?" Kambur hâlinden çıkıp dikleşti. "Nerede, bana yalan söylemenin, gözlerimin içine baka baka benimle dalga geçmelerinin nedeni?" Derin bir nefes aldım. "Sorularım hâlâ cevapsız..."

Sert bir sesle, "Seninle dalga geçmedim!" diye araya girdi. "Haklısın, yalanın bahanesi olmaz. Bu yüzden, anlattıklarım arasında bir neden yoktu. Sadece bilmeni istedim. Seni tanımadan önce aklımda bu yoktu. Aklımda..." Bana doğru yaklaştığında, yerimde kıpırdandım. "Her şeyin daha başka olmasını isterdim, inan," dedi dua eder gibi. Dizlerini kırıp önümde eğildiğinde, nefesimi tuttum. "Binlerce kez özür dilesem de sana o gün, orada yaşattıklarımı unutamam. Yine de *özür dilerim*, Lâl."

Gözlerimi sıkıca yumdum. "Bana 'Lâl' deme!"

Sesi kısıldı. "Üzgünüm," dedi. Üzgünüm, *bir daha söyleyememem* mi, yoksa üzgünüm, söylemeye devam edeceğim mi demek istedi; anlamadım. Gözlerimi yavaşça araladığımda, elinin, koltuğun üstünde duran elime bilinçsizce yaklaştığını gördüm. Bunu fark edince, elini hızla geri çekti. Yakalanmanın etkisiyle kafasını önüne eğdi. Tekrar, "Üzgünüm," dedi.

Bana temas etmese de aramızdaki mesafe hoşuma gitmedi. Ayağa kalkarken dizlerine değdim. Tüm bedenim baştan aşağı ürperdi. Ondan uzaklaştım, köşeye doğru ilerledim. Ağlamamak için dudaklarımı dişliyordum. *Üzgünüm,* demesi bile kalbimin sancımasına neden oluyordu. Beni kaybettiği için kahrolmasını istiyordum. Günlerce kendine gelememesini, uykularının kaçmasını, yokluğumda acıyla kavrulmasını istiyordum. Peki, şimdi onu böyle üzgün görünce neden canım yanıyordu?

Sırtım ona dönük duruyordum. Biraz sonra nefesini ensemde hissettiğim an, buz kestim. Dokunacağını düşünerek, "Yapma," dedim. Sesimi ben bile zar zor duymuştum.

Uzaklaştı.

"Bitti mi?" dedim.

Ben, konuşmasından bahsetmiştim ona; o, ilişkimizden bahseder gibi, "Bitmesin!" dedi hızla. Her bir harfin bana tabutumu hatırlattığını bilmiyordu. Ona doğru döndüm. Gözleri, yüzümde hasretle dolandı. Özlemini gizlemeden önce boynuma baktı. Yavaşça çeneme yaklaştı, dudaklarıma... Sonra direkt gözlerime baktı. "Bir şey söylemeyecek misin?" dedi yalvarır gibi.

Sesimdeki dikenleri gizlemeden, "Bir anlamı yok," dedim. *Aslında öyle çok anlamı var ki...*

Keskin yüzüne yerleşen sisli ifadenin aynısı, kalbimde de yer alıyordu. Hissettiklerini öyle net seçiyordum ki sanki elimi uzatsam dokunabilecek gibiydim. Bakışları, bir annenin evladını kaybettiği andaki feryadı gibi acı doluydu. Ondan bu acıyı almak isteyen bir tarafım vardı.

Ona, onu sevdiğimi hiç söyleyememiştim.

Bana, beni sevdiğini hiç söylememişti.

Onu çok sevdiğimi, gözlerimde görüyor muydu?

Beni çok sevdiğini gözlerinde görüyordum.

Bazı anlarda konuşmaya gerek kalmazdı. Öyle bir anın içindeydik. Soğuk bir kış gecesinde, kalbime doğru yağan kar taneleri ruhuma dokunuyordu. Gözünden damlamaya hazır duran yaş, sel olup üstüme yağacaktı. Bunu yaparsa ne yapardım, bilmiyordum. Tek bildiğim, bunu görmeye katlanamayacak olduğumdu.

Kafasını sağa doğru çevirdi. Sanırım o da bunu görmeye hazır olmadığımı düşünüyordu. Ona biraz mahremiyet sağlamak için yanından geçip arkasında durdum. Sol gözümden akan bir damla yaşı hızlıca sildim.

Boğazını temizlediğini duydum. "O zaman seni daha fazla rahatsız etmeyeyim..." Bir şey söylememi bekler gibi durdu.

Yüzünü döndü. Bakışları, yüzüme değdi. Onu teselli etmemi, ona bir umut vermemi bekliyordu. Tepkisiz kalmak için o kadar uğraştım ki tüm bedenim uyuştu. Damarlarımın gerildiğini hissediyordum. Gözlerime son bir kez baktı. "İyi geceler," dedi ve arkasını döndü. Kapıdan çıkacağı sırada kendimi tutamadım. Söylediğim şey, onu durdurdu. Hızla bana döndü.

Bu kadar basit değildi.

Onun gece uyurken söylediği şeyi dile getirdim: *"Bir gün affeder misin?"* Sinirle güldüm. "Hiç mi utanmadın? Hiç mi yüzün kızarmadı? Hiç mi, *ben ne yapıyorum,* demedin?" Bağırmamla beraber sağ gözü seğirdi. "Benimle uyurken, elimden tutarken, öperken, gerçeği öğrenince nasıl hissedeceğimi hiç mi düşünmedin? Bana oynadın. OYNADINIZ!"

İki kelimenin altında eziliyormuş gibi, "Elimde değildi," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Sevdiğim adam, kalbimi kırdıktan sonra elinde olmadığını söylüyordu. Boğazım, düğüm düğüm oldu. Sadece, "Çık," diyebildim nefret dolu bir sesle.

Çıkmadı.

Aksine, bana doğru yaklaştı. "Affetmeni beklemiyorum ama n'olur..." Kelimeler boğazını yakıyormuş gibi bakıyordu. "Özür dilerim. Son bir kez..."

Aramızda bir adımlık mesafe bıraktım. İşaret parmağımı kalbinin üstüne bastırdığımda ikimiz de elektrik çarpmış gibi irkildik. "Sana bir keresinde, 'seni affetmem, içimde yarattığın kırgınlığın acısını dindirmek istiyor olduğumu gösterir' demiştim. Hatırlıyor musun?" Cevap vermesini beklemeden devam ettim: "Git, Karan. Ben bu duyguyla yaşamaya hazırım. Bu kez değil."

Konuşan kalbim değildi.

Kelimelerim bir ok oldu, kalbini nişan almışım gibi yüzü kasıldı. "Kırdın mı kalemimi?" diye sordu. Alacağı cevaptan korkuyor gibiydi. "Dönüşü yok mu hiç? Elimden hiçbir şey gelmez mi?" Yalvarır gibi çıkan ses tonu, boğazımın kurumasına neden oldu.

Dudağımı içerden dişledim, kafamı çevirdim. Bu, benim nazarımda *sus* demekti ama o, anlamadı.

"Affetmen için, o duyguyu aşman için ne yapmam lazım? 'Şunu yap' de, 'şöyle davran' de, 'bir daha nefes alma' de, onu bile yaparım. Bana bir şey söyle, son kez. Son kez."

Gözlerinin içine baktım. "Git, Karan."

"Gitmeyeyim, Lâl." Kaşlarımı çattığım için suçlu bir şekilde bakışlarını kaçırdı. "Alışkanlık," diye mırıldandı. "Gözlerine bakınca dilimden başka bir şey dökülmüyor. Kusura bakma."

Bataklığın içine doğru çekiliyormuş gibi hissediyordum. Ortaya çıkıp beni dibe çeken sırlardan sonra daha net gördüğüm, sevgisiydi.

"Git, Karan..." *Yalvarırım.*

Yeniden gözlerime baktı. "Gitmeyeyim..." *Lâl*, demedi. Demek istedi ama harfleri yuttu.

Bundan sonra ona *lal* olan, ben olmuştum.

Bakışlarımı ondan çektim. Arkamı dönüp camdan dışarı bakmaya başladım. Ankara'yı ıslatan yağmur, göğsüme yağıyor gibiydi. Öylesine kor, öylesine alev alevdi ki göğsüm, dışarıdaki insanlar bile bunu fark edebilirdi. Adım seslerini duyduğumda, elimi boynuma götürdüm. Soluğumu kesen adımlarının durduğunu işittim. Hareketsizce durdum. Yıllar gibi geçen birkaç saniyenin ardından tekrar yürüdü ve kapı sessizce kapandı. Arkasından, "Ben de çıkıyorum," diyerek çıkan Reşat abiden sonra bir başıma kalmıştım.

Işığı kapattım, köşede duran tekli koltuğu camın önüne getirdim. Karan evden çıktığında, yağmur durmuştu. Bakışlarının bana ne anlatmak istediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kollarımı bedenime doladım. Üzgün hâlini aklımdan silmeyi denedim ama imkânsızdı.

Umut, göğsümde; umut, bir adım ileride; umut, onun göz bebeklerindeydi. Ama ben, görmek istemediğimi göremeyecek kadar kör olmuştum.

Kaburgalarımda hissettiğim derin sızının adı, *aşk acısıydı*. Dilime yayılan ayrılığın acı tadı, zorla yutkunmama sebep oldu. Onu sevmek, kendimi sevmek gibiydi. İçimden söküp atmak istediğim bu sevgi, beraberinde beni de götürecekti. Razı olduğumu söylesem, cehennemin hangi katında yerim hazır olurdu?

Bir süre öylece durup bekledim. Neyi beklediğimi de bilmiyordum. Alevler içinde yanan bir evde mahsur kalmış gibiydim. Ayak ucumdan boynuma doğru bir yangın başlamıştı. Elimin tersini yanaklarıma bastırdım. Yanıyordum...

Dayanamayarak ayağa kalkıp bahçeye çıktım. Ne soğuk havayı ne de ayağımda sadece çorap olmasını umursamadım. Tek istediğim, yangının sönmesiydi. Eğer sönmezse kendimle beraber onu da yakacaktım. Bununla da sınırlı kalmayacak, sırtıma hançerleri acımasızca batıranların her birine yürek yangını olacaktım. Onlarla beraber kül olmayacağımı bilsem bir dakika durmazdım.

Islak çimlerin üstünde yürümek, bana İstanbul'u, onun evini hatırlattı. O anda yaptığım gibi çoraplarımı çıkarıp yürümeye başladım. Bir şeyin, kavrulduğum bu duygudan beni kurtarması gerekiyordu. Her yolu denemeye hazırdım, bedenimin sıcaklığını azaltabilmek için üstümdeki kazağı çıkardım ve sadece atletle kaldım.

Ankara'daydım. Kış aylarındaydık ve hava neredeyse eksi derecelere gelecekti. Üşümem gerekirdi fakat ben kavruluyordum. Amansızca yanan ateş, sönmüyordu. Sessizce yürümeye devam ettim. Dikkatle attığım adımlarım, kayıp bir yerlerimi kırmamak için temkinliydi.

Anlattıkları, beynimde dönmeye başladı. Bakışlarındaki acizliği anımsadım, göğüs kafesimi betonla doldurmuşlar gibiydi.

Alptekin, o gece beni başkası sanmasaydı, bir şekilde karşılaşır mıydık? Dedemden kaçmak zorunda kalmamış olsaydım, 13 numaralı evin kapısında olmayacaktım. Halam, nelere sebep olduğunu bilmiyordu.

O, kendine hâkim olabilseydi, ben şimdi nerede, ne yapıyor olurdum?

Ona karşı olan hislerimi belli etmeseydim, aramızda bir şeyler yaşanır mıydı?

Kanımı akıtan darbenin hedefi kaşım değil, ruhumdu sanki. Şimdilerde sızım sızım sızlayan ise ölümün tatlı tebessümüne karşılık vermeme neden olan ruhumdu.

Beynim patlayana kadar düşündüğüm dakikalar boyu, arka bahçede yürüdüm. Tam içeri girmek üzereyken ön taraftan gelen sesleri duyunca durdum. Soğuktan zihnim mi uyumuştu? Bahçe kapısının önüne geldiğimde varlığımı fark eden üç kişi, dönüp bana baktı.

Karan, Arif ve kaşımı yaran Alptekin... Bugünkü kavgamın *yeni bittiğini* düşünürken, hayat bana bir taraflarıyla gülüyordu.

Beni, sabır taşı falan sanıyor olabilirler miydi?

5

Yanlışın Doğrusu

Bir dağın tepesinde, gökyüzüne bakıyordum. Bulutun peşinden giden bir kuş, sonsuz mavilikte süzülüyordu. Yalnız bir kuş olmak, onu yoruyordu. Sanki bir okyanus seyrediyordu beni uzaktan. İçinde milyonlarca damla taşısa da bana iyi gelmiyordu. İçim yanıyordu.

Benim hayatım, *ailem* dediğim insanların ihaneti ile damgalanmıştı. Yüreğimi yakan ateş, hayatıma iz bırakmıştı. İzlerini bırakanlar, şu an karşımda duruyordu. Çıplak ayaklarımla onlara doğru sinirle yürüdüm. İki kere düşecek gibi olsam da bunu umursamadım.

Üçü de bunu görünce ilk başta şaşırdı. Bana doğru gelmek için hamle yaptılar ama Reşat abi, bana onlardan daha yakındı.

"Nereye, Eflâl? Hem bu hâlin ne kızım? Hava kaç derece, haberin var m?" Reşat abi beni durdurduğunda, hâlimi umursamayacak olmayacak kadar sinirliydim. Karanlara doğru sert bir bakış attı. "Deden bu heriflere karşı yumuşuyor gibi. Şu sırığın yanında duran Karan'ın elindeki koz neyse deden çok etkilenmiş. Ona olan nefreti bitmese de artık üstüne gitmiyor," dedi.

Ona şaşkın bir şekilde baktım. "Nasıl yani? Dedem, Karanları af mı edecek?"

Hafifçe omuz silkti. "Kısa bir süre içinde olmasa da içi soğumaya başlamış. Yoksa deden onları bir metre bile yanına yaklaştırmama izin vermezdi." Bu durumdan rahatsız olduğunu gizlemeden suratını buruşturdu. "Burada olduklarını söylememe rağmen *ses etme*, dedi. Onlardan sana zarar gelmeyeceğini düşünüyor olmalı."

Böyle bir şey duymayı beklemediğim için ağzım açık, ona bakıyordum. Karan, dedemin kalbini kazanmış gibi görünüyordu. Hangi koz, bunu sağlayabilirdi ki?

"Peki, ya Alptekin?" dedikten sonra üçlüye baktım. Üçü de durmuş, bize bakıyordu. Bakışlarında bariz bir merak ve tedirginlik vardı. Bana doğru bir hamle yapmalarını engelleyen şey, kapının önünde duran adamlardı. Yoksa yanıma çoktan ulaşmış olurlardı. Reşat abiye döndüm, konuşmaya devam ettim: "Dedem onu da affetmiş mi? Onca şeyden sonra..."

Boş ver der gibi elini salladı. Üstündeki ceketi çıkarıp omuzlarıma koydu. "Senin hasta olmayacağın bir zaman diliminde konuşuruz bunları. Şimdi içeri gir. Hasta olacaksın."

Adam haklı, Lâl. Soğuk işlemeye başladı.

Ceketi üzerime giydim. Kararlı bir sesle, "Önce, dedemin yapamadığını yapmam lazım," dedim ve beklemeden bahçe kapısından dışarı çıktım.

Reşat abi, ses etmeden peşimden geldi. Kapının önündeki adamlar, hazır ola geçti. Neden burada olduğunu anlamadığım üçlü ise onlara doğru yaklaştığım anda oldukları yerde kıpırdandılar.

Birkaç adımlık mesafe bırakarak yanlarına yaklaştıktan sonra, "Bir problem mi var? Neden evimin önünde *Sübhaneke boncuğu* gibi dizildiniz?" diye, sert bir üslupla sordum.

Karan sorumu anlamamış gibi önce üstümdeki cekete, sonra çıplak ayaklarıma baktı. Kaşları çatıldı. "Hasta olacaksın. Böyle dışarı çıkılır mı?" Sesi öylesine yumuşaktı ki içime sıcak bir şeylerin aktığını hissettim. Güçlü bir şekilde yutkundum. " 'Kolay hasta oluyorum' demiştin. Sabaha kesin hasta olacaksın," diye hayıflandı.

Sinirle güldüm. "Konumuz benim sağlığım değil, ki zaten bu da senin sorunun değil!" Gerildiğini görsem de umursamadım. "Evimin önünde ne işiniz var?" Sinirle Alptekin'e baktım. Abisinden daha açık bir ten rengine sahipti. Yüzündeki yara izleri neredeyse iyileşmişti. "Hepsini anladım da senin ne işin var burada? Bir kere denedin, olmadı. İkinci kez mi denemeye geldin?" diye alayla sordum.

Alptekin, yutkundu ve medet umar gibi abisine baktı. "Ben..." Devam etmeyince tek kaşımı kaldırdım, *sen, ne?* der gibi. "Ben, senden özür dilemeye gelmiştim," diye, ağzının içinden konuştu. Kollarımı göğsümde birleştirdim.

Bir insanın, seni kırdığında bir kuru özürle geçeceğini düşünmesi ne kadar garipti. Bu söylediği, iyi hissettirmek yerine canımı daha çok sıkmıştı.

"Her şeyin bir özürle geçeceğini düşünecek kadar ahmak mısın?" Yükselen sesimden dolayı sokaktaki tüm bakışların bana döndüğünü hissettim. Sinirim, boğazımı yakıp kelimeleri vicdanına saplayacak keskin bir ok gibiydi. "Bir de bunu yapmak isterken evimin önünde dikiliyorsun. Sen, kendini ne sanıyorsun?" diye üstüne basa basa sordum.

Konuşmamla beraber kısa süreli bir sessizlik oldu. Alptekin, bana ne diyeceğini bilemez gibi bakıyordu. Her şeyin bu kadar kolay çözülebileceğini sanıyorsa gerçekten ahmak olmalıydı. Yanında duran iki tane iri yarı adamın da ondan farkı yoktu. Hiçbiri, *böyle çözülemez* diyememiş miydi?

Karan, Alptekin'in omzuna dokununca, Alptekin de anlamış gibi kafasını salladı ve bana son bir kez bakıp yanımızdan uzaklaştı. Burnumdan soluyordum. Bu kadar basit olduğunu düşünmeleri canımı sıkıyordu.

Bu ailenin, özür dileyince her şeyin geçeceğini düşünmesi ne kadar hoş.

Reşat abi, "Ben, ağam gibi sakin değilimdir," deyince, Karan'ın bakışları ona değdi. Sinirini gizlemeden, "Topla adamlarını, bas git!" dedi tükürür gibi.

Arif, "O sesini, alçalt," diye yükseldi. Reşat abiye doğru bir adım attı. "Sana mı soracağız nerede duracağımızı?"

Reşat abi, "Evet!" diye gürledi. "Tabii bana soracaksınız! Sırıga bak, kendini ne sanıyorsa!"

Karan, bu sefer de Arif'in omzuna dokundu. Uzatmasını istemiyordu. "Biz senin güvenliğin için buradaydık," dedi. Direkt olarak bana bakıyordu. Beni özlediğini, bakışlarındaki ifadeden bile görebiliyordum. Yüzümü hasretle inceliyordu. "Yanlış anlama. Amacımız, seni rahatsız etmek değil." Sesindeki kırgınlığı sezebiliyordum.

Onu etrafımda görmek istemediğimde üzülecek kadar kırılgan biri miydi bu adam?

Sahte bir şekilde gülümsedim. "Rahatsız ediyorsunuz ama!" dedim gözlerimi kısarak. Ona doğru yaklaştığım sırada ayağımın altında çatırdayan bir şey hissettim, soğuktan uyuşan tenimden dolayı neyi ezdiğimi anlayamadım. "Kardeşin, adamların, hepiniz beni rahatsız ediyorsunuz! Benim güvenliğimi düşünseydin şu an bu durumda olmazdık. Senden gelecek belaları da def etmek için Reşat abi burada. Şimdi kardeşini de al, çek git!"

Karan'ı, adamlarının önünde azarlamak hoşuma gitmese de bunu o istemişti. Ondan gelecek yardımı kabul edeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu. Kimse olmasa bile ben kendi kendime yeterdim. Eski sevgilimin yardımına ihtiyacım yoktu.

O, birkaç saniye düşünürken, Arif ve Reşat abi, birbirlerine öldürücü bakışlar atıyordu. Ortam öyle çok gerilmişti ki büyük bir sinir bulutunun, üstümüzde gezdiğini düşündüm. Karan'dan gelen herhangi bir atak, ortamı alevlendirecek ve o bulutun yağmur olup üstümüze yağmasına neden olacaktı.

Reşat abinin, öfkeyle bir şey diyeceğini fark ettim. Onu susturmak için geriye doğru bir adım attım. Ayağımın altında hissettiğim yanmadan dolayı boğazımdan, "Hay!" diye acı dolu bir inleme kaçtı. Düşmemek için Reşat abinin kolundan tutundum.

Karan'ın bir anda yere eğilip ayağımı kaldıracağını tahmin edemediğim için tepki veremedim. Reşat abi, "Ayağına bir şey mi battı?" diye sorarken, Karan ayağımın altına dikkatle bakarak cevap verdi: "Taş batmış. Allah'tan kanamamış," Kızmış gibiydi. Ayağımın altını elleriyle temizledikten sonra yavaşça ayağa kalktı. "Sen bu şekilde daha fazla durma, içeri gir. Biz de sen girince gideriz."

Reşat abi, "Adamlarını da uzaklaştır!" deyince, Karan'ın göğsünün sinirle inip kalkmaya başladığını gördüm.

Patlamaya hazır bir bombanın pimini elimde tutuyordum.

"Baran Demiroğlu ile bu durumu konuştuk. Onun güvenliği için buradalar. Bir sıkıntı mı var?" diyen Karan, bana değil, direkt olarak Reşat abiye bakıyordu. "Sen ondan daha yetkili birisin de benim mi haberim yok, Reşat?" dedi buz gibi bir sesle.

Sıkıntı vardı ama o bunu göremiyordu. Sertçe, "Adamlarını da görmek istemiyorum!" dedim. *Yapma* der gibi bana baktı. "En yetkili benimdir diye düşünüyorum. Sonuçta benim hayatım. Kararı da benim vermem gerekir, değil mi?"

"Tehlikede olduğunu anlamıyor musun? Tamam, eyvallah, beni bir daha görmezsin ama bırak da onlar burada dursun. En azından sokağın başında dursunlar," dedi ısrarla. "Lütfen!"

Beni bir daha görmezsin.

Gözümü kapattığım her saniye yüzünün aklımdan çıkmadığını bilmiyordu tabii. Baktığım her yerde onu gördüğümden de haberi yoktu. Karan, ona sinirli olduğum için artık onu sevmediğimi sanıyor olmalıydı. Onu sevdiğim için canımın daha çok yandığını bir ben, bir de beni geceleri sızıdan uyutmayan kalbim biliyordu.

Cevap vereceğim sırada sokağa giren süratli bir araba, tüm bakışları o yöne döndürdü. Son derece süratli olan arabanın tekerleklerinden çıkan sesler, kulaklarımın çınlamasına neden oldu. Ve hızla bize doğru geliyordu. Bir anda tüm adamlar silahlarına davranırken, Karan beni belimden kavrayıverip kendine doğru çekti. Tek koluyla beni havaya kaldırıp tam arkasına bıraktı. Ben daha ne olduğunu idrak edememişken, herkes pozisyonu almıştı.

Beni koruma pozisyonu.

Karan, tam önümde durup bana siper oldu. Onun cüssesi sayesinde ben görünmüyordum bile. Onun yanında duran üç kişiye Alptekin de dâhil oldu ve hepsi beni korumak için etrafımda etten duvar ördü. Dördü de silahlarıyla arabaya doğru nişan alıp ateş etmeye hazır bir duruma geçtiklerinde, diğer adamların silahları da arabaya yöneldi.

Reşat abi ise çoktan sağ tarafıma geçmiş, olası her ihtimale karşı bedeni ile beni saklamaya çalışıyordu.

Karan, "Sokağın girişlerini tutmuyor muydunuz?" diye sinirle bağırdı. Korkuyordu. Ondan ilk defa duyduğum bir ses tonu vardı. Tüm bedenimin uyuştuğunu hissettim. Beni korumak için önümde durduğuna göre, korktuğu kendi canı olmamalıydı. O anda araba önümüzde durduğunda, ağzının içinden okkalı bir küfür savurdu.

Araba, önümüzde ani bir fren ile durduğunda, herkes silahını daha da sıkı kavradı. Arabadan inen, Sena ve Zehra'yı gördüğümde, derin bir nefes verdim. Kızlar, onlara doğrultulmuş silahlara şaşkınlıkla bakıyordu. Tüm silahlar, yavaşça aşağı doğru indi. Gereksizce yaşanan olay bitince, önümde duran adamlar bir anda soluksuz kalmıştı.

Karan, "Daha sevgilinin ne zaman geleceğinden haberin yok, hıyar!" diyerek Arif'e kızdı. Silahını beline koyduktan sonra bana doğru döndü. Beni hızlıca süzdü. Kısık bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

Feleğimiz şaştı ama iyiyiz.

Kafamı *evet* anlamında salladım. Ayaklarıma kısa bir bakış attı. Bir çocuğu azarlar gibi, "Bana öyle gelmedi," diye mırıldandı.

O sırada Zehra bana seslendi: "Eflâl, ne oluyor?" Önce etrafımdaki adamlara, sonra da ayaklarıma baktı. Anlam veremiyor olması çok normaldi. Hangimiz anlam verebiliyorduk ki? "Sen, neden bu şekilde dışarıda duruyorsun?"

Herkes, olağan bir şey yaşamış gibi rahattı ama benim nefesim düzensizdi. Alışık değildim böyle şeylere.

Özkan'ın sevgilisi de arabadan indiğinde, tüm adamların ona ters ters baktığını gördüm. Kimsenin ondan hoşlanmadığı belliydi. "Bir problem mi var, hayırdır?" derken, bir yandan da telefonuyla birini arıyordu.

Özkan'ı arıyor kesin.

Karan'a bakmasam da yumruğunu sıktığını görebiliyordum. Yanlış bir şey yapmamak için kendini kasıyordu.

Arif, adının Çetin olduğunu düşündüğüm adama bakarak, agresif bir sesle çıkıştı: "Bir problem yok. Uza hadi!"

Karan, bizimle ilgili konularda yorum yapması için Arif'i mi tutmuş?

Çetin, Arif'in çıkışını umursamadan telefondakine bir şey anlatmaya devam etti. Şu an, son derdim bile Özkan olmadığı için umursamadım. İstediğini öğrenebilirdi.

Önümde duranların arasından sıyrıldım. Giderek hissizleşmeye başlayan ayaklarım, bana hiç yardımcı olmuyordu. Kızlara baktım, bir şey olmadığını göstermek için gülümsedim. "Bir şey olduğu yok. Sizi, başka biri sandılar. Beni ziyarete mi geldiniz?" dedim.

Sena, "Seni merak ettim. Bugün seninle kalmak için gelmiştim. Zehralar sağ olsun, beni bıraktı," dedi.

Bunun üzerine, Arif'in çatık kaşları daha da çatıldı. Sanırım bu durumdan hoşlanmamıştı. Sert bir sesle, "Söyleseydin alırdım ben seni," dedi. Çetin'den hazzetmediği belli oluyordu ve bunu gizleme gayretine de girmiyordu.

Karan, soğuk bir üslupla, "Uzatma, Arif. Bırak da içeri girsinler. Size de iyi akşamlar, Zehra," diyerek herkesi göndermeye çalıştı.

Gitmesi gereken kendisi olmasına rağmen arkadaşlarımı kovması nasıl bir ironiydi?

Ona ve Alptekin'e baktım. "Aynı şekilde size de!" dedim. Ayaklarımı hissetmeyecek noktaya gelmiştim, acilen eve gitmek istiyordum. Reşat abiye hitaben, "Burası sana emanet," dedim. Karan, ona *git* demek istediğimi anlayarak kafasını, *eyvallah* der gibi eğdi. Omuzları ağır bir yük taşıyormuşçasına çöktü.

Nedenler ve sonuçlar, Karan. Nedenler ve sonuçlar...

Zehraları uğurladıktan sonra Reşat abi, adamları azarladı. O da Karan gibi bu durumdan çok gerilmişti. Arabanın içinde kızların

olduğunu gören adamlar, haber verme gereği duymamıştı. Bu gereksiz olayda benim etkilendiğim tek şey, Alptekin'in hiç düşünmeden önüme geçmesiydi. Diğerlerinin bunu yapmasına şaşırmamıştım ama Alptekin'den bunu beklemiyordum.

Yaşattıklarının bedelini ödemek istiyor olabilir.

Hepsini arkada bırakıp Sena ile içeri girecceğim sırada, Karan'la Reşat abinin aynı şeyi tartıştıklarını duydum. Karan, uzaktan da olsa adamlarının etrafımda olmasını istiyordu. Reşat abi *ise buna gerek olmadığını* söyleyip duruyordu. Bu tartışmaya tekrar giremeyecek kadar üşüyordum.

Kapıyı kapatacağım sırada, Arif'in Sena'ya özlem dolu bakışlarını görünce kısa bir anlığına durdum. Melul melul bakıyordu ve çok tatlı görünüyordu. O kadar güzel bakıyordu ki sevgisi gözlerinden belli olabiliyordu. Uzaktan ilişki yürütmek çok zor olmalıydı. Arif,'belli bir çalışma saati ve günü olmadığı için Sena'yı görmeye gelemiyordu. Benim Ankara'da olmam, birbirlerini görmelerine vesile olmuştu. Aklıma gelen düşünceyle kafamı kapının arasından uzattım.

"Arif," diye seslendim. Dalmış olan Arif, beni duymadı. Onun yanında duran Alptekin, Arif'i omzundan dürtüp, "Komandocu, kadın seni çağırıyor!" deyip kaşlarıyla beni işaret etti.

Komandocu mu?

Arif, bulunduğu durumdan çıkıp, "He?" diye bir tepki verdiğinde, bu şaşkın hâline gülümsedim.

"Bugün bizimle kalır mısın?" dememe kalmadan, daha cümlemin devamını getiremeden, Arif birkaç adımda kapının önünde bitti. Ayakkabılarını çıkarıp hızla içeri girerken salak gibi sırıtmayı da ihmal etmiyordu.

Bunu dememizi bekliyormuş. Aptal âşık.

Ben de onun bu hâline sırıtırken Karan'la göz göze geldim. Elleri ceplerinde, gözlerini gözlerimden ayırmadan bana bakıyordu. Kafasını eğerek selam verdi. Refleksle salladığım kafamla verdiğim karşılık, yüzüne büyük bir gülümseme yerleşmesine yetti. Sadece selam vermiştim ama o, neredeyse onu affetmişim gibi bakıyordu.

Durumun farkına vardığımda geç kalmıştım. Salaklığıma doymayıp suratına kapıyı kapattığımda, hâlâ sırıtıyordu. Bu adam, kafamı karıştırıyordu!

Yanlış kararlarımın cezasını çekmeseydim hayatım daha güzel olabilirdi. Örneğin, salak gibi çıplak ayak dışarı çıkmasaydım, şu an baş ağrısı ve yüksek ateşle uğraşmazdım.

Akılsız başın cezasını ayaklar çeker demişler. Bizde de tam olarak böyle oldu.

Yatağın içinde, yorgana sarılmış, uzanıyordum. Neredeyse öğlen olmuştu ama benim sıcak yatağımdan çıkasım yoktu. Sena, hâlimi anlamış ve bana soğuk algınlığı ilacı (Nurofen) getirmişti. Ama benim aklım olmadığı için ilacı aç karna içmiştim ve midem de ağrımaya başlamıştı. Neyse ki ilaç, etkisini yavaş yavaş gösteriyordu. En azından boğaz ağrım dinmişti.

Menopoz Karan yüzünden zarar görüp duruyordum. Beni hasta etmesi yetmemiş, bir de gece rüyalarıma girmişti. *"Kâbus" demek istedin sanırım?* Kâbus olamayacak kadar güzel rüyalardı. Hepsinde çok mutluyduk. Beraber piknik yapıyorduk. Beni döven Alptekin'e, ellerimle üzüm yediriyordum.

Aklıma gelen görüntü, bir an duraksamama neden oldu.

Ateşim çok mu yüksekti benim?

Elimin tersiyle alnımı yokladım. Bu rüyaların bir anlamı varsa eğer, Alptekin'e ellerimle zehir içirmem gereken zamanların yaklaşıyor olduğundan başka bir anlamı olamazdı. Bir arkadaşım, bir keresinde, "Rüyayı ilk kim yorumlarsa onun dediği çıkar," demişti. *Alptekin'i zehirleyeceğiz yani?* Umarım kendi yorumum geçerli değildir.

Yorganı üzerimden fırlatıp hızlıca doğruldum. Eğer hızlı olmazsam yataktan kurtulamayacağımı biliyordum. Seri hareketlerle banyoya girip hızlı bir duş aldım. Sıcak duşla beraber, biraz kendime gelmiştim fakat hâlâ kafamın içinde *Fadime'nin düğünü* vardı.

Saçımı kuruturken aynaya karşı konuştum. "Fadime, bari şarkıyı değiştir!"

Gerçekten ateş başına vurmuş senin.

Saçımı, tepeden topuz yaptım. "Depresyon topuzu" denemeyecek kadar hoş bir topuz olmuştu. Dolabımın önüne geldim, kıyafetlerime kısaca göz gezdirdim. Hızlı bir kararla mini bir yünlü etekle boğazlı kazak giydim. Külotlu çorabı da giydikten sonra öyle saçma sapan bir makyaj yaptım ki daha da hastalıklı göründüğümü fark ettim. Keşke hiç yapmasaydım.

İşte şimdi, Fadime'nin düğüne gitmeye hazırız!

"Aman!" deyip kendi kendime el salladıktan sonra odadan çıktım.

Sarsak adımlarla aşağı iniyordum, çünkü ayaklarım hâlâ ısınmamıştı. Ya da ben, psikolojik olarak öyle hissediyordum. Evet, bu da Karan'ın suçuydu.

Tam, Menopoz Karan'a saydıracakken aşağıdan sesler gelince durdum. Sesler, mutfaktan geliyordu. Biri şarkı söylüyordu. Ve bu biri, Arif'ti. Söylediği şarkı çok sevdiğim bir şarkıydı. Yeni Türkü'nün, "Sezenler Olmuş" şarkısını söylüyordu. Sesi pek güzel değildi ama o kadar nahif söylüyordu ki dudaklarım yana doğru kıvrıldı.

Mutfağın kapısının önüne geldiğimde, Arif, "Aramızda dağlar yollar yıllar var iken, beni sana sımsıkı sarılı görenler olmuş..."[4] kısmını söyleyerek ocağın başında bir şeyler yapıyordu.

Üstünde, nereden ve nasıl bulduğunu bilmediğim bir eşofmanla tişört vardı. Gece, yatacakları yerleri onlara gösterip uyumuştum. Günün geri kalanında ne yaptıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tavadaki malzemeleri karıştırırken şarkı söyleyip kafasını hafifçe sallıyordu.

Kollarımı göğsümde birleştirdim, onu izlemeye başladım. Tezgâhın üstündeki kaşarları tavanın içine atıp kapağı kapattı. Masaya tabakları yerleştirdi. Çayı kontrol etti. Onu izlediğimi fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Yüzünde açan güllerin nedenini çok iyi biliyordum.

---

[4] *Yeni Türkü* müzik grubunun *Sezenler Olmuş* şarkısının sözleri. (e.n.)

Hareketlerinde gizli bir özlem sezdim. Arif, böyle bir günü yıllardır bekliyormuş gibiydi. Hiçbir zaman kendi evi, mutfağı olmamış, hiçbir zaman sevdiği kadına yemek hazırlamamıştı. Bir tablonun canlanmasına benziyordu; Arif'in hayalleri mutfağımda yaşıyordu. Aitlik duygusunu 17 yaşında kaybetmiştim. O ise bu duyguyu hiç yaşamamıştı.

Kalbime doğru yayılan hislerin bir yanı güneşli bir güne benzerken, bir yanı karanlık bir kış akşamıydı. Onun için mutlu olurken aynı zamanda da hüzünleniyordum. Yaşayamadığı, yaşayamayacağı çok duygu vardı.

İçeri gireceğim sırada, arkamda Sena'nın durduğunu fark ettim. Bana ilaç getirdikten sonra uyumuş olmalıydı. Pembe, saten bir pijama vardı üstünde. Pijaması kırış kırış olmuştu. Saçı başı dağınıktı. Gözlerini ovdu. Yüzündeki şaşkın ifadeyle Arif'i izlerken gözleri parlıyordu. Sanki beni görmüyormuş gibiydi.

Kenara doğru çekildim. O, uykulu adımlarla mutfağa girerken, ben sırıtıyordum. Sena, gördüğü en güzel manzarayı izler gibiydi.

Arif ise şarkıyı söylemeye devam ediyordu. Elindekini masaya bıraktıktan sonra Sena'yı fark etti. Durdu, ardından gözlerinde bir parıltı peyda oldu. Sena'ya bakarken yüzünde oluşan ifadeyi izlemek, beni her zaman mutlu hissettiriyordu.

Neşeli bir sesle, "Günaydın, uykucu," dedi. Sena'nın yanına geldi. Ona sıkıca sarıldı. Saçlarından öptü. Derin bir nefes aldığını da gördüm. Bir çiçeği tutuyormuş gibi dikkatliydi. Sena, kollarını Arif'in beline doladı. Arif, onu göğsüne bastırdı. Birbiri için çarpan iki yürek, bir sarılmayla buluştu. "Sana kahvaltı hazırladım," dedi heyecanlı bir sesle.

Yok sayıldık, Lâl! Biz aç mı kalalım, insan irisi?

Şu an kahvaltıyı düşünemeyecek hâldeydim çünkü burnumun direği sızlıyordu. Birbirini seven iki insanı izlemenin verdiği his, dünyanın en güzel hislerinden biriydi. Onları mutlu görmek çok güzeldi. Hatta öyle güzeldi ki kendimi, evlatları evlenen anneler gibi mutlu hissediyordum.

Ama ben, buruktum. Böyle anlarım çok uzakta kalmıştı.

Onları yalnız bırakmaya karar verdim, oradan uzaklaştım. Salona geldim ve tekli koltuğa oturdum. Keşke Patron burada olsaydı. Ona sarılırdım. Beraber film izler, yemek yer, uyurduk. Acaba bir kedi mi sahiplenseydim?

Derin bir of çektim. Salon hâlâ onun gibi kokuyordu. Her yeri yumruklamak istiyordum. Sinirle ayağa kalktım. Pencereyi açacakken durdum. Bir nefes daha aldım. Elim pencerenin koluna gitmiyordu. Nedeni, kokuyu solumak istemem değildi asla. Hasta olmaya çok meyilliydim. Eğer pencereyi açarsam içerisi soğurdu.

Kimi kandırıyorsun?

Fadime'yi!

Ayaklarımı sürte sürte salondan çıktım. İkiliye baktım. Birbirlerine bakmaktan bir şey yiyemiyorlardı. Varlığımın farkında bile değillerdi. Eşyalarımı alıp evden çıktığımı bile fark etmemişlerdi. Sena'nın bugün mesaisi vardı ama sorun etmedim. Bugün ona izin verebilirdim. Diğerlerine de bir gün izin vermeyi aklıma yazıp arabama bindim. Reşat abinin kısa bir işi olduğunu söyleyen adama *teşekkür edip* bahçeden çıktım.

Ankara'da bugün kar vardı. İçimi huzurla kaplayan havaya bakıp bugünün güzel geçmesini diledim. Onu görmeyi ise dilememem gerekirdi. Umursamadım. Zaten benim dileklerim kabul olmazdı.

Restorana geldikten sonra hemen işe koyuldum. Gökhan, hâlsizliğimi fark edip eve gitmemi söylese de onu bir şekilde ikna ettim. Birkaç saattir dosyaların içinde boğuluyordum. Belli bir süredir burada olamadığım için çalışanlarla ilgilenme fırsatını ancak bulmuştum. Maaşlarını artırmam gerekiyordu lakin zam yapmak zordu. Adaletli bir şekilde yapmak ise daha zordu. Kimsenin hakkına girmemek için uğraşıyordum.

Kapı açılınca kafamı kâğıtlardan kaldırdım. Mutfak şefim bana tatlı bir şekilde gülümsüyordu. "Hoş geldin, Bekir abi," dedim. Ayağa kalktım. "Buyur, içeri gel."

Hiyle *ona* der gibi bir işaret yaptı. "Öyle bir, güzel yüzünü görmeye geldim, kızım. Acıktın mı? Bir şeyler hazırlayayım mı sana?" Bakışlarında başka bir ifade vardı. Onu tanıyordum, şekilendiğini biliyordum. Onu bir kere daha içeri davet ettim. Bu sefer girdi ve karşımdaki koltuğa oturdu.

Dirseklerimi masaya yasladım, ellerimi birleştirdim. "Hayırdır, abi? Bir şey mi var? Biraz gergin görünüyorsun," dedim ne olduğunu çözmeye çalışarak.

Bakışlarını kaçırdı. Kafasındaki boncuğu eline aldı. Ne söyleyecekse, nasıl söyleyeceğini bilemiyor gibi bakıyordu. *Konunun maaşıyla ilgisi olabilir mi*, diye düşünmeye başladım. Diğer restoranlara göre daha dolgun bir maaş alıyordu. Hatta ona prim bile veriyordum. Sorun maaşıysa elbette yardımcı olurdum ama içimden bir his öyle olmadığını söylüyordu.

"Abi?" dedim.

Bana doğru döndü. Kafasını kaşıdı. Mahcup bir sesle, "Kızım, seni de bunlarla meşgul ediyorum ama sana söylemezsem rahat edemeyecektim," dedi. Devam etmesini isteyerek kafamı salladım. "Geçen gün eve giderken karşıma o adam çıktı. Tesadüftür diye düşündüm, üstünde durmadım. Dün akşam da karşıma çıktı. Ayaküstü beni tehdit edince sessiz kalamadım."

Sertçe yutkundum. Karan, böyle bir şeyi nasıl yapardı? Hatta neden yapardı? Anlam veremedim. Kaşlarım çatıldı. Bu kişi, Karan olamazdı. Buna adım kadar emindim. Suçu günahı olmayan bir adamı tehdit etmeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordum. Hem ne sebeple tehdit edecekti ki?

Masaya doğru eğildim. "Abi, anlamadım. Kimden bahsediyorsun? Tanıyor musun bu kişiyi?"

"Geçen aylarda buradan ayrılmayan bir şerefsiz var ya o!" diye bir anda yükseldi. Elini *pardon* der gibi kaldırdı. "Kusura bakma. O şerefsizi düşününce aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor. Ağzım da hemen bozuluyor," dedi iğrenir gibi.

"Özkan mı?" dediğimde, nefretle bakmaya başladı. Aslında şaşırmadım. Özkan'ı Ankara'ya geldiğimden beri görmemiştim. Beni unuttuğunu da düşünmüyordum ama sesi çıkmadığı için vazgeçtiğini sanmıştım. "Seni ne ile tehdit ediyor? Ya da senden ne yapmanı istiyor?"

Sinirle ayağa kalktı. "Oğlumun girmek istediği bir şirket var. Biliyorsun, benim büyük oğlan mühendis. Aylardır o şirkete girmek için uğraşıyor. Bu herif de bunu öğrenmiş. Eğer senin hakkında ona bir şeyler söylemezsem oğlanın işe girmesine engel olacakmış." Yüzünde mahcubiyetin tonları vardı. Onun hiçbir suçu yoktu ki. "Galiba sana ulaşmakta sıkıntı yaşıyor. Benden, senin hakkında bilgi istedi."

Ben de ayağa kalktım. Yanına gidip omzunu yavaşça sıvazladım. "Abi, sen neden suçlu gibi bakıyorsun. Onun yaptığıyla senin ne ilgin var? Sen rahat ol. Ben halledeceğim," dedim ve güven vermek istercesine gülümsedim.

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını sağa sola salladı. "Bugün birkaç defa aradı. Tehdit dolu bir mesaj da attı. Senin restorana gelip gelmediğini sordu. Geldiğini söylemek zorunda kaldım, kızım." Öyle utançla bakıyordu ki yerin dibine giren ben oldum. Aceleyle, "Kusura bakma. Bir anda korkup mesaj atmış bulundum. Hakkını helal et," dedi ve elimi tuttu.

"Helal olsun. Sıkıntı yok, ben halledeceğim. Reşat abiyle konuşurum," dedim gülümseyerek. Sesim sakin çıkıyordu. Beynimde ise fırtınalar kopuyordu.

"Ben konuştum," dedi bir anda.

Kaşlarım çatıldı. "Sonuç ne oldu? Reşat abi, bu konu hakkında ne yapacağını söyledi?"

"Senin burada olduğunu söyledikten sonra içim içimi yedi. Ona da biraz önce anlattım. Reşat, *eğer bir şey olursa bana gelin* gibi bir şey söylemişti." *Reşat işini bayağı ciddiye alıyor. Helal olsun.* "Söylediğimde, *halledeceğim* dedi. Yine mesaj atmaya devam etmemi söyledi. Sana bahsetmemi de o istedi."

Anladım der gibi gözlerimi aşıp kapadım. "Sen rahat ol. Kimse bir şey de yapmadın. Söylediğin için teşekkür ederim, abi," dedim. Onu bu denli rahatsız edecek bir şey yapan Özkan'ı ellerimle boğazlamak istiyordum. "Bana Reşat abiyi çağırır mısın? Bir de onunla konuşayım."

Sıcak tavrım onu rahatlattı. Samimi bir şekilde gülümsedi. Sesindeki rahatlıkla, "Tabii, kızım," dedi. "Allah seni kazadan belâdan korusun, inşallah. Bunun gibi şerefsizler senden uzak olsun."

Gülümseyerek, "Amin, abi," dedim. "Hepimizi." Bana son bir kez baktı ve odadan çıktı.

Özkan'ın güzel bir dayağı hak ettiğini artık biliyordum. Sözlerim, benden uzakta kalması için yeterli değildi. Gerçekten suyunu çıkarmaya başlıyordu. İstemiyorsam neden zorluyordu? Beni bu kadar takıntı yaptığını unutmuştum. Çevremdeki başka birini tehdit etmiş olabilir miydi? Benim yüzümden insanların canı sıkılsın istemiyordum.

Bir de başıma bu çıkmıştı!

"Eflâl?" diye seslenen Reşat abiye doğru döndüm. Ne düşündüğümü anlamak ister gibi, "Konuşmuşsunuz?" dedi. Kapıyı kapatıp içeri girdi.

Pürüzlü bir sesle, "Evet, konuştuk," dedim. "Ama kafam epey karıştı. Şu işi doğru düzgün anlatır mısın? Özkan'ın buraya gelmesine engel olan sen misin? Yoksa, çoktan gelmiş olmalıydı. Gelebilseydi de insanları tehdit etmezdi."

Karşılıklı koltuklara oturduğumuzda derin bir nefes verdi. "Ben, bu Özkan'ı tanımıyordum. Biraz önce öğrendim," dedi. "Sen İstanbul'dayken bir olay olmuş sanırım?"

Sağ bacağımı sallamaya başladım. "Evet. Karan, Özkan'ı uyarmış diye biliyorum. Sizin eve bıraktığınız zarfta..." Aklıma içinde ne yazdığını bilmediğim zarf gelince sustum. "O zarfın içinde ne yazıyordu? Özlem'le Yağız Efe'yi düşünmekten zarfı unutmuştum. Evde de göremedim."

Bıkkın bir sesle, "O zarfı Ali göndermişti. İçinde de seni bize düşman edecek bir şey yazdığına eminim," dedi.

Dertlerin biri bitmeden biri başlıyor!

Film gibi bir hayatım vardı.

Aynen, dram filmi.

Bu konuyu geçiştirdim. "İşte o zarf olayını Özkan irdelemeye başlayınca, Karan da *onu uyardım* tarzında bir şey söylemişti. Ama inan, umurumda olmadığı için sorgulamamıştım. O konu yüzünden mi oluyor bu olaylar?" diye, anlamak istercesine sordum.

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Özkan, Karan'dan aldığı uyarıdan sonra daha çok hırslanmış gibi. Onun varlığından benim haberim yoktu. Yani sana yaklaşamama nedeni ben değilim. Karan engel oluyormuş."

Karan'ın olmadığı masa var mı?

Kafa karışıklığıyla dolmuştum. "Bir saniye," deyip ayağa kalktım. Odanın içinde dolanmaya başladım. "Karan, önüne engel koyuyor diye Özkan sinirlenmiş. Ben Ankara'ya gelmeden önce de bana ulaşmaya çalışmış ama beceremeyiş. Şimdi Ankara'da olduğum için daha da hırslanmış. Karan'ın engelini aşamayınca da gitmiş, Bekir abiyi tehdit etmiş." Beni onayladı. Öfkeyle sesimi yükselterek, "Başka tehdit ettiği biri var mı? Bu salağın amacı ne?" diye sordum

Beni sakince dinledi. "Biraz önce Karan'la konuştum," demesini beklemediğim için ona boş gözlerle baktım. Reşat abi, Karan'dan nefret ederdi. "Şu meseleyi düzgünce öğreneyim istedim. Bekir olayından haberi varmış. Özkan'ın ne yapacağını görmek için serbest bırakmış." Şaşırmama bakarak gülümsedi. "Bekle. Şimdiki söyleyeceklerime daha çok şaşıracaksın."

Yeniden karşısına oturdum. "Dahası da mı var?" diye, bıktığımı gizlemeden sordum.

Elini *bunlar ne* der gibi salladı. "Karan'ın ağzından laf almak biraz sıkıntılı olsa da onu zorladım," dedi. Karan'dan bahsederken gözlerindeki nefret silinmiş gibiydi. Bu adam çevremdeki insanlara büyü yapıyor olmalıydı. Ya da onda şeytan tüyü vardı. "Özkan'ı detaylıca araştırmış. Şu işe bak ki bizim Ali şerefsiziyle bir kere görüştüğünü öğrenmiş."

Ağzım beş karış açık kaldı. "Ne?" dedim, hayretler içerisin de. "Bu ne demek oluyor? Özkan, Ali'nin adamı mıymış?"

"Karan, *emin değilim* dedi ama emin olmazsa bundan bahsedecek bir adama benzemiyor," dedi Reşat abi. Neden her şey Urfa'ya bağlanıyordu? Delirecektim. "Özkan'ı izletiyorum dedi. Ama sanırım Özkan şüphelenmeye başlamış. Karan da *kuyu günü kısırmca ne yapacak* diye merak ettiği için biraz uzak durmaya karar vermiş." Sesindeki beğeniyi belli ederek, "Yalan yok. Onu günahım kadar sevmesem de konu sen olunca mantıklı bir adam," diye ekledi.

Derdim, şu an Karan'ın mantığı değildi.

"Özkan uzun bir zamandır restorana geliyordu. En başından beri işin arkasında Ali mi varmış? Yani bana takıntılı değil miymiş? Her şey oyun muymuş?" Arkama yaslandım. "İnanamıyorum!"

Söylediklerimi hazmetmemi bekledi. Sonra alıngan bir sesle, "Dedenin Karan'a neden ses çıkarmadığını merak ediyordum. Meğerse ağam bana söylemeden onunla iş birliği yapıyormuş," dedi.

"Bir sebebi vardır."

"İllaki vardır," dedi. Ellerini dizlerine koyup bana doğru eğildi. "Dedenle konuşup Özkan meselesine bir çare bulacağım. Ama sen dersen ki *Karan karışmasın* ya da *bu mevzu kapansın*, halledemeyeceğim şey değil."

Derin bir nefes verdim. "Bilmiyorum!" dedim üstüne basa basa. "Kafam çok karıştı. Ali'nin benimle olan zoru eskiye dayanıyor. Urfa'da karşılaştığımızda bana *kendini bir şey sanıyorsun* gibi şeyler söylemişti. Özkan'ın beni sevdiğini sandığım için beni salak yerine koymuş resmen." Ali'den iliklerime kadar nefret ediyordum. "Karan'ın elinde olan koz ne ise ondan çok korktuğu belliydi. O kozun ne olduğunu biliyor musun?"

Hiç düşünmeden, "Evet ama sana söylemeyi düşünmüyorum," dedi.

Kaşlarım havalandı. Şaşkınlıkla, "Anlamadım?" dedim. Reşat abi çok net bir adamdı. Yalana başvurmadan böyle söylemesine şaşırmamıştım. Şaşırdığım şey, benden bir şey gizliyor olmasıydı.

"Üzgünüm, Eflâl. Sana bunu söyleyemem. En azından benden duymanı istemiyorum," deyip ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım. "Karan'a sormayacağını biliyorum. Deden zaten bu konuda çok üzgün." *Dedene de sorma* demeye getiriyordu.

Karan'ın Ali'ye karşı olan kozu, bizi yaralayacak gibi davranıyor.

Sesimi çıkarmadım. "Kafanın karıştığını biliyorum. Biraz kendi başına düşün," dedi. Odadan çıkmadan önce, "Ben senin her kararına saygı duyarım," deyip kapıyı kapattı.

Düşüncelerimle baş başa, öylece kalakaldım. Önce dedemi aramayı düşünsem de sonra bundan vazgeçtim. İlk önce kendim bir kanıya varacaktım. Dedemin bana söylemekten çekindiği o kozun ne olduğunu kendim bulmalıydım. Sandalyeme oturdum.

"Karan, beni üzecek olan kozun ne?" diye kendi kendime mırıldandım. Zaten üzgündüm, bunun daha ötesi mi vardı?

Büyüdükçe öğrendiğim en yegâne şey, en sevdiğin insanın bile seni üzmemek için yalan söyleyebilecek olmasıydı. Biraz düşününce *bunun, iyiliğin için olduğunu* söylerdin kendine. *Beni düşündükleri için beni kandırdılar*, diye düşünürdün. Büyük bir yalan denizinin içinde savrulurdun. Daha derine inince içinde boğulduğun yalanlar, boğazına dolan tuzlu suyla seni öldürmeye çalışırdı. Kimse, senin en çok neye üzüleceğini bilemezdi. Kimsenin buna kendi başına karar vermeye de hakkı yoktu. Sevgi, insana çok yanlış şeyler yaptırıyordu.

Sevgi, kurşun değildi ama yarası bir ömür boyu geçmiyordu.

Ailemin mezarının boş olduğunu, üzülmeyeyim diye benden saklayan abim, o mezarlara gidemiyorum diye döktüğüm gözyaşlarının hesabını nasıl verecekti? Gerçeği önceden öğrenmiş olsaydım şimdiki kadar yıkılmayacağımı hiçbir zaman bilemeyecekti.

Derin bir iç çektim ve dolu olan restoranda gözlerimi gezdirdim. Arkadaki masalardan birinde Sena ile oturuyordum. Beraber canlı müziğin keyfini çıkarıyorduk. Yaklaşık yarım saat önce Arif'le beraber restorana giriş yapmışlardı. İkisi de bana

utanarak baktığından, onlarla biraz uğraşmış ama sonra kıyamamış ve sorun olmadığını söylemiştim. İki aptal âşık, birbirlerine uzaktan bakıyorlardı. Öyle tatlı görünüyorlardı ki ikisinin de yanaklarını sıkmak istiyordum.

Sena'ya bakarak, "Arif, Reşat'la anlaşmaya başlıyor sanki," dedim. "Baksana, aynı masada oturup çay içecek noktaya gelmişler." Sena beni duymadığından, kolunu dürttüm. "Sana diyorum!"

Yerinde zıpladı. "Ödümü kopardın, abla!" dedi. Elini kalbine bastırdı. "Neden aniden dokunuyorsun? Dalmıştım, korktum."

Alayla gülümsedim. "Nereye daldığını görebiliyorum, canım. Dikkat et de boğulma," deyip burnunu sıktım. Suratını buruşturdu. "Bugün izinli değil misin sen? Arif'le dolaşsanıza. Neden burada oturuyorsunuz?"

Boğazını temizleyip üzgün bir sesle, "Karan abi, Arif'in senin yanından ayrılmamasını söylemiş. Hatta sabah evden tek çıktığın için Arif'i biraz azarladı. O yüzden restorana gelmek zorunda kaldık," dedi.

"Şaka mı bu adam?" dedim ama sonra aklıma Özkan ve Ali geldi. Karan'ın kendi düşmanlarını saymıyordum bile. Fakat yine de iki sevgilinin benim yüzümden ayrı kalıyor olması canımı sıkmıştı. "Neyse, sen sıkma canını. Ben birazdan eve giderim. Siz de beraber vakit geçirirsiniz," deyip göz kırptım.

Sevinçle gülümseyip boynuma sarıldı. Yanaklarımı öperken, "Canım ablam!" diyordu.

Tam o sırada sahneden ismim anons edilince dikkatim oraya döndü. "Sevgili patronumuz Eflâl aramızda. Hepinizin onu dinlemek için can attığını biliyorum. Aylardır bizi sesinden mahrum etti," diyen Zehra'ya kaşlarımı çatarak baktım. Hem emrivakilerden hoşlanmazdım hem de şarkı söyleyecek havamda değildim. Elini bana doğru uzattı. "Onu sahneye almak için sizden güçlü bir alkış bekliyorum," dediğinde, alkış tufanı başladı. Özellikle çalışanlarım öyle çok alkışlıyordu ki başka bir çarem olmadığını anladım.

Tüm gözler bana dönünce ayağa kalkmak zorunda kaldım. Kafamı eğdim, gülümseyip sahneye doğru ilerlemeye başladım. Emre, "Aylardır bizi sesinden mahrum eden, sahnemizin kraliçesi, güzel patronumuz Eflâl'imize alkışlarınız dinmesin!" diye, insanları gaza getiriyordu.

Onların bu coşkulu hâllerine gülümsedim. Heyecandan terleyen ellerimi eteğimin üstüne sildim. *Her zaman başardık, yine başarırız.* Omuzlarımı dikleştirdim. Sahneye çıkmam için elini uzatan İbrahim'in elini tuttum ve özlemini çektiğim o yere çıktım. Mikrofonun başına geçtiğimde alkış sesi dinmemişti.

Gökhan ve Sena öyle çok bağırıyorlardı ki bu hâllerine kahkaha attım.

Mikrofonu sıkıca kavradıktan sonra masalara kısa bir bakış attım. "Herkese iyi akşamlar. Heyecanınızı görmek beni de heyecanlandırdı. O zaman hareketli bir şarkıyla geceye başlayalım. Ne dersiniz?" diye hevesle sordum. "Evet" sesleri yükselince memnuniyetle gülümsedim.

Zehra yanıma doğru geldi, kulağıma fısıldayarak, "Ne söylüyoruz, patron?" diye sordu. Mikrofonu kapattım. "Sertab Erener - Bu Böyle," diye cevap verdim. O, yerine geçerken ben derin bir nefes aldım. Bu hissi iliklerime kadar özlediğimi fark ettim.

Şarkı söylemek, özgürlüğümü hatırlatan bir eylemdi.

Masalardaki insanların hepsiyle göz göze gelmeye çalışırken şarkının sözsüz müziği başladı. Yine insanları coşturan Gökhanlara bakarak güldüm. Beni gaza getirmeyi iyi biliyorlardı. Sena ile ikisinin alkışlamaktan elleri kopacaktı. Onlara gülümseyerek şarkıya giriş yaptım:

"O zor günler, solan güller eskidendi, geçti."

Umarım öyleydi. Öyle değilse ne yapacaktım? Bunu sonra düşünmek istedim, bulunduğum vakte odaklandım. Neredeyse herkes şarkıya eşlik ediyordu. Genelde genç kesime hitap ettiğimiz için şarkıyı bilmeyen kişi sayısı azdı. Bana doğrultulan telefonlara gülümseyerek bakıyordum.

"Aşk seni bulabilir de..."

Baktığım yerde sanki onun gözlerini görüyordum. Titreyen ellerimi durdurmak için kendimi kastım. Davette beni gururla izleyişi aklımdan çıkmıyordu. *"Bu kadarını beklemiyordum. Sahnede parladın, Lâl."* Kulaklarıma dolan sesi yok saymaya çalışıyordum. Başarılı olamıyordum. Zihnimin içinde geçmişin şarkısı çalıyordu.

Mikrofonu elime aldım, sahnede adımlamaya başladım. Baktığım yüzlerin hepsi sanki onun yüzüydü. Beni mutlulukla izliyor, göz kırpıyordu. Bu durum, kendimi havada süzülüyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Sanki beni yalanların içinde bırakmamış gibi ona gülümsedim. Ya da *o* sandığım insanlara.

"Yalan dolan birkaç resim kaldı..."

Bazı anıların ne olursa olsun unutulmayacağını biliyordum. O gece beni izlerkenki hâli, unutmamak için birçok şeyden vazgeçebileceğim anlardandı. Bana bakışındaki hayranlığı, gözlerindeki parıltıyı şu an bile iliklerimde hissediyordum.

Ona, *"Anılar ölmez mi, Karan?"* diye sormuştum. *"Bir tek anılar ölmez."* demişti. Haklı çıkmıştı.

Şarkının sonuna doğru geldiğim sırada, bakışlarım telefonla konuşan Arif'e değdi. Daha doğrusu, telefonu kulağına dayamış, dikilen bir Arif'e. İşe bakın ki telefonunun kamerası bana dönüktü ve flaşı açıktı.

Oha, bizi videoya çekiyor!

Arif, onu pataklamamı istiyordu.

Biten şarkıyla beraber başka şarkı istekleri oldu ama "Biraz sonra tekrar geleceğim," deyip teşekkür ettim. Hızla sahneden indiğim sırada, hedefim olan Arif dışarı çıktı. Birkaç adım uzağımda telefonla konuştuğunu görünce ona doğru hızlı adımlarla ilerledim.

"Sen iyi ol da başka bir şey önemli değil, abi. Yengem iyi, merak etme. İstersen Yiğit'i göndereyim yanına," dediğini duydum. Arkası dönük olduğu için varlığımı fark etmemişti. Hâlâ flaşı açıktı. Sanırım Arif'in günahını almıştım. Fakat içeri girmek yerine onu dinlemeye devam ettim. Karan'la konuşuyordu. Merakıma engel olamıyordum. "Yengeme benden de selam söyle. Başımız sağ olsun, abi. Eyvallah," deyip telefonu kapattı.

Konuştuğu, Karan değil, Ömer'di.

Ömer'i Ankara'da göremeyince sorgulamamıştım. Kimsenin peşimden Ankara'ya gelmesini beklemiyordum. Bu yüzden onun yokluğu bana normal gelmişti. Ömer'in gelmeme nedeni, Hale ile ilgili olmalıydı. Hale'nin ölüm yıl dönümü müydü?

Bir an kalbimin acıyla kasıldığını hissettim. Ömer'i Hale'nin mezarının başında ağlarken düşünmek, vücuduma binlerce iğne batıyormuş gibi hissetmeme neden oluyordu. Bana, ne yapmış olursa olsun yanında olup elini tutmak istiyordum. Kim bilir, ne hâldeydi.

Arif arkasını dönünce göz göze geldik. "Yenge, hayırdır?" dedi. *Yenge* demesine aldırmadım.

"Hale'nin ölüm yıl dönümü mü?" diye sorduğumda, kafasını *evet* anlamında salladı.

Mezar başında, yalnız bir Ömer Akdoğan. Kalbim bu kadar sızlamamalıydı.

Arif, "Sen neden dışarıdasın?" diye sordu. Başka bir şey diyeceği sırada, bakışları arkama kaydı. Yüzüne yerleşen ifadeden ve beline doğru giden elinden anladığım kadarıyla görmek istemeyeceğim birinin varlığı tam arkamda duruyordu.

Yavaşça arkamı döndüğümde, tahminimde yanılmadığımı anladım. Karşımda aylardır görmediğim adam vardı.

"Hoş geldin, Ankara güzeli," diyen Özkan, gözlerimin içine bakıyordu. Yüzsüzce, gurursuzca.

Ona olan öfkemin yanında, aklımda dolanan başka bir şey daha vardı. O kadar adamın arasından nasıl sıyrılmıştı? Bu soruyla çalkalanan zihnim, tehlike çanlarını çalmak için benden izin istiyordu.

6

Çıkmazlar ve Çıkmazlar

Reddetmek. Çok basit gibi görünen bir kelime olsa da bazı insanlar için anlaşılması zor bir kavram. İstenmediğin yerde durmak, *hayır* denildiği zaman diretmek ya da seni hayatına almak istemeyen birini zorlamak.

Bazı insanlar, reddedilince bunu çok farklı yorumlayabiliyordu. Özellikle kadınların *hayır* demesi, erkekler tarafından bazen naz yapmak olarak adlandırılabiliyordu.

Özkan'a *hayır* dediğim zaman, bana aynen şunu söylemişti: "Anlıyorum, beni zorlamak hoşuna gidiyor ama fazla naz âşık usandırır."

Ne Özkan bana âşıktı ne de ben ona naz yapıyordum. Bana aylarca rol yapan bir adamın, bana olan ilgisi de mi yalandı, yoksa en başından beri ilgisi vardı da sonrasında mı Ali'yle iş birliği yapmıştı; bilmiyordum. Ne şekilde olursa olsun, ona naz yapmamıştım. Ona ilgi duymamış ve onu reddetmiştim. Bu kadar basitti.

Keşke öyle olsaydı.

Özkan'ın beni ve Arif'i hedef alan koyu kahve gözlerindeki ifade, sırtımın yay gibi gerilmesine neden oldu. Ankara'nın soğuk havası değildi, üşümeme neden olan; amacının ne olduğunu bilmediğim adamın beni rahatsız eden keskin bakışlarıydı.

Bir şeyleri anladığımızın farkındaydı, bunu görebiliyordum. Buna rağmen bize bakarken *ağır abi* havasından vazgeçmiyor, üstten üstten bakmaya devam ediyordu. Kendini ne sanıyordu, çok merak ediyordum.

Şu anda, zamanın bir ok olup hepimizi vurmasını ve bu anın bir an önce bitmesini istedim. Çünkü burada olmasını istediğim son insan olan Alptekin, buraya doğru sert adımlarla yürüyor ve direkt olarak Özkan'a bakıyordu.

Hangi biriyle uğraşacağımı şaşırmıştım. Kimsenin konuşmamasını ve hepsinin bir anda yok olmasını istiyordum. Çevremdeki erkekler, beni çok yoruyordu.

Bir anda koşarak uzaklaşsam peşimden gelirler miydi?

"*Hoş bulduk* demeyecek misin? Yoksa hoş bulmadın mı?" Özkan'ın alay dolu çıkan sesini işiten Arif'in sert bir nefes verdiğini duydum. Ortamı kızıştırmaya çalışan Özkan'ın amacının ne olduğunu ben bilmesem de Alptekin biliyormuş gibiydi. Yoksa ona karşı böyle hiddetli davranamazdı.

Özkan'ın omzunu sert bir şekilde iten Alptekin, "Ne işin var lan senin burada?" diye bağırdı. "Sana buraya gelme hakkını kim veriyor?" Resmen caddeyi inletiyordu.

Lâl, Alptekin'e buraya gelme hakkını kim veriyor?

Ah bir bilsem.

Ağzımı açacağım sırada, Arif'in kolumdaki baskısı bana engel oldu. "Yenge, bize mi bıraksan?" diye, kısık bir sesle sordu. Özkan'a ve Alptekin'e kısa bir bakış attı. Anlamadığımı belli eden bakışlarıma cevaben, "Geleceğini biliyorduk. Bırak, şovunu yapıp gitsin. Alptekin'le atışması işimize gelir," diye ekledi.

Özkan'ın kahkahası, dikkatimi onlara çekti. Arif'in sorusunu es geçtim. Yanında, onu hiç yalnız bırakmayan arkadaşları vardı. Hepsinin de olay çıkarmaya geldiği, gevşekçe sırıtan yüzlerinden belli oluyordu.

Ali burada değildi fakat onun gözlerini üstümde hissediyordum. İzleniyormuşum gibi tüylerim diken diken oldu.

Gülerek, "Belediyeden izin aldım. Var mı bir itirazın?" diyen Özkan, Alptekin'in üstüne doğru yürüdü. Alptekin'e attığı bakışların altında, aşağılayıcı bir ifade vardı. "Sana mı soracağım, velet?"

Alptekin, Özkan'dan birkaç santim uzundu ve ona tepeden bakıyordu. Sırtı bana dönük olduğu için yüz ifadesini göremiyordum. Fakat üzerine doğru yürüyen Özkan'a rağmen hiç hareket etmemişti. Bakışlarındaki tehlikeli ifadeyi tahmin edebiliyordum. Ellerini ceplerine koymuş, abisinin alay dolu sırıtmasına benzeyen ifadesiyle Özkan'a bakıyor olmalıydı.

İkisinin birbiriyle yarışmasını izleyesim yoktu.

Şu an beni düşündüren iki tane şey vardı: Özkan, eğer Ali'nin adamıysa yıllardır beni neden öldürmemişti? Alptekin, onu etrafımda görmek istemiyor olmama rağmen neden hâlâ buradaydı?

Kollarımı göğsümde birleştirdim. Yanıma gelen Reşat abi ve diğer adamlarla beraber, birbirine dayılanan Özkan ile Alptekin'i izlemeye başladım. İkisinin de derdi şu an ben değildim. İkisini de sevmiyordum. Birbirlerini mi dövmek istiyorlardı? Keyifle izlerdim. Hatta öcümü almak için bir iki tane de ben vurabilirdim. Güç gösterisi mi yapmak istiyorlardı? En çok kimin dayak yiyeceğini çok merak ediyordum.

Çekirdek *de olsa iyi olurdu.*

Alptekin, ellerini arkada birleştirdikten sonra tiye alarak, "Ne kadar da komiksin sen," dedi. "Nereden öğrendin bu şakaları, Ali yavşağından mı? Bir de *velet* diyor." Alayla güldü. "Lan, sen benden küçüksün, hırbo!"

Alptekin'in sonlara doğru sesi yükselmişti. Özkan'ın yanındakiler, ileri doğru bir adım attı. Her an Alptekin'e saldırmak için hazırda bekliyorlardı. Buradaki herkes, Özkanların dayak yiyeceğini biliyordu. Onlar birkaç kişiydi ama Alptekin'in arkasında onlarca adam vardı. Reşat abi bile Özkan'a atak yapmak için hazırdı. Ortak düşmana karşı *birlik* olmuşlardı.

Kahkaha atmamak için zor duruyordum. Kendimi ucuz bir polisiye filmin içindeymişim gibi hissediyordum. İlk yarı havada uçuşan tekmeler, ben görmeden biterse para iadesi isteyecektim.

Biz de iyi değiliz...

Özkan, Ali'nin adını duyduktan sonra bana kısa bir bakış attı. İfadesiz yüzümü gördükten sonra, "Bilmediğin işlere karışma!" diye bağırdı. "Abine mi güveniyorsun sen? Seni..."

Alptekin, Özkan'ın yüzüne sert bir yumruk savurunca, cümlenin devamını duyamadık. Hızla gelişen olayla irkilip bir adım geri gittim. *Ne oldu bir anda?* Her şeyin bu kadar ani başlamasını beklemiyordum. Özkan geriye doğru sendelerken, onun yanındaki adamlar da Alptekin'e yaklaşmak için hamle yaptı. Fakat Reşat abi dâhil, herkesin eli beline gittiği için hamleleri bir sonuca varamadı.

Yakında ben de silahlanacaktım. Hatta uzun bir kaşe kaban giyecek, kabanın içine kesici aletlerimi yerleştirecek, bir olay olduğunda *şak* diye önümü açacak ve herkesi şoke edecektim.

Matrix halt etmiş.

Ben, kendi hâlinde hayatına devam eden, işinde gücünde olan, sosyal medyayla ilgilenen bir kızdım. Restoranımın olduğu caddenin ortasında, eli silahlı adamların kavgasını izleyecek ve bu kavganın ortak noktası olacak kadar ne yaşamış olabilirdim?

Özkan, küfürler savurarak çenesini tutuyordu. Yüzünün acıyla kasıldığını gördüm. Böyle bir hamle beklemediği için sağlam bir yumruk yemişti. Şiddete karşıydım ama onlar böyle anlaşıyordu.

Özkan, Alptekin'e öyle nefretle bakıyordu ki bir an onu öldürecek sandım. Elinde bir bıçak olsa hiç düşünmeden Alptekin'in göğsüne defalarca saplayacak, bunu yaparken yüzünde iğrenç bir sırıtma olacak gibiydi. Bu durumla eğlensem de böyle bir şeyi düşünmek ürpermeme neden oldu.

Alptekin, tükürür gibi, "Kime güveniyormuşum?" diye sordu. "Abime mi, yoksa kendime mi? Senin gibi, başka birinin köpeği değilim ben! Kelimelerine dikkat et, yoksa buradan sekerek gitmek zorunda kalırsın, pabucumun ağır abisi!" Özkan'a vurduğu elini havada birkaç defa salladı. Eli acımış olmalıydı.

Özkan, bu kalabalıkta Alptekin'e bir hamle yapacak kadar salak değildi. Sadece sinirle güldü. Bana baktı, yüzündeki sinirli ifadeyi silmeye çalıştı. "Her şeyi açıklayacağım sana," dedi yalvaran bir ses tonuyla. "Yanında kimse olmadığında..."

Konuşmasını sert bir sesle böldüm: "Açıklamanı dinlemek istemiyorum. Benden uzak dur, Özkan!"

Gözleri kısıldı. Kabul etmeyerek, kafasını sağa sola salladı. "Bu kez değil," dedi.

Reşat'ın Arif'e, "Neden sabrediyoruz?" dediğini duydum. Cevabı ben de merak ediyordum.

Özkan bir şey diyecekken Alptekin, onu omzundan itti. "Hiçbir şey açıklamayacaksın! Yürü git, başımı belaya sokma!" dedi. Özkan, öyle çok sinirlenmişti ki gözleri öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Seni bir daha buralarda görürsem bu sefer tek yumrukla kalmazsın. Bas, git!" deyip, elini *defol* der gibi salladı.

Özkan, kafasını ağır ağır salladı. Bunun *sen görürsün* anlamında olduğu apaçık ortadaydı. Bana bakmadan arkasını dönüp gittiğinde, peşindekiler de onu takip etti ve birkaç saniye içinde uzaklaştılar.

Yorulmuştum.

Alayla, "Güzel şovdu," dedim. Tüm bakışlar bana döndü. Yüzümde öfkeli bir sırıtma vardı. "Önceden çalıştınız mı buna?" Alptekin'e bakıyordum ama herkese hitaben konuşuyordum. "Kendinizi ne sanıyorsunuz, bilmiyorum. Ama yeter artık! Canıma tak ettiniz!" Reşat abi, ağzını açacakken elimi kaldırıp onu susturdum. "Hâlâ utanmadan bir şeyler saklıyorsunuz. Bunun, benim iyiliğim için olduğunu söylemekten vazgeçin! Sizin, benim hayatıma karışmaya hakkınız yok!"

Alptekin, bu tepkimi beklermiş gibi, "Haklısın," diye mırıldandı. Yüzüme bakarken öylesine çekingen duruyordu ki onu abisine benzettim. Biraz önce esip gürleyen o değilmiş gibi sakin, suçunun bilincinde olan bir adama dönüşmüştü. Kısık bir sesle, "Abim sana söylemek istedi ama onunla konuşmadığın için sana durumu anlatamadı," dedi.

Ona doğru yaklaştım. Burnumdan soluduğumun farkında olsaydı susar ve bir daha karşıma çıkmamak üzere burayı terk ederdi. Ama o, beni başkasıyla karıştırıp kafamı kapıya geçiren bir adamdı. Sinirimin farkında olmasını bekleyemezdim.

"Abinin de senin de benim hayatım hakkında bir yaptırımınız olamaz! Sana ne oluyor? Sen kimsin de benimle ilgili bir duruma dâhil olabileceğini sanıyorsun? Sana bu hakkı kim verdi?" diye bağırdım. Omuzlarının düştüğünü gördüm. Kelimelerimin bir bataklık oluşunu ve onu yavaşça dibe çekişini izledim. "Sen kimsin de Özkan'a karşı beni savunuyorsun? Senin ne haddine?" Ses tellerim bağırmaktan titrerken, onun da göz bebekleri titredi.

Yatıştırıcı bir sesle, "Eflâl," diyen Reşat abiye dönmedim. "Sakin olsan. Ben sana her şeyi anlatacağım. Gel içeri geçelim."

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Sus, abi!" dedim sinirle. Buradaki herkesi hafızamdan silmek istiyordum. "Ben *daha fazla sır yok* dedikçe, siz karşıma başka şeyler çıkarıp duruyorsunuz! Hiçbirinizin buna hakkı yok! Size aynı şeyleri söylemekten yoruldum!"

Arif, Alptekin'in yanına geçti, gözlerime baktı. "Bizim haddimiz olmadığı için söylemedik. Sakladığımız bir şey yok. Sadece bizden öğrenmeni istemedik."

Sinirle güldüm ve "Yalanlarınıza kılıf uydurma, Arif!" deyip suratımı buruşturdum.

Yeniden Alptekin'e baktım. Sıranın tekrar kendisinde olduğunu anladı. Gözlerine yerleşen ifadeyi görünce burkulan yanımı susturdum. Şu an ona karşı öfke doluyken bu hâli beni yatıştıramazdı.

"Seni bir daha etrafımda görmek istemiyorum. Beni korumak için bile olsa bana yaklaşma. Önümde siper olma, başkalarıyla münakaşaya girme, seni görmeme neden olma." Öyle bir raddeye gelmiştim ki önüme gelen herkesi kelimelerimle öldürebilecekmişim gibi hissediyordum. Boğazım ağrımaya başladığından, sesimi alçalttım. "Seni bu şekilde affedemem, Alptekin. Yanlış yoldasın."

[illegible] fark ettim. Şaşkınlık, damarlarım[illegible] geçmeye başladı. Benden korktuğu belli oluyordu. [illegible] masasında oturuyordu, fakat şu an karşımda bana bakan [illegible] masadan büyük durmuyordu. Daha doğrusu, bakışla[illegible] küçük bir çocuk gibiydi. Abisine benzeyen gözleri, suçluluk [illegible] bakıyordu.

"Bu kez bir şey dökmedim beni," dedi. Sesinde sitemli bir ton [illegible] "Ağlama artık ya da dert dökmeme izin ver. Kendimi iş[illegible] hissediyorum." Sonra yutkundu. Bana doğru bir adım attı. [illegible] dizlerimin üzerine çökeceğini sandım. Bunu kafamda can[illegible] ben, elektrik çarpmış gibi oldum. Böyle bir şeyi görmek [illegible] Sesini bir şey söyleyecekti ama gözlerimde gördüğü [illegible] sonra bir an vazgeçti. Suçluluk duygusunu derinlerde [illegible] belli eden bir sesle konuşuyordu. "Her şeyi ben mahvet[illegible] Sen bu mücadeleye ben girdim. İzin ver, ben toplayayım."

Gözlerimin ayarını değerlerime doldurdum. Öfkem, ha[illegible] belki bile benimle beraber nefes alıyor, göğsümde atıyordu. Hissettiklerimin aksine, duygusuz bir sesle, "Ortada toplanacak bir şey kalmadı," dedim.

Çünkü kalbim, kime nasıl güveneceğini bilmeyen çorak bir arazi gibi. İçimde oluşan çukurları yalanla dolduran insanların dikeceği bir güle ihtiyacım yok. Susuzluğumun kaynağını ellerimle açmaya hazırım, açıyorum da. Yeter ki beni daha fazla bekletmesin kimse.

Dilimin ucuna gelen kelimeleri yutup Reşat abiye döndüm. "Ben eve gidiyorum. Dedemle konuştuktan sonra seninle de konuşacağım," dedim otoriter bir sesle. Kafasını *tamam* anlamında salladı. O da kendini suçlu hissediyordu. Doğru olan buydu. Arif'e baktım. "Dedemle konuştuktan sonra *abini* arayacağım. Burada mı?"

Arif, bunu dememi beklemiyormuş gibi kısa bir an şaşırdı. "Evet evet, burada," diye hızla yanıt verdi. "Yani bu semtte değil ama Ankara'da. Kısa bir işi vardı, onu halletmeye gitti. Sen aradığın zaman hemen gelir. Zaten bu olayı çözmek için uğraşıyordu. İstersen..."

Konuşmasını böldüm. "Arif, nefes al," dedim, hafif sırıtarak. "Burada olduğunu bilmem kâfi."

Başka bir şey demeden oradan uzaklaşırken hepsinin bakışlarını sırtımda hissediyordum. Adımlarımı sert ve dikkatli atıyordum. Fakat her an dizlerimin üstüne çöküp feryat edecekmiş gibiydim. İçimdeki dinmeyen öfke ve kırgınlık beni çok yaralıyordu. Öfkemi her ne kadar önde tutmaya çalışsam da günün sonunda elimde kalp kırıklarımla kalıyordum

Birkaç dakika içinde öyle çok gerilmiştim ki ortadan ikiye ayrılacak gibiydim. Çözmem gereken meseleler, bitmeyen sırlar ve bunları yapanların da sevdiğim insanlar olması, ruhumu depremlerle dolduruyordu. Buradan uzaklaşmalı ve düşünüp karar vermeliydim. Bu sebeple eşyalarımı alıp restorandan ayrıldım. Eve gelene kadar *arkamda hangi araba ve kimin adamı var*, diye düşünmedim. Bugün öğrendiklerimi hazmetmek ve artık bu bilinmezliğe son vermek için eve geldim. Kendimi sessizliğe doğru bıraktım.

"*Düşünmek kolaydır, yapmak zordur. Dünyada zor olan şey ise düşünüleni yapmaktır,*" diyen Goethe, çok haklıydı. Düşünmekten ileriye gidip, eyleme geçmem gerekiyordu. İçine bulunduğum durum karmakarışıktı. Kime inansam, beni çıkmaza sürükleyen şeylerle kalakalıyordum.

Yatakta sırtüstü uzandım, gözlerimi tavana diktim. İnsan, kendi kaderini kendi belirlerdi. Hayatımı yazan kalemin sahibine *başarabileceğimi* kanıtlamam için buna önce kendim inanmalıydım. İpleri elime almamın tek yolu ise sınır çizmekten geçiyordu. Geçilmesi zor bir sınır çizdikten sonra kimsenin bana engel olamayacağını biliyordum.

Bu sebeple önce dedemi arayacak ve Karan'ın elindeki sırrın ne olduğunu öğrenecektim. Sonrasında hesap sormam gereken birkaç kişi vardı. Savaşımın ilk önce kiminle biteceğini zaman gösterecekti.

İçime çektiğim buhranlı havanın ciğerlerimi yakmasıyla gözlerim aralandı. Hava o kadar ağır ve yoğundu ki birkaç kez art arda derin nefes almak zorunda kaldım.

Bir an nerede olduğumu idrak edemedim. Karanlığa alışan gözlerimi gri odada dolandırdım. Ankara'da olduğumu biliyordum. Evimde, odamdaydım ama sanki başka bir yerde gibiydim. Bana yabancı olan bir his vardı ve bu hissin ne olduğunu bilmiyordum.

Ellerimi, karanlığa doğru uzattım. Parmak uçlarıma değen dikenler, acı dolu bir inleyiş ile elimi geri çekmeme neden oldu. Bu dikenler nereden çıkmıştı?

Doğruldum ve kendime birkaç saniye süre verip algılarımın açılmasını bekledim. Oda öylesine sessizdi ki, kalbimin sesini duyabiliyordum. Benden başka bir nefesin varlığını hissettiğimde kafamı hızla çevirdim fakat kimseyi göremedim, yalnızdım. Bu durum rahatlamama değil, daha çok korkmama neden oldu. Karanlık evde tek başıma olmak endişeyle dolan kalbimin çarpıntısını artırdı.

Zaten yalnız yaşıyordum. Şimdi neden yalnız olmaktan korkmuştum?

Kalbimden zihnime doğru akan korkunun, beni yavaşça ele geçirdiğini hissediyordum. Kendi kendimi korkutuyordum.

Odadan çıktım ve uzun koridorda yürümeye başladım. Çıplak ayaklarımın soğuk zeminde bıraktığı izler, arkama bakmak istememe neden oldu. Orada gördüğüm tek şey, karanlık bir koridordu.

Burası benim evim değildi. Neredeydim?

Birden sert bir şekilde rüzgâr esince duvardan destek almak zorunda kaldım. Bir yerin penceresi açık kalmış olmalıydı. Keskin bir koku vardı. Neler oluyordu? Anlamıyordum.

Zihnimi ele geçirmeyi bekleyen korkuyu defetmeye çalışıyordum ama salona girdiğimde, korkum tüm benliğimi ele geçirdi.

Salonda abim, Karan ve Ömer vardı.

Ama sanki onlar değilmiş gibiydi.

Karan ortada, tekli koltukta oturuyordu. Esmer teni daha da koyulaşmıştı. Fakat bu koyuluk güneşten dolayı değildi. Sanki bedeni acıyla kaynamış, teni de bu acıyı dışarı vurmuştu. Doğrudan gözlerime bakıyordu. Ondan ilk defa korktuğumu fark ettim. Bana bir şey yapacağından değildi. Bir anda tamamen *acının* ellerine geçecek ve yok olacakmış gibi hissettim.

Korkum katlanarak artarken ağzımı bıçak açmadı. Ona bakarken vücudumu esir alan titremeyi durdurmak ümidiyle abime baktım.

Abimin, gözleri hariç, her yeri alevler içinde yanıyormuş gibiydi. Bana değil, ellerine bakıyordu. Sanki kendi elleriyle kendini yakmıştı. Yüzünde acı dolu bir ifade değil de *ben ne yaptım* der gibi bir ifade vardı. Kendisiyle yüzleşiyormuş gibi bir hâli vardı. Bu, daha da titrememe neden oldu. Abim, biraz sonra bu duruma dayanamayacak ve kül olacakmış gibiydi.

Yutkunamadım. Beni bu durumdan kurtarmasını dileyerek Ömer'e baktım.

Ömer bembeyazdı. Kavruk teni, pamuk gibi beyazdı. Hatta vücudundan çıkan ışık hüzmeleri bile vardı. İstediğine ulaşmış gibi gülümsüyordu. Öyle huzurlu görünüyordu ki içimdeki burukluk biraz olsun dağıldı. Gözlerinin değdiği yere baktım. Bakışları yerdeydi. Ama baktığı yer, topraktı. Kuru bir toprak.

O anda bir ses duydum. Uzaktan gelen bu sesin ne olduğunu tam olarak anlayamadım ama Arapça olduğuna emindim. İrkildim ve bir adım geri gittim. Bir bedene çarptım, çığlık atmak istedim ama dudaklarım birbirine iğneyle dikilmiş gibiydi. Sesim çıkmadı.

Omuzlarımdan tutan kişiyi gördüğümde rahatlamam gerekirdi fakat öyle olmadı. Arif, beni bırakmadan, "Seçimini yapman gerek," dedi. Anlayamayarak yüzüne baktım. Başka bir şey söylemeden benden uzaklaşıp Karan'ın arkasına geçti. Elinde tuttuğu iki silahı sıkıca kavradı. Her an birine ateş edecek gibi duruyordu. Keskin yüzü öylesine donuktu ki ona bakarken ürktüm.

Neyimi, diye sormak istedim ama tek yapabildiğim, gözlerimi onların üzerinde gezdirmek oldu. Yere çivilenmiş gibiydim. Medet umarak Karan'a bakıyordum ama o da benden bir cevap bekler gibi gözlerime bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Abim, öylece ellerine; Ömer, gülümseyerek toprağa bakıyordu.

Delirecektim. Bu ses, son bulmalıydı.

Beynimde şimşekler çakıyordu. Neler olduğunu idrak edemeyen zihnim, uyuşmuş gibiydi. Bana seçim yapmamı söyleyen Arif'in bakışlarının arkama kitlendiğini gördüm. Kafamı yavaşça arkaya doğru çevirdiğimde, ne gördüğümü birden anlayamadım. Yerde yatan beden gördüğümde, kalbimin parçalara ayrıldığını sandım.

Alptekin, yerde kanlar içinde yatıyordu.

Ona doğru adım atıp, elimi karnındaki yaraya bastırdım. Elime değen sıcak kan ölümün sessiz ezgisinin kulağıma dolmasına neden oldu. Sıcak kanı durdurmak çok zordu, başaramıyordum. Arkamı dönüp Karan'a bağırmak ve *yardım et* demek istedim ama konuşamıyordum. Beynim patlayacak gibiydi. Ne oluyordu? Bir kâbusun içinde miydim?

Mutluluk dolu bir sesle, "Ödeştik," diyen Alptekin'i duyduğumda, yeniden ona döndüm. Yüzündeki mutlu ifadeyi bozup ağzından akan kırmızı kan, irkilmeme neden oldu. Ömer gibi gülümsüyordu.

Canhıraş, "Hayır! Ödeşme böyle olmaz! Sakın ölme!" diye haykıran ruhumu sadece ben duyuyordum. Gözlerinin yavaşça kaydığını gördüm. Var gücümle yarasına bastırıyordum ama bir işe yaramıyordu. Onu öldürenin ben olduğumu içten içe biliyordum. Nasıl ve ne şekilde olmuştu, bilmiyordum ama katili ben olmuştum.

Azrail'imin celladı, bendim. Ellerimde onun kanını taşıyordum.

Bir anda ortam zifiri bir karanlığa büründü. Elimin altında son nefesini veren Alptekin, yok oldu. Sessizlik, göğüs kafesimi yırtıyordu. Bir elin varlığını omzumda hissettim. Ayaktaydım ve bana bakan kişinin gözlerine bakıyordum. Bu kişi, Karan'dı. Bakışlarından anlıyordum, seçim yapmamı istiyordu. Kardeşini öldürmüştüm. Ne seçimi yapmamı istiyordu?

Dudaklarının baskısını alnımda hissettiğim an gözlerim kapandı. Beni göğsüne bastırdı. Korkumu almasını isteyerek ona sıkıca sarıldım. Nefesimizin sesinden başka bir şey duyulmuyordu. Arkamda birinin varlığını hissettim ve o mekanik sesi duydum.

"Zaman doldu. O mu, yoksa bu mu?"

Yarını düşünmeden yaşamak nasıl bir histi?

Ne gelecek kaygısı ne mutsuz olma ihtimali... Düşünmeden yaşamanın ne demek olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekmişim gibi hissediyordum. Bu, sadece bana özgü değildi. Bence insan, ne şartlar altında olursa olsun içinde bulunduğu durumun gelecekte ona neler getireceğinden korkardı.

Cennet, gelecek kaygısı yaşamadığımız bir yer olmalıydı.

Elimi pürüzlü kâğıdın üstünde gezdirdim. Saatlerdir masanın başında oturuyor ve yazıyordum. Yazdığım karakterlerin gelecek kaygısını da yüklendiğim için omuzlarım ağırlaşmıştı sanki.

Bir sabah, ansızın aklıma düşen kurgumun sonu nereye gidecekti, bilmiyordum. Üstelik hikâyenin sadece girişi ve adı belliydi. Üstüne kafa yormadan ama istekle başladığım yazma serüvenim, beni kim bilir nereye götürecekti.

Bu eyleme başlamamı sağlayan o kâbusu, kafamdan silmek için gözlerimi yumdum. Başka şeyler düşünmeye çalıştım.

Yazmak, hiçbir zaman heves ettiğim bir eylem olmamıştı. Bunu hakkıyla yapan insanlara her zaman özenmiştim ama elime kalemi almayı denememiştim. Belki de başaramayacağımdan ya da beğenilmemekten korkmuştum. Başkalarının ne düşündüğünü umursayan bir insan değildim. Yine de ortaya koyduğum esere kötü bir yorum geldiğinde canımın sıkılacağını biliyordum. Bu sebeple ince eleyip sık dokumadan, bir paylaşımda bulunmayacaktım.

Lâl, bir anda yazar mı oldun? Daha sadece iki bölüm yazdın!

İleride neden olmasın?

[illegible]

Kalemin çıkardığı sesle dağılan düşüncelerim, öğlen güneşinin vurduğu masamla aydınlanıyordu. Yazdığım satırları okurken içimi kaplayan duyguyu göğüsledim. Yazmak, beni rahatlatmıştı.

"Sen ki gözleri ile ormanın ruhuna fısıldayan adam, belki bir gün aşık olacağım benliğimle sana bakıyorum. Seni görmeme izin verdiğin zaman, en sonunda, nerede bıraktığını bilmediğim ruhumu onune sereceğim. Şimdi ikimiz de rolümüzü oynuyoruz. Perde kapandığında yere düşen maskelerimizden sonra birbirimize aynı şekilde bakmaya devam edebilecek miyiz?"

Yazdığım paragrafa baktım. İsmini "Martaval" yani *yalan* koyduğum kurgum, şu anki hayatımı anlatıyor gibiydi. Genelde, çok fazla sır içeren kitapları okumayı sevdiğim için ilk önce bu tarzda yazmayı denemek istemiştim. *Umarım hakkını verebilirim.*

Yazdığım paragrafı birkaç defa okudum. İnsanın, binlerce yüzü vardı. Bazen isteyerek bazen de istemeyerek kendini gizlerdi. Hayatımdan izler döşediğim hikâyede, benim yaşantımda da olduğu gibi maskeyle dolaşan insanlar vardı. Yazdığım şeylerin bazılarının yaşadığım şeyler olduğunu fark etmek, elimdeki kalemi sertçe sıkmama neden oldu.

Düşüncelerimin içinde kaybolurken zilin çaldığını duydum. Kafamı, gelen kişiyi görebilecekmiş gibi kapıya doğru çevirdim.

Birkaç gündür, Reşat abi dışında kimseyi görmemiştim. Onunla da markete giderken kapının önünde karşılaşmıştım. Tavrımı belli ettikten sonra aramıza soğukluk girmişti. Bu durum canımı sıksa da üstünde durmamaya çalışıyordum. Benim bir suçum yoktu.

Dedemle tüm mevzuyu konuşmuştum. Ali'nin elinde ne olduğunu, bana anlatmak istemedikleri olayı ve hepsinin Karan'la ilgisini öğrenmiştim. Başlarda üzülsem de buna alışmıştım.

Buna da alışmıştım.

Cümlenin altında ezilsem de aldırış etmedim. Ayağa kalktım ve kapıyı açtım. Karşımda duran adam, kısa bir an donakalmama neden oldu.

Onu buraya davet eden, bendim. Telefonda konuşmak istememiştim. Belki de onu günlerdir göremediğim için çağırmış, yüzünü görmek istemiştim. *Bence ikincisi.* Yüz yüze konuşmak her zaman daha iyiydi. Ama böyle hissedeceğimi akıl edememiştim.

Sanki günlerdir susuz kalmıştım ve iştahla içmek için beklediğim su, tuzdan ibaretti. Daha çok yanacağımı bilsem de içmek istiyordum, kana kana.

Karan ifademi tarttıktan sonra, "Gelmemi beklemiyormuşsun gibi bakıyorsun," dediğinde kendimi topladım. Hafifçe tebessüm etti. "Müsait değilsen sonra geleyim?"

Soruya *hayır* cevabını vermemi istediği belliydi. İçeri girmek için can attığını gözlerinden okuyabiliyordum.

Kapıyı araladım. "Kusura bakma, saat vermediğim için kapıyı açınca seni göreceğimi düşünmedim," diye mırıldandım. Neden açıklama yapıyordum ki? "Geç lütfen," dediğimde daha geniş bir gülümsemeyle bakarak içeri girdi. Ben söylemeden ayakkabısını çıkarıp ayakkabılığa koydu. Paltosunu çıkarıp astı ve bana döndü. *Şimdi ne yapmam gerek* der gibi olan bakışına sırıtmamak için zor durdum.

Eline bez verip "toz al" desek hiç ikiletmeden tüm evin tozunu alacak gibi bir hâli var.

Elimle salonu işaret ettim. Yavaş adımlarla içeri geçti. Peşinden gittim, ayakta beklediğini gördüm. Bundan önceki görüşmemizde, oturmasına müsaade etmediğim için çekingen bir hâli vardı. Gergin duruyordu. Koltuğu gösterdiğimde rahatlayan yüz ifadesine gülümsedim ama belli etmedim.

Onu affetmemiştim. Sinirim hâlâ bakiydi. Fakat onu özlediğim gerçeğini es geçemiyordum. İki medeni insan gibi olanları konuşmak istiyordum. Sonrasında o gidecek ve ben hayatıma dönecektim.

Sonrasında o gidecek ve biz "neden böyle oldu" diye saatlerce düşüneceğiz.

Karşısına oturup derin bir nefes verdim. Bana özlemle bakan gözlerine aynı şekilde bakmamaya çalışıyordum. *Keşke bunlar yaşanmamış olsaydı ve ben şu an ona sıkıca sarılabilseydim* diye sayıklayan ruhumu susturmayı denedim. Onunla konuşup gülmeyi çok özlemiştim. Mutlu olduğumda onu arayamayacak, üzüldüğümde beni teselli etmesini istemeyeceksem kalbimde sevgisini neden taşıyordum?

Ona olan güvenimi alıp götürürken sevgisini de götürmesi gerekirdi. Bu haksızlıktı!

Yavaşça inceledim onu. Üstündeki koyu gri boğazlı kazak, ona çok yakışmıştı, kol kaslarını ortaya çıkarmıştı. Siyah bir kot pantolon giymişti. Kolunda onu ilk gördüğüm zamanki saati vardı. Ona ne zaman baksam olduğu gibi yine beğeniyle doldum. Uyurken güzeldi; araba kullanırken, çalışırken, öylece dururken ve beni sevdiğini gizlemeden bakarken çok güzeldi.

Bir gün, beni sevdiğini söyleyebilecek miydi?

Konuşmadan geçen birkaç dakikadan sonra, "Nasılsın?" dediğinde, sesi kısık çıktı. Boğazını temizleyip sorusunu tekrar etti: "Nasılsın?"

Nasılsın sorusunun cevabının *"Seni çok özledim,"* olmaması üzücüydü.

Sesimi düz tutmaya çalıştım. "İyiyim, sen nasılsın?"

Kafasını hafifçe sağa doğru yatırdı. "İyi diyelim, iyi olsun... Dedenle konuşmuşsun," dedi sorar gibi.

Yerimde dikleştim. Konuya aniden girmesini beklemiyordum. Ne düşündüğümü anlamak istercesine gözlerime bakıyordu. Öğrendiğim gerçeklerin, beni yaralayıp yaralamadığını görmek ister gibiydi.

Ben, Karan'a baktığımda onun ne kadar üzgün olduğunu görebiliyordum; o, bana bakarken kalbimin paramparça olduğunu görebiliyor muydu? Yoksa bu yüzden mi böylesine üzgün bakıyordu?

Kalbimdeki hangi yaranın acısını yaşayacağımı artık şaşırdığım için tepkisizliğe alışmıştım. En başında üzülsem de geçmişti. Ya da kendimi böyle kandırıyordum. Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım.

"Konuştum ama bir de senden dinlemek istiyorum," dedim. *Peki* der gibi kafasını salladı. "Neden şimdiye kadar anlatmadın?" Bu soruyu beklediği, hemen cevap verişinden belliydi.

"Beni görmek istemiyordun. Hem her şeyi tam anlamıyla öğrenmek için hem de seni görmeye bahane yarattığımı düşünme diye bekledim. Yoksa senden bir şey gizlediğim yok. Yanlış anlama." Gerçekten yanlış anlamamdan korktuğunu, hızla konuşmasından belliydi. Zaten gözlerinden de anlaşılıyordu. "İstersen bir daha ne öğrenirsem hemen gelip sana anlatırım. Yani müsaaden olursa..."

Oturduğum koltuk yumuşaktı ama sanki sert bir şeyin üstünde oturuyor gibiydim. Ona karşı uzak durmaya alışık değildim. Gülümsemek bile doğru gelmiyordu. Öyle yanlış yollara girmiştik ki onu her gördüğümde içime yerleşen ilk duygu, hayal kırıklığıydı.

Kurumuş dudaklarımı ıslattıktan sonra, "Benimle ilgili şeylere karışmanı istemezdim," dedim. Kaşları çatıldı. "Hem uğraşmana gerek yok hem de artık seni ilgilendirmiyor." Damarlarımda akan kan, buz tutmuş gibiydi. Kaskatı kesildim. O da benden farklı değildi. Gözlerimde gördüğü ifadeden sonra donmuştu. "Ama artık dâhil olmuşsun. Bundan sonra dedemle de Reşat abiyle de konuşmanı istemiyorum. Direkt benimle iletişime geçebilirsin."

Kelimelerime serptiğim dikenlerin arasındaki çiçekleri sadece ben görüyordum. Onun görebilmesi için izin vermem gerekiyordu. Yapamıyordum.

"Seninle ilgili olan her şey, beni ilgilendiriyor. Ama *karışma* dersen bir daha..."

Devam etmedi. Karışmayacağını söylemedi.

Dilinden döktülemeyenler, ikimizin arasında parçalara ayrılıp yere serildi. Yerden kurşun gibi seken harfler, kalbimi hedef aldı. Kelimelerinin zindanında müebbet yedim. Bizim birbirimize söyleyemediğimiz öyle çok şey vardı ki günlerce konuşsak da bitmezmiş gibi hissediyordum.

Bakışlarını benden kaçırdığında aramıza giren sessizliği karşıladım. Saatlerce onu dinleyebilmek için ömrümü feda edebileceğimi şu an idrak ediyordum. Karan, buz tuttuğuna inandığım kalbimi, sıcaklığıyla eritmişti. O sıcaklığın beni yakacağını tahmin edememiştim.

Yerimde kıpırdanınca bakışları yeniden beni buldu. "Anlatmayacak mısın?" Sesimi, ben bile zor duymuştum ama o duymuş olacak ki söze girdi.

"Ali'yi araştırdığımı biliyordun. Deden hakkında bilgi edinmeye çalışırken o da radarıma girmişti. Dedeni kötü göstermeye çalıştığını anladığımda onu daha detaylı araştırdım." Kısa bir es verdi. Bunu söylemek canını yakıyormuş gibi baktı. "Telefonuna girdiğimizde bazı şeyler gördük." *Sorun yok* der gibi gülümsemeye çalıştım. Ama onun ifadesi değişmedi. "Yanlış anlama. Ben sadece..." Gözlerini birkaç saniyeliğine yumdu. "Böyle bir şey yaşamanı istemezdim. Özür dilerim."

Düz bir ifadeyle, "Özür dilemen gereken yerleri karıştırıyor gibisin," dedim. Kaşları daha da çatıldı. "Konunun seninle ilgisi yok. Uygunsuz kadın fotoğraflarını benmişim gibi göstermesi ve bunu sosyal medyaya yayacak olması senin suçun değil," dedikten sonra yutkunma ihtiyacı hissettim.

Konuya *dan* diye girmem karşısında gerildiğini fark ettim. Fotoğrafların nasıl olduğunu tam olarak bilmiyordum. Açıkçası, dedeme sorarken de elimde olmadan utanmıştım. Fotoğraftaki kadın her kimse, onun adına çok üzülmüştüm. O telefona erişen kimdi, ilk olarak kim görmüştü de ben sanmıştı, olayı dedeme nasıl anlatmışlardı, ben olmadığıma nasıl emin olmuşlardı; sormaya korkuyordum.

Dişlerini sıkmaktan çenesi kasılıyordu. Keskin bir sesle, "İlk gördüğümde sen olmadığını anladım," dedi. "*Nasıl anladın* diye sorma, anladım işte. O kadın, sen de olabilirdin. O şekilde fotoğrafların da olabilirdi." Gözlerime öyle güzel bakıyordu ki nefesimin kesildiğini hissettim. "Bunların insanlara servis edileceğini öğrendiğimde, nasıl delirdiğimi tarif edemem sana. O şerefsizi caydıracak bir şey bulmam gerekiyordu. Bunların hepsi, sen..." Yutkundu. "Yanlış anlama, sen gittikten sonra oldu. O yüzden sana anlatamadım," Sesinde mahcubiyet vardı.

Her kelimesini dikkatle seçiyordu. Onu her an yanlış anlayacak ve kovacakmışım gibi rahatsızca oturuyordu.

Öne doğru hafifçe eğildim. "Fotoğrafı kimler gördü?" diye sormazsam uyuyamayacağımı biliyordum.

"Ben ve telefona sızan çocuktan başka kimse görmedi."

Rahatlamış bir nefes verdim. "Fotoğraftaki kadını buldunuz mu peki? Onun da haberi olması gerekir. Belki dava açmak ister."

Kafasını hafifçe sağa sola salladı. "Ali, kadına para vermiş, fotoğraf çekimi için. Kadına da ulaştık. Bir problem olmadığını söyledi." Yüzünü buruşturdu. "O kadar çirkin bir muhabbet ki konuşurken bile midem bulanıyor. Yanlış anlama. Seni, rızan olmadan, bu şekilde göstermeye çalışması iğrenç bir durum. O yüzden sinirime hâki olamıyorum. Yakın bir zamanda belasını bulmazsa kendimi nasıl tutacağımı, inan bilmiyorum!" Öfkeyle soluyordu.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkunduktan sonra, "Telefonda bulduğunuz diğer belgelerden bahseder misin?" diyerek konuyu değiştirdim.

Daha ciddi bir şekilde, "Bahsedeyim," dedi. Öne eğilip dirseklerini dizine yasladı, ellerini birbirine geçirdi. "Bu Ali itinin, karışmadığı olay yok. Dedenin arkadaşı olan adamla olan bağlantısı, insan kaçakçılığı yapmasıyla başlıyor." Konuyu bilmeme rağmen elim ayağım buz kesmişti. "Telefonunda, yaptığı gizli kapaklı işlere dair birçok belge bulduk ama ona en büyük darbeyi indirmemizi sağlayacak belge, insanların ülkeye girip çıkmasına yardım etmesiydi. Biliyorsun ki bu büyük bir suç."

Parmaklarımın boğumlarına sertçe bastırarak *çıt* sesi çıkardım. Karan, bunu gerildiğim anlarda yaptığımın bilincinde miydi?

"Biliyorum. Peki bu konuda ne yaptınız?"

Lâl, biz bütün bunların cevaplarını bilmemize rağmen neden soruyoruz?

Sesini, konuşmasın özledim.

Yazık bize.

Gözlerini kıstı. "Yasin'in haberi var. Bu konuda ben bir şey yapamayacağım için ona attım tüm belgeleri. Mevzu artık onlarda ama ben rahat değilim." Boynunu çıtlattı. "Diğer herifi öğrendikten sonra daha da gerildim." Anlamadığımı belli ederek kaşlarımı çattım. "Özkan'dan bahsediyorum," dedi tükürür gibi. "Yanlış anlama, mevzu artık kıskançlıktan çıktı. Onun farklı bir amacı var. Ne zamandan beri iletişim hâlindeler, ne yapıyorlar, daha tam öğrenemedim. Tek bildiğim, yaklaşık bir ay önce konuştukları. Ama detayları bilmiyorum."

"Başka bir yerden tanışıyor olsalardı, geçen geceki konuşmada Ali'nin adı geçince bunu belli ederdi." Dudaklarımı büzdüm. "Hoş, yalnızken konuşursak bir şeyler anlatacağını ima etti. Belki gerçeği anlatacaktır."

Çenesini yukarı doğru kaldırdı. "Yok öyle bir dünya. Güvenmiyorum ona." Öyle mi der gibi kaşlarımı kaldırdım. Böyle bakmamın nedeni, *yok öyle bir dünya* demesiydi. Yoksa Özkan'a ben de güvenmiyordum. Bakışımdan sonra, "Yanlış anlama. Elbette yanında olmak isterim. Demek istediğim, tek görüşmen doğru değil. Reşat olsun, Arif olsun, biri olsun yanında," dedi.

Karan, her "yanlış anlama" dediğinde köşeye bir lira koyarsak kendimize yeni bir araba alabiliriz!

Alt dudağımı dişledim. Derin bir nefes verdikten sonra, "Onunla yalnız görüşmeyeceğim tabii ki," dedim. O da derin bir nefes verdi. "Lütfen her lafından sonra yanlış anlama demez misin? Anlamıyorum zaten."

Gözlerini kapatıp açtı. "Nasıl istersen," diye mırıldandı. Devam edecekken telefonu çaldı. "Kusura bakma," diyerek aramayı cevapladı. "Efendim? Evet, bir problem mi var?" Bana baktı. "Hayır, karşımda oturuyor. Ne alakası var, Ömer?" Bir an kalbimin sızladığını hissettim. Ömer'e de diğerleri kadar kızgındım. Lakin onu özleyen yanımı susturamıyordum. Hale'nin yıl dönümünü aşabilmiş miydi? "Kardeşim, *karşımda* diyorum. Hayır, uzaktan bakmıyorum. Salak mısın, oğlum sen? Karşı koltuğumda. Birkaç metre ileride. Senin gönlün olsun, bir de kalbi atıyor mu diye bakayım mı?" diye çıkıştı. "Kapat hadi!" diyerek çat diye kapattı.

"Ne olmuş?" diye merakımı gizlemeden sordum.

Telefonunu cebine koydu. "Dün senin yaralandığını iddia eden bir arama aldık," dedi. Anlam veremeyip boş boş baktım. "Evde olduğunu ve bir şeyinin olmadığını ben biliyordum ama Ömer, İstanbul'da olduğu için telaşlanmış. Birkaç dakika içinde gerçeği öğrendi ama etkisinden çıkamadı. İçinde ölüm olan her şeyden çok kolay etkileniyor." Gülümsedi ama bu acı bir gülümsemeydi. "Onun başına gelenlerin aynısını benim de yaşamamdan korkuyor."

Tüylerimin ürperdiğini hissettim. "Ömer nasıl?"

Gözlerindeki acı dolu vaveylaları gördüm. Sadece, "Kötü," dedi. İki hece, Ömer'i tarif ediyordu. Fazlasına ihtiyaç yoktu.

Yutkunamadığımı hissettim. Sanki bir el boğazımı sıkıp yutkunmama engel oluyor, beni nefessiz bırakıyordu. Onlar beni ne kadar üzmüş olurlarsa olsunlar, içimde onlara karşı bitmeyen bir sevgi vardı. Ve bu sevgi onlara şefkat beslememi sağlıyordu. Ömer, üzülmemeliydi. Onun bir mezar başında ağladığını hayal etmemeliydim.

Dolan gözlerimi Karan'dan kaçırdım. Tırnaklarımı avuç içime bastırdım ve onları seven kalbime lanet ettim.

Odada duyulan tek ses, saatin sesiydi. İkimiz de öylece duruyorduk. Onun bana baktığını hissediyordum fakat ben ona dönemiyordum. Ömer'den bahsederken takındığı ifade, kalbime ağır geliyordu.

Boğazını temizlediğini işittim. "Yarın sahne alacakmışsın," dedi sorar gibi. "Saat kaçta?"

"Akşama doğru olur," deyip gözlerine baktım. Bir şey söylemeden gözlerime bakmaya devam etti. Söylemesine de gerek yoktu. Onu davet etmemi istiyordu. Buna hazır değildim. "Sen ne zaman Ankara'ya döneceksin?" diye sormamı beklemiyor olacak ki şaşırdı.

"Dönmemi mi istiyorsun?" Bunu boş bulunup sorduğunu anladım.

"Zaten görüşmüyoruz ki."

Bunu söylediğim için üzülüyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Doğru diyorsun," diye kendi kendine mırıldandı. Gitmesini tabii ki istemiyordum. Ama onunla bu şekilde konuşmak bana iyi gelmiyordu. Gitse belki her şey daha kolay olurdu. Kalsa ona nasıl davranacağımı bilmiyordum. "Böyle..." Gözlerimin en derinine baktı. "Nasıl olacak? Böyle mi olacak?"

Anlasam da belli etmedim. "Ne, nasıl olacak?"

Kırgın kırgın gülümsedi. "Yapma, Lâl," dedi, buruk bir şekilde. Artık bana böyle seslenmesine takılmıyordum. Onunla sorunlarım olsa da ondan bu hitabı duymak kalbime dokunuyordu. Bir şekilde bu hitabı duymak istiyordum. "Hangi konudan bahsettiğimi anlıyorsun. Sana her şeyi anlattım. Hatalarımın hepsini kabul ediyorum. Tüm sorumluluğu üstüme alıyorum. Evet, adi herifin tekiyim. Yalan söyledim, tamam." Hızla ayağa kalkıp yanımdaki koltuğa oturdu. Esen rüzgârın burnuma doldurduğu kokusunu içime çektim. Gözlerimin içine baktı. Mahzun bir sesle, "Sana bu kadar uzakken nasıl yaşayacağımı hâlâ öğrenemedim. Sensiz olmayı beceremiyorum. Sen yokken nasıl nefes alıyormuşum, onu bile bilmiyorum," dedi.

Ona bu kadar yakından bakmak, güneşin tenime değmesi kadar içimi ısıtıyordu. Kendimi, kumların üstünde uzanıp güneşi selamlıyormuş gibi hissediyordum. Elimi uzatıp sakallarına dokunmak, kafamı göğsüne yaslamak istiyordum.

Affedememek benim için daha zordu. O, bunu göremiyordu.

"Sana yardımcı olamam, Karan," demek zorundaydım. Gardımı indirirsem her şey tepetaklak olurdu. İkimiz de uçurumun tepesinden düşer ve yere çakılırdık.

Elimi tutacağını fark ettim, hareket etmedim. Bundan cesaret alıp, soğuk ellerimi avuçlarına hapsetti. Ben onun yüzüne bakıyordum; o, ellerimize bakıyordu. Yüzünde, çıkmazların son çırpınışları vardı. Kendine tutunacak bir şeyler arıyordu. Bunu açıkça görebiliyordum.

Sıcak avucuyla ısınan, elim değil de kalbimdi sanki.

"Ben, seni çok özledim," dedikten sonra gözlerime baktı. "Bana bakarken gülümsemeni öyle çok özledim, ki bunun için feda edemeyeceğim hiçbir şey yok." Ellerimi daha sıkı tuttu. Yüreğime ince ince işlenen bir sesle, "*Okyanusta ölmez de insan, gider bir kaşık sevdada boğulur.*[5] Ben senin okyanuslarında, sana olan sevdamda boğuldum," dedi... Kendimi çıplak kalmış gibi savunmasız hissettim.

Bana olan aşkını mı itiraf etmişti?

Kelimeleri, göğüs kafesime saplanıp, oradan oluk oluk kanların akmasına neden oldu. Hiçbir şey söyleyemedim ve ona öylece bakmaya devam ettim. İçimde bir ateş vardı. Kanım, onun kelimeleri ile kaynıyor, damarlarımdan dışarı akıyor, ikimizi de boğuyordu.

Onu mutlu etmek, aynı zamanda da ellerimle boğmak istiyordum. Kafam karman çormandı.

Baş parmağıyla elimi yavaşça okşadı. "Git dersen giderim, kal dersen kalırım," diye kendini bana teslim etti. "Beni affetmesen bile anlamaya çalışmana yardım etmeme izin ver. Vur, kır, bağır çağır ama yine de senden uzak durmamı isteme. Yokmuşum gibi davran, hatta hiç olmamışım gibi. Ama..." Dudaklarını avucuma bastırınca gözlerim kendiliğinden kapandı. "Ama sana yardımcı olmama izin ver. Bu şekilde beni affedemezsin, unutamazsın."

---

[5] Cemal Süreya'nın Gözü Kara Sevdalar adlı şiirinden. (e.n.)

Söyleyeceklerimi bastırmak için dudaklarımı dişledim ama nafileydi. "Belki de affetmek istemiyorumdur."

Yalan.

Gözlerimi açmadım. Açamadım. Yüzündeki ifadeyi görmeye hazır değildim. Kendini kastığını, elimi tutan elinden anladım. Birkaç saniye durdu. Söylediklerimi duymak yerine, belki yok olmak istedi belki de ölmek.

Buruk bir sesle, "Seni zorlayamam. Ne zaman çağırırsan geleceğimi bil, yeter. Ömrümün sonuna kadar, son nefesime kadar beklerim," dedi. Gözlerim aralandığında, yüzüme özlemle baktığını gördüm. Acı bir tebessüm etti. "Hoşça kal, *gül güzeli.*"

Ayağa kalkacağını hissettiğimde, elini kendime doğru çektim. Hareket etmeden durup bir umut gözlerime baktı. "Ben seni nasıl affedeceğimi, sana nasıl güveneceğimi bilmiyorum!" dedim. "Her şeyin eskisi gibi olması için ne yapmam gerek, bilmiyorum. Böyle yaşamak beni mutlu mu ediyor sanıyorsun? Sana olan kırgınlığımın, canımı ne kadar yaktığından haberin var mı? Gördüğüm kâbuslardan haberin var mı senin? Tek sen de değil! Hanginizi, nasıl affedeceğimi bilmiyorum!"

Yumuşak bir sesle, "Şş," deyip elini yanağıma uzattı. Sol gözümden akan bir damla yaşı yavaşça sildi. "Neler hissettiğini sadece tahmin edebilirim. Yaşadığın hiçbir şey kolay değildi. Kafanı daha fazla bulandırmak değil niyetim." Bir damla yaş daha gözümden firar ettiğinde, omuzları çöktü. "Yapma," dedi canı yanıyormuş gibi. "Ağlama." Öldürme beni.

Elimin tersiyle yanağımı sildim. "Ağlamıyorum!" diye çemkirdim.

Gülümsedi. "Tamam, ağlamıyorsun." Yüzüme hasretle bakarken, "Senin için hep varım. Unutma," dedi ve bu sefer ayaklandı. "Artık seni zorlamayacağım. Ne zaman dersen o zaman gelirim."

Kara gözlerine yerleşen sisli bulutları gördüğümde, kafasını hızla çevirdi. Ağlamaktan utanmadığını biliyordum. Bana daha

fazla acı vermemek için kendini benden saklıyordu. Başka bir şey söylemeden odadan çıkacaktı ama yüksek çıkan sesim, onu durdurdu.

"Aptal!" Bana doğru döndüğünde ayağa kalktım. "Savaşmayı beceremeyecek kadar aptalsın sen! Bu kadar kolay mı vazgeçiyorsun?" Yüzüme şaşkınlıkla bakmaya başladı. "Ne böyle alık alık bakıyorsun? Kaçmak kolayına mı geliyor?"

Bir de "mal" de. "Aşağılık adam" diye bağır.

Lal olmuş gibi bakıyordu. "B-Ben..." diye kekeledi. Kalbim sancımıyor olsaydı kahkaha atardım. "'Kal' mı demek istiyorsun?" diye, inanamayarak sordu.

Yanına yaklaştım ve göğsüne sert bir şekilde vurdum.

Bizim elimiz acıdı, adam vurduğumuzun bile farkında değil.

"Beynin mi durdu senin? *Kal ve savaş* diyorum. Özür dileyip durma. Bana artık aramızda gerçeklerden başka bir şey olmayacağını göster. Çabala!" diye bağırdım.

Ağzı açık, bana bakıyordu. "Bu ne demek şimdi? Yani affetmeyi deneyecek misin? Doğru mu anlıyorum?"

Derin bir of çekip iki elimle onu göğsünden ittim. Boşluğuna gelmiş olacak ki bir adım geri gitti. Dengesini sağlayamayıp sırtını kapıya çarptığında kapının cam kısmını sert bir şekilde kırmış bulundu. Cam, parçalara ayrılarak yere düştüğünde, "Dikkat et!" diyerek onu hızla kendime doğru çektim.

Yaşadığı şoku atlatıp oradan uzaklaştı. Bir elini belime koydu. Gözleriyle bedenimi tararken, "Bir yerine geldi mi?" diye sordu. İkimizin ayağında da çoraptan başka bir şey yoktu. Kafamı sağa sola salladım. "Ayağına batacak, şöyle geçelim." Dediğini yaptım ve köşeye doğru geçtim.

Suçlu bir şekilde, "Sırtın acıyor mu?" diye sordum.

Gülümseyip, "Hayır, çarptım sadece," dedi. Küçük bir çocuk gibi heyecanla gözlerimin içine bakıyordu. "Sen biraz önce ne demek istedin? Affetmen için bir şansım mı var yani?"

Onu bu kadar sevmem normal miydi, bilmemekle beraber, ona dünyadaki tüm güzellikleri vermek isteyecek kadar aşkla doluydum. Mutlulukla parlayan gözlerini öpmek istiyordum. Affedememek, beni zorluyordu.

Ağzımı açıp da bir şey söyleyecektim ama yumruklanan kapının sesi beni durdurdu. Karan'la göz göze geldim. İkimizin de kaşları çatıldı. Gelen her kimse, beraberinde iyi şeyler getirmediği ortadaydı. Cam kırıklarına basmamaya gayret ederek, ikimiz de kapıya doğru ilerlemeye başladık. Şimdiden yay gibi gerilmiştim.

7

Vazgeçişlerin Ağır Yükü

Kalp kırıklıkları, göğsünde oluklar oluşturur. O oluklardan sızanlar, göğsünden taşar. Önce ciğerlerine, oradan damarlarına ulaşır. Bir anda, acıdan ibaret bir bedene bürünürsün. Attığın her adımda inleyen ruhunun zelzelesini hissedersin. Tabanına batan iğnelerin adı, *güvendir*.

Güven, bir vazo gibiydi. Yere düşüp parçalara ayrıldıktan sonra toplanması zor oluyordu. Belki parçaları yeniden bir araya gelirdi ama hiçbir zaman eskisi gibi görünmezdi.

Güneş, bizi yavaş yavaş terk ederken yağmurun habercisi olan kara bulutlar, gökyüzünde yer edinmeye başlıyordu. İçimi kaplayan sisli havanın benzerine sahip olan Ankara'ya geldiğimden beri, her seferinde başa dönüyordum. Hesap sormam gereken insanların sayısı, aynı acıları tekrar tekrar yaşamam için verilmiş bir ceza gibiydi.

Yıllardır, *abi* bildiğim adam karşımda oturuyordu. Ona nasıl hitap edeceğimi bilmeden bakıyordum. Yasin Görkem, ondan beklemediğim bir şekilde beni yaralamıştı. Elbette arkasına sığındığı nedenleri vardı, elbette beni üzmek istememişti ama şu an bulunduğumuz noktada, ona olan güvenimi yerle bir etmişti. Nasıl toparlayacağını bilmiyormuş gibi bana bakıyordu.

Oturuşundan bile bu durumdan rahatsız olduğunu anlıyordum. Bir zamanlar her şeyi beraber yapan abi-kardeşin, birbirine bu kadar uzak oluşunun ağırlığı altında ezilen, yalnızca o değildi.

Ona bakarken geçmişim sancıyordu.

Kapıyı açtığımda, içimden bir ses onu göreceğimi söylediği için şaşırmamıştım. Karan da -haberi olacak ki- herhangi bir şaşırma belirtisi göstermemişti. Konuşmamız gerektiğinin bilincinde olarak, abimi içeri davet etmiştim. O, içeri geçerken, Karan, "Gideyim mi?" demişti. Onunla olan konuşmam bitmediği için, "Hayır," demiştim. Onunla neden yan yana oturduğumuzu bilmemekle beraber, nedenlerini anlatan abimin benim kadar üzülmesini anlamlandırmaya çalışıyordum.

Herkesle konuşma olayımız, tahminen ne zaman biter? Dolu dolu bakan gözlerden yoruldum da...

Her gün aynaya bakarken aynı şeyi düşünüyordum.

Sesim bir bıçak gibi ortamı yardığında, ikisi de bana dikkat kesildi. Abimin dakikalardır anlattıklarını özet geçmek ister gibi konuştum: "Yani üzülmemem için mi mezarların boş olduğunu benden gizledin? Yani ben güvende olayım diye mi Karanların yanında kalmamı istedin. Alptekin'in bana şiddet uyguladığını sakladın çünkü bilerek olmamıştı ve Alptekin çok pişmandı. Dedemle ilgili gerçekleri öğrendikten sonra bana her şeyi anlatacaktın. O zamana kadar her şeyi yoluna koymak için mi uğraştın?"

Onun anlattıklarının bir değeri yokmuş gibi konuşmamla beraber acı, bedenimi sarmaşık gibi sardı.

Abim, söylediklerimin altında eziliyormuş gibi bana baktı. Yaptıklarını bir arada söyleyince, her şey ona da ağır gelmiş olmalıydı. "Böyle söyleyince..." diye kendi kendine mırıldanınca, bundan emin oldum. "Senin için..." Sinirle güldüm, devam edemedi.

Dilimi ısırmamla ağzıma kan yayılması bir oldu. Her "senin için" denildiğinde, karnımdan sert bir tekme yemiş gibi oluyordum. Benim için benim canımı yakmak, ne zaman iyi bir davranış olmuştu?

"Bunları yaparken benim fikrimi almamandaki neden neydi? Sana olan güvenim mi bunları yaptırdı?" Sesim, o kadar kırgın çıkmıştı ki boğazımı temizledim. "Benim hayatım hakkında kendini karar merci olarak görürken tam olarak ne düşünüyordun?"

Onun gözlerine bakarken öfkemi kusmak çok zordu. Bu sebeple kendimi kasıyordum.

Abim, "Sana nedenlerimi anlattım," diye o kadar kısık ve acı dolu bir sesle cevap verdi ki bizi duyan biri abimin boğazlandığını düşünebilirdi. Kabullenişinin göstergesi olarak kafasını öne doğru eğdi. "Haklısın. Ne desen haklısın."

Omzumu indirip kaldırdım. "Haklı olsam ne değişir? Üzülen, kandırılan yine benim." Bana bakışından geçen tek duygu, çaresizlikti. Geçmiş, ikimizin de boğazına ilmek gibi dolanmıştı. Fakat benim boğazıma ilmeği ilk atan kişi, *o*ydu. "Sana 'abi' dedim diye, bu hayatta güvendiğim tek insan sen oldun diye, 'abim, *tamam* diyorsa sorun yoktur' dedim diye canı yanan ben oldum. Öyle mi, abi?"

Ona imalı bir şekilde *abi* deyişimden sonra, sert bir şekilde yutkunduğunu gördüm.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, Eflâl. Ben böyle olsun ister miydim sanıyorsun?" Kafamı, çok geç der gibi salladım. "Yapma," dedi fısıltı gibi çıkan bir sesle. "Alptekin'i tanısan sen de bilirdin, bilerek yapmadığını. Tanıyorum onu!"

Hiddetle, "Beni tanımıyor muydun?" diye bağırdım. "Gerçeği öğrenince ne kadar üzüleceğimi bilmiyor muydun?"

Benimki kadar yüksek çıkan bir sesle, "Birbirinize *â*şık olacağınızı düşünmedim!" diye bağırdı. Kızdığı ben değildim, kendisiydi. Karan'ın kafasının bana döndüğünü hissettim. Ama ben, ona dönemedim. Gözlerindeki ifadeyi görmeye hazır değildim. "Geleceği göremiyorum! Onların evinde birkaç hafta kalırsın ve bir daha onları görmezsin sandım. Gerçeği öğrendiğinde senin için ufak detaylar olur, güvende olduğun için sorun etmezsin sandım. Tek düşündüğüm, güvende olmandı, sağlığındı!"

Yüzü, boynu kıpkırmızı olmuştu. Bana, *beni anla* der gibi bakıyordu. Anlayamıyordum. Anlasam da affedemiyordum.

Tepkisizliğimden canı yanıyormuş gibi, "Yapma!" dedi. "Bana böyle bakma. Abinim ben senin." Dudaklarım yana kıvrıldı. Bunu görüp, "Değil miyim?" diye sordu çaresizce.

Karşımdaki, ailem öldüğü zaman bana aile olmaya çalışan bir adamdı. Hiçbir mecburiyeti yokken benimle ilgilenmiş, bana öz kardeşiymişim gibi davranmıştı. *Uyuyamadığımız geceler, bizimle beraber sabahlayan da oydu.* Üniversite mezuniyetime gelen, beni her zaman canla başla destekleyen, dedem bir tehdit olduğunda beni her şekilde güvende tutmaya çalışan *o*ydu.

Ama kalbimi en çok kıran da *o*ydu.

Gözlerinin içine baktım. "Haklısın. Belki Karan'la beraber olmasam ve birkaç hafta sonra o evden ayrılsam her şey daha kolay olabilirdi." Kımıldandığını fark ettiğim Karan'a kısa bir bakış attım. Devam etmemi bekliyordu. "Ama yine de yaptığın çok zorluma giderdi. Çünkü... Yalan söyledin. Çünkü sadece güvenliğimi düşündün. Tek önem verdiğin fiziksel sağlığım, hiçbir zaman neler hissettiğimi düşünmedin!"

Ağır olmuştu. "Hiçbir zaman" değildi. Ama yaptıklarını yediremiyordum.

Birkaç saniye öylece baktı. Sonra gözlerinden geçen ifade karşısında irkildim. "Yani, siliyorsun beni?" Karan'a bakıp yeniden bana döndü. "Onu affedeceksin ama abini affetmeyeceksin, ha?" Söylediği şeyler öfke doluydu.

"Yasin, beni karıştırma!" dedi Karan.

Herkes kendi derdine düşmüş.

Öfkeyle, "Bırak!" dedi abim. "Sana, onunla ilgili her şeyi anlattım. Sadece birkaç hafta, lan! Birkaç hafta güvende olmasını sağlayacaktın. Bu kadardı!" Abim, sinirle ayağa kalktığında ben hiç kımıldamadım fakat Karan da ayaklandı. "Kardeşimi emanet ettim ben sana! Sen ne yaptın?" diye bağırdı.

Karan, gergin bir sesle, "Ne yaptım, Yasin?" diye sordu. "Kalbime karşı koyamadım diye suçlu mu oldum? Bile isteye mi bu noktaya geldim? Böyle üzüleceğini bilseydim, onunla göz göze gelir miydim sanıyorsun?"

Tüm bunlar yaşanmamış olsaydı, kalbimin Karan'a ait olduğunu öğrenebilecek miydim? Değer miydi?

"Sen onun hayatına dâhil olmasaydın her şey daha kolay olurdu!" dedi abim.

Küçük harflerle, "Yanlış..." dedim. Bir şey diyecek olan Karan susup bana doğru döndü. İkisinin de bakışları benim üzerimdeydi "En başta, her şeyi başlatan sendin," derken abime bakıyordum "Ben ne Karan'ı tanıyordum ne de diğerlerini. Sen bana gerçeği söylemelerine izin verseydin onlar zaten söyleyecekmiş." Ayağa kalktım "Karan'ı aklamıyorum. Sana karşı durabilir, gerçeği söyleyebilirdi. Ya da sonrasında işler ciddiye bindiğinde bana gerçeği anlatabilirdi."

Karan, suçlu bir ifadeyle, "Söyleyecektim," dedi.

Burnumdan alay dolu bir ses çıkardım. "İkiniz de birbirinizden hatalısınız. Bunu başlatan abim olsa da senin ondan aşağı kalır yanın yok!" Şimdi, Karan'a bakıyordum. "O yüzden çocuk gibi birbirinizi suçlamayın. Komik görünüyorsunuz!"

Abim, bana doğru bir adım attı. "Şu an affetmeni mi bekliyorum sanıyorsun?" dedi. Tepki vermedim. "Ama nedenlerimi anla en azından. Ben seni üzecek bir şey yapar mıyım?"

"Yaptın ya!" diye sesimi yükselttim. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Abim, "Öyle değil," dedi bir anda. "Önceden yaptım mı? Güvenini kıracak ya da seni üzecek bir şey? Almanya'ya seni almaya geldiğim o günden beri ne zaman kırdım kalbini? Gerçek bir *abi* olmadım mı sana? İlk hatamda beni silecek kadar, ederim yok mu sende?" Sesinde kırgınlık vardı.

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Onu sonsuza kadar affetmeyeceğimi düşünmüyordum. Beni yavaş yavaş öldürmeye çalışan bu duyguya bir gün illaki yenilecek ve abimi affedecektim. Ama o gün, bugün değildi.

Yüzümü sıvazladım. Onlar yüzünden başım ağrımaya başlamıştı.

İkisi de ne söyleyeceğimi bekleyerek bana bakıyordu. En sonunda, "Bilmiyorum," dedim. "Tek bildiğim, bu konuşmanın bir yere varmayacağı. Siz ne söylerseniz söyleyin, ne anlatırsanız anlatın, ben içimde bunu halletmediğim sürece sizi affetmeyeceğim." Yüzümü buruşturdum. "Şimdi gider misiniz? Gerçekten başım ağrıyor," deyip şakaklarımı ovuşturdum.

Abim, hızlıca, "Birkaç gün Ankara'dayım," dedi. "Bugün kendimi anlatamadım. Diğer günler görüşür müyüz?" Kafamı *hayır* der gibi salladım. Onu çok özlemiştim ama bu şekilde bir yere varamazdık. İçimden geçeni duyar gibi, "Seni çok özledim. Böyle bir sonuca varamayız, biliyorum ama seninle konuşmak istiyorum," dedi.

Gözlerimi birkaç saniye yumdum.

Hatalı olan taraf, affeden taraf için işlerin daha kolay olduğunu düşünürdü. Ama kesinlikle tam zıttıydı. Onları affetmek istiyordum. Ama gururum, güven duygumun önüme geçiyor, bana engel oluyordu. Yoksa neden onlardan uzak kalmak isteyecektim ki? Hepsini ayrı ayrı çok seviyordum. En ağırı da buydu.

Yalvarır gibi, "Lütfen," deyip gözlerimi araladım. "Lütfen beni zorlama."

Abim, kafasını hafifçe eğdi. "Tamam, başka bir şey demiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım." Hafifçe tebessüm etti. "Görüşürüz kardeşim," dedi ve bana son bir kez bakıp sessiz adımlarla salondan çıktı. Karan da onun peşinden gidince tek başıma kaldım.

Koltukta kendimi uzanmış buldum. Cenin pozisyonuna geçtim. Kalbim ağrıyordu. *Keşke fiziksel olsa* dediğim bir acının sınırlarında geziyordum. Affedersem bir daha yaparlar mı, diye düşünmeden duramıyordum.

Abim, Karan'ı suçlamakta haksızdı. Karan'ın yaptığı, onun yaptığının yanında hiçbir şey değildi. Ben, Karanlara değil, onun sözüne güvenmiştim. O, bana *onlara güvenebilirsin* demeseydi bunların hiçbiri başıma gelmezdi.

O zaman Karan'a âşık olmazdık.

Derin bir nefes verdim. *Bazı şeylerin yaşanması gerek*, diye avundum. Kendime yalan söyleyemezdim. Karan'ı tanımış olmak ve onu sevmek için yaşadıklarıma katlanmam gerekiyorsa bir kez daha aynı acıları yaşayabilirdim. Hepsini ayrı ayrı çok sevmiştim. Karan'a âşık olmuş, Ömer'i abim gibi sevmiş, Arif'i kardeşim olarak görmüştüm. Onlarla geçirdiğim zamanın yeri çok ayrıydı.

Onları kazanmak için tekrar aynı yerlerden geçer, aynı yerlerde düşerdim. Dizlerim onlara ulaşmak için acıyorsa buna değerdi.

Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Sevgimin, kırgınlığımın önüne geçmesi için kendime biraz süre tanımam gerekiyordu.

Bir anda, "Uykun mu geldi?" diyen ses, irkilmeme neden oldu. Karan, kapının girişinde bana bakıyordu. İrkildiğimi görünce, "Ayak sesimi duydun sandım. Kusura bakma, daldığını fark edemedim," dedi.

Doğruldum. "Sen gitmemiş miydin?"

Alt dudağını dişledi. Ellerini ceplerine koydu. "Konuşmamız yarım kalmıştı ya, onu tamamlarız diye düşündüm," diye mırıldandı. "Ama uykun varsa gideyim."

Bana istekle bakıyordu.

"Affetme mevzusu, değil mi?" diye sordum. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Yoruldum, Karan. Artık aynı şeyleri konuşup duramam. Gerçekten anladım ben seni. Bilememişsin böyle olacağını, yoksa yapmazmışsın. Vallahi anladım. Tamam, affetmeyi deneyeceğim." Sevinçle gülümsedi. Şu an gözüme çok tatlı gözüktü ama bir tokat atasım da gelmedi değil. "Ama bunu seninle konuşarak yapamam."

Parlayan gözlerinde, umut kırıntılarını görüyordum. Karan, kalbimde yerini daha yeni yeni fark ettiğim yerlere dokunuyordu. Aynı hislerin onda da vuku bulduğunu, bakışlarındaki ifadelerde görebiliyordum.

Güzel bir tebessümle bakarken içeri girip yanıma oturdu. Bana heyecanla bakan gözleri, suçsuz yere canı alınan mahkûma üzülen cellatmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Böyle bakan bir adam beni nasıl üzmüş olabilirdi?

Yüzümü yavaşça inceledi. Sanki portremi çizecekti. Dikkatle bakıyor, her bir karemi ezberlemeye çalışıyordu. Zil sesiyle uykudan uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Sanki kendi evinin kapısını açmaya gidiyormuş gibi bir anda ayaklandı ve kapıyı açmaya gitti. Birkaç saniye sonra konuşma sesleri duydum.

"Abi, nasılsın?" dedi Arif.

"Bunun için mi geldin, oğlum? Ne, nasılsını? Daha birkaç saat önce görüştük ya."

Arif, "Kibarlıktan sordum, abi," dediğinde, gülümsedim. "Bir isteğiniz var mı diye sormaya geldim. Yengem mesaj atmıştı. Süt istiyormuş da."

Ben o mesajı saatler önce atmıştım. Arif durmadan, "*Bir şey ister misin?*" yazıp durmuştu. En sonunda "SÜT!" diye mesaj atmıştım.

Bu kadar saat sonra getirmesinin nedenini yanlış yorumlamayalım. Belki de inekten sağdı, taze süt getirdi.

"Süt nerede?" diye sordu Karan.

Tamam yanlış yorumlayabiliriz.

Birkaç saniye sessizlik oldu. "Sütten başka bir şey istiyor mu diye sormaya geldim." Saçmaladığından, bu hâllerinin nedenini anladım. Evden çıkacak mıyım diye beni yokluyordu. Yoksa, Sena ile görüşeceklerdi. *Çok tatlılar.*

Karan, "Bekle," dedikten sonra yanıma geldi. "Arif geldi. Bir şey istiyor musun diye soruyor. İstiyor musun?" diye tatlı bir sesle sordu.

"Arif neden kendisini uşağım sanıyor?" dedim. Karan, dudaklarını *bilmem* der gibi büzdü. Ben gülümseyince o da gülümsedi. "Arif'e söyler misin, bugün evden çıkmayacağım ve süt de istemiyorum." Dediğimi yapmak için yeniden kapıya gitti. Arif'e, söylediklerimi birebir söyledi.

"Abi, hiç mi çıkmayacakmış dışarı?"

"Hiç mi çıkmayacak ne oluyor? Bahçeye falan çıkar belki. Lan, yürü git, bulaşacaksan buluş kızla. Ben buradayım, sana ihtiyaç yok."

Ben buradayım mı? Bu eve taşınacak herhalde.

Kapının kapanma sesini duydum. Sonra Karan'ı yeniden gördüm. "Söyledim," dedi sırıtarak. Yanıma oturup bana doğru döndü. "Ne yapacaksın bugün?"

Kaşlarım havalandı. "Barışmadık, farkında mısın?" Kısık bir sesle, "Hı hı..." dedi. "O zaman, neden *ne yapacaksın* diye soruyorsun? Barışmadığımıza göre bunu bilmene gerek yok," dedim.

Üzülmedi ya da alındığını belli eden bir şey yapmadı. "Merak ediyorum seni. Birkaç gündür evden dışarı çıkmadın. Alptekin yüzünden mi?"

Gözlerimi ondan çekip kucağımdaki ellerime çevirdim. "Sayılır," diye mırıldandım. "Geçen gün bir rüya gördüm. Daha doğrusu kâbus. Çok kötüydü. İçinde Alptekin de vardı."

"Anlatmak ister misin?" Kafamı sağa sola salladım. "Anladım. Ben var mıydım rüyada?"

"Uzun bir zamandır içinde senin olmadığın bir rüya görmüyorum ki..."

Mutlu bir sesle, "Ya..." dedi. Yüzüne baktım. "Öyle mi?" Gözlerinin içi parlıyordu. "Ben de hep seni görüyorum. Son zamanlarda pek iyi şeyler görmesem de genelde hep güzel rüyalar görüyorum."

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Alptekin, Ankara'da mı?"

"Evet?" dedi, sorar gibi. "Onu görmek istememeni anlıyorum. O benim kardeşim, Lâl." *Sanki biz aksini iddia ettik.* "Sen hayatımdayken onu yok saydım. Bazen bağırdım, bazen bütün suçu onun üstüne attım, bazen yalnız kalmaktan korktuğunu bile bile onu yalnız bıraktım." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Senin yüzünden değil bunlar. Bizim yüzümüzden. Ortada suç varsa, suçlu hiçbir zaman sen değilsin."

Ona doğru döndüm. Bağdaş kurdum. "Ben aslında seni tanımıyormuşum," dedim kırgın bir sesle. Gözleri kısıldı. "Çünkü kendini benden gizlemeye çalışmışsın. Mesela bana, 'bu evde kimse senin arkadaşın değil' gibi bir şey söylemiştin. Onun sebebi neydi?"

Omuzlarının kasıldığını gördüm. "Onun sebebi, Alptekin, senden hoşlandığıma dair şeyler söylemesiydi," dedi, kahkahamı tutamadım. Ona bakıp yüksek bir sesle gülmeye başladım. Yanlığım tepki, gerginliğini yok etti. "Gül sen, gül," derken kendisi de gülüyordu. Elimle ağzımı kapatıp kahkahamı bastırmaya çalıştım ama imkânsızdı. Bakışları yüzümde dolanırken gülümsüyordu. "Şimdi gülüyorsun ama o zamanlar nasıl yanıldım."

Nefesimi düzene sokmaya çalıştım. "Bana 'arkadaş değiliz' derken benden mi hoşlanıyordun?" Dudaklarını yalayıp kafasını salladı. "Peki, Alptekin bunu nasıl anlamış?"

Gülmeye devam ederken, "Senden bahsederken 'Lâl' demem den," deyip elini sırtıma koydu. Çünkü gülmekten ona doğru devrilmiş ve yüzümü omzuna yaslamıştım. "Bu kadar eğlenceğini bilsem daha önceden anlatırdım." Gülmekten karnım ağrımaya başlamıştı. Günlerdir somurtmanın acısını çıkarıyor gibiydim. Ortada bu kadar gülünecek bir şey de yoktu tabii ki. "Nefessiz kalacaksın, dur artık," dedikten sonra derin bir nefes aldığını işittim. Sırtımı yavaşça sıvazladı. Ondan uzaklaşıp gözlerine baktım. Yüzlerimiz çok yakındı, ikimizin de gülümsemesi dondu. "Kahkahamı duymayı çok özlemişim," derken dudaklarıma bakıyordu.

Yavaşça uzaklaştım. Yüzümü yelledim, ikimiz de başka yerlere bakmaya başladık. "Sadece bir hitaptan dolayı benden hoşlandığını nasıl düşünebilir ki?" diye konuyu değiştirdim.

Kaşları havalandı. "Sadece o değil. Ömer de öyle düşünüyordu," deyip kendisi de güldü. "Haksız olduklarını söyleyemem. Ben de şaşkındım." Elinin dizimin üstünde olduğunu fark ettim. Ama o, farkında değil gibiydi. Hafifçe okşadı. "Bu sebeple Alptekin'le takıştık. Ona, senden hoşlanmadığımı söylerken kendimi kandırıyordum. Keşke o zamanlar cesaret edebilseydim..."

"Gerçeği söylemek neden bu kadar zordu?"

Çenesiyle beni işaret etti. "Hayatımın anlam kazanmasını sağlayan gerçeği kaybederdim."

Dudaklarım hafifçe aralandı. "Ama şimdi de..."

Lafımı kesip, "Ama şimdi de kaybettim, biliyorum," dedi. Dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yerleşti. "Benim yapmaktan korktuğum şeyi deden yaptı. Ben birkaç saat sonra sana her şeyi anlatacaktım ama kader benden yana olmadı. Varsın, böyle olsun. Ben senden gelen her şeye razıyım." Durumu kabullendiğini sesinden anlayabiliyordum.

İçimde kalacağını bildiğim soruyu sordum. "İçli köfteyi, Alptekin mi seviyordu?"

Kafasını geriye doğru atıp kahkaha attı. Gülünce çok güzel görünüyordu ama kahkaha atınca çok başkaydı. Onu kahkaha atarken seyretmek, rahat bir uykudan uyanmışım gibi huzurlu hissetmemi sağlıyordu. Birkaç saniye süren manzaramı izlerken onun gülmesine gülüyordum.

"Evet, o seviyordu," deyip iyice bana doğru döndü. Şimdi tam yüz yüze bakıyorduk. Eli hâlâ dizimden ayrılmamıştı. Elinin dokunduğu yerin yandığından haberi yoktu tabii.

"Ömer sağ olsun, ben Alptekin'i ve söylediklerimi aklımdan çıkarayım derken o, bana onu hatırlatıyordu."

Kıkırdadım. "Ben, Arif'ten, bana 'hanım' dememesini isteyince size alıştığımı ve gerçeği öğrendiğimde sorun olacağını düşündün. Benden hoşlanıyordun. Bu yanlıştı. Aramızda bir şeyler olacaksa bile ben gerçeği öğrendikten sonra olmalıydı. Doğru mu?" diye teyit etmek isteyerek sordum.

"Doğru."

Takdir eder bir sesle, "Çabalamışsın," dedim. "Dürüst olmak gerekirse başka yerlerde de çabanı gördüm." *Nerede* der gibi baktı. "Seni öpmek istediğimde uzaklaşmıştın."

Gözlerini sıkıca yumup açtı. "Hiç hatırlatma onu! Kendime sövdüğüm anlardan biriydi. Tamam, kız kötü bir şey yaşamış, bir de aranızda yalan muhabbeti var. Eyvallah, kızı öpme. Lan, hayvan herif, o zaman niye kızın ağzının içine giriyorsun. Tabii öpmek ister, hıyar!" diye kendi kendine yükseldi.

Hayretler içerisinde, "*Tabii öpmek ister* mi? Sana her yakın olan, seni öpmek mi ister?" diye sordum.

Egolu bir şekilde, "E, yani..." dedi. *Pardon?* Kaşlarım havalanınca, "Şaka yapıyorum," diye çevirdi. "Aramızda bir şeyler olduğu aşikârdı. Bana olan tavırlarınla Ömer'e olan tavırların farklıydı. O pozisyona geldiğimizde, yaptığın şey çok normaldi. Ben hıyarlık ettim."

Gülümsedim. "Alınmıştım ama aramızda bir şey yokmuş gibi davrandığın zamanlardaki gibi değil."

Dizimdeki elinin hareketleri durdu. "Kendimi kandırıyordum. Hem bu konularda beceriksizim, ne yapacağımı bilmiyorum hem de senden uzak durmaya çalışıyorum. Yani saçma sapan tavırlara girdim." Güldü. "Allah'tan pat diye evlenme teklifi etmemişim. Kendimden beklerdim."

Evlenme teklifi mi etmeyi düşünmüş?

Bir an nefes almayı unuttum. Devam etmesi için ona dik dik bakıyordum. Şu an teklif etse cevabım tabii ki olumsuz olurdu. Ama yine de bunu düşünmesi bile heyecanlanmama yetmişti. O ise ne söylediğinin bile farkında değilmiş gibi duruyordu.

Bence Karan, kafasında çoktan evlenmiş, düğünü de çocuğu da yapmış gibi. Baksana şu hülyalı hâline.

Sadece bakmakla yetiniyordu ama benim boğazım kurumuştu. Hızla ayağa kalktığımda, sendeledim. "Aman!" diyerek beni kolumdan tuttu. Ayaklarımın üstünde durduğumda, kolumu bırakıp ayağa kalktı. "Neden bir anda fırladın? Bir şey mi oldu?" Yanlış bir şey söylediğini düşünerek, gözlerime bakıyordu.

Evet, evlilik teklifi bizi deli etti.

"Acıktım!" dedim.

"Acıktın? Tamam, ne söylememi istersin?"

Aceleyle, "Ben yaparım," deyip mutfağa doğru yürüdüm. Karan'ı önümde diz çökerken hayal edemiyordum. Bunu hayal ettiğim anda karnıma büyük bir ağrı saplanıyordu.

Ben hayal ediyorum. Tam teklifi ederken tekmeyi basıyoruz!

Peşimden geldiğini adım seslerinden anladım. Karnım toktu. Evde sadece noodle vardı. Günlerdir, üşengeçlikten noodle yiye yiye yürüyen makarnaya dönüşmeyi bekliyordum. Karan'ın karnı aç olmasa bile ne versem yiyeceğini biliyordum.

Bence de. Çünkü Karan, "kadehinde zehir olsa ben içerim bana getir" modunda.

Sandalyeye oturduğunu duydum. "Ne yapacaksın? İstiyorsan yardım edeyim," deyip yeniden ayağa kalktı. Ben buzdolabının içine bakarken arkamda durup benimle beraber o da bakmaya başladı. "Domateslerin çürüdüğünün farkında mısın? Mandalinalar da Allah'a emanet duruyor," deyip güldü.

"Çok komik," diye homurdandım. Fakat o duymadı. Elini omzumun üstünden uzattı, içi sos dolu olan kâseyi aldı. Bu, birkaç gün önce makarna için yaptığım, fazla gelen sostu. Arkamı döndüğümde, kâseyi burnuna doğru yaklaştırdığını ve iğrenç bir şeyi kokluyormuş gibi bir surat ifadesi takındığını gördüm.

"Bu ne?" dedi iğrenir bir sesle. "Neden dökmedin bunu? Bozulmuş." Kötü kokan sosu çöpe döktü. "Evde yalnızken bunları mı yiyorsun sen? Zaten Urfa'dan geldikten sonra kilo vermeye başladın," dedi. Gözleriyle kilomu tartıyor gibi bakıyordu. Üstümde bol bir eşofman takımı vardı. "Yüzün kaşık kadar kalmış," diye, bir baba edasıyla konuştu.

Buzdolabı, kapağı kapatmam için bana sinyal verdi. Kapatıp, Karan'a gözlerimi kısarak baktım. "Bana diyene bak! Sen de en az 3-4 kilo vermişsindir."

"Cık," dedi. "Bugün, sabah Alptekin'in zoruyla tartıldım. En az 6 kilo vermişim." Yüzümün düştüğünü görünce gülümsedi. "Yokluğunda, yemeden içmeden kesildim diye sevinmen gerekmez mi? Neden üzülüyorsun?" diye tiye aldı.

Elindeki kâseyi sert bir hareketle aldım. "Ben bir salak olduğum için bana yalan söyleyen bir adama üzülüyorum! İki lokma yemek çok mu zordu?" diye çemkirdim. Bunu beklemiyor olacak ki gülen yüzü ciddi bir ifadeye büründü.

Bir şey demedi. Belki de ona arkamı dönüp sinirle elma yıkıyor oluşum onu durduruyordu. Sinirlenmemin tek nedeni, kilo vermesi değildi. Kilo vererek beni üzmesiydi. Üzülmemem gerekirdi. Neticede kalbimi kırmıştı. Kilo vermesi umurumda olmamalıydı. Ama onun verdiği kilolardan dolayı çökmüş yüzünü ve uzamış sakallarını gördüğümde içim sızlıyordu.

Kırmızı elmaları keserken yanıma doğru yaklaştı. Ona doğru dönmedim. "Parmağını keseceksin," diye azarlar bir tonda konuştu. "Neden bu kadar acele davranıyorsun? Lâl, dikkat etsene!" Sonra bıçağı elimden aldı. "Canına kastın mı var senin? Parmağını kesecektin neredeyse!"

Sinirle güldüm. "Ah, pardon, fiziksel acıyı ruhsal acıdan üstün tutan adam!" deyip, omzuna çarparak arkasına geçtim. Sinirlenmeme aldırmadan elimdeki elmayı alıp tezgâha koydu. "Bazen sana o kadar sinir oluyorum ki seni ellerimle boğazlamak istiyorum. Yüzünü yumruklamak, karnını tekmelemek istiyorum!" diye, yüzüne doğru bağırdım.

Kafasını ağır ağır salladı. Kısık bir sesle, "Anlıyorum," dedi. "Oturmak ister misin?"

Ona *sen ne diyorsun* der gibi baktım. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun, Karan? Ne oturması? Seni dövmek istediğimi söylüyorum. Beni sinir ediyorsun, diyorum. Sen bana *otur* diyorsun!"

Teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, oturma. Ayakta duralım," dedi. Elmayı işaret etti. "Benim dilimlememi ister misin? Sen çok acıktın herhalde." Reddetmedim. Elmaları yavaşça dilimlemeye başladı. Bir yandan da bana bakıyordu. Bıçağı o kadar ustaca tutuyordu ki elma dilimlerken bile bu kadar güzel görünmesine sinir oluyordum! "Başka meyve var mı?"

Ağzıma bir parça elma atmadan önce, "Yok!" dedim.

Dilimlediği elmaların üstüne tarçın dökerken bana doğru döndü. "Dolabında, yiyecek doğru düzgün bir şey yok zaten. Markete gidip sadece yulaf, süt ve makarna alıp dönmek yerine biraz meyve sebze alsan?"

"Market poşetlerimden de mi haberin var?"

Kâseyi bana uzattı. Yumuşak bir sesle, "Hayır," dedi. "Dün gördüm seni. Elinde poşetle marketten dönüyordun. Ben de arabayla geçiyordum. Önümden geçerken beni fark etmedin bile. Kedilere verdiğin salamın birazından keşke sen de yeseydin," deyip gülümsedi.

Omuz silkip sandalyeye oturdum. Karan da sandalyeyi yanıma doğru çekip oturdu. Ona ikram etmeden, elmalarımı yiyordum. Ben, atıştıran yağmura bakarken onun da bana baktığını hissediyordum. Sanki normal bir çifttik ve beraber sıradan bir gün geçiriyorduk. Birazdan beraber evi toplayacak, kahve yapıp geleceğimizden söz edecek gibiydik.

Lakin öyle değildi.

Ankara'nın yağmuru, şiddetini yeryüzüne değil, göğsüme çarpıyor gibiydi. Yaşamaktan korktuğum geleceğim, içtiğim ilacın bile düşünmeme engel olamadığı geçmişim ve sevdiğim adama sarılamayışım canımı yakıyordu. Yanımdaydı. Aramızda birkaç santim vardı ama bana binlerce kilometre uzakta gibiydi.

Sessizlik aramızda dolanırken çakan şimşek, mutfağı aydınlattı.

Fısıltı gibi çıkan sesle, "Pencereyi kapatmamı ister misin? Üşüyor gibisin," dedi.

"Bana çocuğunmuşum gibi davranma," diye homurdandım. Alt dudağımı dişledim. "Ne zamana kadar burada duracaksın?" Gözlerine baktım. Değişken ruh hâlimi çözmeye çalışıyor gibi bakıyordu. Kaşları çatıldı. Hareket etmeden öyle duruyordu. Ayağa kalktım. "Yapmam gerekenler var," dedim, *git* der gibi.

Yavaşça ayağa kalktı. Kafasını hafifçe sola doğru yatırıp gözlerime baktı. Keskin bakışları, şimdilerde hüzünle boyanmış olan gözlerimde, ruhumun çığlıklarını görüyor gibiydi. Ona anlatamadığımı, gözlerimi her kapattığımda beni lime lime eden duyguyu görüyor gibi bakıyordu.

Kendi kendime söylediğim yalanı yakalamıştı. Öğretmenine yalan söyleyen küçük bir çocuk gibi, suçlu hisseden bir çocuk gibi bakışlarımı kaçırmak istedim ama imkânsızdı. Gözlerimizi

birbirine bağlayan görünmez bir ip, ona doğru daha çok çekilmeme neden oldu.

Karan, yalnızlıktan korktuğumu anlamıştı. Ona her *git* dediğimde aslında *kal* demek istediğimi, yalnız uyumaya bir gece daha dayanamadığımı, sessizliğin bana artık iyi gelmediğini anlamıştı.

Sıcak eli, soğuk elime dokundu. Ellerimizi bir daha bırakamayacak şekilde birleştirdi. "Beni affetmeye çalışma. Sana iyi gelmiyor," dedi. Sesinde dikenli teller vardı. "Gözlerindeki bu bakışı görmektense sensizliği yaşarım, Lâl. Ben, *Bûtimâr*[6] olmaya razıyım. Yeter ki sen kendi okyanusunda yaşa. Ben meftun olup susuzluğa razıyım."

Aramızda oluşan uçurumların ardından bana sesleniyordu. Ellerini bana doğru uzatmış ve bana *yara* olacak kelimeleri sızlayan kalbime doğru serpmişti.

"Karan..." dedim.

Elimi öpüp, "Şş..." diyerek lafımı kesti. "Dinlen sen, kafanı boşalt. Ne beni düşün ne de sana yaptıklarımı." Gülümsemeye çalıştı ama sanki yanaklarında bıçaklar vardı, canı yanıyordu, başaramadı. "Ben buralardayım. Görmek istersen bir nefes uzağındayım. İstemezsen de hiç olmamışım gibi davranırım." Dudakları bir kez daha elime dokundu. "Marketten birkaç bir şey alacağım. Arif'le gönderirim. Olur mu?" deyip gözlerini kıstı.

Başımı hafifçe salladım.

"Güzel," dedi. "Bir şey istersen arayabilirsin. Allah'a emanetsin," dedi ve beni yağmurlu bir şehirde yalnız kalmış bir kadın gibi bırakıp gitti.

Kapıyı kapattığında çakan şimşekle beraber boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Ağlamıyordum aslında, gözümden yaş da akmıyordu. İçime doğru akan gözyaşlarım, göğüs kafesime kıymık gibi batıyordu. Kaynar bir su, derimi yakıyordu sanki. Her seferinde ondan uzakta durmak, ona bir yabancıymış gibi davranmak, ruhumu isle kaplamışlar gibi hissettiriyordu. Bir daha hiç mutlu olamayacakmışım gibi.

---

[6] *Bûtimâr, Pers mitolojisinde adı geçen, denize sevdalı bir kuştur. Tatlı su değil, tuzlu su ama fakat içerken de deniz suyunun tükeneceğinden korkar.*

Ben, Bûtimâr olmaya razıyım.

Söylediği şey, kulaklarımda çınlıyordu. Hızlı adımlarla salona geldim. Telefonu elime alıp "*Bûtimâr* nedir" diye araştırırken, sanki bunu öğrendiğimde her şey çözülecekmiş gibi hissediyordum.

Bir sitedeki yazıyı okumaya başladım.

"*Bûtimâr; denize* âşık bir kuştur. Her gün kenarına konduğu suya, uzun uzun bakar ve 'Bu deniz bir gün kurursa, ben ne içerim?' diye endişe eder. Bu ölçüsüz aşk, Bûtimâr'ın sonu olur. Kenarından ayrılmadığı ve içmeye kıyamadığı denizin yanı başında, susuzluktan ölür."

Elimde telefonla öylece kalakaldım.

Karan, Bûtimâr ise ben de onun denizi, okyanusuydum. Bana beslediği aşk, ben iyi olayım diye benden uzak durmasına neden olacak ve bir gün Karan...

Devamını düşünmek istemedim. Onun Bûtimâr olmasını kabul edemedim. Ben hiçbir şeyden haberi olmayan bir âşık değildim. Onu susuzlukla baş başa bırakamazdım. Yapamazdım.

Vazgeçişlerin ağır yükünü omuzlarımda hissediyordum.

Adımlarımı dış kapıya yönlendirdim. Kapının önündeki ayakkabılarımı giyip, beni karşılayan şiddetli yağmuru umursamadan dışarı çıktım. Bahçe kapısında karşılaştığım Reşat abi, bir şeyler söylerken onu dinlemeden kendimi sokağa attım.

Karan'a, *"Sen Bûtimâr değilsin,"* demem gerekiyordu. Acele etmeliydim.

Kafamı sokağın sonuna doğru çevirdim. Duyduğum ses, beni yerimden sıçrattı. İçimi dağlayan sesin geldiği yöne baktım. Yağmurun, ruhumda intihar eden geç kalmışlıkların üzerine bardaktan boşanırcasına yağışını seyrettim. Kalbimin en orta yerindeki yangını söndürmesi için oraya doğru koştuğum sırada, yağmur damlaları gözyaşı misali yanaklarımdan süzülmeye başladı.

8

Dile Dolanan Gerçekler

Geceyle günün birbirini kovalaması gibi endişemi hırçınca kovalayan bir sevgim vardı. İnsana, yapmamaya yemin ettiği her şeyi yaptıran, bileklerine bir kelepçe geçirip onu kendine tutsak eden bir sevgi...

Bana umut etmeyi öğreten babam, iyileşeceğime dair bütün düşüncelerimi yeşertmişti. Şimdi sevdiğim adamın kollarına sıkıca tutunurken o hissin bedenimde yankılanmasını dinliyordum.

Karan, ona doğru koştuğumu görünce arabasından inmiş ve bana doğru hızlı adımlarla yaklaşmıştı. Ben, kollarımı onun bedenine dolayınca o da büyük bir özlemle bana sarılmış ve neden bu kadar telaşlı olduğumu sormuştu. Cevap verememiştim. Sokağın sonunda patlayan kamyon tekerinin, içimdeki kaybetme korkusunu büyüttüğünü, ona bir şey oldu diye korktuğumu söyleyememiş, sadece ona sarılmakla yetinmiştim.

Yağmurun altında ıslanan iki yüreğin kalp atışlarını dinlerken ona tüm benliğimle sarıldım.

Kafamı göğsüne bastırdı. Yağmur, ruhumuzu yıkamak istiyormuş gibi yağıyordu. "Hasta olacaksın," dedi kısık bir sesle. "Ne oldu? Neden koşuyordun?" Cevap vermedim. Yüzüme

bakmak için hamle yaptı ama ona daha sıkı sarıldım. "Lâl, beni korkutuyorsun. Bir şey mi oldu?"

"Biraz daha," diye mırıldandım kalpten gelen bir ısrarla.

Ne istediğimi anladı ve hareket etmeden durdu. Sırılsıklam olmuştuk. Beni yağmurdan korumak istercesine sımsıkı sarmıştı. Fakat nafileydi. Yağmur, sert darbelerini bedenime indiriyordu.

Kollarında aşkı tattığım adamla beni çıkmaz sokaklarda bırakan adamın aynı kişi olduğunu bilerek ona kendimi bıraktım. Kalplerimiz birbirine çok yakındı. Kaburgalarımın arasında atan, benim kalbim değil de onun kalbiydi sanki. Elimi yavaşça göğsüne koyup kalbini avucumda hissettiğimde, korkum beni terk etmeye başladı.

Bu kalp bana mı aitti?

Hızla koştuğu belli olan ayak seslerini duyduktan Yiğit'in sesini işittim. "Abi, iyi misiniz?" diye sordu. "Şemsiye getireyim mi?" Yağmurdan dolayı zar zor anladığım sesi, yaptığımıza anlam veremiyor gibiydi.

"Yok," dedi, Karan. "Sen içeri geç, ıslanma."

"Tamam, abi."

Saçlarımın üstüne bir öpücük kondurduktan sonra belimdeki ellerinin hareket ettiğini hissettim. "İstersen burada saatlerce durabilirim ama baştan aşağı ıslandın. Hasta olacaksın." Kafasını geriye doğru çekip yüzüme baktı. "İçeride sarılsak olur mu?" diye, yumuşak bir sesle sordu. Gülümsedim.

Kollarımı belinden uzaklaştırmadan önce burnumu parfüm kokan göğsüne değdirdim ve derin bir nefes aldım. Elleri, belimden henüz ayrılmamıştı. Göz göze geldik. "Sen Bûtimâr değilsin," dedim. Bunu söylememi beklemiyor olacak ki kaşları havalandı. Yağmur yüzünden sesimi yükselttim. "Senden haberi olmayan bir okyanus yok karşında!"

Yüzünden süzülen damlalara baktım. Onu ağlıyormuş gibi gösteren damlalar, yutkunmama neden oldu.

Dudakları bir parça aralandı. "Lâl," dedi. Bana böyle seslendiğini her an olduğu gibi kalbim hızlandı. "Bu yüzden mi?" Gülümsediğinde, belimdeki elleri de kasıldı. "Ben razıyım. Sen, beni değil, kendini düşün," deyip dudaklarını alnıma bastırdı.

Kollarını tutup gömleğini sıkıca kavradım. "Kendimi düşündüğüm için sana bunları söylüyorum!" Dudaklarını alnımdan ayırmadan birkaç tane öpücük kondurdu. "Tamam, hâlâ yaptıklarını unutmadım ama sen o kuş değilsin!" Tırnaklarımı etine geçirdim. " 'Değilim' de!"

Gözlerime baktı. Yüzünde güzel bir gülümseme vardı. Kollarını acıtacak şekilde sıkmam, gülümsemesini genişletti. Yanağıma yapışan saç tellerini kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Evden çıkarken adımlarım geri geri gidiyordu. Deneyeceğini söylemiştin ama 'imkânsız' diyen yanımı susturamıyordum," dedi. Sesindeki neşe kalbime işledi. "Şimdi karşıma geçmiş, bana sonumun Bûtimâr gibi olmayacağını söylüyorsun." Ona dünyaları vermişim gibi gülümsedi. "Beni mahvediyorsun, Lâl." Biraz daha yaklaştım. "Senden gelen her şeye razıyım, gül güzeli. Ama teşekkür ederim. Beni çaresizliğimle baş başa bırakmayacak kadar güzel bir kalbin olduğu için, çok teşekkür ederim."

Yanaklarımdan süzülen damlalar, yağmurun eseri değildi bu sefer. Onu bu şekilde gülümserken görmek, buna neden olmuştu.

Birkaç saniye, gözlerini izledim. Ne anlamıştı, ben söylemek istediğimi anlatabilmiş miydim; bilmiyordum. Tek bildiğim, Karan'ı gülerken gördüğüm her an göğsüme ekilen tohumların çiçek açtığıydı. Bunun için bazı şeyleri feda etmem gerektiğini de biliyordum.

Pazılarını yavaşça sıkıp ellerimi kollarından çektim. "Gitmem lazım," diye geveledim. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Kafasını aşağı yukarı salladı. Fakat hâlâ aynı şekilde bakıyordu. "Sen de git. Sırılsıklam oldun."

Dudağının sağ tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Sebebi belli," dedi. *"Aşkından"* mı demek istedi?

Gülümseyerek kollarımı kavuşturdum. Üşüdüğümü hatırlar gibi suratını ekşitti. Arabadan aldığı kaşe montunu omuzlarıma koyarken ciddi bir ifadesi vardı. Montu bedenime sardı. "Sen?" diye sorduğumda, *boş ver* der gibi elini salladı.

"Hadi," deyip beni kolunun altına çektiğinde, sesimi çıkarmadım. Beraber, evin önüne doğru aceleyle yürüdük. Kapının önünde bekleyen adamlar, hâlimize şaşkın bir şekilde bakıyordu. *Enayi olduğunuzu düşünüyorlar.* Kapının önünde durduğumuzda artık yağmur bize değmiyordu. Anahtarımı almadığımı fark ettim, Karan'a baktım. "Ne oldu?" diye sordu.

Dudaklarımı büzdüm. "Anahtar almadan çıkmıştım."

"Hay Allah!" deyip Reşat abiye doğru baktı. "Onda yedek anahtar var mıydı?" Kafamı *hayır* anlamında salladım. Hâlâ kolunun altında olduğum için yüzlerimiz birbirine çok yakındı. O sadece gözlerime bakarken ben onun yüzünün her bir zerresini izliyordum. Öylesine çok özlemiştim. "Buz gibi oldun," diye söylenerek birine el etti. Yanımıza gelen Yiğit'e kapıyı göstererek, "Kır!" dediğinde, ağzım açık ona baktım.

"Abartma istersen!" diyerek ondan uzaklaşmaya çalıştım ama beni daha da kendine çekti.

Yiğit'e eliyle kapıyı işaret ederken, "Dur lütfen," diye beni ikaz etti. Yiğit kapıya sertçe yüklendiğinde kapıdan kırılmaya benzeyen bir ses çıktı.

"Abi, ne oluyor?" diyen Arif'in sesini duydum ama Karan'ın beni kendine hapsetmesinden dolayı onu göremiyordum. Hoşuma gitmiyor desem çarpılırdım. Kokusunu doya doya içime çekiyordum. "Anahtarı mı unuttunuz?"

Yiğit, "Yok, abi. Keyfimizden kapı kırıyoruz!" diye cevap verince, bulunduğumuz duruma aldırmadan kıkırdadım.

Karan, fırsattan istifade bana daha çok sarıldı.

Arif, "Şakacı şey seni!" diyerek Yiğit'i itekledi. Böylelikle görüş açıma girmiş oldu. Montumu çıkarttı, Yiğit'in eline tutuşturdu. Balıkçı yaka kazağının kollarını katladı. Bize bakıp,

"Seyretdin şovu," dedikten sonra kapıya sert bir omuz geçirdi. Kapının kilidi yete düştü ve kapı açıldı. İnsan irisi, her geçen gün beni şaşırtmaya devam ediyor. Zafer sırıtmasıyla bize bakıyordu. "İşini bilen yapsın yal" diyerek gerim gerim gerildi.

Karan, "Şov yapma, lan," diyerek benimle beraber içeri girdi. "Hemen halledin kapıyı," dedikten sonra benden yavaşça ayrıldı. Gözlerimin içine baktı. "Üstünü değiştirmezsen hasta olacaksın." Ben tir tir titriyordum ama o, soğuğa meydan okur gibi bana bakıyordu. Alnına düşen saçları ise onu çok tatlı gösteriyordu. Yanakları soğuktan kızarmıştı. Onu ısırma isteğiyle dolunca gülümsedim. Benim gibi gülümserken, "Lâl?" dedi.

"Hı?"

Omuzlarını sıvazladı. "Güzelim, kafanı mı çarptın? Neden böyle bakıyorsun?"

"Sensin be *güzelim*!" diye çemkirdim. Temasından kurtulup ona ters ters baktım.

"Tamam, güzelim benim," dediğinde suratımı buruşturdum ve merdivenlerden çıkmaya başladım. "Çilingirden haberi olmayan menopozlu!" diye söylenirken, arkamdan güldüğünü duyuyordum.

Odama gelip sıcak duşun altına girdim. Yüzümdeki salak sırıtışı bastıramadan kısa bir duş alıp günün geri kalanında, bugün yaşanılanları düşündüm.

Yüksek sesli müzik çalan mekâna giriş yaptığımız sırada Arif, telefonla konuşmak için bizden bir iki adım uzaklaştı. Kafamı dağıtmak için arkadaşlarımla birkaç kadeh içmeye gelmiştim. Sena'yı davet ettiğimde yanında Arif de olduğu için onu da davet etmek durumunda kalmıştım. Bu durumdan rahatsız değildim. Lakin arkadaşlarıma Karan'dan bahsederken Arif'in yanımızda olmasını istemezdim.

Sena karşıma, Zehra yanıma oturdu. Zehra'nın sevgilisi Çetin, yol boyunca kızın burnundan getirdiği için o da gelmişti. O da Emre ile karşılıklı oturunca tek eksik kişi olan Gökhan'ın gelmesini beklemeden siparişleri verdik.

Karan'la en son dün görüşmüştüm. Ben duştan çıkana kadar kapı işini halletmiş ve *"Sonra görüşürüz,"* diyerek gitmişti. Ondan sonra bir daha konuşmamıştık. Bugün ise sahne almam gerekiyordu fakat içimden bunu yapmak gelmediği için ertelemiştim. Bu aralar şarkı söylemek değil, dinlemek istiyordum.

"Ee, ne var ne yok?" diyen Çetin, direkt olarak bana bakıyordu. Özkan'la yaşadığımız olaya onu dâhil etmek istemiyordum. Zehra, sevgilisinin o taraklarda bezi olmadığını söylüyordu. Ona inanmayı seçmiştim. "Neler yapıyorsun, Eflâl? Kalıcı olarak mı geldin Ankara'ya?"

Zehra uyarıcı bir tonda, "Çetin," dedi. "Bugün kafa dağıtmak istiyoruz. Lütfen bu konuları açma."

Buna cevap vermedim. Çetin, Zehra'ya *kusura bakma* gibi şeyler söylerken içkilerimiz ve birkaç atıştırmalık geldi. Sabahtan beri bir şey yemediğim için çerez tabağını önüme çekip yemeye başladım. Canlı müzik sesinin yankılandığı mekânda dolanan gözlerim, iki tanıdık simayı görünce durdu.

Alptekin'le Batuhan karşılıklı oturmuş, kahkahalarla gülerek sohbet ediyorlardı.

Onları burada görmeyi beklemediğim için şaşırdım. Ankara küçük bir şehir değildi. Beni takip etmediklerine de emindim. Çünkü bizden önce geldikleri, önlerindeki boş bardaklardan belli oluyordu. Tesadüfler peşimi bırakmıyordu.

Sena, "Onların burada ne işi var?" dediğinde, bakışlarımı ona çevirdim. Yüksek sesli müziğe rağmen, kahkahaları duyulan ikiliye doğru bakıyordu. "Bu kadar tesadüf olamaz ama ya!" Masadaki herkesin dikkati oraya yöneldi. "Arif'in söylemediğine eminim. Yola çıkana kadar, buraya geleceğimizi bilmiyordu," diye açıklama yaptı.

Gülümseyi, anlayışlı bir sesle, "Biliyorum, Sena," dedim. "Denk gelişler benim kaderimde var. Alıştım artık." Meyve kokteylimden bir yudum aldım. "Bugün neler yaptınız? Restorana uğrayacaktım ama kısmet olmadı," deyip konuyu değiştirdim.

Onun yerine "evde tavanı izlemek daha cazip geldi" desene şuna.

Emre, içkisinden büyük bir yudum aldı. Beğeni dolu bir yüz ifadesi takındıktan sonra, "Aynı şeyler," dedi. "İbrahim'in rahatsızlanması bizi biraz zorladı. Bir de senin, geleceğim deyip gelmemen var tabii..." diye imada bulundu. *Kusura bakma* der gibi gülümsedim. "Ama hallettik. Sıkıntı yok, patron."

Zehra, "Sataşma kıza!" diyerek Emre'ye ters ters baktı.

Sevgilisine sırnaşıp ortamdan soyutlandığını görünce, Sena'ya doğru eğilip yüksek bir sesle, "Arif, sana Karan'dan bahsetti mi?" diye sordum.

Sena, kafasını sağa sola salladı. "Bahsetmedi ama sen neden sormuyorsun? Sadece, 'abimin yüzünde dünden beri güller açıyor' deyip duruyor. Bu durum, onu bayağı mutlu etmişe benziyordu. Aranızda bir şey mi geçti?"

"Cık," dedim. *Emin misin* der gibi bakınca devam ettim: "Sadece onu affetmeye çalışacağımı söyledim. Ama Ankara'ya geldiğimden beri kendini bana bir şekilde gösteren adam, konuşmamızdan beri ses çıkarmıyor. Affetmem için bir şeyler yapması gerekmez mi?"

Lâl, adama uzak durması gerektiğini sen söyledin!

Hayır. Aynı şeylerden bahsedip durmaması gerektiğini söyledim!

Emre, Sena ile ikimizin arasına doğru girip konuştu. "Bence uzak durmasının nedeni, sana biraz alan tanımak. Erkekler ilişki konusunda salak oluyor. Kendimden biliyorum," dedi ve göz kırpıp arkasına yaslandı.

Belki haklı, belki değildi. Tek bildiğim, Karan'ı görmek istediğimdi.

Ben de arkama yaslandım. Kokteylimden büyük bir yudum aldım. Çalan şarkıya ayağımla ritim tutarken Alptekin'le Batuhan'ı izliyordum. Aralarında yaklaşık 7-8 yaş olmalıydı. Batuhan, Karanlarla yaşıt olmasına rağmen onlara göre çocuksuydu. Bu sebeple Alptekin'le daha iyi anlaştığını düşünüyordum.

Alptekin'i pek tanımıyordum ama tam bir baş belasına benziyordu. Hayatımı altüst etse de tatlı bir bela gibi göründüğünü itiraf etmezsem hakkını yemiş olurdum. Kahkaha atarken Batuhan'ın omzunu yumrukluyor ve hâlâ konuşmaya devam ediyordu. İkisi de bulundukları ortamdan soyutlanmış gibi delicesine gülerken kendilerine değen bakışlardan habersizdi. Tek yaptıkları, anın tadını çıkarmaktı.

Ben de böyle yapmak istiyordum.

"Selamünaleyküm," diyen Arif, Sena'nın yanına oturdu. Hepimiz selamını aldık. "Bana bir şey söylediniz mi?" diye sordu. Sena, onun ne içtiğini bilir gibi içkisini Arif'e uzattı. Arif onu şakağından öptükten sonra, "Teşekkür ederim, iki gözüm," dedi.

Buraya çiftlerle gelmek mantıklı değildi, Lâl. Zehra ile Çetin, Arif ile Sena aşk acımızı deşiyor. Emre ile ayrı masaya mı otursak, ne yapsak?

Emre, iç sesimi duymuş gibi Ariflere bakarak öğürme sesi çıkardığında, kendime engel olamayıp kahkaha attım. "Bu ne ya, vıcık vıcık. İbo'm olsaydı, onunla beraber sizden nefret ederdik. Kusacağım minnoşluğunuzdan!" deyip suratını buruşturdu.

Sena, Arif'e daha da sokuldu. "Kıskanma, be!" diye çemkirdi.

Emre'ye elimi uzattım. Ellerimizi birbirine çarptıktan sonra, "Ben senin yanındayım!" diyerek onu gaza getirdim. "Ben buraya, bunları mı izlemeye geldim ya? Kafamı dağıtayım derken bunların ilişkilerini görerek depresyona giriyorum!"

"Hay aklını öpeyim ya!" dedi, Emre.

Arif yavaşça Sena'dan uzaklaştı. "Pardon, yenge," dedi mahcup bir sesle.

Aslında amacım dalga geçmekti ama herkes ciddiye alınca bozuntuya vermedim ve onlara gıcık oluyormuş gibi bakarak içkimi içmeye devam ettim. Yeniden tazelenen içkimle beraber müzik hareketlenmeye başladı. Çok çabuk sarhoş olan bir bünyeye sahip olduğum için alkol oranı düşük olan kokteylleri tercih ediyordum.

Gökhan geldiğinde, bir daha kafasında şişe kırma diye içmeni engelleyecek.

Bu anı hatırlayınca kendi kendime kıkırdadım. Yine kafa dağıtmaya geldiğimiz bir gündü. Abim ailemin mezarına gideceğimi öğrenmiş ve beni durdurmuştu. Onun azarlamalarını dinlemiş ve soluğu restoranda almıştım. Çetin hariç, masadaki bu grupla beraber rakı masası kurmuş, delicesine içmiştim. Gözümü açtığımda restorandaki odamda yatıyordum. Gökhan'ı kafasında bandajla görünce çok üzülmüştüm ama şimdilerde düşününce komik geliyordu.

İçtiğim zaman şiddet gösterilerinde bulunduğum için kendimi dizginlemem gerekiyordu. Bunun bilincinde olan Emre, "Yalnızi üçüncü bardağa geçeceksin neredeyse, dikkat et!" diye seslenince kafamı sallamakla yetindim.

Elimdeki salatalığı kemirerek, diğer masadaki ikiliye bakmaya devam ettim.

Batuhan masadan kalkıp telefonla konuşmaya gidince, Alptekin arkasına yaslanarak sahneye bakmaya başladı. Neşe saçan yüzü, yalnız kalınca kederlenmişti. Biraz önce gülüşüyle ortamı inleten adam gitmiş, onun yerine acı denizinde boğulan bir adam gelmişti. Onu profilden görüyordum. Gözü, boşluğa dalmıştı. Ne düşündüğünü çok merak ediyordum. Dakikalarca aynı yere bakarak içkisini içti. Biraz sonra Batuhan'ın geldiğini bile fark etmedi.

Batuhan, tam masaya oturacakken benimle göz göze gelince şaşkınca gülümsedi. Alptekin'in koluna dokunup beni gösterdi. Alptekin'in bakışları, bana döndü. İlk başta şaşıran Alptekin, sonrasında *burada olmamalıyım* der gibi bakmaya başladı.

Yerimde rahatsızca kıvrandım.

Batuhan'ın vücut hareketlerinden Alptekin'i yanıma gelmeye ikna etmeye çalıştığını anladım. Alptekin olumsuz ifadelere büründükten sonra Batuhan'ın ısrarına dayanamayıp ayağa kalktı. Bizim masada Arif ve Sena hariç, diğerleri olanlardan habersizdi. İkili, bize doğru yürürken Alptekin her an kaçıp gidecek gibi bakıyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum ve ayağa kalktım.

Batuhan bana sarılınca ona karşılık verdim. "Seni burada görmeyi beklemiyordum, Eflâl," diye yüksek sesle konuştu. "Sana uğrayacaktım ama daha bugün geldim Ankara'ya. Nasılsın?"

Gülümsedim. "Hoş geldin, Batuhan. İyiyim, teşekkür ederim," dedim. Masadakilere doğru döndüğümde onlar da ayağa kalktı. "Batuhan Dikmen, bunlar da arkadaşlarım. Sena, Emre, Zehra ve erkek arkadaşı Çetin." Hepsiyle tokalaştı. "Ankara'da ne kadar kalacaksın?"

Batuhan, Alptekin'i kolunun altına çekti. "Bu çocuğu yanımda gelmeye ikna edene kadar," dedi. Alptekin'in yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Ben hariç her yere bakıyordu. Onu masadakilerle tanıştırmadığımı fark edince saygısızlık ettiğimi düşündüm. Ne olursa olsun, masama gelmişti.

"Alptekin," dediğimde bakışları beni buldu. "Karan'ın kardeşi."

Neler yaşadığımı az çok bilen Gökhan'ın sesini arkamda duydum. "Sen, *osun!*" dedi sinirle. Ona doğru döndüğümde, Alptekin'e baktığını gördüm. "Bir de utanmadan kızın yanına mı geliyorsun?" Alptekin, ne diyeceğini bilemez gibi baktı. Herkes gerilmişti.

Arif, "Gökhan, sen karışma!" dediğinde, onu destekledim.

"Gökhan, ne yeri ne zamanı!" deyip onu kolundan tutarak diğer tarafa doğru çektim. Bana değil, Alptekin'e bakıyordu, büyük bir öfkeyle. "Bu gecenin kötü geçmesini istemiyorum. Lütfen, işleri karıştırma."

Batuhan'la Alptekin, kendi masalarına geçerken diğerleri de yerlerine oturmuştu. Alptekin'i affetmemiştim ama ona olan sinirim azalmaya başlamıştı. Belki onu her gördüğümde yüzündeki o mahzun ifadeye üzüldüğüm için böyle hissediyordum. Alptekin masum muydu, hâlâ bilmiyordum fakat bilerek yapmadığını görebiliyordum.

Gökhan, "Ne demek *işleri karıştırma*?" diye, sesini yükseltti. "Özlem bana her şeyi anlattı!" Özlem birkaç gündür şehir dışındaydı. Telefonda konuştuğumuzda, Gökhan'ın sorguladığını ve ona anlatmak istediğini söylemişti. Tamam, demiştim. Anlaşılan Gökhan'a her şeyi anlatmıştı. "Bu adamların sana neler yaptığını ne çabuk unuttun? Yasin'i saymıyorum bile!" Nefretle Alptekin'e doğru baktı. "Bir de utanmadan masaya gelip selam veriyor!"

Alptekinlere doğru ilerleyecekti ama onu göğsünden ittim. "Saçmalama, Gökhan! Bu, benim meselem, karışmanı istemiyorum." Arif, yanımıza geldi. "Lütfen, bunu başka bir zaman konuşalım!"

Arif, "Bir sorun mu var?" diye sorunca Gökhan, bana kırgın gözlerle baktı ve "Anlaşılan burada tek sorun benim arkadaşımı savunmam!" dedi ve geçip oturdu.

Yüzümü sertçe sıvazladım. Beni anlamak çok mu zordu?

Arif, elini omzuma koydu. "İyi misin?" diye, müzikten zar zor duyduğum şefkatli bir sesle sordu.

Derin bir nefes verip gülümsemeye çalıştım. "Olacağım," dedim ve yerime oturdum. Kendime sert bir içki söylerken, buraya gelmenin doğru bir karar olmadığını düşünüyordum. Zaten hareketli olan müzik, bulunduğum ruh hâline çok aykırıydı. Yanımda olmasını istediğim insanın nerede ne yaptığını bile bilmiyordum.

Garsonun getirdiği tekilalardan birini hızla kafama diktiğimde, masada, "Yavaş!" sesleri yükseldi. Onları umursamadan bir tanesini daha yuvarladığımda Emre, bileğimden nazikçe tuttu. "Hızlı gitmiyor musun?"

Sorusuna hitaben Gökhan'a baktım. "Bugün, kafasını kırmak istediğim insanların sayısı giderek artıyor. O yüzden yavaş bile gidiyorum!" diye çemkirdim.

Zehra da benim gibi içtikten sonra, "Bu gece, her şey serbest!" diye bağırdı. Sanırım o, çoktan sarhoş olmuştu. Çetin onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

Arif bana bakıp, "İçkiden hemen etkilendiğini hatırlıyorum. Ağırdan alsan," dedi. Beni ikna etmek ister gibi gülümsedi. "Hem gece daha uzun. Şimdiden sarhoş olursan işimiz zor."

Biz sarhoş olunca insan irisinin neden iyi zor olsun ki?

Kafamı onu onaylar gibi salladım ama boğazımdan akan içkinin acı tadı, onu dinlemediğimi gösteriyordu. Biraz olsun kafamı dağıtmak, hiçbir şey düşünmemek istiyordum. Yarın sabah, baş ağrısı ve mide bulantısıyla uyanacağımı biliyordum. Bazı şeylere katlanmam gerekecekti.

Masadaki gözlerin onaylamayan bakışları, arsız bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. Biraz olsun kafam dağılmıştı.

Çetin ile Zehra'nın kendi hâllerine dönmesi ile diğer çiftimiz de birbirleriyle ilgilenmeye başladı. Onlar ayrı bir masaya geçebilirler miydi? Birbirlerine aşkla bakıklarını görmek istemiyordum!

Bardağı avucumun içinde sıktım. Alptekin'e baktığımda, Batuhan'a hararetle bir şeyler anlattığını gördüm. Elimde olmadan onu izlerken, abisine benzeyen siması karnıma tekme yemişim gibi hissettiriyordu. Sanki Karan'ın gençliğine bakıyordum. Konuşma tarzı abisine benzemese de sinirlendiğinde çatılan kaşları ve gözlerine yerleşen ifade tam olarak abisiydi.

İçim gidiyordu.

Garson önümden boşları alırken, bir tane daha istedim. Bir kez daha uyaran diğerlerine kulağımı kapadım ve kafamın içindeki sesleri susturmaya çalıştım. Ben de Alptekin'in kafasını kapıya vursam ödeşir miydik? Ya da onları bir şekilde kandırsam? Belki hepsine kafa göz girişsem tüm dertlerim çözülürdü.

Kıyamayız, Lâl.

Onlar bize kıydılar.

Bir tane de buna içelim.

Dakikalar geçmişti ve ben hâlâ aynı şekilde durarak Alptekin'i izliyordum. Ne onun benden kaçırdığı bakışlarını umursuyordum ne de sohbete dâhil olmamı isteyen arkadaşlarımı. Sapık gibi Alptekin'i izleyerek içkimi içiyordum. Eski sevgilimi özlemiş olmam ve bunu dindirmek için de ona benzeyen kardeşini izlemem ne kadar büyük bir acizlikti, bilmemekle beraber, yavaş yavaş sarhoş olmaya başladığımı hissediyordum.

Biraz önce alakasız bir anda Emre'nin ayağına tekme attığın zaman, herkes sarhoş olduğumuzu kabullendi, Lâl. Bence sen de kabullen.

Bir anda ayağa kalktığımda dengemi sağlamak için birinin saçlarını tuttum. O kişi, beni belimden tutarak destekledi. Ona gülümseyerek lavaboya doğru adımlamaya başladım. Arkamdan seslenen Sena'yı duyuyordum ama duramazdım. Durursam mesane problemim bana kötü şeyler yaşatacaktı. O yüzden acele edip lavabolardan birine girdim.

"Abla, iyi misin? Kusacak mısın?" diye soran Sena'ya cevap vermedim. Eteğimin düğmesini açmaya çalışıyordum. Düğme yerine fermuar olduğunu görünce kendi kendime kıkırdadım. Sonra hemen kendime geldim, acele etmem gerekiyordu. "Abla? Kapıyı açar mısın?"

"İ-Yİ-YİM!" diye bağırdım.

İşimi halledip çıktığımda Sena ile göz göze geldim. "Sarhoş mu oldun?" diye sordu. Beni baştan aşağı yavaşça süzdü. "Gözlerin kızarmaya başlamış. Artık içmesen mi?"

Ellerimi yıkadıktan sonra onun yanaklarını avuçlarım arasına aldım. İki yanağını da ısırdığımda küçük bir çığlık attı. "Ben, senden büyüğüm!" dedim ve sarsak adımlarla lavabodan çıktım. Birbirine dolaşan adımlarım, ilerde Arif'i gördüğümde hızlandı fakat önümdeki adamın sırtına suratımı çarpınca durmak zorunda kaldım.

"Ne oluyor, lan?" diyen adam, beni bileğimden sertçe yakalayıp sırtımı duvara çarptığında acı içinde bağırdım. Yüzüme öfkeyle bağırdı. "Deli misin, kadın? Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Altı üstü çarpmıştım yahu, neden böyle bağırıyordu? Komik göründüğü için gülümsememi bastıramıyordum.

Ben cevap veremeden, adam benden uzaklaşmak zorunda kaldı. Bu sefer sırtı duvara yaslanan o olurken, Arif adama bir şeyler söyledi. Onları duyamıyordum çünkü deli gibi kahkaha atıyordum. Adamın göbeği o kadar büyüktü ki Arif, duvara yapıştırdığı bu adama adama yaklaşamamıştı. Yüzünü adama doğru yaklaştıran Arif, ne kadar bağırıyor olsa da sanki biraz sonra adamı öpecek gibiydi.

Elimi karnıma koyarak kahkahalar atarken, Sena beni oradan uzaklaştırdı. "Eve gidiyoruz!" dediğinde, adımlarım durdu ve ona sinirle baktım.

"Sana, senden büyük olduğumu söylemedim mi?" diye bağırdım ama dolaşan dilim yüzünden beni ne kadar anladı, emin değildim. Onun tutuşundan kurtuldum ve masaya doğru ilerlemeye başladım. Birilerine çarparak sandalyeme oturduktan sonra bardağımı kafama diktim.

Saniyeler sonra, "Yenge, sen ne yapıyorsun?" diye sinirle konuşan Arif'e kaşlarımı çatarak baktım. Yüksek sesli müziği bile bastıran sesi, kulağımı acıtmıştı. "Neden Sena'yı beklemeden çıkıyorsun? Ya düşüp kafanı gözünü yarsan? Zaten babam yaşında adam elimde kalacaktı!" Yüzünü sıvazladı, Sena'ya baktı. "Senin yanaklarına ne oldu?"

Sena üzgün bir sesle, "Ablam ısırdı!" diye beni şikâyet edince, ona üzüm fırlattım.

"Sen de bu kadar güzel yanaklı olmasaydın!" deyip göz kırpmaya çalıştım. Başarılı olduğumdan emin değildim.

Gökhan, "Demeyeyim demeyeyim, diyorum ama kimden çıktı bu içme fikri?" deyince, elimi kaldırdım. Güler gibi oldu. "Bir de matah bir şey yapmışsın gibi elini kaldırıyorsun. Kızım, sen içtikten sonra sapıtıyorsun. Bilmiyor musun bunu?"

Omuz silkip Alptekinlere doğru kafamı uzatıp baktım ama onları göremedim. Kaşlarım çatıldı. Gitmiş olabilirler miydi? Onlar buradaysa belki Karan da gelir diye düşünmüştüm. Demek ki gelmeyecekti. Moralim bozuldu.

Arif'e bakarak, "O kör nereye gitti?" diye sordum. Söyle diğimi anlamayarak baktı. "Kör! Nerede?" Telefonunu masaya bıraktı, kulağını bana doğru yaklaştırdı. "Sağır mısın ya?" diye bağırdım. "Alptekinsiz nerede?"

Alptekinsiz mi?

İlk başta anlamadı ama hemen ifadesi değişti. "Bilmiyorum. Gitmişlerdir belki," dediğinde suratını tutup ittim. Bu yaptığıma şaşıran yüz ifadesini umursamadan ayağa kalktım. "Yenge, nereye, Allah aşkına?"

Dönen başıma aldıramadan bir adım attım. "Ben, senin yengen değilim!" diye bağırdım. Yanımızda dans eden birkaç kişi bana baktı. "Bana 'yenge' demekten vazgeç! Yoksa başına çok kötü şeyler gelecek!" Ellerini teslim olurmuş gibi kaldırdıktan sonra peşimden gelmeye başladı. Yanımda yürürken hem düşmememi sağlamaya çalışıyor hem de bana yolu açıyordu.

Barın önüne geldim. Tezgâhta duran içkiyi, kimin olduğunu umursamadan kafama diktim. Sarhoş olmuştum ama hâlâ bir şeyleri unutacak noktaya gelememiştim. Biraz daha içecek ve en azından birkaç saat hiçbir şey düşünmeyecektim.

Evet, öyle yapacaktım.

"O, benim içkimdi!" diyen adamı umursamadan barmene seslendim. "Sana diyorum, alo!" diye bağıran adama döndüğümde, biraz önceki adam olduğunu fark ettim. Yüzümü gördüğünde, "Yine mi sen, lan?" dedi sinirle.

Aslında tatlı bir adamdı ama sinirlenince komik görünüyordu. Bu yüzden suratına bakarak sırıttım. Daha çok sinirlendi.

Arif, "Abi, sarhoş olmuş işte, uzatma!" diyerek ikimizin arasına girdi. Cebinden birkaç yüzlük çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktı. "İçkilerin benden olsun. Sorun çıkarma."

Ben, hâlâ barmene seslenmeye çalışıyordum. O, Alptekinlerin nereye gittiğini biliyor olmalıydı.

Adam, "Birkaç yüzlükle mi satın alacaksın beni?" diye hiddetlendiğinde, onlara baktım. "Gecemi mahvettiniz be! Sevgilin içmeyi bilmiyorsa getirmeyeceksin, kardeşim!"

"Ben, kimsenin sevgilisi değilim!" diye bağırdım. Adamın önündeki paraları alıp eteğimin cebine koydum. "Bunlarla da ben içeceğim! Sen zıkkım içi!" dedikten sonra elimi *oh olsun* der gibi göğsüme bastırdım.

Adamın gözleri irileşirken, Arif *sen ciddi misin* der gibi bakıyordu bana. Omuz silkip diğer tarafa doğru ilerleyecekken, adam beni bileğimden yakalamaya çalıştı. Arif, buna engel olup adamın kolunu bükerken ben oradan uzaklaştım. Birkaç adım sonra peşimde biten Gökhan'a aldırmadan büyük mekânın için de Alptekin'i aramaya başladım. Daha abisini görememiştim. Nereye gitmişti?

"Başına iş açmadan duramayacaksın, değil mi?" diye söylenen Gökhan, beni kolumdan tutarak bara getirdi. Ona odaklanamıyordum. Ne ara üçüncü bir göz yaptırmıştı? Beğenmiştim. Ben de istiyordum. Elimi yüzüne doğru uzattım. Bileklerimi nazikçe tuttu. "Sarhoş mu oldun? Hey! Sana diyorum. Gözlerin kaymaya başlamış. Yandık ki ne yandık!" Beni tabureye oturttuktan sonra kahve söyledi.

Daha sarhoş olmamıştım ki... Olsaydım eğer Karan'ı bu kadar özler miydim?

Birinin, "Salak karı!" diye bağırdığını duyunca kafamı çevirdim. Biraz önceki adam, onu tutan adamların arasında çırpınırken bana doğru bakıyordu. "Senin yüzünden gecem mahvoldu. Bırakın, lan! İçmeyi bilmiyorsan ne diye..." Ben yanına doğru yaklaştığım için adamlar onu daha sıkı tutmaya başlayınca, daha çok debelenmeye başladı.

Arif, önüme geçti. "Allah'ını seversen bir şey deme yoksa elimden bir kaza çıkacak. Onun da kafası iyi değil. Bırak..." Onu itekleyip önüne geçtim, devam edemedi.

"Sen kime salak diyorsun be?" diye bağırdım. "Keyfimden mi yapım? O, beni dövmeseydi böyle olur muydum? Suçlu ben değilim!" Adam dediklerimi anlamaya çalışır gibi baktı. "Benim de onlar yüzünden geleceğim mahvoldu. Senin gibi bağırıyor muyum?"

"Bağırıyorsun ya!" dedi adam hayretler içerisinde. Onu tutanların elinden kurtulmaya çalıştı. "Lan, siz de bırakın beni be!"

Güvenliklerden biri, Arif'e, "Dışarı çıkarıyoruz," dedikten sonra, adamı uzaklaştırmaya çalıştı. Fakat dakikalardır aradığım Alptekin ve Batuhan da olaya katılınca işler daha da kızıştı.

"Ne oluyor burada?" diyen Alptekin, bir bana bir adama bakıyordu. "Kavga mı ediyorsunuz siz? Bir şey mi yaptı sana?"

Kimseye ulaşamayayım diye önümde barikat kuran Arif'ten, Alptekin'e ulaşmaya çalışıp tekme atmayı denedim. "Bana sen bir şey yaptın!" Başım dönünce Gökhan beni kolumdan tuttu. "Neredesin, ulan sen?" Herkesin şaşkın bakışlarını umursamadan devam ettim. "Kör Azrail!"

Alptekin şoke oldu.

"Arif, ne oluyor?" diye soran Batuhan'a cevap vermeden önce, güvenliklere adamı dışarı çıkarmalarını söyleyen Arif, "Ne olmuyor ki!" deyip devam etti: "Yengem sarhoş olunca adama çarptı, sonra olaylar büyüdü... Yenge, kolumu niye sıkıyorsun? Bıraksana!"

Alptekin'e ulaşmaya ve ona vurmaya çalışmama engel olan -daha doğrusu engel olmak için çabalayan Arif ve Gökhan'a katılan- Batuhan'ı ısırmaya çalışınca, "Eflâl, dursana! Bir yerine zarar vereceğiz!" dedi.

Gözleri ve ağzı şaşkınlıkla açılan Alptekin, öylece duruyordu. İşaret parmağıyla kendini işaret etti. "Beni dövmek mi istiyorsun?"

Arif'in boynuna tırnaklarımı geçirdikten sonra, benden uzaklaşmak zorunda kalan Arif'le Alptekin'e doğru daha da yaklaştım. Gökhan'ın belimdeki ellerine de tırnaklarımı batırırken, Batuhan'a sert bir tokat attım.

"Bırakın, döveceğim onu! Hayatımı mahvetti!" diye bağırdım.

Arif, "Hay!" diye bağırdıktan sonra ellerimi tek eliyle tuttu. "İçinden canavar mı çıktı ya senin?" Dizimi Arif'in bacak arasına geçirecektim ama o, beni durdurup arkasına aldı. "Dur, Allah aşkına dur! Abim nerede kaldı, ara sor!" diye birine seslendi.

Mekândaki herkes bize bakıyordu. Diğerleri de yanımıza gelmiş bana sakin olmam konusunda bir şeyler söylüyorlardı. Temkinli olan çalışma arkadaşlarım, yanıma bile yaklaşmıyordu. İçimde, durduramadığım bir his belirmişti. Alptekin'i pataklasam her şey çözülecek gibiydi. Birkaç metre uzağımda olmasına rağmen ona ulaşamıyordum. Beni engellemeye çalışan herkes zarar görmeyi göze almıştı.

"Bırakın, canım acıyor!" dedim. Kafamı sabit tutmaya çalışan Batuhan, bileklerimi tutan Arif, beni sandalyeye oturtmaya çalışan Gökhan'ın elleri benden anında uzaklaştı. Hiç beklemeden Alptekin'in üstüne atladığımda yalanımı anlamakta geç kalmışlardı. Alptekin'in boynuna bir tane geçirdikten sonra saçlarına yapıştım. Bana engel olmuyordu. Sadece acı dolu bir ses çıkardı ve onu dövmeme izin verdi. "Seni aptal bulanık!" Tekmemi Alptekin'in karnına doğru savuracakken, biri beni belimden tutup çekti. Kolları arasında çırpınmamı umursamadan bizi uzaklaştırdı. "Bırak beni!" diyerek ellerini tırnaklıyordum ama o, durmuyordu.

Burnuma dolan koku, hareketlerimin kesilmesine sebep oldu. O, beni kendine doğru çevirdiğinde, kokunun sahibinin şaşkın bakışlarını gördüm.

"Lâl, sen iyi misin? Neler oluyor?" diye soran Karan, belimden sıkıca kavrayıp, beni yüksek bar taburesine oturttu. Acı dolu bir ifadeyle kafasını tutan Alptekin'e doğru hamle yapınca, beni durdurdu. "Hey hey! Dur bakalım!"

Ona sert bir bakış attım. "Ben seninle konuşmuyorum!" demek istedim ama dilim dolandığı için söyleyemedim. "Gelme bir daha!"

Kaşları çatıldı. İki bacağımı bacaklarının arasına hapsedip hareketimi kısıtladı. Çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. "Alptekin bir şey mi söyledi de sinirlendin?" Ellerimi tuttu. "Lütfen çırpınma, Lâl. Bırakmayacağım seni!"

"Ben bir şey yapmadım! Bir anda saldırdı bana!" diyen Alptekin'e, nefes nefese baktım. "Bana, *kör Azrail*, dedi!"

Öfkeyle, "Seni döveceğim!" diye bağırdım.

Bir şey daha diyecekken Karan tek eliyle ellerimi tutup, diğer eliyle ağzımı kapattı. "Tamam ama şimdilik olayı anlamama izin ver. Sonra döversin!" dedi. Batuhanlara doğru baktı. "Ne olduğunu söyleyecek misiniz? Küçücük kadını tutamadınız mı lan?"

"Abi, hepimizin haşatını çıkardı," dedi Arif. Boynunu gösterdiğinde, karanlıktan ve bulanık gören gözlerimden dolayı boynuna ne olduğunu göremedim. "Baksana, boynuma ne yaptı!"

Karan, ağzımın içinde homurdanmamla elini daha çok bastırdı. "Elli tane adamla baş ediyorsun da Lâl'i mi durduramadın!" dediğinde, elini ısırdım. Eli ağzımdan uzaklaşırken kısık sesli bir küfür savurdu.

Batuhan, "Gördün mü? Gördün mü?" diye eliyle beni gösterdi.

Tabureden inmeye çalıştım. Batuhan'ın arkasına saklanan Alptekin'e doğru kafamı salladım. "Ben de sana aynısını yapacağım!" Ne dediğimi anlamadıkları belliydi. Müzik sesi beynimi uyuşturuyor, alkolle dolu olan zihinim daha da karışıyordu. "Bırak, döveceğim onu!"

Karan beni bırakınca, tabureden düşer gibi oldum. "Bu böyle olmayacak!" deyip bir anda beni omzuna attığında, çığlık attım. Ters dönünce midem çalkalandı. "Ayıkken döversin! Şimdi eve gidiyoruz!" deyip ilerlemeye başladı. Sırtını yumruklayarak bağırmamı umursamadı. "Rahat dur!" Beni sıkıca tutuyordu. Hareket edemiyordum.

Diğerleri arkamızdan geliyordu. Alptekin bana sırıtınca, "Aç da kıçına gül!" diye bağırdım. Ayaklarımı çırparak Karan'ın omzundan inmeye çalıştım ama nafile... Belindeki soğuk metale elim değdi. Aniden silahını belinden çektim, Alptekin'e doğru uzattım. Onlar dumura uğrarken, "Gülme! Gülme, yoksa vururum seni!" diye bağırdım.

Hepsi bir ağızdan Karan'a bağırırken, ben silahın emniyetini açtım. Alptekin korkuyla bana bakıyordu. Batuhan, onun öne geçti. O sırada Karan, "Lâl!" diye bağırıp beni yere indirdi. Silahını elimden alıp Arif'e uzatırken, düşmeyeyim diye belimden

umuyordu. Ani hareketiyle bulanan midem yüzümden sinyal mi aştı. "Deliridin mi?" diye bağırdı. Neles nefeseydi. "Bu kadar mı için seni? Deridin neydi?"

Derdimin o olmadığını bilmiyor muydu da bağırıyordu?

Kollarıma tutundum. "Başım dönüyor," dedim. O kadar kısık sesle söylemiştim ki beni duymasını beklemiyordum. Fakat duymuş olacak ki beni kucağına aldı.

"Başımın belası," diye söylendi, bulanan mideme rağmen kıkırdadım. Sinirlenmesi hoşuma gidiyordu. "Bir de gülüyor!" derken kendisi de gülüyordu. Kafamı göğsüne gömüp kokusunu içime çektim. Siyah gömleğinden gelen ayaz kokusu ile titredim. Bunun nedeni soğuk havaya çıkmamız da olabilirdi. "Arif, sen kullan," dedikten sonra, kucağında ben varken arabanın arka koltuğuna oturdu.

Kafamı omzuyla başı arasına yasladım, bulantımın geçmesini bekledim. Birkaç saat her şeyi unutmayı beklerken düşüncelerimin sahibinin kucağında oturmayı aklımdan geçirmemiştim. Ona daha çok sokuldum. Kollarını belime doladı, sessiz bir şekilde saçlarımı öptü.

"Kollarım," dedim.

Kafasını hafifçe eğip bana baktı. Anlamadı. "Ne oldu kollarına?" diye sordu. Dikkatle kollarıma bakıyordu.

"Çok özlemişler seni. Sarılsınlar mı bir kere?"

Derin bir nefes verdiğini işittim. "Kurban olurum senin kollarına," dedikten sonra kollarımı bedenine dolamamı sağladı. "Ben de onları özledim. İstedikleri kadar sarılsınlar."

Ona var gücümle sarılıp bu anın bitmemesini diledim. Kokusu ve sıcaklığı özlemimi dindirsin diye dua etmeye başladım. Mide bulantım, anı yaşamama engel oluyordu ama idare ediyordum. Beni hafifçe yukarı doğru çıkardıktan sonra elimi öptü. Birkaç saniye sonra duyduğum ses tonu, başımı daha çok ağrıtmaya başladı.

"Bileklerine ne oldu senin?" diye yüksek bir sesle sordu. Yerimde sıçradım. "Neredeyse moraracak, kıpkırmızı olmuşlar. Kim yaptı bunu? Ben sıkmadan tuttum, ben yapmış olamam. Kim yaptı, Arif? Söyle!"

Arif, "Abi," diye kısık bir sesle konuşmaya başladı. "Yengem adama arkasından çarpınca adam onu tutup..." Devam etmesine engel olmak için Karan'dan uzaklaşıp Arif'in saçlarını çektim. "Lan!" dedi Arif, canhıraş.

"Ben senin yengen değilim!" diye bağırıp kulağından tuttum. Karan şaşkınlığını üstünden atıp beni uzaklaştırmaya çalıştı. Önde oturduğunu yeni fark ettiğim Ömer'e doğru baktım. "Sen?" Ömer bana kocaman gülümsedi. Ona okkalı bir tokat attım. "Sen kaç gündür neredesin?"

Ömer, hayretler içerisinde yanağını tutarken Karan beni kendine çekti. "Kaza yaptıracaksın, dur!" dedikten sonra yerimde durmayacağımı anlayınca beni yeniden kucağına aldı. Ona karşı koyup öne doğru uzanmaya çalışmamı umursamadan, "*Adam onu tutup*, ne demek lan?" diye sordu Arif'e. "Ne diyorsun sen?" Göğsüne vurduğum elimi tutup avucumu öptü. "Lâl, dur, güzelim!"

Arif aceleyle, "Abi, nasıl anlatayım, bilmiyorum ki! Yengem bana doğru geliyordu," dedi. "Yengem" kelimesini duyunca konuşacağımı anlayan Karan, beni göğsüne doğru bastırdı. Saçlarımı okşadı. "Bir anda ayağı takıldı, adamın sırtına çarptı. Adam da irkilip yengemi tutarak duvara yasladı. O esnada olmuş olmalı."

Karan'ın tüm bedeninin kasıldığını hissediyordum. "Arif! Ah, Arif, ah!" diye dişlerinin arasından konuştu. "Biz sana canımızı emanet ediyoruz, sen ona mukayyet olamıyor musun?"

"Ben niye tokat yedim?" diye masumca soran Ömer'in sesini duyunca gülümseyerek kafamı kaldırdım. Karan'ın yüzündeki ifade silinmemişti. Bana sinirle bakıyordu. *Ben ne yapmıştım ki?*

"Daha yeni geldim ya, bismillah!" dedi Ömer.

"Sus!" diye Karan'ın yüzüne doğru bağırdım. Karan'ın suratı buruştu. "Sus!" dedim tekrar. Elimi uzatıp Ömer'in boynunu tuttum. "Yalancı!"

Karan elimi uzaklaştırdı. "Dur artık, lütfen! Ellerini bağlayacağım!" İki elimi kucağımda birleştirdi. Ömer'i ısırmayayım diye de kafamı tuttu. "Sen ne kadar şiddet yanlısı çıktın! İçinde

bize dayak atmayı bekleyen bir kadın mı yatıyordu?" deyince elini ısırdım.

Acı içinde inleyen sesini duyunca şeytani bir gülüş sergiledim. Fakat aynı zamanda araba, tümsekten geçtiği için öğürdüm. "Kusacağım!" dedim. Karan, Arif'e arabayı durdurmasını söyledi. Elimi bırakınca ağzımı kapattım. Ani frenle bir daha öğürdüm. Karan bizi dışarı çıkardı. Derin derin nefesler alıp kusmamaya çalıştım. İyi olup olmadığımı anlamak ister gibi bakıyordu bana. "Korkuyorum!" demem le kaşları çatıldı.

"Neden korkuyorsun?" diye, Ömer'le aynı anda sordu.

Ayaklarım yere basınca, köşeye doğru Karan'ın desteğiyle ilerledim. "Lâl, seni korkutan ne, güzelim?" Hafifçe eğilip kendime gelmeye çalıştım. Sırtımı sıvazlamaya başladı. "Kusmaktan mı?" Kafamı salladım. Şefkatli bir sesle, "Korkma, hemen geçecek. Kus, rahatla," deyip beni cesaretlendirmeyi denedi.

"Ih ıh!" dedim sinirle. Kusmak istemiyordum.

Ömer, "Karan, zorlama. Kusmasın," dedi.

İkisi, kusmam için kendi arasında tartışırken, bir arabanın fren sesini duydum. Biraz sonra ise beni sinirlendiren kişinin sesi kulaklarıma doldu. "Abi, ne oldu? Bir sıkıntı mı var?" dedi Alptekin.

Saçlarımı yüzümden çekip kafamı sert bir şekilde ona doğru çevirdim. "Sensin sıkıntı!" dedim ama son kelimem anlaşılmamıştı. Yüzümü Karan'ın göğsüne gömüp, kokusunun beni rahatlatmasını diledim. Biri, omzuma ceket bıraktı. "Gitsin!" dedim, çocuk gibi.

Karan, "Alptekin, seninle evde görüşürüz, aslanım. Sen eve git," dedi. Ensemdeki parmakları hareket ediyordu. Bu şekilde bulantımı düşünmeme engel oluyordu. Biraz sonra, "Daha iyi misin?" diye sordu. Kafamı sağa sola salladım. Konuşmaya mecalim yoktu. "Ne yapmak istersin? Eve gidelim mi?" *Evimize* deme ihtimali olmadığı için sinirle ayağına bastım. İnce topuğumla parmağına basınca, acı içinde inledi. Diğerleri kahkahayla gülerken, "Ne dedim şimdi ben?" diye şaşkınca sordu. Sesi acının etkisiyle kısık çıkmıştı.

Her ne kadar tüm yükümü almış olsa da ayakta durmakta zorlanıyordum. O yüzden, "Gidelim," dedim. Alptekin'le göz göze geldiğimde, "Ama önce onu döveceğim!" diye sesimi yükselttim. Elimi ona doğru uzattım. "Gel buraya, kör iblis!"

Alptekin, Arif'in arkasına saklandı. Korku dolu bir sesle, "Abi!" dedi, *kurtar beni* der gibi.

Ömer gülerek, "Ağlama lan," dedi.

Beni iyice kendine yaslayan Karan, "Senin yerine ben döveceğim onu," dedi. Homurdandım. "Tamam, tamam. Şimdi eve gidelim, sonra döveceğim." Arabaya binene kadar Alptekin'e öldürücü bakışlar attım. O da bana korkuyla bakıyordu. Bu sefer Karan'ın kucağına değil, yanına oturdum. Ona doğru yaklaştığımda, hemen kolunu kaldırıp bana sarıldı. Kafamı göğsüne koydum ve iç çektim. Saçlarımın arasından derin bir nefes aldı. "Başımın tatlı belası," diye mırıldandı.

Elimi boynuna koydum, oradan da sakallarına çıkardım. "Keşke dövseydim!" dediğimde, güldü. "Gülme! Ben de onu dövdüğümde ödeşmiş olacaktık. O zaman bana yalan söylememiş gibi olur muydun, Karan?" diye masumca sordum. Ne kadarını anladığını bilmiyordum.

Yanağımı okşayan eli durdu. "Olmazdık, gül güzeli," dedi. Sesinde, bu kadar alkole rağmen duyduğum acı dolu bir tını vardı.

Gözlerimi kapattım. Alkolün ve onun kokusunun etkisiyle gelen uykum yavaş yavaş beni etkisi altına alıyordu. Mayışan bedenime sıkıca sarılmıştı. Sanki bir anda yok olup gitmemden korkuyor gibiydi.

Birkaç dakika sonra havalandığımda, kucağında olduğumu anladım. Burnumu boynuna yaslamak için kafamı kaldırdığımda, beni yukarı doğru kaldırıp yardım etti. Dudaklarım boynuna değdiğinde, ürperdi.

Titrek bir nefes verdi. "Kalbime zorun mu var senin?" dedi ama beni daha da kendine çekti. Dudaklarım yana doğru kıvrıldı, bilerek nefesimi boynuna doğru üfledim. "Lâl!" dedi nefesi yetmiyormuş gibi.

kıkırdadım ve onu öpmeden öylece durdum. İçeri girdi, ayakkabılarını çıkardı, merdivenlerden çıktı, odama girdi, beni yavaşça yatağa yatırdı. Kollarım boynuna dolanmış vaziyette olduğu için yatağa oturmak durumunda kaldı.

Gözlerimi aralamadan, "Artık yalnız kalmak istemiyorum," diye mırıldandım. "Gitme, Karan."

Hiç beklemeden uzandı ve ona sarıldığımda hemen karşılık verdi. "Artık seni yalnız bırakmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Gitmem, Lâl."

Sözünden caymayacağını bilerek kendimi uykunun kollarına doğru bıraktım. Karanlığa düşmeden önce duyduğum son şey, "Üstünü değiştiremem ki. Sen bu hâldeyken, bunu, senin rızan olmadan yapamam," demesiydi. Yüzüme yayılan salak bir sırıtış ile içinde sadece *onun* olmasını dilediğim rüyalara doğru yolculuğa çıktım.

9

Bulanık Zihinden Kalanlar

Ağırlaşmış gözlerimi açmama engel olan ışık, beni yok etmek istercesine göz bebeklerime eziyet ediyordu. Başımdaki tonlarca ağırlığı hissetmemin yanı sıra midemin dışarı çıkma çabasıyla baş ediyordum. Üstümden tır geçmiş gibiydi. Vücudumda sızlamayan tek bir yer bile yoktu.

Neler olmuştu bana böyle?

Gözlerimi zor da olsa araladım, bir süre ışığın etkisinin geçmesini bekledim. Sonra doğrulmak için hamle yaptım ama elimin altında hissettiğim şey, yastık ya da yorgana ait olacak kadar yumuşak değildi. Tam olarak birinin koluna bastırıyordum. Bu kimdi?

Bir anda dizlerimin üstünde doğruldum ve biraz önce üstünde yattığım Karan'la göz göze geldim. Yüzünde anlam veremediğim bir sırıtışla bana bakarken ellerini ensesinde birleştirdi. "Günaydın," dedi uyku mahmuru, boğuk bir sesle. "Nasılsın?"

Karan? Sabahın köründe? Yatağımda? Sırıtıyor?

Gerçek olamayacak kadar *saçma* bir anın içinde olduğumu düşündüm. Böyle bir şeyin oluru yoktu. İmkânsızdı.

Gözlerimi sert bir şekilde ovaladım. "Rüya olmalı," diye kendi kendime mırıldandım. Gözlerimi tekrar açtığımda, Karan'ın aynı şekilde baktığını gördüm. Yüzümün her bir zerresini inceliyordu. "Nasıl?" dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek. Baş ağrım, düşünmeme engel oluyordu. Bu duruma nasıl geldiğimizi anlamlandıramıyordum. "Biz ayrıldık. Sen, nasıl yatağıma girdin? Ne zaman bitecek bu rüya?"

Şakaklarımı ovuşturup yanına doğru kendimi bıraktım. Bana doğru döndü. Sıcak nefesini yanağımda hissediyordum. Çok gerçekçi bir rüyanın içindeydim. Onu böylesine hissetmem, rüyalarımın boyut atladığını gösteriyordu. HD kaliteye geçmiş olmalıydım.

"Başın ağrıyor, değil mi? Ömer'e söyledim, sana ağrı kesici getirecek," diye şefkatle konuştu. Dudaklarımın kenarı kıvrıldı. Rüyamda bile çok tatlıydı.

"Karan," dedim yüzümü ona çevirip. Burnumu boynuna değdirdim. Konuştukça tenine değen dudaklarım sızlıyordu. "Rüyadayken bile başımın böyle ağrıması normal mi? Alptekinsiz o kadar mı sert vurdu kafama?" İç çektim. Boynunun üzerinden derin bir nefes aldım. "Mide bulantımı geçirecek olan tek şey, senin kokun."

Sağ kolu belime dolandı. "Ya?" diye mırıldandı. "Demek, kokum sana iyi geliyor? Nasıl kokuyormuşum ki?"

Cevap vermedim çünkü konuştukça beynime çekiçle vuruyorlarmış gibi hissediyordum. Hem ona açıklama yapmama gerek yoktu, birazdan uyanacaktım. Ben de ona sarıldım ve gözlerimi sıkıca yumdum. Bu kadar kötü hissetmeme rağmen iyi gelen varlığının beni sarmalamasına izin verdim. Rüya hiç bitmesin, ben onun boynunda bu şekilde bile olsa kalayım istedim.

Beni yavaşça kendine doğru çekti, bedenimi kendine hapsetti. Kolları, daha fazla yakınına gelebilirmişim gibi vücuduma sarıldı. Saçlarımın arasından derin bir nefes aldığını işittim. Bir yandan da şakaklarıma hafif hafif yaptığı masajla mayışıyordum. Hem kokusu hem elleri beni mest ediyordu. Rüyamda bile beni bu kadar etkilemesi haksızlıktı.

Çenemi yukarı doğru kaldırdım ve teşekkür öpücüğümü boynuna bıraktım. Bu hareketimle ürperdi. Rüyamdaki Karan, gerçek Karan gibi benden hemen etkileniyordu. Aynı şeyi bir daha yaptığımda, yutkunduğunu duydum. Keşke gözlerine bakacak enerjiyi kendimde bulabilseydim.

Saniyeler içinde yeniden uykuya dalma noktasına gelmiştim. Kendi kendime bu duruma sırıtırken tıklatılan kapıyla irkildim.

"Uyu sen, Ömer'dir," dediğinde, gözlerimi kırpıştırdım.

Ömer de mi rüyama gelmişti? Onu uzun bir zamandır görmediğim için özlediğimi fark ettim. Şakaklarımı okşamaya devam eden Karan'a, Ömer'in nasıl olduğunu sormak istedim fakat rüyada olduğum için bana doğru bir cevap veremeyeceğini bilerek sustum.

Bir an beynime sızan görüntüler, elektrik çarpmış gibi titrememe neden oldu. Ömer'e attığım tokadın etkisini avucumda hissediyordum. Bu da mı rüyaydı? Ben Ömer'e nerede, nasıl ve niye vurmuştum ki?

"Biraz daha uyusun, ondan sonra aşağı ineceğiz. Aynen onlar yeter. Yok, sevmez onu. Domates de koy." Karan'ın kısık bir sesle telefonda konuştuğunu duyuyordum. Bu nasıl bir rüyaydı? Neden hâlâ uyanmıyordum? "Ben nereden bileyim, Ömer. Arif'e sor, o bilir böyle antin kuntin şeyleri. Hayır, eve bizden başka kimse girmeyecek. Tamam. Eyvallah."

Kafamı zorlukla göğsünden kaldırıp ona baktım. "Sen rüya değil misin?" diye anlamsız bir soru sordum. Dudaklarını birbirine bastırdı, kafasını sağa sola salladı. "Nasıl?" dedim şaşkın şaşkın.

Telefonunu komodinin üstüne bıraktıktan sonra baş parmağı ile gözümün altını nazikçe sildi. "Keşke makyajını çıkartsaydım. Böyle rahatsız olmuşsundur," dedi yumuşak bir sesle.

Lâl, kendine gel, pandaya dönmüşüz!

Doğruldum ve ona baktım. "Biz nasıl bu hâle geldik?" O da doğruldu ve bana tatlı bir gülümsemeyle bakmaya başladı. "Yatağımda ne işin var?"

İkimizin de üstü giyinikti fakat kıyafetlerimiz kırış kırıştı. Niye bu şekilde yatmıştık?

"Öncelikle bana, şu ifadeyle bakmaktan vazgeç." Nasıl bakıyordum ki? "Dün gece sarhoş olunca seni eve getirdim. İyi olduğuna kanaat getirince gidecektim ama sen kalmamı istediğin için kaldım. Gece boyunca kusacağını söyleyip ara ara uyandın ama bundan başka bir şey olmadı." Kaşlarını kaldırdı. "Sadece sana yardım ettim. *Sarhoştum, hatırlamıyorum* diyeceğin bir olay yaşanmadı," dedi tane tane.

Başıma saplanan ağrıların şiddeti arttı. Suratımı buruşturarak elimi yüzüne doğru götürdüm ve ona dokundum. Parmaklarımın ucunda hissettiğim sakalları, gerçek olduğunu haykırıyordu. Saçları, yanakları, boynu, rüyada olmadığımın kanıtı gibi elimin altındaydı.

Hafifçe tebessüm etti. "Gerçeğim, Lâl," dedi. Elimi nazikçe tutup avucumun içini öptü. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Bazı şeyleri," diye mırıldandım.

İçmeye gittiğimizi, Alptekinleri görüşümüzü, bir adamla tartışmamı hatırlıyordum ama gerisi aklıma gelmiyordu. Sanki ilahi bir güç geriye kalan anları silmişti. Gece uyurken Karan'ın kokusunu aldığımı da anımsıyordum. Bir ara kalkıp lavaboya gitmek için ağladığımı ve bana yardım edişini de.

Rezil olduk! Kim bilir daha neler yaptık da hatırlamıyoruz!

Elimi avucunun içine hapsetti. "Canını sıkacak bir şey olmadı," dedi ne düşündüğümü anlayarak. "Biraz sinirliydin sadece, o kadar..."

Bu sefer kimin kafasında şişe kırmıştım acaba?

Alacağım cevaptan korkarak, "Sen nasıl buldun beni? Biri mi haber verdi?" diye sordum. Kafasını *evet* anlamında salladı. "Arif mi?" *Hayır* anlamında salladı. "Alptekin?"

Bakışlarından anladığım üzere Alptekin haber vermişti. Acaba ona bir şey yapmış mıydım? Ona çok sinirli olduğumu hatırlıyordum. Bağırdığım, öfkelendiğim, aklımdaydı ama sonunun nereye

vardığını bilmiyordum. Zaten bu baş ağrısıyla mantıklı düşüne-bilme yetimi kaybetmiştim. Önce kendime gelmem gerekiyordu.

Ayağa kalkıp ona boş gözlerle baktım. "Ben duşa gireceğim. Sonrasında..." Sonrasında ne olacağını bilmediğimden sustum. *Gir* mi demem gerekiyordu? Teşekkür etmem gerekirdi.

"Sonrasında bir şeyler yiyip ilaç içmen gerek," deyip cümlemi tamamladı. Karşıma geçip üstünü düzeltti. Gömleği buruş buruştu. Aynı şekilde pantolonu da. Ama hâlâ çok karizmatik görünüyordu. Dağılan saçlarını düzeltirken, "Bir şeye ihtiyacın olur diye burada mı bekleyeyim, yoksa aşağıda mı?" dedi.

Hemen ne hâlde olduğumu görmek istediğim için, "İyiyim ben," dedim.

"Ya başın dönerse?" *Sorun yok* der gibi gülümsedim. "Sen yine de dikkatli ol. Destek almadan hareket etme. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen bana." Kafamı salladım. İyi olduğuma kanaat getirdi, son bir kez bakıp odadan çıktı.

Yüzümü sertçe sıvazladım. Olanları hemen hatırlamam gerekiyordu. Ne kadar sarhoş olmuştum? Kime, ne söylemiştim? Mesela Karan'a, onu sevdiğimi ya da özlediğimi söylemiş miydim? Benimle kalmasını isterken hangi kelimeleri kullanmıştım? Aklıma gelmeyen olaylardan dolayı delirecek gibi hissediyordum. Sena'yı arayıp ona sormak istedim ama telefonum görünürde yoktu. Kendime lanet edip banyonun yolunu tuttum.

Aynada gördüğüm kadın, bana yaşananlar ile ilgili ön gösterim sağladı.

Saçım başım darmadağınıktı. Tüm makyajım akmıştı. Yanaklarıma doğru akan rimelimle gerçek anlamda pandaya benziyordum. Rujum dağılmış, tüm yüzüm kızarmıştı. Bluzum tamamen kırış kırıştı. Eteğimin nasıl ters döndüğünü tahmin bile edemiyordum.

Rezil bir hâldeydim.

Karan'ın beni bu şekilde görüp gülen gözleriyle bakması, gerçekten beni sevdiğini gösteriyordu. Ben bile bu hâlime katlanamıyordum.

Kendime bakmaya son verdim, üstümdekileri hışımla çıkardım. Suyun altına girdim ve her yerimi sert hareketlerle yıkamaya başladım. Sıcak su, başımın ağrısına iyi geliyordu ama yine de yaşananları hatırlayamıyordum. Karan bir şey olmadığını söylemişti ama belki de beni üzmemek için söylemişti bunu.

Elimi soğuk mermere yasladım. Arabada Karan'ın kucağında oturduğumu hatırlıyordum. Ve beni zapt etmeye çalıştığını.

"Kim bilir, kimlere vurdum?" deyip alnımı mermere yasladım. Sıcak su, bedenimden akıp giderken düşünceler de zihnimden akıyordu. Hepsi yavaş yavaş zihnimde kaynamaya başlamıştı ve ben, yaptıklarıma inanamıyordum.

Alptekin'e, Karan'a, Ömer'e vurduğumu hatırlıyordum. Başka biri var mıydı? Başka kime rezil olmuştum?

Akıl sağlığımı yitirene kadar suyun altında kalıp düşündüm. En son aklıma Alptekin'e silah çekişim geldiğinde sırtımı duvara yaslayıp yere oturdum. Bu banyodan çıkmadan, kimseyi görmeden yaşayıp gitsem olmaz mıydı?

Çok utanıyordum.

İnsan, beynini uyuşturan, istemediği şeyler yaptıran, bilinç dışı hareketler yapmasına neden olan şeylerden uzak durmalıydı. Özellikle de o insan, bunları ağzıyla içmesini bilmiyorsa.

Banyoda kaç dakika kalmıştım, bilmiyordum. Bir ara Karan gelip kapıyı tıklatıp, iyi olup olmadığımı sormuştu. Ona iyi olduğumu söyleyince *yine* dikkat etmemi söyleyerek aşağı inmişti. Ben ise oturduğum yerden kalkamayarak, suyun altında düşünüp durarak kafayı yemeyi beklemiştim.

Şimdi ise ayaklarım geri geri giderken aşağı iniyordum. Ne kadar oyalanırsam oyalanayım bu yüzleşmeden kaçamayacağımı biliyordum. Bu yüzden adımlarımı salona doğru yönlendirdim. Görmeyi beklediğim kişi Ömer değil, Karan'dı ama salonda sadece Ömer vardı.

Beni fark ettiği anda hemen ayağa kalktı. "Günaydın mı demeliyim, tünaydın mı?" diye hafifçe gülümseyerek sordu. "Nasılsın? Başın ağrıyor mu?"

Yaşlanmış gibiydi. Göz kenarları kırışmış, verdiği kilolar yüzünden yüzü küçücük kalmıştı. Üstündeki boğazlı kazak, ona büyük geliyor ve onu olduğundan zayıf gösteriyordu. Kızarmış gözlerinin içindeki üzgün bakışın sebebi olan karısını toprağa gömdüğünden beri gülmeyen yüzü, bu sefer çok başkaydı.

Ömer, sanki Hale'yi kaybettiği anı tekrar yaşamış gibi *mahvolmuş* görünüyordu.

Konuşmadan önce gözlerimi kırpıştırdım. "Nasılsın?" dedim diğer sorularını duymazdan gelip. Gerçekten nasıl olduğunu merak ederek sormuştum.

Ona doğru yaklaştığımda ellerini ceplerine koydu, omuz silkti. "İyiyim" diyebilecek kadar bile iyi olmadığı, her hâlinden belli oluyordu. Üstelemedim ve ona karşı kırgın olsam da, beni yalanlara boğanlardan biri o olsa da dayanamadım ve yanına gelip ona sıkıca sarıldım.

O da bana sarıldı ve "Minik kuş?" dedi şaşkın bir sesle. "Affettin mi beni? Herkes çok sinirli olduğunu söylüyordu. Geçti mi sinirin?"

Kafamı sağa doğru çevirip yanağımı omzunun aşağısına yasladım. "Başın sağ olsun, Ömer," dedim kısık bir sesle. Kaskatı kesilen bedenini hissettim. "O an yanında olamadığım için çok üzgünüm ama bu benim suçum değildi. Yanında olup elini tutmayı çok isterdim."

Eli yavaşça sırtımı okşamaya başladı. "Biliyorum," dedi sadece.

Kalbinin atışında gizlenen acıyı göremesem de hissedebiliyordum. Bedeninden süzülen hüzünle karışık yas, ikimizi sarmalıyor, sonrasında Ömer'in göğüs kafesinde yer buluyor, salonda yankılanıyordu. Ölümün soğuk nefesinin etrafımızda dolandığını ve ok olup onun geçmişine saplandığını görüyordum.

Ondan çekip almak istediğim acıların onu yok edişini görmek, beni yaralıyordu.

"Bir gün geçer mi?" diye sordum, elimde olmadan. Kendisi acıyla harmanlanmışken benden bu hissi alsın istedim çaresizce.

Derin, canının yandığını belli eden bir nefes aldı. "Onun yanında yattığım gün geçer elbet," dedi. "Sonsuza dek sürecek hâli yok ya."

Bir an onu Hale'nin yanında, soğuk bir bedenle yatarken hayal ettim. Vücudumu saran ürperti, soğukta kalmışım gibi titrememe neden oldu. Geçenlerde gördüğüm rüyadaki gibi gülümseyen bir yüzle kuru toprağın altında kalmış bir Ömer'in mutluluğa kavuşacağı anın *ölüm* olması, bu dünyaya karşı olan beklentilerimi azaltıyordu.

"Sus," dedim, bunları düşünmek istemeyerek. Ağlamasam da burnumu çektim ve ondan uzaklaştım. Dolu olan gözleriyle bana bakıyordu. "Evimde ne işin var senin? Seni affetmedim ki ben!"

Konuyu değiştirme çabam onu memnun etti. "Karan dün gece seninle baş edemeyince, ben de yardım etmek durumunda kaldım," diye açıklarken benimle dalga geçiyordu.

Gözlerimi devirmek istesem de bunu yapmadım. Tokat attığım yanağına baktım ve alt dudağımı dişledim. "İçki tüm kötülüklerinin anasıdır, demişler..." diye mırıldandım.

Kaşlarını kaldırıp indirdi. Gülerek, "Onu, aldığımız darbelerden anlamış olduk," dedi. "Hepimiz bundan nasibimizi aldık, hiç merak etme," dedi, sırtımı sıvazladı.

Yüzündeki hınzır sırıtış, biraz önceki saniyeleri yok ettiği için canımı sıkmadı.

"Kusura bakma. Neden vurduğumu ben de bilmiyorum. Bir anda oldu," deyip özür dileyerek gözlerine baktım. "Canın çok acıdı mı?"

Burnundan güler gibi bir ses çıkardı. "Acımadı. Sadece senden böyle bir hamle beklemediğim için şaşırdım. Beni geç, Arif'in boynunu gördüğümde gözlerime inanamadım, Eflâl. Senin içinde nasıl bir kadın yatıyor?" diye alayla konuştu.

"Ne oldu ki Arif'in boynuna?"

"Tırnaklarınla güzel bir desen yapmışsın. Yazık, garibim gecenin o saatinde açık güzellik merkezi aradı," derken, bununla eğlendiğini gizlemiyordu. Anlamayarak baktığımda, "Çocuk, o izle gezemeyeceği için kendine o izi kapatacak bir şeyler aramaya koyuldu," diye açıkladı.

Gözlerim irileşti. "O kadar mı?"

Kafasını salladı. "O kadar."

Koltuğa oturdum, suçlu bir çocuk gibi yerdeki halıyı izlemeye başladım. Arif, içlerinde en kıyamadığımdı. Bari ona dokunmasaydım! Kendimi boğazlamak istiyordum. Hepsi Alptekin'in suçuydu. Bir de Karan'ın...

Ömer karşımdaki koltuğa oturdu. Birkaç saniye oluşan sessizlikten sonra, "Dalga geçtiğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu. Ona bakamadım. "Kimseye bir şey olduğu yok, minik kuş, sıkma canını. Ufak tefek, birkaç sıyrık sadece..."

Aslında bana yaptıklarından sonra hepsiyle görülmesi gereken bir kavgam vardı. Birkaç tane tekme ya da tokattan pek tabii zarar gelmezdi. Hatta az bile kalırdı. Ama yine de kıyamıyordum. Ömer'e attığım tokadın etkisi sanki hâlâ avucumun içindeydi. Ona vurmuştum ama benim canım acımıştı.

Arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Karan nerede?" diye ona bakmadan sordum. Aşağıda bekleyeceğini söylemişti, gitmeyeceğini umuyordum.

"Dedenle konuşuyor."

Kafamı kaldırıp, "Efendim?" dedim.

Sehpanın üstündeki sigara paketini eline aldı. İçinden bir dal sigara çıkardıktan sonra gözleriyle *içebilir miyim* der gibi sordu. Hızlıca kafamı salladım. Sigarasını yakıp içine bir duman çektikten sonra, "Karan gelince kendi anlatsın," dedi.

Bu kadar saniye bunu söylemek için beklemesine kaşlarımı çattım. Ona ters ters bakarak mutfağa geldim çünkü açtım ve başım ağrıyordu. Masanın üstünde duran sandviçi görünce dudaklarımın kenarı kıvrıldı[redacted] hazırlamış olmalıydı. Sandal-

yeye oturdum ve sandviçi elime aldım. İçinde beyaz peynir, domates, salam, avokado, marul, salatalık vardı. Büyük bir ısırık aldığımda, boğazımdan beğeni dolu bir mırıltı döküldü. Bayılmıştım.

"Şunu içmen gerek," diyen Ömer, önüme koyduğu ilaçtan sonra bir bardak su verdi. "Yoksa başının ağrısı geçmez. Tüm gün eziyet çekersin."

"Teşekkür ederim," dedim sandviçten bir ısırık daha almadan önce. Lokmamı yuttum. "Herhalde sen çok alışıksın bu duruma?"

Bahçeye açılan kapının önüne geçti. "Dönem dönem, alkolün bana iyi geleceğini düşündüğüm zamanlar oldu. O anlarda en büyük yardımcım bu ilaçlardı. Yani, evet, alışkınım."

Lokma boğazımızda kaldı.

Sudan bir yudum alıp taş yiyormuşum gibi hissettiren sert lokmayı yuttum. Bugün uyandığımdan beri farklı duyguların içinde savrulup duruyordum. Dün gece yaşanılanlar, öfkem, Karan'ı görüşüm, rüyada olduğumu sanışım, hatırlayamadıklarım, Ömer'in kederli yüzü, gelecekteki belirsizlik...

Karman çormandım.

Bu hâlimi geçirmesini umduğum ilacı içtikten sonra bana sırtı dönük olan Ömer'e hitaben, "Kahve yapayım mı?" diye sordum.

Aslında onu evden göndermem ya da ona sinirli olduğumu söylemem gerekirdi. Ama maalesef kalbimin bir yerlerinde olan sevgisi, bu kırgın hâlini görünce onu göndermeme engel oluyordu.

Yavaşça bana doğru döndü. "Olur," dedi mırıltı gibi çıkan bir sesle. Teklifimin onu mutlu ettiği belli oluyordu.

O, sigarasını içerken ben, ikimize orta şekerli bir kahve yaptım. Beraber salona geçeceğimiz sırada dış kapıdan ses geldi. Birkaç saniye sonra, elinde benim anahtarım olduğuna emin olduğum Karan, içeri girdi. Diğer elinde tuttuğu beyaz gülleri ne ara aldığını bilmiyordum.

"Ayaklanmışsın," dedi beni yavaşça süzüp. *Neden bize yatalak bir hasta muamelesi yapıyor ki?* Anahtarı masaya bıraktı. Çiçekleri bana doğru uzattı. "Sana layık olmasalar da..." dedi tatlı bir sesle.

Bu sefer onu geri çevirmedim ve çiçekleri elinden aldım. Koklayıp ona küçük bir tebessüm gönderdim. Yumuşak bir sesle, "Hiç gerek yoktu," dedim

"İçimden geldi," dedi gözlerimin içine bakarken. Araya Ömer girmeseydi, belki başka bir şey söyleyecekti. Dudakları aralanıp tekrar kapanmıştı. Duyamadığım kelimelerin siniriyle Ömer'e baktım.

"Hallettin mi?" dedi Ömer. Karan'ın bakışları Ömer'e değdi. "Ne dedi, Demiroğlu?"

Doğru ya, Karan, dedemle konuşmaya gitmişti. Bir anda onu ve gülleri görünce aklım başımdan gitmişti. Karan, *içeri geçelim* deyince, çiçekleri vazoya koymak için birkaç dakika oyalanmıştım. Karan'a da kahve yapıp salona geçtim. Ömer tekli koltuğa, Karan ikili koltuğa oturmuştu. Benim geldiğimi görünce sanki yanında boşluk yokmuş gibi köşeye doğru kaydı. Bu hareketiyle yanına oturmamı istediğini belli etmişti.

Ömer'e kahvesini uzattım. Tepsideki fincanı alırken yüzündeki hınzır sırıtışla bana bakıyordu. "Başka zaman da içer miyiz?" deyip göz kırptığında, ona ters ters baktım.

"Yüz verdik ayıya..." diye söylenerek Karan'ın kahvesini de verdim.

Ömer, ona *ayı* dememe aldırmadan, sesli bir şekilde kahvesini höpürdetti. Karan ise Ömer'in söylediklerinden keyif almış gibi sırıtıyordu. Yanına değil, diğer tekli koltuğa oturduğum için yüzü asılsa da hemen toparladı.

Bu iki salak, onları affettiğimi sanıyor olabilir miydi?

"Eline sağlık," diyeb Karan'a, kafamı eğerek karşılık verdim. Fincanı sehpaya koyup bana doğru döndü. "Dedenle konuşmadan önce seninle konuşacaktım ama kafan yerinde değildi." Sözlerinde bir ima ya da dalga geçme yoktu. Normal bir şeyden bahsediyormuş gibi konuşuyordu. "Hatırlarsan senin yanındayken Ömer'le konuşmuştum. Senin başına bir şey geldiğini düşünmüştü," dedi, sorar gibi. Kafamı salladım. "İşte onunla beraber başlayan olaylar silsilesiyle karşı karşıyayız."

"Nasıl?" dedim anlamayarak.

"Birileri sana ya da içimizden herhangi birine zarar gelmiş gibi haberler yayıyor," dedi Ömer. Bu durumdan canının sıkıldığını belli ederek suratını buruşturdu. "Amaçları gayet açık. Önlem almamız gerek."

Neden bahsettiklerini anlamıyordum. Kaşlarımı çatarak Karan'a baktım. "Dedemle ne konuştun? Başıma bir şey *geldi*ğini mi sanmış?"

Derin bir nefes verdi. "Evet," dedi bıkkın bir sesle. "Dün gece seni aramış ama ulaşamamış. Alptekin'le atıştığın anda -Reşat da dışarıda meşgul olunca- telaşlanmış. Başka bir yerden seninle ilgili kötü bir haber alması da olayın üstüne tuz biber ekmiş."

"Dedem nasıl?" dedim endişeyle.

"İyi, merak etme. Sadece üzülünce tansiyonu düşmüş, o kadar."

Ona bunu yaşatanın Ali olduğunu düşününce delirecek gibi oluyordum. Dedem onu bu kadar severken Ali'nin yaptığı, insanı sırtından bıçaklamak değildi; dedemin gözlerinin içine bakarak onu tam kalbinden, en güvendiği yerden vurmuştu.

İkisine bakarak, "Yani..." dedim. "Birileri başımıza bir şey gelmiş gibi haber yayıyor, bunu anladım. Ama ne sebeple? Bir insan bunu neden yapar ki?"

Ömer tükürür gibi, "Şerefsizse bir neden aramaya gerek yok aslında," dedi. Bir sigara daha yaktığını gördüm. "Algı oluşturmaya çalışıyor. Başarılı da oluyor."

Açıklama yapmasını isteyerek Karan'a baktım. "Böyle bir şey yapmalarının altında yatan tek neden, bir gün gerçekleşme ihtimali olduğunda inanmamamızı sağlamak. *Bu sefer de doğru değildir* diyerek umursamamamızı istiyorlar," dedi.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. "Gerçekleşme ihtimali mi var?"

"Hayır," dedi Karan, net bir sesle. "Başına bir şey gelmesine izin vermem. Sadece tetikte olsak yeter. Başka bir şeye gerek yok."

Ömer, "Karan," diyerek araya girdi ama zil çalınca susmak zorunda kaldı. Ev sahibi bendim ama şu an duyduklarımdan sonra kalkacak hâlim kalmamıştı. Ömer, benim kalkmadığımı görünce kendisi gidip kapıyı açtı.

Karan'ın bakışlarını üstümde hissediyordum. Birkaç defa yanlış ihbar almış olmalıydı. Nasıl hissetmişti?

"Ben buradayım," deyince, gözlerine baktım. Orada, bana bir zarar gelmemesi için her şeyi yapabilecek bir adam görüyordum. "Saçının teline zarar gelmesine izin vermem. Duyuyorsun beni, değil mi?" Kafamı yavaşça salladım. "O zaman neden kedi yavrusu gibi bakıyorsun?" dedi, beni gülümsetmek isteyerek.

Korkumun kendi canım olmadığını anlayamıyordu. Sadece ben değildim ki tehlikede olan. Kendisi, ailesi, sevdiklerim, herkes tehlikedeydi. Bunu zaten biliyordum ama şimdi böyle bir şeyle karşı karşıya kalıyor olmak, dört duvar arasına sıkışmışım gibi hissetmeme neden olmuştu. Ben böyle bir haber alsam, onlar kadar soğuk kanlı olamazdım.

"Eflâl?" diye, kapı eşiğinden seslenen Ömer'e baktım. Yüzünde mahcup bir ifade vardı. "Bizim hıyar kapıda ve laftan anlamıyor," dedi eliyle kapıyı işaret edip. "*Git* dedim ama 'dövse de sövse de geleceğim' diyor. Ne yapayım? Ben mi döveyim yoksa sen gelip haddini bildirir misin?"

Ömer de bizimle uğraşmaya çok alıştı.

"Gelsin," dedim, boş vermiş bir sesle.

İkisi de bana şaşkınca baktı. Dün gece Alptekin'i dövdükten sonra onu evime almam normal gelmemiş olmalıydı. Ama yorulmuştum. Alptekin söyleyeceklerini söyleyip artık özür mevzusunu bıraksın istiyordum. Dilediği özrün benim nazarımda bir anlamı yoktu. Ben affetmek istemediğim sürece ayaklarıma kapansa da ağzıyla kuş tutsa da bir şey değişmeyecekti.

Birkaç saniye sonra çekingen bir Alptekin ve yaraladığım adamlardan biri olan Arif içeri girdiğinde, kalkıp Karan'ın yanına oturdum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Bir nedeni,

diğer ikisine oturacak alan tanımak istememdi. Diğer nedeni, Karan'dan güç almak istiyor oluşumdu. Bunu içten içe bilsem de itiraf edemiyordum.

"Selamünaleyküm," dedi Arif. Kafa selamına, aynı şekilde karşılık verdim. Benim biraz önce kalktığım koltuğa oturdu.

Alptekin ise hâlâ ayakta dikiliyordu. Abisi gibi o da *otur* demesini bekliyor olmalıydı. Hiçbir tepki vermedim. Küçük adımlarla ilerleyip köşedeki sandalyeye oturdu. Burada istenmediğini düşünerek, her an kovulmaya müsait bir şekilde sandalyenin ucunda oturuyordu. Bakışları yerde, elleri kucağında, küçük bir çocuk gibiydi. Ona karşı hissettiğim duygular çok karışıktı.

Hepimiz Arif'in selamını aldıktan sonra, ben ona bakmaya çekiniyordum. Acaba boynuna gerçekten kapatıcı sürmüş müydü? Yoksa bu, Ömer'in benimle uğraşmak için söylediği bir yalan mıydı?

"Nasılsın, yenge?" dedi. Ağzımın içinden mırıldanarak iyi olduğumu söyledim. "Anlamadım? Dün gece bağırdığın için sesin mi kısıldı?" dedi gülerek.

İnsan irisi, seni tek lokmada yeriz, bence üstümüze gelme.

Ona yandan bir bakış attım. Kapatıcıyı doğru uygulayamadığı için boynundaki izler belli oluyordu. İçim sızladı. Bile isteye canını yakmamıştım ama buna ben sebep olmuştum. Bu yüzden benimle uğraşmasına sessiz kalarak kafamı önüme eğdim.

Uyarıcı bir sesle, "Tamam, uğraşmayın kızla," dedi Karan. Herhalde ne hissettiğimi anlamıştı. "Hak etmişsinizdir," demeyi de ihmal etmedi.

Kısa bir an için sessizlik oldu. Kimse ne diyeceğini bilemez gibi duruyordu. Bundan sonrası için ne yapacağımızı, onlara nasıl davranacağımı bilmiyordum. Affetmek kolay değildi ama deniyordum. Alptekin hariç, tanıdığım adamların kalbimdeki yeri yadsınamayacak derecede olduğu için *en azından* çabalıyordum.

"Kız çocuğu doğdu," dedi Ömer. Kafamı kaldırdığımda derin bir nefes aldığını gördüm. Bakışlar ona dönünce, "Sessizlik oldu ya, böyle derler," dedi buğulu bir sesle.

Gözlerine yerleşen ifadeyi görmek istemeyerek Karan'a baktım. "Ne olacak?" dedim bir anda. "Bunun bir çözüm yolu yok mu? Böyle mi devam edecek?"

Karan'ın dikkati telefonundaydı. Biriyle mesajlaştığını görebiliyordum. "Halledeceğim," dedi bana cevaben. Gözlerime bakmadan konuşması canımı sıkmıştı. "Senin kafana takacağın bir şey yok. Hem deden hem de biz varız. Başına bir şey gelmesine izin vermeyiz," dedi kesin bir dille.

Ekrana bakarken çatılan kaşlarının ortasına vurmak istiyordum. Mesajlaştığı kişi benden önemli miydi de bana bakmıyordu? Sinirimi bozduğunun farkında değildi.

"Sadece yengemlik mevzu değil, abi," dedi Arif. Kaşlarıyla Alptekin'i de işaret etti. "Onun başına gelenleri de biliyorsun. Bilerek yaptık ama Alptekin'e de sıçradı mevzu."

Alptekin'in Özkan'la tartışmasından bahsediyordu. Özkan demek, Ali demekti. Alptekin, Ali'yi karşısına almıştı, benim yüzümden. Ama çocuk değildi. Ona gitmesini söylediğim hâlde gitmeyen ve bu işe bulaşan kendisiydi. Böyle olmasını istemezdim fakat olan olmuştu. Umarım başına bir şey gelmezdi.

Karan, kısa bir an Alptekin'e bakıp yeniden telefonuna döndü. "Alptekin'le konuştuk. Halledilmeyecek bir şey yok," dedi rahat bir ifadeyle.

Alptekin, kendinden emin bir sesle, "Benim için bir problem yok, önemli olan ben değilim," dedi.

Direkt olarak bana bakıyordu. Ben miydim önemli olan?

Ömer, "Saçmalama!" demeseydi, ben diyecektim. "Ne demek *ben önemli değilim*? Eflâl, tabii ki çok önemli, kimse onun kılına zarar gelsin istemez ama sana da bir şey olmasına izin vermeyiz. Hataların bir yana canın bir yana, Alptekin. Saçma sapan konuşup benim asabımı bozma!"

Alptekin, dudaklarını birbirine bastırıp kafasını önüne eğdi. Sanırım hatalarının bedelini canını acıtarak ödemeyi düşünüyordu. Bu şekilde ödeşirsek her şeyin yoluna gireceğini sanacak kadar delirmiş miydi? Bu, canilikten başka bir şey değildi.

Bir şey demesi için Karan'a baktım. Ama o, ciddi bir ifadeyle telefonuna bakıyordu. Kiminle mesajlaştığını göremiyordum. Bu kadar insan, onun telefondaki işinin bitmesini bekliyorduk. Sinirime yenik düşüp dirseğimi karın boşluğuna geçirdim. İrkilip bana baktı. "Ne oluyor, Lâl?" dedi şaşkın bir sesle. "Hâlâ sarhoş musun?"

İyi ki bir kere sarhoş olduk, dillerinden düşmeyiz artık!

"Bir şey konuşuyoruz burada. Konuşmayacaksan ne diye oturuyorsun? Mesajlaşmak için mi geldin?" diye çemkirdim. Kaşlarını çattı. "Konuşmayacaksan git!" dedim, elimle kapıyı gösterip.

Alptekin sessizce gülerken Karan, "Kovuyor musun beni?" diye sordu.

Gözlerimi yumup açtım. "Gerginim ve senden mantıklı bir konuşma bekliyorum ama sen benimle ilgilenmiyorsun bile. Keyfimden almadım sizi içeri!" dedim ve hızlıca ayağa kalktım. Hepsinin bakışlarını sırtımda hissederek sert adımlarla mutfağa geçtim ve sandalyeye oturdum.

Zaten kendimi rahatsız hissediyordum, zaten onları *affedemediğim için* karman çormandım. Bana yardımcı olması gerekirken bu yaptığı sinirimi bozuyordu. Sanırım bizi bu hâle getiren kardeşini evime aldığımı ve bir şeyler için çabaladığımı görmüyordu.

Belki de çabamı hak etmiyordu!

Yüzümü sertçe sıvazladım. Abartmak istemiyordum ama sinirlerim yerinden oynamıştı. Biraz olsun sakinleşebilmek ümidiyle papatya çayı yapmak için çaydanlığa su koydum. İçerdeki dört tane adamın kafasını birbirine vurup kıvılcım çıkartmak istiyordum. Canlarının acımayacağını bilsem beklemeden eyleme geçerdim de... Neyse.

Kapının ağzında durup, "Ocağın altını yakmayı unutacak kadar mı sinirlendin?" dedi Karan. Bana tatlı bir gülümsemeyle bakmasını umursamadan ocağın altını yaktım. "Çay mı istedi canın?" diye sordu bu sefer. Bir şey demeden sandalyeme oturdum ve onu yok saydım. Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Dedenin adını verdiği bir adamla konuşuyordum. Önemli bir konuşma olmasa sen

yanımdayken gözümü bir an senden ayırır mıyım sanıyorsun? Seninle ilgili bir şey konuşuyordum hem. Yoksa umurumda olur mu?"

Omuz silktim.

Ona yüz vermiş olacağım ki masanın üstünde duran elimi tutup yavaşça öptü. "Nasıl oldun? Başın ağrıyor mu ya da miden bulanıyor mu?"

Cevap vermem için ilgiyle bakan gözlerine çevirdim gözlerimi. Gözlerimin dolu olmasına onun kadar ben de şaşkındım. Bir anda duygusal bir hâle bürünmüştüm. Kafamın içinde bir şeyleri halledememem, her şeyin üst üste gelmesi, ne yapacağımı bilmemem ve elimde olmadan kalbimde büyüyen sevgim, bana eziyet ediyordu. Bu yüzden sinirlerim bozulmuştu. Belki de sadece regl olacaktım.

Baş parmağı ile elimi okşamaya başladı. Bir şey söylemedi. Ne hissettiğimi ben de bilmiyordum ama o, biliyormuş gibi bakıyordu.

Sorunlarımın en büyüğü oydu. İçimdeki sevgisi, bir sarmaşık gibiydi. Tüm benliğimi sarıyor, benimle tek bir beden oluyordu. Sanki doğduğum andan beri benimleydi. Öylesine içten, öylesine benimdi ki... Ama bazı zamanlarda canımı yakıyordu. Dikenlerinin battığı yerleri öpüp iyileştirse de yerine yenisi ekleniyordu. Ne onunla olabiliyordum ne onsuz.

Çıkmaza giriyordum.

Kafamı omzuna yasladığımda, rahat etmem için hafifçe eğildi. Sırtımdaki elini omzuma attı. Kazağının engel olamadığı teninin kokusunu içime çekip gözyaşlarımı geriye ittim. Ağlamak, güçsüz olduğumu göstermezdi. İstersem saatlerce, günlerce ağlayabilirdim. Ama buna bile mecalim yoktu. Artık bir şeyler kendi başına yoluna girsin istiyordum.

Kolumun üzerinde yavaşça hareket eden elinin dokunduğu her yer yanıyordu. Sevdiği her yerin yandığı gibi...

"Geçecek," dedi biraz sonra. Ona doğru biraz daha sokuldum. "Neler hissettiğini az çok tahmin edebiliyorum. Şu an hepimizin burada, senin evinde olması bile sana ne kadar garip geliyor, anlayabiliyorum. Seni zorlamak istemiyorum, Lâl. Kirpiklerini ıslak görmektense okyanusta boğulmayı yeğlerim."

İtiraf ederek, "Çok karışığım," dedim. Başka bir şey söyleme ihtiyacı duymadım.

Saçlarımın üstünden küçük bir öpücük kondurdu. "Görebiliyorum," dedi anlayışlı bir sesle.

"Ne yapacağım?"

"Senin yapacağın tek şey oluruna bırakmak. Çabalaması gereken de üzülmesi gereken de sen değilsin. Biliyorum, en çok üzülen sen oldun. Keşke bunların hiçbiri yaşanmasaydı ama elimde değil. Ne beni affetmeni isteyebilirim ne de diğerlerini. Ama biliyorum ki affetmezsen bu his, seni yavaş yavaş çürütecek. Nereden bakarsan bak, iğrenç bir olay."

Kolumu beline sardım, ona daha da yakın olmaya çalışıyordum. Bir sürü derdim sıkıntım vardı ve hepsi onunla bağlantılıydı ama ben yine de ona sarılmak istiyordum.

Elimde kelimelerden bir bıçak olsa hiç düşünmeden kalbine saplar, sonra kanayan yere dudaklarımı bastırır, acısını dindirmek için uğraşırdım.

Ona rağmen, onun için.

"Korkuyorum," dedim, mırıltı gibi çıkan bir sesle.

Geleceğimizden, belirsizlikten, sensizlikten...

"Buradayım," dedi pürüzlü bir sesle. "Korkma, Lâl. Senin için hep buradayım."

Burnumu göğsüne bastırdım. "Ne olacak? Her şey çok karışık. Ben buna alışık değilim, her şey çok karışık!" diye sızlandım.

Yorgun bir soluk bıraktı. "Öncelikle şunu anla: Kimse sana ulaşamaz. O yalan haberler de Ali iti de şerefsiz Özkan da senin kafana takacağın bir şey değil. Hepsiyle tek tek ilgileniyorum. Yakında birer birer kurtulacağız hepsinden. Bundan korkmana gerek yok." Yeniden saçlarımı öptü. "İkinci mevzu ise kalbinde açılan yaralar. Bunlar için elimde bir merhem yok. İzin verirsen, *ben* merhem olurum. Yaraların tamamen kapanmasa da canın yanmaz artık.

Gözlerimi kapatıp, onun sesinin içimi huzurla doldurmasını diledim. Şu an ne derse desin, benim için tatlı bir notadan ibaretti. İstese de acımazdı canım.

"Bazı şeyler için zaman gerek. Konuşmak, çabalamak, inanmak gerek. Öylece durup geçmesini beklerken o acıyla beraber yok olup gidersin. Dur ve çözmeye çalış, olur mu? Ben sana yardım ederim. Her şeyimle sana aitim." Sesine muzır bir ton yerleşti. "Al, kullan beni."

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Aslında çok kolay birisin," diye mırıldandım.

"Aslında zor biriyim," dedi, aksini iddia ederek. "Ama sen varsın. Kafanı göğsüme yaslayıp bana sarıldığında nasıl zor bir adam olabilirim ki? Varlığın beni değiştiriyor. Bana iyi geliyorsun." İç çekti. "Keşke ben de sana iyi gelebilsem."

Kafamı göğsünden kaldırdım, gözlerine baktım. Bana iyi geldiğini, canımı yaksa da merhemin kendisi olduğunu ona söylemek istedim ama bunu yapmak yerine yanağına küçük bir öpücük kondurdum.

Dudaklarım sakallarıyla sızlarken, "Geçecek," dedim kısık bir sesle. Elini enseme doğru götürüp saç diplerimi okşadı. "Haklısın, çabalamam gerek. Böylece durup sızlanmaya devam edersem bir yere varamayacağım. Bu yüzden, kafamı kırmak isteyen kardeşinden sormam gereken bir hesap var."

Bir şey demedi. Alnıma küçük bir öpücük kondurdu ve istediğimden emin olmak için gözlerimin içine baktı. Bunun sonuçlarından korktuğunu görebiliyordum. Belki her şey daha kötü olacaktı belki de bir çözüme kavuşacaktık. Kararlı olduğumu anlayıp beni mutfakta yalnız bıraktıktan birkaç dakika sonra, evde kardeşiyle de yalnız bırakmıştı.

Bir tabutta yaşadığımı söylemiştim. Hâlâ buna inanıyordum. Ama tabutta olduğumu kabul edip, olduğum yeri güzelleştirmek benim elimdeydi.

Ben buydum, hayatım buydu, kaderim buydu. Artık kaderimi değiştirmeye değil, kaderimi güzelleştirmeye çalışacaktım. Bunu yapmak için ilk adımı salona doğru attım.

Doğru mu yanlış mı olduğunu yaşayıp görecektik.

10

Karanlıkta Gizlenen Gerçek

Bazı anlarda sessiz kalmak, anlaşılmayı bekleyen bir insan için en büyük kötülüktü. Bağırıp çağırmak, hesap sormak gerekirken onu, içinde bulunduğu ruh hâlinde bırakmak acımasızlıktan başka bir şey değildi. O kişi, hatalar denizinde savrulurken, seninse gerçeğin çölünde kavrulduğunu bilirdi elbet. Bilirdi de elden ne gelirdi?

Gözlerim bana ihanet ederek onun üstünde dolaşıyordu. Alptekin Akdoğan. Celladım.

"Kör Azrail" de diyebiliriz.

Burada, benimle yalnız olmanın onu korkuttuğunu görebiliyordum. Tabii ki ona bir şey yapma ihtimalim olmasından değildi korkusu. Kalbini kırmamdan korkuyordu. Bana değmeyen çekingen bakışları, endişeli hâlinin yansımasını dışa vuran parmaklarını çıtlatışı, koltuğun köşesine sinmesi...

Belki de korktuğu kendi kalbi değil, benim kalbimdi.

Karanlar gideli kaç dakika olmuştu, bilmiyordum. Salona geldiğimde Alptekin beni görünce ayağa kalkmış, sonra yavaşça geri oturmuştu. Karşısına oturduğumda, rahatsızca yerinde kıpırdanmıştı. İlk önce benim konuşmamı bekliyor olacak ki ağzını bıçak açmamıştı.

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ortada bir hata vardı. Tüm hayatımı etkileyen bu hatayı yapan adamın ne özür geçirdiği yaşadıklarımı ne de itiraftı. Bu sebeple sessizce oturup, konuşmasını bekliyordum.

Akrebin karanlıkla kovaladığı yelkovanın içine hapsolduğumuz *zaman* akıp geçerken ayaklanmaya başlayan yağmurun sesi, odada duyulan tek sesti. Cama çarpan küçük damlaların aşağı doğru süzülüşünü izliyordum. Ruhumdaki yaraların kapanması için konuşması gereken adam öylesine hareketsiz duruyordu ki bir an kendimi yalnız hissettim. Sanki odada ben ve kırık kalbimden başka bir şey yokmuş.

Bir anda çakan şimşekle bakışlarımız çarpıştı. Gözlerindeki ifade, bir kurbanın bakışlarındaki çaresizlikle doluydu. Onu bu çaresizlikten kurtarmak isteyen yanımla onu çıplak ellerimle boğmak isteyen yanımın verdiği çetin savaşı, masum olan tarafım kazandı. İlk taşı belki de en günahsız olanımız attı.

"Bazı kabahatlerin telafisinin olmadığını biliyor musun?" diye kuru bir sesle sordum. Kafası yavaşça aşağı yukarı sallandı. Kabullenişinin ilk adımıydı. "O zaman benden ne istiyorsun?"

Yutkunduğunu gördüm. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Baktığı yerde, kaderimin boynuna doladığı ipliği görebiliyor muydu?

Kelimeler canını acıtıyormuş gibi, "Sadece anlamanı," dedi. "Ne affetmeni beklerim ne de beni hayatınıza almanı. Sadece beni anla, bu bana yeter."

"Hangi hayatımıza?" dedim alayla gülerek. Arkama yaslandım, kırgınlığımı gizlemeden baktım. "Mahvolana mı yoksa ne olacağı belli olmayana mı? Hangi hayatımızda sen yoksun? Ya da ben bu hayatın neresindeyim?"

Abisini andıran gözlerinin içindeki çaresizlik, bir yanardağın içinde kaynayan lav gibi yüzünü kapladı. Onun, gönlümü rahata kavuşturmasını sağlayacak kelimeleri var mıydı, bilmiyordum ama beni bu durumdan çıkarsın isteyerek ona bakıyor-

dum. İkimizi de bu çıkmazdan kurtaracak o hamleyi yapmak zorundaydı.

"Her şeyi anlatacağım ama bunları, *beni affet* diye anlatmadığımı bil, olur mu?"

Kafamı belli belirsiz salladım. Konuşmaya başladığında, tüm dikkatim ondaydı.

"O gün kardeşimin yanına gitmiştim. Görmeyi beklediğim şey, kırık mezar taşları değildi. Ne yapacağımı bilemedim. Zaten onu koruyamamıştım, bir de mezar taşının kırıldığını görmeye dayanamadım. Kendimi kaybettiğimi hatırlıyorum. Delirmiş gibiydim." O anları yeniden yaşıyormuş gibi sesi titriyordu. "Ne yapacağımı, kardeşimi bu şerefsizlerden nasıl kurtaracağımı bilmiyordum. Kardeşimin artık atmayan kalbini bile kırmışlardı. Ve ben elinden hiçbir şey gelmeyen aciz bir abiydim."

Burnunu çekti. Ağlamıyordu ama ağlasa bu kadar kötü görünemezdi.

"Abimi aradım. O, bir şekilde çıkarırdı beni bu durumdan. Çünkü benim abim o. Bir şekilde halleder," dedi kendinden emin bir sesle. "Beni o durumdan kurtarmak için bizim evlerin etrafında birinin gezdiğini söyledi. Gidip bakmamı, kim varsa ona söylememi istedi."

Burukça gülümsedim. "Hiçbir şeyden haberi olmayan ben, abimin evini arıyordum," dedim.

"Bilmiyordum!" dedi hızlıca. "O eve gelene kadar aklımdaki tek duygu intikamdı. Kardeşime, aileme zarar veren şerefsizin canını almak için geliyordum." Acı dolu bir şekilde gülümsedi. "Yanlış anlama. Tam yerine getiremesem de bir inancım var. Allah'ın verdiği canı almak, benim haddime değil ama o an... O an cehennemde yanacağımı bilsem de kimse beni durduramazdı." Sesi buz gibiydi.

Onu anlıyordum. Öyle bir duygu durumunun içindeyken, aileme zarar veren kişiye ulaşma amacım olsa belki ben de hiç düşünmeden girerdim o günaha.

Konuşamadan önce yüzünü sertçe sıvazladı. "Her şeyin üst üste geleceği tutar ya, o gece tüm aksilikler peşimdeydi. Abim trafikte saldırıya uğramıştı. Ömer abim, şirketteki yangında kalmıştı. Kardeşime zarar vermişlerdi. Neye, nasıl tepki veremeyeceğimi bilmediğim bir anın içindeydim," dedi hüzünle. "O evin önüne nasıl geldim, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda seni nasıl oldu da o şerefsiz sandım, bilmiyorum. Elim kopsaydı da sana zarar vermeseydim!"

Hafifçe omuz silktim. "Kader..." dedim.

Öyle, der gibi kafasını salladı. Devam etmek istediğini görüyordum.

"Senin o olmadığını anladığım anda zaten iş işten geçmişti. Bir şekilde kendime geldiğimde seni hastaneye getirdim. Elim ayağım titriyordu. Kendimi tamamen kaybetmiştim. Suçu günahı olmayan bir insana, bir kadına zarar vermiştim. Öleceğinden ve senden af dileyemeyecek olmaktan deli gibi korktum." Burnundan güler gibi bir ses çıkardı. "Hoş, ölmedin ama özrümüzü de dileyemedik."

Ölsek daha mı iyiydi?

"Abim yüzünden mi?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Ama sebepleri vardı. Ne kadarını kabul edersin, ne kadarı sana mantıklı gelir, bilmem ama kendince doğruları vardı. Sana zarar verdikten sonra onun sözünden çıkacak kadar kafayı yememiştim. Sus dediler, sustum. Git dediler, gittim. Var olmamış gibi davran dediler, hiç olmamışım gibi davrandım." Kalbinin bu durumu kaldıramadığı, kelimelerin arasına gizlenen kırıklardan belli oluyordu. "Hata ettiğimden, sesim de çıkmadı," dedi burukça.

Alptekin'e baktığımda küçük bir çocuk görüyordum. Ailesini kaybettikten sonra abisine sığınmıştı. Benim gelişimle beraber onu da kaybetmişti. Yaptığı hatanın sonucuna katlanarak yalnız kalmış, dışlanmış, kimseyle konuşamamıştı. Hatta kimse onun kaçırıldığını bile fark etmemişti.

Buna ben sebep olmamıştım ama olayın ortasında ben vardım.

"Söylemek istedin, değil mi?" diye sorarken ona üzüntüyle bakıyordum.

"Her an, her saniye," dedi bir çırpıda. "Beni yine affetmezdin belki ama yüreğimde bu yükle de yaşamamış olurdum. Sana gerçekleri anlatamamak, en az abim kadar yaraladı beni. Vicdanımın yükü olarak kaldın içimde."

Derin bir nefes verdim. Çıkmaz bir sokaktaydık. Ya olduğumuz konumu kabul edip hayatımıza devam edecektik ya da neden buradayız diye dert yanıp duracaktık. Geri dönüşü de yoktu üstelik.

Bakışlarını, yağmurun ıslattığı cama çevirdi. "Benim yüzümden abimle aranız bozuldu. Kendime faydam yok ki size olsun..." diye kendi kendine konuştu.

"Senin yüzünden aramız bozulmadı. Benden gizlediği gerçekler yüzünden aramız bozuldu," dedim. Bana bakmadan, söylediklerimi reddederek kafasını sağa sola salladı. "Sen yanlış bir şey yaptın ama ben o zamanlar Karan'ı tanımıyordum. Doğal olarak onu sevmiyordum. Bu yüzden gerçeği öğrendiğimde kalbim kırılmazdı." Yavaşça bana doğru döndü. Göz bebeklerinin arkasına saklanan küçük bir oğlan çocuğu görebiliyordum. "Onu hayatıma almadan önce bazı şeyleri öğrenseydim, şimdi bunları konuşuyor olmazdık. Sen, sadece olayın başlamasına neden oldun. Abimin de diğerlerinin de benden gizlediği gerçeklerde bir suçun yok."

Mırıltı gibi çıkan bir sesle, "Özür dilerim," dedi. "O acı dolu sesin kulaklarımdan silinmiyor. Nasıl o kadar dikkatsiz olabildim, bilmiyorum. Affetmesen de anla beni, ne olursun. Kalbimdeki yaranın acısıyla düşünmeden hareket ettim. Elim kırılsaydı da sana dokunmasaydım. İnşallah daha beteri başıma gelir de..."

"Saçmalama!" diye araya girdim. "Böyle bir şey, seni affetmemi sağlamaz zaten."

"Olsun. Yaşattığımı yaşarım."

"Çocuk musun, Alptekin? Tamam, seni affetmiyorum. Bilerek yapmamış olsan da yaptığın şey çok yanlış. Ama yine de sana zarar gelmesini istemem. Sen de isteme."

Kızgın ses tonum onu neden gülümsetmişti, bilmiyordum. *Peki* der gibi kafasını eğdi, bana kirpiklerinin altından bakmaya başladı. Karanların, gerçeği öğrendiği an, ona ne kadar kızdıklarını düşündüm. Kırılgan duran Alptekin, o kavgadan nasıl sağ çıkmıştı?

"Bir şeyi merak ediyorum," dedim gözlerimi kısıp. "Gerçekleri öğrenmeseydim ne olacaktı? Hiçbir zaman seni tanıyamayacak mıydım?"

Buruk bir şekilde gülümsedi. "Abime sormuştum aynı soruyu. 'Ne olursa olsun Lâl'in karşısına çıkmayacaksın! Onu üzecek bir şey yapmayacaksın!' diye bağırmıştı. O an beni, kardeşi olarak tanıtmayacağını anlayıp, 'bari kuzenin olarak tanıştır' diyerek daldaga geçmiştim, daha da çok sinirlenmişti." Yüzüne hüzünlü bir ifade yerleşti. "Anlayacağın, ben hayatınızda olmayacaktım. Uzak bir akraba olarak bile görmeyecektin beni. Yeğenimi bile..."

Devam etmedi. Sanırım şu an, ortada bir yeğen olmadığından ya da olabilme ihtimali çok düşük olduğundan, söyleyeceği şeyin mantıksız olacağını düşünmüştü.

"Sen ne yapacaktın peki?" diye sordum.

Omuzlarını yavaşça indirip kaldırdı. "Bir şekilde yaşamaya devam edecektim. Dedim ya, bir hata yaptım ve bedelini ödemem gerekiyordu," dedi, kabullenişinin ağırlığını taşıyan bir sesle.

Karanların hayatına devam edişini, beraber yaşadığınızı ama Alptekin'in bir köşede yalnız kalışını, uzaktan sizi izlediğinizi düşün. Kahroldum, Lâl.

Bunları yaşamıştı zaten. Gerçeği hiç öğrenemeyeceğimi düşündüğünde ne hissetmişti? İçten içe benden nefret etmiş miydi? Benim varlığım nedeniyle ailesinden de hayatından da uzak kalıp, korktuğu yalnızlıkla yaşamak zorunda kalmıştı.

Kalbimin sızladığını hissettim. Kim bilir, bu durum ne kadar sürecek diye nasıl da korkmuştu.

"Seni affetmiyorum ama yaşadıklarını anlıyorum, Alptekin," dediğimde gözlerime umutla baktı. "Yaptığın şey, hayatıma mal olabilirdi. Belki o an hissettiklerinle bende kalıcı bir hasara neden olabilirdin. Bunun telafisi yok. O an yaşadığım korkuyu da anlayamazsın." Ayağa kalktığımda, o da ayağa kalktı. "Ama neden bunları yaşadık diye dertlenmeye de devam edemeyiz. Bir sonu olmalı."

"Ne yapacağız?" diye sordu masumca.

Kafamla mutfağı işaret ettim. *"İçli köfte yiyeceğiz."*

Sadece erkekleri değil, kadınları da mutlu etmenin yolu mideden geçiyor olmalıydı. Karnım doyduktan sonra çok daha mutlu bir insana dönüşüyordum. Üstüne bir de çay içiyorsam keyfime diyecek yoktu. Yani *şu an* olduğu gibi.

Bu eylemleri Alptekin'le gerçekleştiriyor oluşumuz, sence de anormal değil mi?

Hayatımda normal olan ne var ki?

Alptekin, içli köfte yeme teklifime çok sıcak bakmıştı. Neredeyse mutluluktan havalara uçacak kadar. Bunun, onunla beraber bir şeyler yapmak istediğimden mi, yoksa içli köfteyi seviyor oluşundan mı kaynaklandığını hiçbir zaman bilemeyecektim. Gözlerinden çıkan kalplerle Özlem'in yapıp buzluğa koyduğu içli köftelerin hepsini bitirmişti. Hakkını yiyemem, ben de en az dört tane yemiştim.

Şimdi ise karşılıklı oturmuş, çay içiyorduk. İkimizin de dikkati, televizyonda açık olan kadın programındaydı. Bir teyze, *kocasının, yakın arkadaşıyla beraber altınlarını alıp kaçtığını* iddia edip yakınıyordu. Biz de meraklı gözlerle izliyorduk.

Bu duruma nasıl geldiğimizi inanın ki ben de bilmiyordum. Hayat, değişik olayların yaşandığı bir sahneydi ve biz de bir dakika sonrasında ne yapacağı belli olmayan oyunculardık o sahnede.

Alptekin'i beş dakika sonra kovmayacağıma kim garanti verebilirdi?

"Bence kadın yalan söylüyor," diyen Alptekin'e baktım. Çay bardağını tuttuğu kolunu koltuğa yaslamış, diğer elini bardağın altına koymuş, dikkatle televizyona bakıyordu. Güne gelmiş gibi bir hâli vardı. "Biraz önce '*çeyreklerimi bunlar yesin diye mi* biriktirdim' dedi. Şimdi de 'altınların hepsi bilezikti' diyor. Şaibeli konuşuyor yani, ben pek ikna olmadım," deyip burun kıvırdı.

Gözlerimi kıstım. "Katılıyorum. Sanki ortada başka bir iş var."

Olayı çözmek isteyerek ekrana baktı. "Ya bu kadın kocasını öldürdüyse ve bunu gizleyebilmek için programa katıldıysa?" diye gizemli bir sesle sordu. Bana baktığında, ona boş gözlerle baktığımı gördü. "Neden olmasın?" dedi şevki kırılarak. "Belki kadın, gizli bir ajan?"

Gözlerimi devirdim. "Sen çok mu film izledin? Ne öldürmesi, ne cinayeti? Kadın, bunları yapabilecek biri olsa bu kadar kötü mü yalan söyler?" Çayımdan bir yudum aldım. "Bence sigortadan para almak için yalan söylüyor. Kocası da işin içinde olabilir. Hatta arkadaşı da."

Söylediklerimi tartar gibi kısa bir süre düşündü. "Olabilir," dedi, kendi fikrinden vazgeçerek. "Ama benim dediğim de mantıklıydı?"

Aynen der gibi bir ifadeyle bakıp ayağa kalktım. O, yeniden televizyona dönerken ben, çayımı doldurmak üzere mutfağa ilerledim.

Bugün restorana uğramam gerekiyordu. Kaç gündür ertelediğim için bir sürü iş birikmişti. Açıkçası kendimi biraz uzak kalmış hissediyordum. İstanbul'a gitmeden öncesini ve orada geçirdiğim zamanı hesaplarsak uzun bir süre boyunca iş yerime uğrayamamıştım. Evet, çok özlemiştim ama hemen adapte olamamıştım.

Aslında adapte olamadığım şeyin İstanbul'dakilerden kopamamak olduğunu biliyordum.

Kim alışmazdı ki?

Son yaşadıklarımızı saymazsak onlarla çok güzel zaman geçirmiştim. Beraber gülmüş, ağlamış, unutulmayacak anlar biriktirmiştim. Hepsini bir kenara koyarsak bambaşka bir olay da vardı.

Âşık olmuştum.

Bunu ona ne zaman ne şekilde söyleyebilirim, bilmiyordum ama kalbimi açıp göstersem şaşıracağını da biliyordum. Tamamen onun sevgisiyle dolan kalbim, hiçbir şey olmamış gibi nasıl devam edebilirdi ki hayatına?

Yine onu düşünürken ne yapacağımı unuttuğumu fark ettim. Ocağın başında, ayakta dikiliyordum. Bardağımı tazeleyip camın önüne geçtiğimde yağmurdan sonra ortaya çıkan toprak kokusunu alabilmek için bahçe kapısını açtım. İçime derin bir nefes çektikten sonra arkamdan gelen sese doğru kafamı çevirdim.

Alptekin, bana tatlı bir gülümsemeyle bakarken, "Yalnız mı kalmak istedin?" diye sordu.

Gitmesini istediğimizi düşünüyor.

Bazı insanların yüzünden masum olduğu anlaşılırdı ya hani, Alptekin öyle bir çocuktu. Abisine nazaran daha açık olan ten rengi, dağınık siyah saçları, uzun boyuna rağmen küçük bir çocuk gibi bakan gözleri ve nereye koyacağını bilmediği uzuvlarıyla gerçekten masum duruyordu.

Tabii bana yaptığı hariç.

Hafifçe tebessüm ettim. Oturması için sandalyeyi işaret ettim. "Çayımı tazelemek istedim," dedim. Karşısına oturunca bir şey söyleyeceğimi anlayarak bakmaya başladı. "Nasıl bir çocukluk geçirdin, Alptekin?" diye merakla sordum.

Bu soruyu beklemediği, yüz ifadesinden belli oluyordu. Kaşları hafifçe çatıldı. Ellerini masanın üstünde birleştirip birkaç saniye düşündü. Aklına, Miray'ın geldiğini biliyordum. Çocukluğunda hep bir arada olmalıydılar. Onları merak etmeden duramıyordum. Benden önceki hayatları, içimde bir ukde kalmıştı.

Keşke geçmişlerine ait bir kaset olsaydı da her şeyi izleyebilseydim.

"Mutlu," dedi biraz sonra. "En yoğun hatırladığım duygu bu. Mutluydum. Sevgisini gizlemeyen bir ailem vardı. Ortanca çocuk olduğum için en değişikleri bendim ama hiçbir zaman sevilmediğimi hissetmedim." Geçmişe gittiği belli olan gözlerine yerleşen sisleri gördüm. "Şimdi yoklar ama ben hâlâ sevgilerini hissedebiliyorum."

"Abin var?" dedim, sorar gibi.

Kafasını ağır ağır salladı. "Çok şükür ki o var. Yoksa nasıl devam ederdim, bilmiyorum. Hem o hem Ömer abim hem komandocu, bana yeniden aile olmaya çalıştılar. Haklarını ödeyemem."

Vefalı biri olduğu belli oluyordu.

Fincanımı avucumun arasına alıp arkama yaslandım. "Abin," dedim kısık bir sesle. "Ailenizi kaybetmeden önce nasıldı?"

Dudakları kıvrıldı. Sanırım bunu sormam onu memnun etmişti. Abisiyle buzları eritiyor olmamın, onu mutlu edeceğini görebiliyordum.

Çünkü hatayı kendisinde sanıyor, Lâl. Onun yüzünden küstüğünüzü sanıyor.

Derin bir nefes verdi. "Abim, her zaman otoriter biriydi ama onu sert bir adam yapan olay, Hale ablanın ölümüydü. O geceden sonra abim, başımıza gelecekleri biliyormuş gibi çok tedbirli bir adama dönüştü. Elinden gelenin en iyisini yaptı ama kaderin önüne geçemedi," dedi hüzünle.

Karan'ı, bir pazar akşamı ailesiyle beraber yemek yerken düşündüm. Masada uçuşan kahkahalar, herkesin gülerek bir şeyler anlatması, tabağına annesinin yemek koyması, kardeşlerini *uslu durun* diye uyarması. İmkânsız bir hayaldi, düşündüğüm.

"Öncesinde, abim çok neşeliydi," dediğinde, yeniden ona baktım. "Hâlâ sevdiklerinden gizlemez neşesini ama daha başkaydı. Hiçbir zaman, Miray'la benim gibi olmadı. Bizim oyunlarımıza, şakalarımıza katılmazdı. Biz dağıtırdık, o arkamızı toplardı." Acı dolu bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Ona karşı birlik olmamıza

rağmen bize kıyamaz, babamdan azar yemeyelim diye bizim suçlarımızı üstüne alırdı." Gözlerinin dolduğunu fark ettim. "Abim, çok severdi bizi."

Yutkundum. "Hâlâ seviyor."

"Seviyor elbette. Ama artık 'biz' diye bir şey yok." Sesindeki acının kalbime saplandığını hissettim. "Ona karşı birlik olabileceğim kardeşimi toprağa verdim. Beni de o mezara koymasınlar diye canını dişine takıyor, bense ona köstek olmaktan başka bir şey yapmıyorum."

Ne demem gerekirdi? Onu nasıl teselli edebilirdim, bilmiyordum. Ölüm, geri dönülmesi imkânsız bir yoldu ve ne yöne kafamı çevirsem orada karşıma çıkıyordu. Tesellisi varsa bile benim haberim yoktu.

Kurumuş dudaklarımı yalayıp dik bir konuma geldim. Anlatmasını isteyen ben olduğum için üzülmesi de benim suçumdu. Onu geçmişin sularına kendi ellerimle bırakmıştım.

Bana, hayatın bizden çaldıklarının farkındaymış gibi bakıyordu. İkimizde de aynı sızılar vardı. Aynı yollardan geçip aynı yaraları almamıştık ama kanayan yerlerimiz aynıydı. Acının ortak dili, bir kalp sızısı olarak göğsümüzde kaldı.

Konuya *dan* diye girerek, "Abin çok merhametli ve kalbi güzel bir adam," dedim. Beni, gülümsemesiyle onayladı. "Sana olan sevgisini gizlemiyor. Kaçırıldığın gün, ne kadar telaşlandığını kendi gözlerimle gördüm." Dudaklarımı birbirine bastırdım, kısa bir es verdim. Söyleyeceğim şeyin, onu yaralayacağını biliyordum. "Bana olan sevgisini de görebiliyorum ama sevgi bazen yeterli olmuyor. Sevgi, pek çok adım attırır sana, mutlu hissettirir, yaşatır. Ama attığın her adımı düşünerek atarsan yorulursun. Ve ben, çok yoruldum, Alptekin."

"Güven mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Güven."

"Abim sana yalan söylemek istemedi ki," diye savunmaya geçti hemen. "O, çok istedi söylemeyi. En başında yalvardı Yasin

ablye ama yapamadı. Herkesin bir nedeni var, biliyorum. İnan bana, ablm seni üzmek istemedi. Gözlerimle gördüm ya seni ne kadar sevdiğini... Sen gittiğinden beri yemeden içmeden kesildi adam," dedi biraz sıntarak. "Bak benim abimin bu taraklarda bezi yoktur. Hiçbir zaman bir kadına karşı ilgi duyduğunu görmedim. Vakti olmadı ki. Hep bir şeyler çıktı karşısına, hep çabalamak zorunda kaldı. Sonra bir anda sen geldin. Öylesine ani oldu ki gelişin, ablm ne yapacağını şaşırdı. Senden bahsederken ki hâlini gördüğümde demiştim, *bu adam âşık olmuş,* diye. Koskoca adam, sen gittin diye depresyona girdi!" dedi sevinçle.

Kaan'ın depresyona girmesi, onu bu kadar sevindirdi mi gerçekten?

Heyecanla konuşurken, bana yakın olan sandalyeye geçti. Hızlı hızlı konuşmaya devam etti.

"Bu adam ince ruhludur, düşüncelidir ama kadınlarla pek anlaşamaz. Yani ikili ilişkilerde çok cahil. Ben diyorum, gel sana bir iki ders vereyim, hiç oralı olmuyor," dedi hayıflanarak. Gülümsedi. "Hangi enayi, birinin kalbini kırınca karnının ağrıdığını düşünür ki?" O an aklıma gelince yüzüme anlamsız bir tebessüm yerleşti. "Kendi duygularıyla yüzleşmeye korkan enayi bir adam, benim abim. Normalde aklı başındadır ama seni görünce feleği şaşıyor. Şimdiden çok başka bir adama dönüştü," dediğinde yüzünde güller açıyordu.

"İkide bir 'enayi' demesen de olur..." diye mırıldandım.

Keyifle gülümsedi. "Tamam, laf ettirme," dedi imalı imalı.

Gözlerimi devirdim. "Söylediklerini ben de biliyorum. Değişik davranışlarını görünce bu konularda bilgisi olmadığını anlamıştım zaten ama ben bunları *enayilik* olarak görmüyorum." Ellerimi çenemde birleştirip dirseklerimi masaya yasladım. "Bence çok tatlı," dedim, hülyalı bir sesle.

Gözleri irileşirken dudakları bir parça aralandı. "Abim mi tatlı? Emin misin?"

"Hı hı," dedim.

Aklıma, aynanın karşısında [illegible] zaman gelmişti. Arkamda duruşu, bana hayran hayran [illegible] sahnede beni izlerkenki hâlleri... Yakası [illegible] bir adamdı. Ama Alptekin, sanki abisine şeytan dediğim için bana bakıyordu.

Alt dudağını sarkıttı. "Yani... Ben olsam 'zalim' demezdim ama sen öyle diyorsan..."

Bence Akdoğanların geninde zalim olmak vardı. Ya da hepsinde şeytan tüyü vardı. Yoksa onlara karşı böylesine bir zaaf hissetmem normal değildi. Arif dâhil, hepsinin yeri o kadar farklıydı ki ne kelimelerle dile getirebilirdim bunu ne de görebilirdim.

Derin bir nefes verdim ve bu konuşmanın sonunun onları affetmeme gideceğini bildiğimden, konuyu kapatmak isteyerek ayağa kalktım. Ayrıca, Alptekin'i daha affedememişken onun yardımıyla diğerlerinin yaptıklarını da unutmam saçma olurdu. Sırayı bozmamam gerekiyordu.

"Teşekkür ederim anlattıkların için," dedim gülümseyerek. "Ama benim artık gitmem gerekiyor. Bugün restoranda işlerim vardı." Saate baktım. "Hatta geç bile kaldım."

O da ayağa kalktı. "Ben teşekkür ederim asıl, bana zaman ayırdığın için. Seninle şu konuşmayı yapabilmek bile benim için çok kıymetli. Dinlediğin için sağ ol," dedi tebessüm ederek. Ellerini ceplerine koydu, omuzlarını kaldırdı. "O zaman ben gideyim. Seni daha fazla meşgul etmeyeyim..."

"Tamam," dedim sadece.

"Sesin de güzelmiş," dedi alakasız bir şekilde. "Şarkı söylediğin videoları gördüm ama abimler de çok bahsetti. Bir gün dinlemek nasip olur, inşallah."

Onu restorana davet etmemi istiyordu. Hatta davet ettiğim gün, sahne almamı da istiyordu. Açıkça söyleyemese de çok güzel ima etmişti. Gerçekten abisine benziyordu.

Bardağımı makineye koyarken, "Teşekkür ederim," dedim. Sanırım, onu davet edecek kadar aramızın iyi olduğunu düşünmüyordum. Kötü biri olmadığını anlamıştım ama yine de bu affetme meselesini aceleye getirmek istemiyordum. Ona bakmadan "Görüşürüz o zaman?" diye mırıldandım.

Bir süre cevap vermedi. Sonrasında, "İnşallah," deyip yavaş adımlarla mutfaktan çıktı. Birkaç saniye sonra kapının kapandığını duydum.

O gittikten sonra odama çıktım. Onunla konuştuklarımı düşünüyordum. Zihnimdeki bulanık su, onunla konuştuktan sonra biraz da olsa berraklaşmıştı. Geç kaldığımız bu konuşma, bana gerçekten iyi gelmişti. Sakinleşmiş gibi hissediyordum.

Yavaş hareketlerle üstümü değiştirdim, kot pantolon ve kazak giydim. Saçımı düzelteceğim sırada telefonuma gelen mesaj sesini duydum. Yatağın üstünden telefonu elime aldığımda, Karan'dan mesaj geldiğini gördüm. Eski numaramı yeniden kullanmaya başlamıştım ve o, bu numaramı biliyordu.

Güzelim: Selam.

Neden hâlâ böyle kayıtlı bu adam?

Hoşuma gidiyor diye.

Onunla ilk defa mesajlaştığım için heyecanlanmıştım. Hemen aynı şekilde cevap verdim, saniyesinde geri dönüş yaptı.

Güzelim: Nasılsın?

İyiyim, sen nasılsın?

Güzelim: Ben de iyiyim. Restorana geçecekmişsin?

Evet.

Güzelim: Ben de geleyim mi? Ya da seni bırakayım?

Kendi arabamla gitsem daha iyi olur. Akşam taksiyle uğraşmayayım.

Güzelim: Yanında illaki biri olur, taksiye binmek zorunda kalmazsın ama istersen ben alırım seni.

Zahmet olmasın?

Güzelim: Sırtımda taşımayacağım, Lâl :)

Keşke taşısa, Lâl. Ah, mazi!

Bilerek yapıyordu. Yeni tanıştığımız zamanlarda söylediği şeyin aynısını söyleyerek beni etkilemeye çalışıyordu. Kahretsin ki başarılı da oluyordu.

"Olur" diye cevap yazarken yüzümdeki gülümseme ile aynada göz göze geldim. Telefonu yatağın üstüne atıp yanaklarıma yavaşça vurdum. "Bu tuzaklara düşmeyeceksin! Kendine gel!" diye, salak hâlime sinirlendim.

Çoktan tuzaklara düşmüş olmasam üstümü değiştirip elbise giymezdim ama aklımı yitireli çok zaman oluyordu. Hafif bir makyaj yapıp saçlarımı açık bıraktım. Aynadaki kadını her şekilde beğeniyordum. Ama mutlu olduğum zamanlarda kendimi daha güzel hissediyordum. Bu mutluluğu en çok hissettiğim yer ise menopozlu adamın yanıydı.

Aşağı inerken Karan'ın, kapıda olduğuna dair mesaj attığını görüp acele ettim. Her şeyi kontrol ettikten sonra evden çıktım. Arka bahçeden gelen sesler, kaşlarımın çatılmasına neden oldu. Bu kadar adam varken kim olabilirdi arkada?

Reşat abi uzaktan bana selam verince elimle arkayı işaret ettim. "Arkadalar," dedi ama durumu anlamayarak baktım. "Sürprizi varmış sana," dedi, bundan memnun olmadığını belli ederek. Karan'dan bahsediyordu.

Adımlarımı arkaya yönlendirirken Karan'ın biriyle konuştuğunu duyuyordum. Ama konuştuğu kişi, cevap vermiyordu.

Yokluğumuzda delirmiş olabilir mi?

Köşeyi döndüğümde gördüğüm manzara, olduğum yerde durmama neden oldu. Karan yere eğilmiş, Patron'u sevmeye çalışıyor; Patron'sa onun suratını yalamaya çalışıyordu. "Evet, haklısın," dedi sanki Patron konuşabiliyormuş gibi. "Bence de zaman gerek. Ne yapalım, bekleyeceğiz. Başa gelen çekilir, kızım." Patron'un kafasını öpüp yanaklarını sıktı. "Ben de özledim. Gelir birazdan. Seni görünce çok sevinecek," dedi buruk bir sesle.

Patron varlığımı fark edip ondan uzaklaştığında, Karan kafasını çevirip bana baktı. Yüzümdeki mutlu ifadeyi görünce gözlerinin içi güldü. Doğruldu, etrafımda havlayarak dönmeye başlayan Patron'la beni gülümseyerek izledi.

Çantamı yere bıraktım. Patron'u sevmek için eğildim. "Kızım," dedim özlemle. "Büyüdün mü sen? Görmeyeli göbeğin çıkmış. Kilo mu aldın?" Yüzümü yalamasın diye kafasını tutup yanaklarını öptüm ama nafile bir çabaya girmiştim. "Makyajımı yedin ama!" diye söylenerek kafasını okşadım. "Dur, kızım. Dur da seveyim seni!"

Patron'un patileri omuzlarıma yerleşince sendeledim. Tam geriye doğru düşürecekken Karan'ın eli belimden destek verdi. O da yanımda eğildi ve bana olan özlemini havlayarak gidermeye çalışan Patron'u sevmeye başladı.

"Çok özledi seni," dedi. Nefesi boynuma değiyordu. Buz gibi havada yanmamı sebep oluyordu. Neden bu kadar yakındık ki? "Bakma şimdi kilo aldığına, senin gittiğini anladıktan sonra birkaç gün küstü bize. Ne yemek yedi ne yanımıza geldi." Birbirine değen ellerimiz, beni heyecanlandırdığı kadar onu da heyecanlandırıyor muydu? "Sanırım o arada hamile kaldı."

"Ne?" dedim şaşırarak. "Hamile mi?"

Kafasını aşağı yukarı salladı. "Doktor, yedi tane yavru olduğunu söyledi," dedi gülümseyerek. "Çok kalmadı doğuma."

Patron'un kafasını göğsüme bastırdım. Gözlerimin neden dolduğunu bilmiyordum. Sanırım kendimi onun annesi gibi görüyordum ve torunlarımın olacak olması beni heyecanlandırmıştı. Sıkıca sarıldığım kahramanımı kendi çapımda

tebrik ettim. Küçük yavruları düşündükçe karnımda kelebekler uçuşuyordu. Şimdiden çok heyecanlanmıştım. Yavruları annesinden ayırmak elbette istemezdim ama bir yavruyu sahiplenme düşüncesi karnımdaki kelebeklerin kanat çırpışını artırıyordu.

Karan, doğrulup elini uzattı. "Bu kadar mutlu olacağını bilseydim önceden getirirdim." Göz bebekleri parlıyordu. Elini tutup ayağa kalktım. "Beni gördüğüne bile bu kadar sevinmedin," dedi, alayla karışık bir imayla.

"Aa, Patron da mı beni kandırdı ki? Neden onu gördüğüme sevinmeyeyim?" diye yalandan bir şaşkınlıkla sordum. *Sustum* der gibi gözlerini büyüttü. Bacaklarımın arasında dolanan anne adayına baktım. "Nerede kalacak? Dışarısı çok soğuk. Bir de hamile."

Elim hâlâ elindeydi. Baş parmağıyla elimi okşuyordu. Temas bağımlısı olduğunu, her fırsatta bana dokunmaya çalışmasından anlayabiliyordum.

"Doktor gözetiminde olduğu bir yer ayarladık ona, merak etme. Birkaç gün seninle kaldıktan sonra geri oraya gidecek," dedi.

"Ama burada ona uygun ortam yok ki."

Göz kırptı. "Hallettim."

Şu hareketin onu ne kadar çekici gösterdiğini bilse durmadan gözünü kırpardı, iyi ki bilmiyordu. Dudaklarımı yalayıp Patron'u sevme bahanesiyle elimi ondan çektim. Çekmeseydim, kalbimin sesini duyabilirmiş gibi hissediyordum.

Biraz daha bahçede oyalandık. Karan, elleri ceplerinde, yüzündeki gülümsemeyle bizi izliyordu. Onun baktığını bilmek, şaşırmama neden oluyor, nefesimi kesiyordu. Dikkatli gözleri, her hareketimi yakalamak ister gibi bir an olsun üstümden ayrılmadı. Sonrasında Yiğit gelip Patron'u götürünce, biz de bahçeden çıkıp arabaya geçtik. Tabii, Karan'ı öldürecek gibi bakan Reşat abinin yanından geçmek zor olmuştu.

Emniyet kemerimi bağlarken, "Arif nerede?" diye sordum. Kapıda onu görmeyince yadırgamıştım.

"Bir işi vardı. Sonra da restorana geçecekti." Bana yandan bir bakış attı. "Ne sebeple olduğunu tahmin edersin."

"Sena'yı görmek için?" diye sırıtarak sordum. Kafasını salladı. Usta bir hareketle arabayı geri geri çıkarırken ona bakmamak için çetin bir savaş veriyordum. "Ne zamana kadar Ankara'da kalacaksınız?" diye sormayı ertelesem de bir anda sormuş bulundum.

Derin bir nefes aldı. "Her şey yoluna girene kadar," dedi.

Sanırım kastettiği aramızın düzelmesiydi. Fakat düzelse bile benim hayatım buradaydı. Onların evinde geçici bir süre yaşamıştım. Nasıl olacaktı ki?

Belirsizlikler zihnimi kaplarken Ankara'nın gri havası bize yoldaş olsun diye camı açtım. Biraz daha Karan'ın parfümünü solursam bu arabadan inmek zorlaşacaktı.

Bu araba, bizim için aldığı araba değil mi?

Evet, *o* arabaydı ve tamamen onun gibi kokuyordu.

"Ne kadar sürer işin?" Bana baktığını hissetsem de ona dönmedim. Niye bu kadar heyecanlanmıştım ki? Cevap alamayınca, "Kaçta almaya geleyim, diye soruyorum," dedi.

"Karan, seni affetmediğimin farkındasın, değil mi?" dedim bir anda.

"Evet," dedi durgun bir sesle. "Fazla mı geliyor yaptıklarım?" Yavaşça ona döndüm. Bir bana bir yola bakarken cevabımdan korkuyor gibiydi. "Durmam gereken yerde, söyle durayım. Yoksa kapılıp giderim."

Profilden görünen yüzünün hatları keskindi. Öne çıkan çenesi, gür kirpikleri ve kirli sakallarıyla öylece dururken bir fotoğrafını çeksem yüzlerce beğeni alacağını biliyordum. Ona çok yakışan takım elbisesi ile tam bir iş adamıydı. İkimiz, aynı karedeyken, birbirimize yakışıyor muyduk acaba?

"Çok uzak kalma, bana alan tanı ama çok da geride durma," dedim.

Kaşlarını çattı. "Nasıl yani?"

"Yani, ayarını bil. Ne sık ne de bırak."

Kırmızı ışıkta durup bana doğru döndü. "Anladıysam ne olayım," dedi kendi kendine. "Mesela seni restorana bırakmam yanlış mı? Sıkıyor muyum seni?"

Bilmiyordum ki. Onun kafası ne kadar karışıksa benimki de o kadar karışıktı.

Sorusuna cevap vermeden, "Akşam kendim geçerim eve," dedim. *Peki* der gibi kafasını eğdi. "Bir gün içinde bu kadar şey yeter..." diye saçmaladım.

Güler gibi oldu. "Ne yeter?"

Dışarıya baktım. "Hava da soğudu he..." Kafamı cama vurmak istiyordum.

Güldüğünü duydum. "Soğudu he..." dedi, beni taklit ederek. Yanaklarımın kızarması, umurunda değildi tabii!

Restorana gelene kadar kafamı ona çevirmedim. Durduğunda kemerimi açıp ona sadece gülümsedim. Apar topar inmek için hareketlendiğimde, beni bileğimden nazikçe tuttu.

"Bir ara kafan kopacak sanmıştım ama yerinde duruyor," dedi dalga geçerek. Yüzümü buruşturdum, o ise kocaman gülümsedi. "Akşam seni almayacağım. Biraz mesafe koyacağım, istediğin gibi." Yüzüme doğru yaklaştığında, nefesimi tuttum. "Öpmek de mi mesafeye giriyor?" dedi boğuk bir sesle.

Yok, öpmek sıkıntı değil, der misin? Lütfen, de bunu!

Dilim damağım kurumuş gibi yutkundum. "Girer," dedim sesimi zar zor bulup. Boğazımı temizledim. "Yani girmeli!"

Dudaklarına hınzır bir sırıtış yerleşti. "Peki, kurallar, yıkmak için değil midir?" Dudaklarıma bakıyordu! Evet, dudaklarıma bakıyordu! Neden dudaklarıma bakıyordu? "Yıkayım mı?" diye istekle sordu.

"Altında kalırsın."

Gülümseyişi genişledi. "Değer," dedi, biraz daha yaklaşıp. Gözlerimi kapatmamak için çetin bir savaş veriyordum. Nefesinin yanağımdan kulağıma doğru gelişini hissediyordum. "Ama sen isteyene kadar sınırı geçmeyeceğim." Derin bir nefes alıp uzaklaştı. "Şimdilik bununla idare edeceğiz artık."

Öpmemişti.

Öpseydi belki böylesine heyecanlanmazdım. Elim ayağım buz kesmişti. Salak gibi görünmemek için gülümsedim. O da gülümsedi. Birbirimize bakmaya son verip çantamı elime aldım.

"Bugün görüşemeyeceksek şehir dışındaki işimi halledeceğim. Yarın için seni ararım. Olur mu?" Ona bakmadan kafamı salladım. Kapıyı açıp inerken, "Telefonunu sesliye almayı unutma, lütfen," dedi. Kapıyı kapattığımda, "Seni özleyeceğim!" diye, arkamdan bağırmasını umursamadan yürüdüm.

Sadece on beş dakika içinde *nefessiz nasıl yaşanır,* öğrenmiştim. Ellerim heyecandan titrediği için yumruklarımı sıkarak restorana girerken, suratımın kıpkırmızı olduğunu biliyordum. Yine, aklımı başımdan almıştı.

Hani bazen insanın içine bir his dolar ya, ne olduğuna anlam veremezsin. O his, seni ilmek ilmek kaplar ve kocaman bir karanlığa bürünürsün. *Her an*, bir şey olacak korkusu değildir tek sorun. *Kime* bir şey olacağıdır.

Korkuyordum.

Adını koyamadığım, göğüs kafesimden başlayıp tüm kemiklerimi kaplayan, dik duramama engel olan bir karanlık vardı içimde.

Biliyordum, bir şey olacaktı ve ben bunu durduramayacaktım.

Saatlerdir, ofisimde çalışıyordum. Aynı dosyaya kaç defa baktığımdan haberim yoktu. Kelimeler de sayılar da değişmiyordu lakin ben onlara bakmaktan geri duramıyordum. Sanki bıraksam o karanlık beni içine çekecekti. Durmak istemiyordum.

Herkes çoktan evine gitmişti. Bir ben bir de benim güvenliğimden sorumlu olanlar kalmıştı. Onlara içeri geçmelerini, mutfağı istedikleri gibi kullanabileceklerini söylemiştim. Ve bunun üzerinden yaklaşık üç saat geçmişti.

Önümdeki dosyayı ittim. Burada biraz daha kalırsam kafamın daha da karışacağını biliyordum. Yaşanacak bir şey

varsa bunu ne kadar erteleyebilirdim ki? Er ya da geç, başıma gelecek şeyler belliydi. Bu yüzden eşyalarımı aldım, ışığı kapatarak odadan çıktım.

Ön tarafa doğru yürürken adamların konuşmalarını duyuyordum. Benim geldiğimi görünce hepsi toparlanıp ayağa kalktı. Reşat abiye baktım. "Sizi de beklettim. Artık gidebiliriz," dedim, nazik bir sesle.

"Olur mu öyle şey?" dedi tebessüm ederek. Eliyle kapıyı işaret etti. "Sen geç, çocuklar kilitler kapıyı."

Teşekkür ettim. Montumun önünü kapattım ve kendimi ayaza bıraktım. Soğuk rüzgâr, saçlarımı uçuşturuyordu. Derin bir nefes aldım ve bugünün hemen bitmesini isteyerek Reşat abinin arabasına doğru ilerledim. Adımlarım üşümemin etkisiyle hızlandı, o sırada az ileride kendi arabasından çıkan Alptekin'le göz göze geldim. Bu saatte burada ne arıyordu ki?

Tatlı bir şekilde bakarken, "Selam," dedi. Kafamla selam verdim. Ellerini montunun cebine koydu. "Abim, yalnız olduğunu söyleyince merak ettim. Bir sıkıntı yoktur, inşallah?"

Yoktu. Ona doğru bağıran Özkan'ın sesini duyana dek...

Uzaktan, "Sana gününü göstereceğimi söylemiştim!" diyen Özkan'ı, daha göremeden tanıdım.

Silah sesi.

Kulaklarımda çınlayan sesle kapanan gözlerim, biri tarafından çekilmemle aralandı. Bir anda arabanın arkasına geçip eğildik. Ne olduğunu idrak edemediğim saniyelerde, Alptekin'i görmek için kafamı kaldırdım. O, açıktaydı. Kurşun, ona isabet edebilirdi.

"Dur!" dedi Reşat abi, hızlıca. Beni kolumdan sıkıca kavradı. "Sakın kalkma!"

Tek el sıkılan silah sesinden başka bir ses duyulmamıştı. Özkan, istediğini yapıp gitmiş olmalıydı.

İçimdeki karanlığın tüm sokağı kapladığını hissettim. Ankara'nın soğuğundan değil, korkudan titremeye başlamıştım. Reşat abinin ellerinden kurtulmaya çalıştım, Alptekin'e bakmayı denedim. Onu göremiyordum. Neredeydi?

Beni esir almaya başlayan karanlık, kulağıma fısıldıyordu. Hızla doğruldum. Beni durdurmaya çalışan ellerden kurtulmayı denedim. Korkum, bedenimi ele geçirmeden, etrafımı saran adamların arasından sıyrılmaya çalıştım. Sarsak adımlarla Alptekin'in olduğu yerde duran kalabalığa doğru ilerlerken, uğuldayan kulaklarım yüzünden kimsenin ne söylediğini anlayamıyordum.

Bir anda, onlarca adam sokağa yığılmıştı. Herkes hep bir ağızdan bir şeyler söylüyor, etrafımda durarak, silahlarıyla *olmayan birine* doğru nişan alıyorlardı. Ben, iyiydim. Alptekin nasıldı?

Sonra onu gördüm. Yerde kanlar içinde yatan, göğsümde bir sızının peyda olmasına neden olan, beni karanlıkla baş başa bırakan o adamı...

O kurşun, Alptekin'e isabet etmişti.

Nasıl yanına geldim, nasıl karnındaki yaraya bastırarak bir şeyler söylemeye başladım, bilmiyordum. Hiçbir şeyi idrak edemiyordum. Tek bildiğim, gözlerinden acı akan adamın çırpınıyor oluşuydu. "Ambulansı arayın!" diye canhıraş bağırdım. Sanki yaralanan benmişim gibi canım acıyordu. Avucumda hissettiğim sıcak kan, durmak bilmeden akıyordu. "Bir şey yapın! Ambulansı arayın! Reşat abi, bir şey yap!"

Alptekin'in gözleri açıktı. Bir şey söylemek ister gibi gözlerimin içine bakıyordu. Yüzünde gördüğüm acı dolu gülümsemenin, karnıma saplanmasını dilediğim o kurşundan, canımı daha çok yaktığını bilmiyordu.

Ölümü kucaklamak ister gibi bakmamalıydı.

Daha çok gençti.

Ölemezdi.

Çok gençti.

"Affettin mi?" dedi mırıltıya benzer bir sesle. Sağ elinde başlayan titreme, bedenine ulaştı. Yerde uzanan bedeni, zelzeleye tutuldu. "Ödeştik," dediğinde, sesi bana zar zor ulaştı.

"Sus!" dedim gözlerimden yaşlar boşalırken. "Sus, Allah'ın cezası! Sus!" Yarasına, daha fazla baskı yaptım. Ama kan, beni öldürmek istercesine akmaya devam etti.

Birilerinin bağırarak bir şeyler söylediğini, etrafımda bir şeyler olduğunu görebiliyordum ama onun acıyla kasılan yüzünden başka bir yere odaklanamıyordum. Gülümsememeliydi. Bu hâldeyken böyle bakmamalıydı. Bana bunu yapmamalıydı.

Güçlükle, "Abime..." dedi. Harfler, dudaklarından çıkmakta zorlanıyordu. Konuşmasıyla acı içinde inlemesi bir oldu.

"Yapma!" dedim, ne diyeceğini anlayarak. "Sana bir şey olmayacak! Abine, onu sevdiğini sen söyleyeceksin!" Gülümsemek bile artık onun için çok zordu. "Duydun mu beni?" dedim, ağlamalarımın arasından. "Beni bu şekilde arkanda bırakamazsın! Sakın!"

O an, bedenimi saran titremenin sebebi olan kan, Alptekin'in dudaklarından sızmaya başladı. Bembeyaz yüzünde bir alev gibi yayılan kan, sanki benim damarlarımdan akıyormuş gibi acıyla kasıldım.

"Affettin mi?" dedi, akan kanı umursamadan. Dudakları ölümün rengine boyandı. Göğsü yavaşça inip kalkıyordu. "Affettin mi?" dedi tekrar.

Ona, eğer iyi olmazsa onu hiçbir zaman affetmeyeceğimi, beni bu veballe arkasında bırakırsa vicdan azabıyla yaşayamayacağımı söylemek istedim. Lakin yavaşça kapanan gözleri bana engel oldu.

Alptekin Akdoğan'ın kapanan gözlerindeki acı, kalbime çığ olup devrilirken arkasından attığım güçlü çığlık, Ankara sokaklarında yankılandı.

Pişmanlık, bu sefer bana yoldaş oldu.

11

Suçlu Ruhların Kavmaşası

Ağlamak, ruhtan taşan acının dışarı sızmasıydı.

Ağlıyordum.

Ruhumdan taşan acı daha büyük acılara gebe oluyordu.

Saat kaçtı, ben neredeydim, ellerimdeki kanın sahibi olan adam nasıldı, bedenimi zelzeleye tutan ölüm soğuğu, nasıl bu kadar titrememe neden olabilirdi, hiçbirini bilmiyordum. Sadece ağlıyordum.

Ve çok korkuyordum.

Ellerimdeki kana değen bakışlarım bulanıktı. Bir ağacın köklerinin toprağa yayılması gibi avucuma saplanan kırmızılıklar, başımın dönmesine neden oluyordu. Sanki dünyada küçük bir noktadan ibarettim. Etrafımdaki her şey hızla dönüyor, ben öylece duruyordum. Bomboş bir nesne gibi hissiz, her zerreme sızan acı kadar hisle doluydum.

Buradaydım ama bedenimle değil, ruhumla.

Gözlerim, "ACİL" yazısına takılınca içimde soğuk rüzgârlar esmeye başladı. Takvimin hızla çevrilen yaprakları, *gerçek olma sin* diye dua ettiklerimi gözlerimin önüne serdi. Canına kast eden adam, içerde canı için savaşıyordu.

Boğazıma yerleşen yumrunun gitmeyeceğini bile bile yutkundum. Aldığım kesik kesik nefeslerin, ciğerimde bir volkan gibi patlayışını hissediyordum. Korkum, okyanusu yararak karaya ulaşan bir canavar gibiydi. Durdurmayı deniyordum ama ölümün izini taşıyan ellerimi gördükçe başarılı olamıyordum.

Onu ambulansa taşıdıkları an, gözümün önünden gitmiyordu. Sanki üzerime beton dökmüşler gibi hareketsiz kalıp, arkasından bakakalmıştım. Onun kanıyla parlayan asfaltın köşesinde oturmuş, gerçeklik algımı yitirerek öylece durmuştum. Birkaç saniyede olanlar, gerçek olamayacak kadar korkunçtu ve ben, neler yaşandığını idrak edememiştim. Hayatın pamuk ipliğine bağlı olduğunu yeniden anlayarak beklemiştim.

Sonra aklıma *o* gelmişti.

Karan.

Bir hışımla ayağa kalkmış, bana eşlik eden adamlarla hastanenin yolunu tutmuştum. O dakikalar çok karmaşıktı. Titreyen ellerimi zapt etmek için çabalıyor, aynı zamanda da dua ediyordum. Öyle çok dua ediyordum ki melekler sesimi hiç bu kadar çok duymamış olabilirlerdi. Semaya açtığım ellerimle mırıldanarak yalvarıyordum.

" 'Affettim' diyemedim daha. N'olur Allah'ım, ona, onu affettiğimi söyleyemedim daha!"

Cızırtıyla yanıp sönen tabelanın karşısında oturuyordum. Sırtımı yere yaslamış, bacaklarımı kendime çekmiştim. Ellerim hâlâ göğe doğru açıktı. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp, bildiğim tüm duaları Alptekin okuyordum. O içeride, ben dışarıda can çekişiyorduk.

"Eflâl," diye seslendi Reşat abi. "Deden geliyor, kızım. Kalk da seni böyle görmesin." Beni yerden kaldırmak için bu sefer dedemi bahane ediyordu. Ayağa kalktığımda, yere yıkılmaktan korktuğumu göremiyordu. Görseydi, benden bunu istemezdi. "Hasta olacaksın. Hadi kalk."

Cevap vermedim. Zaten konuşacak hâlim de yoktu. Kafamı duvara yaslayıp gözlerimi kapattım.

Daha gencecikti. Hayatına girdiğim için yaşadıklarına katlanamıyordum.

Neden gelmişti ki yanıma? Bıraksaydı da ben, beni bekleyen belalarla kendim savaşsaydım. Neden beni yalnız bırakmadı ki? Niçin o kurşunun yolunu şaşırmasına neden oldu? Neden Allah'ım, neden!

Reşat abinin yanıma doğru eğildiğini hissettim. "İyi olacak. Onun dirençli bir çocuk olduğunu görmemiş miydin? Dedenin gazabından bile sağ salim çıktı," dedi beni yatıştırmaya çalışarak.

Gerçekleri öğrendiğim gün, bodrum katındaki görüntüsü düştü zihnime. Kanlar içindeydi. Yüzünde patlamayan yer yoktu, bedeni yara ile dolmuştu. Onunla konuştuktan sonra gerçekleri görmüştüm. Benim Akdoğanlarda kaldığım süre boyunca bir başına kalmış, yalnızlıktan korkarken yalnızlıkla sınanmıştı.

Alptekin, bana istemeyerek verdiği zararın bedelini kaç defa ödeyecekti?

Reşat abi, elini omzuma koydu. Omzumu yavaşça sıvazlayıp ayağa kalktı. Kim ne derse desin, korkumu yok edemeyecekti. Onu iyi görmeden, aklımdan çıkmayan acı dolu gülümsemesinin yerine gülen yüzünü görmeden iyi olamayacaktım. Yine yaptığını unutmayacak, belki ömrümün sonuna kadar başına kakacak, bazen kalbini kıracak ama yine gönlünü almayı bilecek, onunla uğraşıp duracaktım.

Eğer o ameliyattan çıkarsa...

Ne kadar zaman geçtiğini bilmediğim bir anda, *o*nun sesini duydum. Avuçlarımı mermere yaslayıp kendime gelmeye çalıştım, onun için. Başarılı olamadım.

Sevdiğim adam, "Lâl!" diye seslendi endişe dolu bir sesle.

Koridorun sonundan koşar adım yanıma doğru geldiğini gördüğümde, gözyaşlarım yanaklarımdan birer birer süzülmeye başladı. Attığı her adım, yaramı deşiyordu, aynı zamanda da yarama merhem oluyordu; hissediyordum. Aramızdaki mesafe iyice daralınca nefesimi tuttum. Yere doğru eğildi ve beni

kollarımdan tutup bir çırpıda ayağa kalırdı. Artık yıkılmayacağımı biliyordum. Onun kolları arasında bu imkânsızdı. Hiç beklemeden, bana sıkıca sarıldı.

Kardeşinin içerde ne sebeple can çekiştiğini bilmiyor muydu?

"Karan," dedim, ağlamalarımın arasından. Başka bir şey dökülemedi dudaklarımdan. Ona sarılıp, içimdeki korkunun azalmasını istedim fakat katlanarak artacağını bilemezdim.

Dua eder gibi, "İyi olacak," dedi Karan. Bana daha sıkı sarıldı. "Karın boşluğuna gelmiş. O daha beterlerini atlattı." Kendini mi yatıştırmaya çalışıyordu, beni mi; emin değildim. Uzaklaşıp gözlerimin içine baktığında, soğukkanlı olduğunu gördüm. Sarsılmaz duruyordu. "Güçlüdür benim kardeşim. Kör bir kurşunla ölmez. Ölmeyecek!" dedi, yemin eder gibi.

Kafamı sağa sola salladım. "Ölmeyecek," dedim, kendimi inandırmak isteyerek.

Gözlerimden süzülen damlalara baktı. Karşısında böyle durmak istemezdim ama elimden bir şey gelmiyordu. Alptekin'i o şekilde gördüğümden beri, acı dolu gülümsemesini aklımdan çıkaramıyordum. Karan, yanaklarımdaki ıslaklığı silmeye çalıştı ama yerine yenileri eklendiği için başarılı olamıyordu. Ellerinin titrediğini görebiliyordum ama yüzü, duvar gibiydi. Korktuğunu, içten içe acıyla yandığını hissedebiliyordum ama o, mermerden farksızdı.

Böyle bir şey miydi, acıyla dost olmak?

"Ağlama," dedi, mırıltı gibi çıkan sesle. Bunu görmenin ona iyi gelmediğini biliyordum ama kendimi durduramıyordum. Yaşlar, benden izinsiz süzülüyordu gözlerimden. " 'Ağlamak, ağlamayı getirir' derler," diye devam etti. "Ağlama," dedi yalvarır gibi.

Elimin tersiyle yanaklarımı sildim. Burnumu çekip kendimi durdurmaya çalıştım ama endişenin kol gezdiği gözlerini görünce yeniden firar eden gözyaşlarımı tutmam mümkün olmuyordu.

Bakışlarının ellerime değdiğini gördüm. Kardeşinin kanıyla boyanan ellerime baktı. Bir anlığına uçurumlar arasında kaybol-duğunu sandım. Kardeşini o şekilde görmemişti. Ama kardeşinin kanıyla ıslanan ellerim, Karan'ı gerçeklerle yüzleştirmişti. Uçurumdan düşecekken, göğsüne yaslanan bedenime tutunup biraz olsun kendine geldi. Sarsılsa da bana sıkıca sarıldı. Öyle sıkı sarıldı ki kaburgalarım kırılacakmış gibi hissettim.

"Ellerin," dedi titreyen sesiyle. Kollarımı gövdesine sardım, güç vermek istercesine. Onu böyle görmenin, içimde böylesine yangınlara sebep olacağını tahmin edememiştim. Kanım, acıyla kaynıyordu sanki, damarlarımda ateş misali geziniyordu. "Kalma böyle," dedi görmeye katlanamıyormuş gibi. "Gel, yıkayalım."

Kafamı *tamam* anlamında salladım. Beni sağ tarafına, kolunun altına aldı, lavabolara doğru yürümeye başladık. O kadar çok ağlamıştım ki önümü net göremiyordum. Onun yönlendirmesiyle ilerlerken kim kime destek oluyordu, emin değildim. İkimiz de yaralıydık. Onun yarası, daha derindi.

Küçük lavaboya girdik. Benden uzaklaştı, kapıyı kapattı. Ellerini kapıya yaslayıp kafasını öne eğdiğinde, düşürmemek için direndiğim omuzlarım hüzne yenik düştü. Ağlıyor muydu, göremiyordum ama kasılan bedeni bana birçok şey anlatıyordu. Kendini bırakmamak için zor durduğu her hâlinden belliydi. Belki benim için, belki de bir kere düşerse toparlanamayacağından korktuğu için dimdik duruyordu.

Karan, benim sırtımı yasladığım dağdı. Sallandığını gördüğümde, yerle yeksan olmuştum. Yıkılsa altında kalacağımı biliyordum.

Onu daha fazla üzmemek için telaşlı hareketlerle elimi yıkamaya başladım. Kuruyan kan, tenimle bütün olmuş gibiydi, çıkmamak için diretiyordu. Canımın acımasını umursamadan, bastırarak yıkamaya devam ettim. İki defa sabunladım. Suyun altında neredeyse çitiledim ellerimi ama yer yer geçmeyen lekeler, bana *unutma* der gibi bakıyordu.

Unutma, kanıyla boyanan tenini. Unutma, buna sebep olanı.

Karan bir ölüden farksız bir sesle, "Ben yapayım," dedi. Baş parmağımla avucumun içine bastırmaya, lekeyi yıkamaya devam ettim. Ellerimi, büyük ellerinin arasına aldı, çekmeye çalıştım ama bana engel oldu. "Canını yakacaksın. Çıkmıyorsa alkol isteriz."

Nasıl böyle kalabiliyordu?

Kardeşi içerde canı için savaş veriyordu ama o, kaya gibiydi. Elleri arasına aldığı ellerimi yavaşça yıkarken dişlerini sıktığını görsem de o, tek bir duyguyu bile belli etmiyordu.

Bir saniyeliğine kendini bıraksın istedim. Başını göğsüme yaslasın, ağlasın, korkusunu yaşasın istedim. Sonra bencilce, buna katlanamayacağımı düşündüm. Ben, ikimiz yerine de ağlıyor, kahroluyordum. Onun kendini harap etmesine dayanamazdım.

Yavaş yavaş yıkadı ellerimi. Nasıl katlandığını anlayamadığım anlarda sakince arındırdı kanları. Aklından neler geçtiğini bilmek istiyordum. Canı yanıyor muydu? Suyu kapattı, peçete alıp ellerimi kuruladıktan sonra omuzlarımdan tutup beni kendine çekti. Bedenime dolanan kolları, beni kendine hapsetmek ister gibiydi. Benden güç almak istediğini bilerek ona bıraktım kendimi. Sessizce gözyaşlarımı dökerken, kollarımı sırtından dolayıp, ağır yükler taşıyan omuzlarına koydum.

Dakikalarca durduk. Saçlarımın arasından derin nefesler aldı. İstemsiz bir şekilde uzaklaştığım saniyelerde beni tekrar kendine çekti. Ara ara, sessizce dua edişini duydum.

"Lütfen," diyordu sadece. "Onu da alma."

Onu da alma...

Şakağıma bıraktığı öpücükten sonra kolları bedenimden ayrıldı. Yüzüne baktığımda ağlamadığını gördüm. Ama gözleri kıpkırmızıydı. "Doktorla konuşacağım," dediğinde, kafamı salladım.

Beraber lavabodan çıktık. Bana bakmadan, eli yuvasını bulur gibi elimi tuttu. Parmaklarımızı birbirine geçirdiğinde, elini sıkıca tutup yürüdüm. Şimdi geçmişi değil, geleceğimizi düşünmemiz gerekiyordu.

Birkaç adım sonra, Ömerleri gördük. Arif ve yanındaki diğer adamlarla beraber, acilin önünde duruyorlardı. Sesimizi duyduklarında, hepsinin kafası bize doğru döndü.

O an, hissetmemem gereken bir duyguyu hissettim. Utanç.

Yanlış olduğunu elbette biliyordum ama bana, *Senin yüzünden!* diyen içimdeki sesi susturamıyordum. Özkan'ın hayatlarına dâhil olması, Alptekin'in onunla takışması ve başına gelenlerin ortak noktasında ben vardım. Ankara'da olmalarının sebebi bile bendim. Onlar da beni suçluyor muydu?

Silah tutan elin sahibi sen değildin, Lâl.

Lakin o silahı eline almasına *ben* sebep olmuştum.

Karan, adımlarımın geri geri gittiğini hissetmiş gibi bana doğru yaklaştı. Baş parmağı ile elimi okşadığında, omuzlarımı dikleştirdim. O, kardeşi için endişelenirken benim böyle olmam, doğru değildi. Bir de beni düşünmesini istemiyordum. Suçluluk duyacaksam da şimdi zamanı değildi.

Onlara doğru yaklaştık. Ömer, aramızdaki mesafeyi kapatıp beni hızlıca kendine çekti. Karan'dan ayrılan ellerimi Ömer'in sırtına yerleştirdim. O, Karan gibi değildi. Ağladığı, yaşlı gözlerinden belli oluyordu.

O, zaten bir kere düşmüştü. Bir daha yıkılamazdı ki.

"Çok şükür, sen iyisin!" dedi. Beni kafamdan tutup göğsüne bastırdı. Beni, Alptekin'den ayırmadığını işte, bu anda anladım. Beni de kardeşi sayıyordu. "O şerefsiz, sana da bir şey yapmamış. Çok şükür, Eflâl." derken saçlarıma öpücükler konduruyordu.

Hale, hayatını nasıl kaybetmişti bilmiyordum ama Ömer, iyi ki Alptekin'i kanlar içinde görmemişti. Daha kaç defa hastane yüzü görecekti? Nasıl dayanıyordu? *Yanlış*. Nasıl, dayanıyormuş gibi yapıyordu?

Yutkundum. "İyiyim," dedim zar zor. "Alptekin de iyi olacak," dedim, dua eder gibi.

Arif'in, "Olacak," dediğini duydum. Sonra duvara inen bir yumruğun sesi kulaklarıma çarptı. "Nasıl orada olmam, nasıl! Nasıl engel olamam!" diye bir anda bağırdı. Ömer'le ikimizin

bakışları, kendine kızan Arif'e döndü. O, Karan'a bakıyordu. "O şerefsizin böyle bir şey yapmayacağından emin olmadan nasıl oradan ayrılırım ben? Nasıl!" dedi delirmiş gibi.

O da kendini suçluyordu.

Karan, acilin önündeki sandalyeye oturdu. "Benimle gelmeni ben söyledim, Arif. Senin elinden bir şey gelmezdi. Senin bir suçun yok," dedi kesin bir dille. Arif *hayır* der gibi kafasını sağa sola sallayarak yüzünü sıvazladı.

O an, kurşun yemişim gibi sallanmama neden olan gerçekle yüzleştim. Karan'la görüşmek istemediğimi, eve kendim gideceğimi söylemesem, beni yalnız bırakmayacak, şehir dışına çıkmayacaktı. Ve Alptekin, yanıma gelmek durumunda kalmayacak ve yaralanmayacaktı.

Gözlerimin kararmasıyla Ömer'in koluna tutundum. Nelere sebep olacağını bilmeden neler yapmıştım. Midemde kaynayan suçluluk hissi ile öğürmemek için ağzımı elimle kapattım.

Ömer, "İyi misin?" diye sorunca tüm bakışlar bana döndü.

Karan'la göz göze geldim. Yanıma gelmek için ayağa kalkacağını anlayıp, "İyiyim," dedim hızlıca. Aramızdaki mesafeyi kapatıp kendimi onun yanına bıraktım. Hepsi bana bakmaya devam ettiği için, "Başım döndü sadece," diye açıklama yaptım.

Bir de benim için endişelensinler istemiyordum. Suçluluk hissiyle kavrulan bedenim, kendini bırakmak için zaman kollasa da bir şekilde onu durdurmaya çalışıyordum. Karan'ın omzuna yaslanıp çaresizce ondan güç almaya çalıştım. Kolunu omzuma atınca, aynı şeyi onun da yaptığını anladım.

İçimde, sancılı ruhumun büyük bir karmaşası vardı. Alptekin'in hayati tehlikesinin yarattığı korkuyla ve hissettiğim suçlulukla savaşıyordum. Sarsılmıştım ama korkum ağır bastığı için yıkılmamıştım.

Karan, Arif'e bakarak, "Ne zaman çıkacak dedi doktor?" diye sorduğu sırada acilin kapısı açıldı. Hemşirenin yüzündeki maskeden dolayı ifadesini görememek kasılmama neden oldu. Karnıma saplanan ağrıya aldırmadan diğerleri gibi hemşirenin yanına geldim.

"Nasıl? Ameliyat nasıl geçti?" dedi Karan, hızlıca.

Hemşire, "Kan lazım. Çok kan kaybetmiş," dedi. O an Karan'ın eli, elimi buldu. Güç almak ister gibi sıktı elimi. "O Rh- kan grubuna sahip olan var mı?"

İlk önce davranan, Arif oldu. Kolunu bile sıyırmaya başlamıştı. "Benimki o kan grubundan," dedi telaşla. "Benden, ne kadar gerekiyorsa alın!"

Hemşire, "Benimle gelin," deyip ilerleyecekken, Karan'ın, "Durumu nasıl? Hayati tehlikesi devam ediyor mu?" diye sorması üzerine durdu ve "Ameliyat devam ediyor. Şu an bir şey söylemek doğru olmaz," diye cevap verdi. Sonra Arif'le beraber uzun koridorda ilerlemeye başladı.

"Kötü bir şey olsaydı söylerlerdi, abi," dedi, adını bilmediğim bir çocuk. O da sayısını bilmediğim adamlar gibi üzgün görünüyordu. "Alptekin, dirençli çocuktur. Kalkacak o masadan."

Ömer, konuşan çocuğun omzuna iki defa vurdu. "İnşallah, aslanım," dedi mahzun bir sesle.

Karan, hiçbir şey söylemeden ameliyathanenin kapısına bakıyordu. Sanki kardeşini görebilecekmiş gibi gözünü kırpmadan, öylece duruyordu. Gözlerinden geçen sisi ben görebiliyordum ama o, tek bir duygu belirtisi bile göstermiyordu. Her an patlamaya hazır gibi duruyordu ve ben, bundan çok korkuyordum.

Elinden tutmaya devam ederek onu sandalyeye oturttum, ben de yanına oturdum. Gözlerinin içine baktım. "İyi haber almamıza az kaldı," dedim. Buna tüm kalbimle inanmak istiyordum. "Duydun mu?" dedim, bana aynı şekilde baktığını görünce. "Alptekin, o kapıdan sağ salim çıkacak."

Kafasını hafifçe salladı, beni kendine doğru çekti. Hepimiz dualar ederek Alptekin'den iyi bir haber gelmesini beklemeye başladık.

Cahit Zarifoğlu'nun sözleri, dakikalardır aklımdan çıkmıyordu.

"Gerçek şu ki otogarlar, düğün salonlarından daha samimi sarılmalar görmüştür. Ve hastane duvarları da cami duvarlarından daha fazla inanan."

Bu cümlenin gerçekliği altında eziliyordum. Saatlerdir dilimden dökülen dualar kadar tüm hayatım boyunca dua etmemiştim. Oturduğum yerden kalkmadan, gözümü bir saniye bile ameliyathanenin kapısından ayırmadan öylece durmuş ve sessiz mırıltılarla dua etmiştim.

Ve hâlâ dua ediyordum.

Artık o kapının açılması ve bize iyi haberler getirmesi gerekiyordu. İnancımı yavaş yavaş yenmeye başlayan endişemin esiri olmaktan korkuyordum. Kötü bir şey olsa haberi gelirdi, değil mi?

"Bir şey içer misin, yenge?" diyen Yiğit'e baktım. Onlar da saatlerdir bizimle beraber bekliyordu. Yiğit de en az Arif kadar kendini suçluyordu ama bunun nedenini bilmiyordum. Poşetin içindeki su şişelerinden birini uzattı. "Başka bir şey istersen getiririm," dedi kibar bir şekilde.

Boğazımdan su bile geçemeyecek gibiydi, yine de onu kırmamak için şişeyi aldım. "Teşekkürler, Yiğit," dedim.

Karanlar, koridorun sonundaki odada bekliyorlardı. Etrafımda onlarca adam olduğu için tehlikede değildim ama içimdeki endişeyi bastıramıyordum. Abim gelmese de kendi arkadaşlarını göndermişti. Polisin de dâhil olduğu olayda Karan ifade vermek için bekleyeceğini söylese de bunu, Alptekin kendine gelmeden önce halletmek istiyordu. Bu yüzden polislerle konuşuyordu.

Karan çok emindi, Alptekin iyi olacaktı. Belki de kendini buna inandırarak bu durumla baş ediyordu. Ama onun sayesinde içimde filizlenmeye başlayan umut tohumları yeşermiş, hatta yer yer çiçek açmıştı. Ben de inanıyordum. Alptekin, o kapıdan sağ salim çıkacak ve abisiyle beni barıştırmak için saçma bir çabaya girecekti. Buna inanmak zorundaydım.

Artık ağlamıyordum. Gözlerim arada doluyordu. Biriken gözyaşlarımı geriye itiyor, sadece ve sadece yalvarıyordum. "Lütfen, ona bir şey olmasın."

Arif'in iri bedeni görüş açıma girse de ona bakmadan kapıya bakmaya devam ettim. Yanıma oturup arkasına yaslandı. Onu, kan verdikten sonra görmüştüm. Yüzü, kaybettiği kan yüzünden mi yoksa endişeden mi, bilmiyorum; bembeyaz olmuştu. Ömer'in zorla içirdiği vişne suyundan sonra umarım kendini iyi hissetmiştir.

"Biraz temiz hava almak ister misin?" diye sorduğunda kafamı sağa sola salladım. "Ama böyle olmaz, yenge. Gel, biraz yürüyelim seninle," dedi yumuşak bir sesle. "Abim de meraklanıyor, bak," derken, bunun beni ikna edeceğini sanıyordu.

"İyi bir haber almadan, buradan kalkmayacağım," dedim, kesin bir dille. "Karan, ne zaman gelecek?"

Beni ikna edemeyeceğini anlamış olacak ki, "Peki," dedi, derin bir nefes verdi. "Abim birazdan gelir, sinirinin geçmesini bekliyor. O şerefsiz bulunmadan gözümüze uyku girmeyecek," dedi nefret dolu bir sesle.

Ona bakmadan, dizine koyduğu elini tuttum. "Size bir şey olmasın," diye mırıldandım. "Lütfen."

Diğer elini elimin üstüne koydu. Elimi hafifçe sıktı. "Bir şey olmaz, Allah'ın izniyle. Sen içini ferah tut. Biz neler neler atlattık, bu bir şey değil."

Bunun, içimi rahatlatmasını bekliyorsa çok yanılıyordu. Hatta daha büyük bir endişeyle dolmuştum. Onun elini daha sıkı tutup, gözlerimi kapıdan ayırmadan beklemeye devam ettim. Saniyelerin asır gibi geçtiği bir anın içindeydim. Sanki zaman yavaşlamıştı.

Biraz sonra beyaz kapı aralandığında, elim kalbimdeyken hızlıca ayağa kalktım. Arif de benimle beraber kapının önüne geldi. Maskesini çıkaran doktorun yüzünde gördüğüm gülümseme, belki de hayatımda aldığım en güzel haberden bile daha mutlu olmamı sağlamıştı.

Arif, "Nasıl? İyi, değil mi?" diye sorarken ben ona sarılıp mutluluk gözyaşları dökmeye başlamıştım bile. Bir koluyla bana sarılıp sorusunu tekrar etti. "Nasıl, doktor? İyi mi?"

"Geçmiş olsun. Hayati tehlikeyi atlattı." Artık sesli ağlıyordum. "Birazdan yoğun bakıma alacaklar. Fakat hastayı görmek için erken. Bunun için acele edeceğinizi..."

Devamını duyamadım çünkü koşuyordum. Koridoru dolduran korumaların arasından Karanların olduğu odaya doğru koşuyordum. Upuzun koridor bitmek bilmiyor; gözyaşlarım, vermek istediğim haberin sevinciyle akıyordu. Alptekin, yaşıyordu.

Alptekin beni öldürmemişti, yaşıyordu.

Nefes nefese kapının önüne geldim, kulpu tutup hızlıca açtım. Odanın içinde sekiz kişi vardı. Karan hariç, hepsi oturuyordu. Hepsi gergin ifadeleriyle dururken, tüm bakışlar bana döndü. Ben, Karan ve Ömer'e bakıyordum. Gözlerimden boşalan yaşlar, onları kısa bir anlığına korkutsa da yüzümdeki gülümseme, gerçeği anlamalarını sağladı. Ben mutluluktan konuşamadım ama onlar, beni anladı.

Karan beni kolları arasına alıp ayaklarımı yerden keserken, "Çok şükür!" dedi büyük bir sevinçle. Sık nefesleri arasında beni kendine hapsetti. "Çok şükür, Allah'ım! Yaşıyor. Benim kardeşim iyi. Yaşıyor!"

"Yaşıyor," dedim ağlamalarımın arasından. Bu sefer mutluluktan akan yaşları durdurmaya niyetim yoktu.

Karan beni yere indirip yüzümü ellerinin arasına aldı, alnımdan öptü. Ellerimi ellerinin üstüne koydum. Gözlerine baktığımda, saatlerdir ifadesiz duran adamın sağ gözünden firar eden bir damla yaşı gördüm. Bunu görmenin beni yaralayacağını düşünmüştüm ama öyle olmadı. Dudaklarımı o yaşa bastırırken, sevinçten aktığını bilmenin mutluluğunu yaşıyordum.

Ömer'le Arif'in, sonra Arif'le Yiğit'in, Yiğit'le Ömer'in; hepsinin, adını bilmediğim adamlarla sarılışını, sonra onların hepsinin Karan'la sarılışını, köşeye geçip yaşlı gözlerimle izledim. Dualarım kabul olduğu için bu sefer durmadan şükrediyordum. "Onu bize bağışlayıp beni vicdanımla baş başa bırakmayan Allah'ım, sana şükürler olsun," diye mırıldanarak öylece duruyordum.

Ömer gelip bana sarılmıştı. Beni güldürmek isteyip, oturma eylemimin işe yaradığını söyleyerek benimle dalga geçmişti. Kocaman sırıtmıştım. Geceden beri içime yerleşen o korku hissi, onların gülen gözlerini gördüğümde yavaşça uzaklaşıp kaybolmuştu.

Herkes mutlu haberin heyecanını yaşadıktan sonra odadaki polisler geçmiş olsun dileklerini sundu. Bu sırada Karan'ın kolunun altında olup ona sarılıyor oluşum garip görünebilirdi ama ondan bir an bile uzak kalmak istemiyordum. Hatta *keşke birkaç tane daha kolum olsa da hepsine sarılabilsem,* diye içimden geçiriyordum.

Kaybetme korkusu bir kere sinmişti yüreğime, onu nasıl söküp atacağımı bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra polisler gidince biz bize kalmıştık. Ben, hâlâ Karan'ın dibindeydim. O da bundan gayet memnun bir şekilde bana sarılıyordu. Kardeşi de iyiydi. Şimdilik, bir problem yok diye düşünüyordum. Ömer konuşana kadar.

"Ne yapacağız?" dedi Ömer, tek elini dizine yasladı. "Yasin'in dediğine göre saklıyorlar bu iti. Ya biz onun inine gireceğiz ya da ona yem atacağız," dedi nefret dolu bir sesle.

Keşke bu olay bir anda kapansa, diye içimden geçiriyordum. Bu işin sonunda yine biri zarar görecek olursa dayanamazdım. Ama bu odadaki kişilerden hiçbirinin bunu yapmayacağını biliyordum. Herkes, büyük bir nefretle doluydu.

Ben dâhil.

Karan'ın yanımda bu konuları konuşmak istemediğini, gerilen bedeninden anladım. "Demiroğlu gelsin, öyle konuşuruz," diye geçiştirdi. Kaş göz yaparak beni işaret ettiğini, Ömer'le Arif'in bana değen bakışlarından anladım. "Şimdi ne yeri ne de zamanı," dedi uyaran bir sesle.

Kafamı kaldırdım, ona kaşlarımı çatarak baktım. Zaten ağlamaktan başım ağrıyordu, bir de onun beni çocuk yerine koymasına sinirlenip canımı sıkamazdım. Bu olayın merkezinde benim olduğumu göremiyor muydu?

Katılıyorum.

"Olayın ortasında ben varım, farkında mısın?" dedim gözlerimi kısıp. "Benim yüzümden o kurşunu yedi Alptekin. Ben olmasaydım Özkan'la karşılaşmayacaktı bile. Nasıl şimdi beni dâhil etmezsin? Ben çocuk muyum?" dedim sinirle.

Beni yatıştırmak ister gibi kolumu yavaşça sıvazladı. "Öncelikle, Alptekin senin yüzünden yemedi o kurşunu," dedi, tane tane. Kafamı sağa sola salladım. "Sen mi ateş ettin?" diye ciddi bir ifadeyle sorup cevap vermemi bekledi. Yine kafamı salladım. "O zaman, senin yüzünden olmadı. Sakın kendini suçlama." İtiraz kabul etmiyordu.

Ömer de onu, "Özkan'la tanışıklığın olması, seni suçlu yapmaz. O, bu yola başvuracak kadar korkak bir adammış," diye destekledi.

Böyle olsa da olmasa da beni bu olaya dâhil etmemelerine izin veremezdim. En az onlar kadar korkup üzülmüştüm. Beni dışlayamazlardı.

"Yenge," diyen Arif'e baktım. *Lâl, biz yine yenge olmuşuz. Gelen geçen, yenge diyor.* "O gün takıştıklarında ben de vardım, hatırlarsan. O itin neler yapacağını görmek isteyen bizdik. Öyle..."

Devam etmesine fırsat vermeden araya girdim: "Bu kadar adamın arasında nasıl yapabildi o zaman bunu?" diye hepsine bakarak sordum. "O gün size bulaşmasını siz planladıysanız önlem almanız gerekmez miydi? Sizce bu adam, Ali'yle çalışıyorsa öylesine bir adam mı? Belliydi böyle bir şey yapacağı!"

"Sorun şurada zaten," dedi Karan, doğrulup. Direkt olarak Arif'e bakıyordu. Bir daha büründüğü sert yüz ifadesinden dolayı yavaşça ondan uzaklaştım. "Senin de canın sıkkın, sen de çok üzüldün... Demeyeyim demeyeyim diyorum ama sen, nasıl bilmezsin, Arif? O itin orada olduğunu nasıl bilmezsin!"

Yüzü kızaran Arif, "Abi," dedi kısık bir sesle. Arif bu yüzden mi kendini suçluyordu? "Bu Özkan'ın babasıyla konuşup halletmiştik mevzuyu. Babası, 'ben onu dize getireceğim' deyip ayaklarımıza kapanmadı mı?" Kafasını önüne eğdi. "Haklısın, daha dikkatli olmalıydım. Ne desen haklısın, abi," dedi suçluluk dolu bir sesle.

Karan yüzünü sertçe sıvazladı. Arif'in kalbini kırmamak için kelimeleri seçtiğini görebiliyordum. Kardeşi, neredeyse canından olacaktı. Ona da Arif'e de hak veriyordum.

"Yiğit değil miydi, bu iti kontrol edecek olan?" diye soran Ömer'i, Arif onayladı. "O zaman niye söylemedi restoranın etrafında olduğunu? Nasıl iş yapıyorsunuz oğlum siz? Canımızı emanet ediyoruz, malımızı değil," dedi kızarak.

Arif'in, o an yerin dibine geçmek istediğini görebiliyordum. Zaten kendini suçluyordu bir de üstüne bu, tuz biber olmuştu. Kim bilir, neler hissediyordu. Alptekin için canını feda edeceğini biliyordum. Her şey, ona ağır geliyor olmalıydı.

Yükselen tansiyonu düşürmek için, "Hepimiz insanız," dedim. İkisinin bakışları bana döndü. Fakat Arif hâlâ kafası eğik duruyordu. "Yiğit'in de Arif'in de hata yapacağı yerler illaki olacak. Tabii ki böyle bir olayın yaşanmasını kimse istemezdi ama olmuşla ölmüşe çare yok." Uzanıp Arif'in elini tuttum. "Senin bir suçun yok, insan irisi. Ben sana her zaman canımı emanet edecek kadar güveniyorum. Kendini suçlama, olur mu?"

Arif kafasını kaldırıp buruk bir şekilde gülümsedi. "Abimler demese de ben zaten kendimi suçluyordum, yenge," dedi. Ömer, onu boynundan tutup kendine çekti. Kafasını tutup kolunun altına sıkıştırdıktan sonra, "Sana *suçlusun* diyen mi oldu, hayvan herif? Dikkatsizsen de halledersin bunu. Ne mızmızlanıyorsun," diyerek, koskoca adamın kafasını ısırdı. "Eflâl'in yanında ağzımı bozdurma benim!"

Neşesi biraz olsun yerine gelen Arif, Ömer'in elinden kurtulmaya çalıştı. Ömer bir bacağını Arif'in üstüne atıp onu iyice kıstırınca Arif'in debelenmesi arttı. İstese Ömer'i kolayca alt edebilirdi ama sanırım büyüğü olduğu için bir şey yapmıyordu.

Karan'ın elini bacağımın üstünde hissedince ona doğru döndüm. Yüzünde buğulu bir ifade vardı. "İyi misin?" diye sordu. "Saatlerdir çok hırpaladın kendini. Sana bir oda ayarlasınlar da uyu." Güreşen Ömerlere baktı. "Arif, sen de bir Yiğit'i çağır.

polisler var diye onunla konuşamadım. Neymiş işin aslı, öğrenelim," dedi sert bir sesle.

Ömer'le Arif'in hareketleri anında kesildi. İkisi de ciddi bir hâle büründü.

Karan tekrar, "Hadi, Lâl," dediğinde, ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Gitmeyeceğim, Karan. Ne konuşacaksan benim yanımda konuş. O anı yaşayan, sen değildin. O yüzden beni göndermeye çalışma!" Kollarımı göğsümde birleştirip arkama yaslandım. "Yiğit'i çağırabilirsin, Arif," dedim, kesin bir dille.

Bir bana bir Karan'a bakan Arif'in kararsızlığını görebiliyordum. Birkaç saniye durup odadan çıktı. Karan tekrar konuşmaya başladı.

"Farkında mısın, bilmiyorum ama saatlerdir kendimi tutuyorum. Bir noktada patlayacağım ve o noktada, yanımda olmanı istemiyorum," dedi dümdüz bir sesle. "Lütfen ısrar etme ve git, dinlen. Şu olayı çözüp yanına geleceğim."

Burnumdan, güler gibi alay dolu bir ses çıkardım. "Pardon?" dedim sinirle. "Neden beni yanında istemiyorsun? Sinirli hâlini görmeyeyim diye mi? Neden kendini benden saklıyorsun?" Ona ters ters baktım. İkna olmayacak gibi duruyordu. "Sanki ben senin yanında durmaya çok meraklıyım. Alptekin için duruyordum ama illa yanında durmama gerek yok." Ayağa kalktım ve ona bakmadan kapıya doğru yürüdüm. "Odama falan da gelme!"

Beni bileğimden yakaladıktan sonra önüme geçti. "Dur! Dur, hemen celallenme," dedi. Yüzüne bakmıyordum. "Yanımda olmanı istememe nedenimi gayet iyi biliyorsun. Şimdi niye böyle yapıyorsun?" Çenemi tutup kendisine bakmamı sağlamaya çalıştı. Elini ittim. "Lâl..." dedi uyarı dolu bir sesle. "Lütfen, şimdi değil."

Bileğimi elinin tutsaklığından kurtarıp, "Çok güzel ya!" diye sesimi yükselttim. "İşine gelince *gel*, işine gelince *git*! Bana, çocuğunmuşum gibi davranma! Tek üzülen sen değilsin! Benim canımla ilgili mevzunun konuşulduğu bir yerde beni istemiyorsan, beni

hayatına alamamışsın demektir!" Bana *sen ciddi misin* der gibi olan bakışlarına aldırmadan devam ettim. Bunu şu an yapmazsam, bir daha beni bu muhabbetlere dâhil etmeyeceğini biliyordum. Rolümü iyi oynamam gerekiyordu.

Sen, şeytan.

"Bana göstermediğin yüzünü de benden gizlediğin gerçekleri de al, ne yapıyorsan yap. Ben bu saçma ilişkide yokum!" dedim ve omzuna çarpıp yanından geçtim.

Hışımla açtığım kapıyı sertçe itip tekrar kapattı. "Ya sen, benim neler yaşadığımı bilmiyor musun?" diye en az benimki kadar yüksek bir sesle sordu. Yüzü saatlerdir olmadığı kadar sinirle kaplıydı. "Ne demek, *ben bu ilişkide yokum*? Seni korumaya çalıştığımı görmüyor musun?" dedi hiddetle.

"Nasıl koruyorsun ya beni? Neyden koruyorsun?"

Kafasını iki elinin arasına alıp derin bir nefes aldı. "Zaten sana karşı mahcubum, bir de bana şunu söyleme! Elimden gelen bu işte, tükürdüğümün hayatında! Bir yerden tutsam bir yerden kaçıyor!" Kollarını iki yana açtı. "Her şeye, herkese hükmedemem! Bu kadarını yapabiliyorum. Kaça bölüneyim!" dedi, çaresizliğini kabullenerek.

Göğsüne, sert olduğuna inandığım bir darbe indirdim. Sarsılmadı bile. "Onu mu diyorum!" diye bağırdım. "Bu odadaki konuşmaları duymamak beni neyden koruyacak? Bunu diyorum!" Bir tane daha vurdum.

Elimi, konuşmasına zıt bir şekilde kibarca tuttu. "Kendimden!" dedi yüzüme doğru yaklaşıp. "*Benim* kardeşimin canına kastettiler, Lâl. *Benim* kardeşimi öldürmeye çalıştılar. Sen sanıyor musun ki ben bunu burada bırakırım?" Sesinde tehlikeli tınılar vardı. Saatlerdir sakin kalan adam, işte şimdi delirmişti. "Herkesten tek tek hesap soracağım. Ve inan bana, bu sefer kimseye acımayacağım!" Gözleri sinirden kızarmıştı. "Bu Karan'ı görmek istediğine emin misin? Beni, aynı şekilde göreceğine emin misin!" diye hiddetle sorarken, *hayır* dememi ister gibi bakıyordu.

Alptekin'e bunu yapanların cezasız kalmasını istediğimi mi sanıyordu?

"Evet," dedim, kısık bir sesle.

Güldü.

Ama bu gülüş, öylesine bir gülüş değildi.

Bu gülüş, bana ondan değil, yapacaklarından korkmamı hatırlatan bir gülüştü. Bu gülüş, kardeşine zarar verenlerin kaçtıkları yerden bir ömür çıkmaması gerektiğini söyleyen bir gülüştü.

Bu gülüş, intikam kokuyordu ve ben bu kokuyu, *çok sevmiştim.*

12

Yeni Sayfanın Eski Kokusu

Her insanın belli başlı kriterleri olurdu. Hem hayatı için hem de hayatındaki kişi için. Benim kriterlerim çok başkaydı.

Mesela, yakışıklı biriyle birlikte olmanın hayalini hiçbir zaman kurmamıştım. Tabii ki gözüme hitap eden biriyle olmayı isterdim ama ilk tercihim bu olmamıştı. Arabası, yatları katları olsun, dememiştim. Ne uzun boylu birini istemiştim ne de zengin. Benim kriterlerim, yaşantısına yönelikti.

Tüm hayatım boyunca, amacı olmayan biriyle, çabalamayan, kendine bir iş edinmeyen, yaşam gayesi olmayan ve önemlisi de ailesiyle arası iyi olmayan biriyle birlikte olmaktan korkmuştum. Sevgi çok başkaydı. Böyle birini sevebilirdim elbet. Ama onunla bir ömür geçirebilir miydim, bilmiyordum.

Karan, *kriterlerim* listesine uyan bir adamdı. Fakat diğer insanların kriterlerine de uyuyordu. Örnek vermem gerekecekse:

Uzun boy? Tik atmam gerekirdi.

Yakışıklı? En az iki tik.

Zengin? Elimi korkak alıştırmayayım.

Başarılı? Çoğu işte.

Özgüven? Ne eksik ne fazla.

Sevgi? Bazen bocalasa da gizlemiyor.

Çoğu kadının ona *hayır* diyemeyeceğini biliyordum. İlk görüşte âşık olanlar bile olabilirdi. Ama o, benim gözümde çok başka bir adamdı.

En önemli kriterim, aile bağlarıydı. Onun evine geldiğimden beri bunun, onun için ne kadar kıymetli olduğunu görmüştüm. Kan bağı olmayan birine karşı bile ailesinden biriymiş gibi davranabiliyordu. Arif'i bir kere bile diğerlerinden ayırdığını görmemiştim. Kavga illaki ediliyordu ama sonrasında o bağ yeniden kuruluyordu. Sevgiyi ilk olarak ailesinde tadan bir adam, gerçekten severdi.

Tabii burada bitmiyordu.

Zengin olmasının etkisi olmadan kendini geliştirmişti. Her konuda bilgisi olan insanları sevmezdim. Daha doğrusu, her konu hakkında bir yorumu olan insanları sevmezdim. Ama Karan'ın her konuda bilgisi vardı ve bu, inanın onu çok karizmatik gösteriyordu. Bilgisini ulu orta dile getirmiyor, yeri geldiğinde söze girip fikirlerini ustaca paylaşıyordu bizimle. Bunu o kadar profesyonelce yapıyordu ki ona hayran kalıyordum. Asla avam durmuyordu. Bilgisi olmadığı konularda elbette susuyordu ama buna pek denk gelmemiştim.

Kültürlerimiz de birbirine benziyordu. Onunla tarih hakkında da konuşabilirdim, menemenin soğanlı mı soğansız mı olduğu hakkında da... Beni mutlu eden şu ki konu ilgi duymadığı bir konu hakkında konuşsam da beni dinliyordu. Beğendiğim rimel markasını neden sevdiğimi anlatırken de ilgiyle dinliyordu, çorabımın kaçtığını söylediğimde de... Benim için önemli olan şeyler, belki onun için önemsizdi ama dünyanın en önemli olayını anlatıyormuşum gibi beni izliyordu. Bazen sanki gerçekten kayda değer bir şey anlatıyormuşum gibi beni dikkatle dinlediği anlarda, durup ne saçmaladığımı sorgulayarak susuyordum ama o, ısrarla devam etmemi istiyordu.

Karan, sanırım bana âşıktı.

"Sanırım" fazla oldu.

İletişim, bu çağda önemli bir sorundu. İnsan, bazen en sevdiği insanla bile anlaşmıyordu. Bir şeyler paylaşabilmek, beraber zaman geçirebilmek ve bunu yaparken hiç sıkılmamak çok kıymetli şeylerdi de biz pek farkında olamıyorduk.

Dış güzellik gelip geçer gibi klişe bir şey söylemek istemesem de bu bir gerçekti. Kalbi güzel insanla bir ömür geçerdi ama *sadece* yüzü güzel insanla bir saat bile geçmezdi. Birini tanımak için ilk göze çarpan, dış görünüş olsa da hayatın sillesini yediğinde, elinden tutması için birini arardın. Bu yüzden temiz bir kalp çok önemliydi. En azından benim için...

Bunları neden mi anlatıyorum? Çünkü bugün Karan'a, ona âşık olduğumu söyleyecektim. Bunun için nedenlerimi gözden geçirmem gerekiyordu. Onu sevmem için öyle çok neden var ki arabadan inmeden saatlerce bunları düşünebilirdim.

Alptekin o arada çoktan taburcu olmuş olur.

Ah, evet, şu an bu sebeple hastanedeydim. Aradan tam altı gün geçmişti ve Alptekin bugün taburcu olacaktı. Onu şimdiye kadar görememiştim. Son gördüğüm hâli, ağzından kanlar akarken gözlerinin kapandığı hâliydi. İyileştikten sonra herkes onu ziyarete gitmişti ama ben gidememiştim. Nedenini bilmiyorum ama cesaret edememiştim.

Aslında neden gidemediğimi içten içe biliyordum. Gözlerinde beni suçladığına dair bir ifade görürsem toparlanamayacağım içindi. Ufacık bir bakışıyla bile yerin dibine geçerdim ve bir daha onun yüzüne bakamazdım.

İşte şimdi artık onu daha iyi anlıyordum. Vicdan azabı, kalbimi acıyla yoğuruyordu ve benim elimden bir şey gelmiyordu.

Yan koltuktaki beyaz gül buketine baktım. Sanırım beyaz güller aramızda âdet olmuştu. Sıra, Karan'dan bana geçmişti. Bu sefer af dileyen taraf *ben* olduğum için özrümü dile getiren çiçeklerimi, *ben* getirmiştim.

Lâl, ne zaman senin suçun olmadığına ikna olacaksın? Karan günledir dil döküyor ama sen hâlâ kendini suçluyorsun.

Yüzümü sıvazlamak istedim ama makyajım aklıma gelince durdum. Kendimi suçluyordum, bunun sebebi, Alptekin'in kurşun yemesi değildi. Sebebi, o kurşunu sıkanın, zorunun benimle olması ve bunun hıncını Alptekin'den çıkarmasıydı. Sebebi, o kurşunu sıkan kişiyi boğmak istemem ama elimden bir şey gelmemesiydi.

Sebebi, onun canı yandığı için benim de canımın yanmasıydı.

Gözlerim, arabanın etrafında kendini gizleyerek duran adamlara değdi. Karan'ın patlama yaşadığı o geceden sonra tedbirler artmıştı. O da dedem de ellerinden gelenin fazlasını yaparak hepimiz için etten duvar örmüşlerdi. Bir sağanağın başladığını görebiliyordum ve bu, büyük bir fırtınanın habercisiydi. Sağ kurtulmamız ya da en hafif yarayı almamız için çabalıyorlardı.

Karan'ın Yiğit'ten hesap sorması -ne yalan söyleyeyim- beni ürkütmüştü. Yiğit'e ne elini kaldırmıştı ne de ona zarar verecek bir şey yapmıştı. Öyle cümleler kurmuştu ki Yiğit'in bunları duymak yerine defalarca yumruklanmak istediğini görmüştüm. Karan'ın sesi, sakin ama aynı zamanda öyle ürkütücüydü ki Yiğit, kafasını yerden kaldıramamıştı. Suçunu kabullenerek öylece durmuş ve konuşma bitince özrünü dilemekten başka bir şey yapamamıştı. Onu sarsan konuşmadan sonra ise kendine gelememişti. Onu ne zaman görsem boş gözlerle karşısına bakarak sigara içiyordu. Yüzünde bomboş bir ifade vardı ama kanının suçlulukla kaynadığı belli oluyordu. Bazı hataların telafisi yoktu ve Yiğit, ucuz atlatmıştı.

Bundan sonrası ölümdü ve biz, uçurumlarda geziyorduk.

Yiğit çıktığında odada yine dört kişi kalmıştık. Karan, pencerenin önüne geçip sigara yakarak dışarıya baktığı birkaç saniyenin sonunda, öfke patlaması yaşayarak bize doğru dönmüş ve kendine engel olamayarak bağırmıştı. "Cenab-ı Allah şahidim olsun, kimse o şerefsizi elimden alamayacak! Anlaşması da sözleşmesi de umurumda değil. Onun cezasını, önce ben vereceğim!" demiş bunu yaparken de avucunda söndürdüğü sigarasının farkına varamamıştı. Öylesine öfkeli, öylesine yaralıydı...

Elini tutmuş, izmariti almıştım ama elindeki acının farkında olamayacak kadar büyük bir kalp ağrısı vardı. Kaybetme korkusu, onu da esir almıştı.

Onu sakinleştirmeye çalıştığımız dakikalarda dedem gelmiş ve işler benim için tamamen zorlaşmıştı. Çünkü onunla ilk defa Akdoğanlarla beraber aynı odada bulunuyordum, çok gerilmiştim. Ama korktuğum gibi olmamıştı.

Dedem, endişeyle bana sarılırken iyi olduğumdan emin olduktan sonra, Karanlara *geçmiş olsun* dileklerini sunmuştu. Yakın bir tarihte, Alptekin'i elinden zor aldığını bilen Karan, ona teşekkür etmiş ve serinkanlı bir şekilde ne yapacaklarını konuşmaya başlamıştı.

Çünkü bize zarar vermek isteyen kişi aynı olunca, çıkarlar ortak noktada buluşuyordu. Yani güvenliğimiz...

Dedem, her ne kadar Alptekin'e zarar vermiş olsa da Alptekin'in, Özkan tarafından yaralanmasında, kendini benim gibi suçlu hissediyordu. Bu sebeple elindeki tüm imkânları bu iş için ortaya koymuştu. Hem kendi evladının intikamını almak hem de bu işi kökten çözmek için hem Akdoğanlarla hem de polisle iş birliği yapmayı kabul etmişti.

O yorucu günden sonra dedem bende kalmıştı. Ertesi gün, sabahın ilk ışıklarıyla hastaneye gelmem, Alptekin'in kapısının önünden ayrılmayışım onu şaşırtmıştı. Bana zarar veren bir insana karşı beslemeye başladığım sevgi, ona tuhaf gelmişti. Sonrasında hem işleri olması yüzünden hem uğraşması gereken bir bela olmasından dolayı hem de benim hastaneden ayrılmamamdan dolayı Urfa'ya dönmüştü. Onu şimdiden çok özlemiştim, her gün telefonda konuşsak da bu, bana yetmiyordu.

Karan, dedem gittikten sonra daha korumacı olmuştu. Ev, hastane, restoran üçlüsü arasında gidip gelsem de yanımda onlarca adam gönderiyordu. O korkuyu bir kere yaşadığı için, neler hissettiğini bildiğimden ses etmiyordum. Hem canım da kıymetliydi. Bir kurşunla ölmeye hiç niyetim yoktu.

Ömer ise Karan'dan beterdi. Durmadan mesaj atıyor, ne yaptığımı, nasıl olduğumu soruyor, her dakika *yaşıyor muyum* diye, beni yokluyordu. Onun, kapanmasa da kabuk bağlayan bir yarası vardı ve o yaradan, yeniden kan sızmaya başlamıştı. Ne kadar destek olsak da elimizden gelenler sınırlıydı. O, sevdiğini toprağa emanet etmişti. Aynısını Karan'ın da yaşamaması için deli gibi uğraşıyordu.

Bunu, gece gündüz Özkan'ı aramasından anlayabiliriz.

Ömer, bir dakika bile durmadan, Arif ile birlikte hem Özkan'ı hem de Ali'yi arıyordu. Onları sadece geceleri görüyordum. Hastaneden çıkarken, sanki görevimi devreder gibi bekleme işini onlara devrediyor, sonra evimin yolunu tutuyordum. Onları her gördüğümde yorgunluktan bayılacak gibi olsalar da beni görünce kocaman gülümsüyorlar ve bana, *iyi geceler* diliyorlardı.

Bu keşmekeşte Karan, bir an olsun hastaneden çıkmamıştı. Her kata, hatta neredeyse her odanın önüne yerleştirdiği adamlarıyla beraber kendisine de bir oda tutmuş ve durmadan birilerine emirler yağdırmıştı. Bunları yaparken hastaneden çıkmamasının nedeni, Alptekin'i yalnız bırakmak istememesiydi. Öfkesi baskın gelse de hâlâ korktuğunu görebiliyordum. Bu sebeple çabalıyordu. İstanbul'da olan ve Karan'ın ricasıyla birinin peşinde olan Batuhan'dan, o kişiyi izlemesini istemişti.

O kişinin, Hale'yi ve ailelerini öldüren kişi olduğunu biliyordum. Bunu istemişti, çünkü Karan'ın dediğine göre, Karan'a düşman olan herkes, bir noktada birlik oluyor ve ona karşı oynuyordu. Ali'nin o kişiyle temasa geçmesini istemiyordu. Bu yüzden en güvendiği insanlardan biri olan Batuhan'dan işini gücünü bırakıp buna odaklanmasını istemişti.

Karan bir savaştaydı ve sadece bir cephede savaşmıyordu. Şimdi, sadece savunmadaydı. Saldırıya geçtiği anda taş üstünde taş bırakmayacağını biliyordum.

Düşüncelerim arasında kaybolurken, bir anda camım tıklatılınca sıçradım. Kafamı çevirip, beni korkuttuğunu fark eden

Karan'a baktım. Parmağımı damağıma bastırdım. *Kusura bakma* der gibi bir bakış attıktan sonra kaşlarıyla camı göstererek, açmamı istedi. Dediğini yaptım ve ona ters ters baktım.

"Ödüm koptu!" dedim, sinirimi gizlemeden.

Gülümsememek için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. "Daldığını fark etmedim, kusura bakma," deyip elini cama yaslayarak güldü. "Ne yapıyorsun burada? Hâlâ Alptekin'le karşı karşıya gelemeyecek kadar suçlu mu hissediyorsun?" diye yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Yeni geldim daha." Evet, bir yalan daha. "Tam da seni arayacaktım." *Yalan ağzına yuva yaptı.* "Park yeri bulamadım da," diye mırıldandım.

Kaşları havalandı. "Her hareketinden haberim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye imayla sordu, gözlerimi devirdim. "Otoparka giriş yapalı yirmi beş dakika oldu, güzelim. Çocuklar hareketsiz durunca bir şey olduğunu düşünüp aradılar. Ben de gelip bir bakayım dedim." Beni kendine âşık eden gülümsemesini yine gözlerimin önüne serdi.

Yüzümü buruşturdum. "İspiyonlamasalar şaşardım zaten!"

Yine gülümsedi. Kardeşi taburcu olacağı için çok mutlu görünüyordu. Günlerdir yüzüne oturan ifade biraz olsun dağıldığı için dudaklarım, istemsiz bir şekilde yukarı kıvrıldı. Üstündeki lacivert balıkçı yaka kazağı ve siyah kumaş pantolonuyla soğuğa direnen bedeni, beni görebilmek için biraz daha eğildi. Yanağıma kondurmasını beklemediğim buse, beni afallatırken, Karan uzaklaştı ve kapımı açtı.

"Hadi, in de çıkalım artık şu hastaneden," dedi ama ben, hareketsizce durmaya devam ettim.

Bayram değil, seyran değil, ona hâlâ küs olduğumuz Karan bizi niye öptü?

Hareket etmemi ister gibi bakarken bir yandan da alt dudağını dişliyordu. Beni düşürdüğü durum, yani bu şaşkınlık hâlim, çok hoşuna gitmişti. Tabiri caizse pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. Peki bu, neden benim hoşuma gidiyordu?

Yan koltuktan çantamla çiçeği alıp arabadan çıktım. Karşısına geçip ona kaşlarımı çatarak baktım. "Ne öpüyorsun be?" diye çemkirdim. *Bilmem* der gibi omuzlarını indirip kaldırınca, karşımda 29 yaşında olsa da lise yıllarına dönmüş bir adam olduğunu anladım. "Daha barışmadık, farkında mısın? Ne bu öpmeler, hareketler? Affetmedim daha seni!" diye üstüne basa basa konuştum.

Kafasını *eyvallah* der gibi eğdi. "Doğru," diye mırıldandı. "Öpmenin mesafeye girdiğini unutmuşum. Bu aralar kafam biraz karışık da..." Beni kandırdığını gizlemiyordu. Hafifçe atıştırmaya başlayan kara baktı. "Hadi, içeri girelim. Burnun şimdiden kızarmaya başladı," dedi.

Üstünde mont olmadığı için bu konuşmayı burada uzatmamaya karar verdim ve yürümeye başladım. "Seni affetmedim!" diye devam ettim.

Güler gibi bir ses çıkardı. "Tamam, affetmedin. Aksini iddia etmiyorum ki."

Kafamı çevirmeden baktım ona. "Çok gıcıksın," diye homurdandım.

"Belki sadece sana gıcığımdır," dedi, sonra da geçmem için kapıyı açtı. Yanından geçerken kulağıma fısıldayarak, "Sadece senin gıcığınımdır," dediğinde, tüylerim ürperdi. Keşke soğuktan olsaydı.

Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilmediğim saniyeler yaşıyordum. Karan'ın iri cüssesi, yanımda yürürken bana değiyordu ve o, bunu bilerek yapıyordu. Asansöre bindiğimizde ellerini ceplerine koydu, karşıma geçti ve bana karizmatik bir gülümsemeyle bakmaya başladı. Küçücük asansörde bu yaptığı insanlığa sığmadığı için ona arkamı döndüm ve kucağımdaki çiçeğe sarıldım.

Ama arkamda ayna olduğunu görmemiştim.

Bana doğru bir adım yaklaştı ve aynadaki yansımalarımızı izlemeye başladı. Gözleri bizim üstümüzdeyken aynı şekilde gülümsüyordu. Ben ise gözümü kırpmadan onu izliyordum.

Kulağıma doğru eğildi. "Kabul et," diye fısıldadı. Bedenim kaskatı kesildi. "Sen de benim olmak için doğmuşsun gibi hissediyorsun." Yanağıma belli belirsiz kondurduğu öpücükle gözlerim kapandı. "Birbirimize ne kadar yakıştığımızı inkâr edemezsin."

Cevap vermedim. Veremedim. Çünkü göğüs kafesimi delmek üzere olan bir kalbim vardı. Nefesim düzensizleşmiş, elim ayağım terlemişti. Gözümü açtığımda, aynı mesafede durup saçlarımın arasından derin bir nefes aldığını gördüm. Ağzım açılacağı sırada eli, demire tutunduğum elimi buldu ve sıkıca kavradı.

"Affetmedin, biliyorum," deyip beni kapıya doğru döndürdü. O sırada kapı açıldığında ben çoktan kendimi kaybetmiştim. Ne ara Alptekin'in odasına geldiğimizi bile bilmiyordum. Karan kapıyı açacağı sırada onu durdurdum.

"Bekle!" dedim telaşla. "Belki müsait değil. Belki daha tam hazır değil." Sandalyeleri gösterdim. "Biraz şurada bekleyelim. Sonra geçeriz içeri. Ne dersin?" diyerek onu çekiştirdim ama hareket etmedi.

Bana garip garip baktı. "Sence de abartmıyor musun?" diye sordu. "Alptekin'den bahsediyoruz. Bu kadar olaya gerek yok. Seni suçlamadığını, seni defalarca sorduğunu söyledim sana. Neden hâlâ çekiniyorsun?" Elimi daha sıkı kavradı ve bana aldırmadan kapıyı açtı. "Lütfen," dediğinde, onu boğazlamak istediğimi bilmiyordu.

İstemeyerek de olsa odaya girdiğimde, yatakta yatan Alptekin hariç, her yere bakarak birkaç adım attım. Ben durunca Karan da durdu ve odanın ortasında benimle beraber ayakta dikilmeye başladı. Alptekin bakıyor muydu, bilmiyordum ama Ömer'le Arif, direkt bana bakıyordu.

Neden sırıtıyorlardı?

"Selam?" dedi Alptekin. Selamının altında gizli bir, *neden bana bakmıyorsun* sorusunu duyabiliyordum. "Hoş geldin. O çiçekler bana mı? Teşekkür ederim," dediğinde de bakmadım. Açık olan camdan dışarıyı izliyordum. Kar çok güzel yağıyordu. Bence biraz bundan bahsedebilirdik. "Ne zamandır gelmeni bekliyordum ama sanırım sen istememişsin. Sıkıntı yok, bugüne kısmetmiş," dedi yumuşak bir sesle.

Ömer görüş açıma girince, kaşlarımı çattım. "N'aber, minik kuş?" diyerek kolunu omzuma attı. Karan yanımdan uzaklaşıp koltuğa otururken, Ömer beni çekiştirerek yatağa doğru yaklaştırdı. "Artık kapıda beklemelerin son buldu. Mutlu musun?" dedi dalga geçerek.

"Bir ara kapıda kamp yapacağını düşündüm, yenge," diyen Arif de benimle alay ediyordu. "Hatta çocuklarla bunun üzerine iddiaya bile girdik," dedi, utanmadan.

Ömer kendimi ondan uzaklaştırmama aldırmadan, "Beni niye dâhil etmediniz lan?" diye sordu. Elini ısırdığımda artık benden uzaklaşmak zorunda kaldı. "Oha!" dedikten sonra bana kaşlarını çatarak baktı. "Koparsaydın, minik kuş." Gözlerini irileştirdi. "Pardon, minik azman."

Ha ha ha.

Ona gözlerimi devirdim. Çantamla çiçeği yatağın ucuna koydum ve gözlerimi, ona bakmamı heyecanla bekleyen Alptekin'e değdirdim. Yüzündeki tatlı gülümsemeyle bana baktığını gördüğümde içime serpilen suların beni ne kadar rahatlattığını bir Allah, bir de ben biliyordum. Beni suçlamıyor, hatta burada olmamdan gerçekten mutlu oluyordu. Rahatlamış bir nefes vererek ona doğru yaklaştım.

"Geçmiş olsun," dedim, kısık bir sesle. "Nasılsın?"

Giyinik olduğu için yarasını göremiyordum ama tişörtünün altındaki bandaj belli oluyordu. İçim sızladı. O an, canının yandığını tekrar hatırladım ve dudağımı acıtacak şekilde dişledim. Şimdi kendini iyi hissettiğini umuyordum.

Yerinde hafifçe doğruldu, arkasına yaslandı. "İyiydim, seni gördüm daha iyi oldum," dedi, bana tatlı tatlı bakarken. "Çıkış işlemleri yapıldı ama seni bekliyorduk. Keşke gelmeseydin, ben senin yanına gelirdim."

"Olur mu öyle şey?" dedim, hayretler içerisinde. "Hem zaten ben senden bir şey rica edecektim," diye hızlıca konuştum.

Kaşları havalandı. Bir an şaşırsa da "Tabii," dedi.

Karan, "Benden neden istemedin?" dedi. Sesinde alınmış bir ton vardı. Çocuk gibiydi!

"Çünkü Alptekin'den isteyebileceğim bir şey," deyip yatağın ucuna oturdum. Alptekin, ağzımdan çıkacakları merakla beklemeye başladı. "Kabul eder misin bilmiyorum ama aklım sende kalsın istemiyorum. Senin için sakıncası yoksa iyileşene kadar bende kalsan olur mu?"

Alptekin dâhil, şaşıran diğerlerinin ağzından aynı anda dökülen, "Ne?" sorusu, odada yankılandı.

Karan, "Ben?" diye sorarken, Ömer, "Dışlandık mı?" diye sordu. Arif ise Sena'nın bende kaldığını bildiğinden, onu davet edeceğimi düşünerek rahatça arkasına yaslandı.

Tepkilerine aldırmadan, "Olur mu?" dedim, şefkatli bir sesle. "Merak etme, iyi bakarım sana. Az çok anlıyorum bu işlerden. Birkaç güne kalmaz kendine gelirsin."

Alptekin, şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş gibi bana bakıyordu. İşaret parmağıyla önce kendini sonra beni sonra yine kendini gösterdi. Kafamı salladım. Ağzı açık bir şekilde bana bakmaya devam etti. "Zahmet vermeyeyim?" dedi. Konuşmayı hatırlamasına sevinip, "Vermezsin," dedim.

Yüzü aydınlanmıştı. Kocaman gülümsedi. "O zaman, tabii ki gelirim. Hatta koşa koşa gelirim!" dedi sevinçle. Bu kadar sevinmesine şaşırsam da bir şey demedim.

İçim burkuldu, Lâl. Baksana, nasıl bakıyor.

İlgiye aç, küçük bir çocuk gibi.

Ben de gülümsedim ve yataktan kalkarak Karan'ın yanına oturdum. Ömer'le ikisi bana kırgın bakışlar atıyorlardı ama umursamamaya çalışıyordum. Alptekin hastaydı ve ben onunla ilgilenmek istiyordum. Onlar ne hastaydı ne de bakıma muhtaç. İstedikleri yerde kalabilirlerdi. Onları ağırlamak gibi bir isteğim yoktu.

İlk olarak, ikisi de "bizi de davet et" diye hasta numarası yapacak gibi duruyor. İkincisi ise onlar seni evlerinde ağırlamıştı. Lâl. Haksızlık ediyorsun.

Haksızlık mı ediyordum cidden?

Karan, "Emin misin?" diye sordu. "Bak, Alptekin nazlıdır. Şimdi hastalandı, daha da nazlanır. Hiç çekilmez," dedi ben

kandırmaya çalışarak. Kolunu arkama, koltuğun üstüne attı. "Ben de geleyim, sana yardım ederim," deyip tatlı tatlı baktı.

Alptekin, abisinin lafının üstüne laf söylemese de homurdandı.

Yaptığımı doğru bulmayarak, "Evde sadece üç oda var. Biri benim odam, biri misafir odası, birinde de ıvır zıvır var. Geriye bir tek salon kalıyor," dedim. "Oraya da sığmazsınız ki."

Bunu söylemem bile Karan'ı gülümsetti. "Şaka yapıyorum. Mesafeleri biliyorum ben," dedi.

Bence bize yem attı ama neyse.

Ömer de "Sen Alptekin'le başına iş alma da... Biz başımızın çaresine bakarız," dedi. Alptekin ise, "He, abi ya, he," diye çemkirdi. Sonra ayağa kalkmak için hamle yaptı. Hepimizin ona yardım etmek için bir anda ayaklandığını görünce sırıttı. "Yine tüm ilgi üstümde," dedi muzırca.

Karan, onun kafasına vurduktan sonra kolundan tuttu, kalkmasına yardımcı oldu. "Eşek herif," dedi. Sesinde şefkatli bir tını vardı. Alptekin'i dikkatlice tuttu. Arif'e baktı. "Çıkacağımızı söyle de hazır olsunlar, Arif," dedi. Sonra bana baktı. "Sen de çiçeğinle çantanı da al, düş önüme," deyip göz kırptı.

Evet, yine kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı.

Bugünkü neşesine inanamayıp, dediğini yaptım. Odadan çıktığımda, Ömer omzunu omzuma vurup kafasını eğdi. "Ne iş?" dedi kaş göz yapıp. *Ne var* anlamında kafamı salladım. "Siz flörtleşiyor musunuz? Yoksa ben mi yanlış anlıyorum?" Bir şey söylemeyip asansöre bindiğim. "Kız, sen utandın mı?" diyerek yanıma yaklaştı ve yanaklarımı sıktı. Allah'tan Karanlar yavaş yürüyordu da bizi duymuyorlardı. "Ulan, siz önceden sevgiliydiniz zaten, niye utanıyorsun? Yanaklara bak, nasıl kızardı!" deyip kahkaha attı.

"Yanaklarım sen sıktığın için kızarmış olabilir mi?" diye kızdım. Ellerini itmeye çalıştım ama o da Karan kadar neşeliydi ve bana bulaşmaya çalışıyordu, başarılı olamadım. Kolunu omzuma atıp, ağırlığını bana vermeden eğildi. "Ya Ömer, bir git!" dediğimde, yine kahkaha attı.

O sırada Kaan da asansöre bindi ve bizim debelenmemize bakıp ne yaptığımızı çözmek ister gibi bakmaya başladı. Kapı düğmeye basmıştı sonra bize baktı. Ömer, onun meraklı bakışlarını görünce işaret parmağını dudağına götürüp sus işareti yaptı. Gerçekten delirmiş gibi davranıyordu.

Asansör aşağı inene kadar Ömer'in yaptıklarını başımdan defetmeye çalıştım. Hastaneden çıkana dek, saçımı bile çekecek kadar benimle uğraşıp durdu. Arada *hadi hadi yine iyisin* gibi şeyler söylemesini duymazdan geliyordum ama o susmuyordu. Arabanın yanına geldiğimizde Reşat abi, Alptekin'e geçmiş olsun dileklerini iletirken Ömer, şükürler olsun ki benden uzaklaştı.

"Bu burada bitmedi yalnız. Alırım ifadeni," dedi.

Boş gözlerle ona baktım. "Benimle derdin ne? Git kuzenine sor! Deli misin, nesin?" deyip üstümü düzelttim. Saçım başım dağılmıştı. "Ya sabır!" diyerek arabaya bindim. Ömer, ellerini arkada birleştirmiş, bana bakarak gülmeye devam ediyordu. Ona bakmaya son verdim, bana heyecanla bakan Arif'e el ettim. "Sanki seni çağıracağımı bilmiyormuşsun da uzaktan kedinin ciğere baktığı gibi ne bakıyorsun? Bin arabaya," dedim. Koşar adım yürüdü ve arkaya oturdu.

Kaan, Alptekin'i yan tarafıma oturmasına yardımcı oldu ama kemeri bağlamadı. Bana o taraftan bakıp, "Kemer tam yarasına geliyor, bağlayamadım. Dikkatli kullan, olur mu?" dedi kaygılı bir sesle.

"Merak etme. Dikkatli kullanacağım," dedim.

Kapıyı kapatıp Ömer'in yanına geçti. İkisinin de bize hem mutlu hem de mutsuz bir şekilde bakmasına aldırmadan arabayı çalıştırdım. Sanki onları üç çocukla arkamda bırakmışım gibi duruyorlardı. Bu kadar mı gelmek istiyorlardı gerçekten?

Keyfi yerinde olan Alptekin, camı açıp, "Ne oldu, gelemiyor musunuz?" diye sordu. Ömer, elini *yürü git* der gibi salladı. Alptekin daha da neşelendi. "Kapıya 'Akdoğanlar ve küpekler giremez'

yadırgadım!" diyince, Ömer ayaklarımın çıkarıp bakmam için ısrar etmeye başladım.

Bir, onun da 'Ne doğum olduğunu' söylediğini mi sandı?

Kalasını içeri soktum. "Nasıl da mahzun mahzun bakıyordu ya, ya ah," dedi dalga geçerek.

Arif arkadan, "O yazıyı yazamam, Baron alınır yalnız," dediğim de dilini ayırmasından ona bakıyorum.

İnsan ironi, Baron okumayı nereden bilsin?

Alptekin kendi kendine gülmeye devam ederken, "Baron bu iyi mi?" diye sordu. Kalamı salladım. "Çok özlemiştim kemanayı," deyip radyoyu açtı.

Arif, öne doğru eğildi. "Sena, kaç gün daha kalacak?" diye sorarken, radyoda *Petek Dinçöz'ün Yeniden Canlanma* şarkısı çalıyordu. Ortam çok alakasızdı. Hangi birine cevap vereceğimi bilmiyordum.

Ben cevap veremeden Alptekin, "Lan, senin sevgilin olduğuna hâlâ inanamıyorum, komandocu," dedi gülerek. "Kızın bundan haberi olduğuna emin miyiz?"

Arif, *salak mısın* der gibi ona baktı. "Yok, kendi kendime karar verdim bunal" dedi tersleyerek.

Sinyal verip sağa döndüm. Arkamda ve önümde kaç araba olduğunu artık saymıyordum. Hangisi Karanlarm, hangisi dedemin, asla anlamıyordum. "Neden Arif'e 'komandocu' diyorsun?" dedim, anlamayarak.

"Bilmiyor muydun, Ef? Arif askerliğini komandocu olarak yaptı. Ondan öyle diyorum," deyip elini arkaya doğru uzatarak Arif'e dokunmaya çalıştı. "Küçük komandocum benim!" dedi, ağzını yüzünü yamultup.

Ef mi?

Arif, suratını buruşturdu. "En azından senin gibi taş taşımıyorduk," dedi alayla.

Alptekin, o anları hatırlamış gibi suratını buruşturdu. "Lan, nereden bileyim *ehliyeti olan var mı* diye sorduktan sonra el arabasını elime tutuşturacaklarını!

"Ne?" diyerek attığım kahkaha, arabada yankılandı. "Bu, dolandırıcılık resmen." Işıkta durup ona döndüm. "Kandırmışlar seni," dedim, eğlenerek.

"He, öyle oldu vallahi ama sen bu kasları..." Kolunu sıkıp kaslarını gösterdi. Üstünde sadece beyaz bir tişört olduğu için gayet net bir şekilde kol kaslarını görebilmiştim. Üstüne uğraşıldığı belli oluyordu. "Nerede yaptığımı sanıyorsun? Spor salonunda değil, Ef. Alın teriyle, alın!" dedi kendiyle gurur duyarak.

Arif, aklımdan geçeni okurmuş gibi, "Biri de şu kadının adını tam söylesin, arkadaş," dedi. "Biri 'Ef' der, biri 'Lâl' der, biri 'minik kuş' der." Güldü. "Hoş, ben de 'yenge' diyorum."

Alptekin, bana kararsızlıkla bakarken, " 'Ef' desem?" dedi. "Sorun olur mu?"

"Olmaz," deyince, keyifle gülümsedi. O zaman ben de ona 'Alp' diyebilirdim, değil mi?

Yol boyunca Alptekin'in Arif'le uğraşmasını ve Arif'in onu pataklamamak için kendini zor tutmasını izledim. Bir yandan da Karan'ı düşünüyordum. Zaten her an onu düşünüyordum. Bugün, ona âşık olduğumu Karan'a söylemem gerekiyordu ama onu gün bitimine kadar görüp göremeyeceğimi bile bilmiyordum.

Evet, onu henüz affetmemiştim. Aslında "affetmek" basit kalıyordu. Bir yanım, yaşadıklarımızın tek sorumlusu olarak ona yüklenmemem gerektiğini söylüyordu. Diğer yanım ise bir daha ona güvenmekten korkuyordu. Aramızda duvarlar vardı, bu aşikârdı. Fakat Karan zor da olsa, canı da yansa o duvarların üstünden bana elini uzatmaya çalışıyordu.

Bazen sadece sevgi yetmezdi. Bazen ise sevgi her şeye yeterdi.

Arabayı park ettiğimde *iki çocuk* da hemen aşağı indi. Kulübesinden bize doğru koşan Patron'un hedefi, aylardır görmediği Alptekin'di. İyi ki onu göndermemiştim. Bana çok iyi bir yoldaş olmuştu.

Alptekin, yarasına dikkat ederek dizlerinin üzerinde eğildiğinde, Patron da patilerini onun omuzlarına koyarak havlamaya başladı. Alptekin, "Sen, beni mi özledin, eşek suratlı!" diyerek

Patron'un yanaklarını sıktı. Patron ise nefes nefese onun suratını yalıyordu. "Ben de seni özledim, kızım. Ben de seni!" deyip ona sıkıca sarıldı. Yarasının acıdığını, buruşan suratından anlıyordum ama o, geri durmuyordu.

Arif, "Tamam, Patron, dur!" diye sert bir sesle araya girdiğinde, Patron durmak yerine, daha da abarttı ve Alptekin'in karın bölgesine sürtünmeye başladı. Tam yarasının üstüne denk geldiğini gördüğümde, içim sızladı. Arif onu tasmasından tutup çekti ama nafileydi. Tekrar aynı hareketleri yapıyor, durmadan havlıyordu.

Alptekin, Yiğit'in yardımıyla ayağa kalkarken, "Kızım, yavaş!" dese de Patron onun ayaklarına dolanıyor, Arif'e onun canını acıtmayacak şekilde pati atıyordu. Bu kadar mı özlemişti?

Durmayacağını anladığımda, "Patron!" dedim olabildiğince sert bir sesle. "Durmazsan ısıracağım seni!"

Bir köpeğin, bu söylendiği zaman durmasının saçma olmasının yanı sıra, bu dediğimi anlaması ve bana melul melul bakması daha saçmaydı. Sanırım onunla aramda yeni bir dil geliştirmiştim. *Ya da sadece ısırılmaktan korkuyordur.*

Alptekin, eli yarasında, kahkaha atıyordu. Arif'se şoke olmuş bir şekilde bana bakıyordu. "Yenge, sarhoşken onu da mı ısırdın?" dedi, hayretler içerisinde.

Ona sinsi bir şekilde gülümsedim. Yanımda duran Patron'un kafasını okşayıp kalçasına vurdum. Bunu hak etmişti. "Tut, kızım, Arif'i. Yakala onu!" dediğimde Patron, Arif'e doğru atıldı.

Arif, "ALLAH!" diye bağırdı. Koşmaya başladığında, hepimiz arkasından kahkaha atıyorduk. Sena'nın açtığı kapıdan içeri girdi. Neredeyse kızın üstüne atlamıştı. Hızla kapıyı kapattı. Patron, kapının önünde durup havlamaya devam etti.

Aslında koşmasa Patron'un onunla oyun oynamak için koştuğunu söyleyecektim. Ama o, bize eğlence çıkarmıştı.

"Seninle iyi anlaşacağız, Ef," diyen Alptekin'e döndüm. Gülen yüzüyle bana bakıyordu. Bu havada incecik tişörtle durmasını istemeyerek elimle evi işaret ettim, yürümeye başladık.

"İyi misin?" diye sordum. Kafasını aşağı yukarı salladı. "Hastanede bir şey yemiş miydin? Sena, sana tarhana çorbası yaptı. İçersen hemen kendine gelirsin. Özlem'in tarhanası da insanı bir günde ayağa kaldırır," deyip anahtarla kapıyı açtım. "İstersen başka bir şey yapabilirim ama..."

Dudaklarını birbirine bastırarak yutkunduğunu gördüm. Yine karşımda küçük bir oğlan çocuğu vardı. Ayakkabılarını eğilmeden çıkarıp ayağıyla köşeye ittikten sonra bana tatlı tatlı bakmaya başladı. "Zahmet olmasın," dedi mırıltı gibi çıkan bir sesle. "Ben ne olursa yerim. Yemek ayırt etmem hiç."

Montumu vestiyere astım. İkimize de terlik çıkarıp yere koydum. "Ayağın üşümesin," dedim ve salonu işaret ettim. "Sen geç, ben sana çorbayı ısıtıp geliyorum."

Uslu uslu kafasını salladı ve çekingen adımlarla salona geçti. Salonda oturan Arif'in, onu Sena ile tanıştırmasını dinleyerek mutfağa yürüdüm. Alptekin'in, hemen formuna dönüp Arif ile uğraşmaya başladığını duyuyordum. Patron'dan kaçmasıyla dalga geçerken çok eğleniyordu. Bu ailenin ele avuca sığmayanı da o olmalıydı.

Isıttığım çorbaya bakarken eski bir sayfadan gelen o yeni kokuyu duyuyordum. Geçmişten gelen ama yeniliklere gebe olan bir hayata adım attığımı biliyordum. Değişiyordum. Belki de 17 yaşına yeniden dönüyordum. Bir daha *babamın Lâl'i* olamazdım, biliyordum ama yeni bir kimliğe bürünüyordum. Ve bu durum çok hoşuma gidiyordu.

İnsan kaç yaşına gelirse gelsin içindeki ergen ruhu öldüremiyordu. 25 yaşındaydım ama hâlâ lise zamanlarımdaki gibiydim. Yoksa, Karan'la mesajlaştığım uygulamaya girip *çevrimiçi mi* diye kontrol etmezdim, değil mi?

Saat çoktan gece yarısını geçmişti. Sena yanımda uyurken bilmem kaçıncı rüyasını görüyordu. Arif salonda, Alptekin ise misafir odasına uyuyordu. Hepsini rahat ettirdikten sonra telefonu elime alıp beklemeye başlamıştım. Karan saatlerdir bir kere bile uygula-

maya girmemişti. Bugün, onu hastaneden sonra da görmemiştim. Neler yapıyordu? Yemek yemiş miydi? O olaylarla ilgili bir gelişme var mıydı? Aklına geliyor muydum? Neden yazmıyordu?

Oflayarak sağ tarafa döndüm ve elim ekrana değdi. Telefondan ses gelince, bir şey gönderdiğimi anlayıp hızlıca doğruldum. Karan'a bir saniyelik bir ses kaydı göndermiştim. Saat 02.13'tü ve ben, bunu yapmıştım. Evet, rezil ötesiydim.

Bravo!

Tam mesajı ikimizden de silecektim ki Karan, anında *çevrimiçi* oldu ve *yazıyor* ibaresi belirdi.

Adam belki uykusundan uyandı. Rezil olduk!

Hızla ayağa kalktım. Dudaklarımı dişlerken *ne yalan* söylesem diye düşünüyordum. *Ses gelmeyen ses kaydını niye attın*, diye sorsa ne diyecektim? Acaba konuşma panelinde beklediğimi anlamış mıydı? Uykusundan mı uyandırmıştım? Salak olduğumu düşünüyor olmalıydı!

Kendi kendimi yerken mesaj geldi. Heyecandan bayılacaktım.

Güzelim: Balkona çıksana.

Birkaç saniye, mesajı idrak edemedim. Ekrana boş boş baktım. Sonra şoka uğradım ve sesimi mümkün olduğunca kısmaya çalışarak, "Ne!" diye bağırdım. Sena, mırıldanır gibi olup hareket edince elimle ağzımı kapattım, yerimde zıplamaya başladım. Bunu neden yaptığımı asla bilmiyordum. Aşağıdaydı. Bu saatte. Evimin önündeydi. Hevesli gibi görünmemek için üç saniye kadar bekleyip balkona çıktım.

Demirden tutunup aşağı baktığımda onu gördüm. Bugün, aşkımı itiraf etmek istediğim adamı.

Evimin önünde duran arabasına yaslanmıştı. Bir eli kaşe montunun cebindeyken diğer elinde sigarasını tutuyordu. Beni görünce, karanlıkta bile parlayan gülüşü belirdi yüzünde. Esen rüzgârla uçuşan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, yüzümdeki salak sırıtışla ona bakmaya başladım.

Ben, saatlerdir mesaj atsın diye beklerken o, kapımın önünde miydi yani?

Uzakta olduğu için -ve hava da karanlık olduğundan ifadesini seçemiyordum. Cebinden telefonunu çıkardığını ve bir şeyler yaptıktan sonra kafasını kaldırdığını gördüm. Telefondan gelen ışıkla aydınlanan yüzünü birkaç saatte bile özlediğimi anladım. Keşke biraz daha yakına gelseydi de rahat rahat görebilseydim. Telefonu havaya kaldırıp salladığında aydınlanma yaşar gibi elimde sıkıca kavradığım telefonu hatırladım ve ne yazdı diye heyecanla baktım.

Güzelim: Balkona çık dediğimde bu havada üstünde kısacık şort ve askılıyla çıkacağını tahmin edemedim. Bu kadar görmek yetmese de içeri geç, hava soğuk.

O söyleyene kadar ne şekilde olduğumun farkında değildim. Heyecanım bana her şeyi unutturmuştu. Bir anda, bedenimi kaskatı eden soğukla titredim ve kafamı kaldırıp ona baktım. Yaslandığı yerden doğruldu ve sigarasından bir duman çekti. Kafasıyla *içeri gir* gibi bir işaret yaptığında gülümsemem genişledi.

Bu saatte burada ne yapıyorsun?

Ekranı yanıp sönünce telefonuna baktı. Sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip bana cevap yazmaya başladı.

Güzelim: Seni özledim.

Sanırım kalp krizi geçiriyordum. Şuraya, *Feriha*[7] gibi bayılsam abartmış olur muydum?

Evet, bu soğukta terlemek, demek ki böyle oluyormuş. Çıplak ayaklarımı birbirine değdirerek yerimde kıpırdanmaya başladım. Kızaran yanaklarımı iyi ki görmüyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atarken bir mesaj daha yazdı.

[7] Başrollerini, Çağatay Ulusoy ve Hazal Kaya'nın paylaştığı, 2011-2012 yılları arasında yayımlanan "Adını Feriha Koydum" dizisindeki ana karaktere atıfta bulunulmuştur. (e.n.)

Güzelim: Aslında sana bir şey söylemem gerek. Ama burada bu şekilde yapmak istemiyorum.

Ne ki?

Güzelim: Güzel gözlerinin içine bakıp tepkini göremediğim sürece bir anlamı yok. O yüzden beklemen gerekecek. Hem artık içeri geç. Çıplak ayakla durduğuna eminim. Hasta olacaksın, Lâl.

Ona baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. Yanına gelip bir şey söyleyen Yiğit'e cevap verirken gözünü bir an olsun benden ayırmadı. Sigarasını söndürdükten sonra kafasıyla *yeniden içeri geçmemi* işaret etti.

Ama merak ettim!

Mesajıma bakınca gülümsediğini gördüm. Bu soğukta bile içimde alevler yanmasına sebep oluyordu.

Güzelim: Bazı şeyler sabır gerektirir. Şimdi hasta olmadan içeri geç. Eğer hasta olursan onlarla başa çıkamazsın. Çünkü yarın başındaki bela sayısı artacak. Batuhan geliyor. Alptekin'le bir araya gelince asla durmuyorlar. İstersen onları alayım? Peşlerinde yorulmanı istemiyorum.

Bence istemediği şey, onlar varken seninle görüşememek.

Başımın üstünde yerleri var. Hem zararları olacağını sanmıyorum. Başa çıkabilirim.

Güzelim: Ben davet edilmiyorum muyum hâlâ?

İşin yoksa sen de gelebilirsin :)

Güzelim: Senden önemli işim olduğunu sana düşündüren ne?

Ne cevap vereceğimi bilemeyerek ekrana sırıtarak bakmaya başladım. Giderek buz tutmaya başlamıştım ama bu konuşmayı sabaha kadar sürdürmek istiyordum. Hasta olmak falan umurumda değildi.

Güzelim: İşlerimi halledince mutlaka uğrayacağım. Ama bu flörtleşme işini ileri taşımamız gerekmez mi? Mesela bir akşam yemeği?

Misafirlerim var...

Güzelim: O misafirlerin benden güzel bir dayak yemek istemiyorlarsa seni birkaç saat almama müsaade etmek zorundalar. Müsait olduğun zamanı söylersen ona göre bir ayarlama yaparım.

Sana her an müsaitim, yazmak istesem de kendimi durdurdum. Yelkenleri hemen suya indiremezdim. Hevesli görünmemeliydim.

Konuşuruz ya uygun zamanı.

Güzelim: Nasıl istersen, güzelim. Şimdi içeri geç ve ısın da aklım sende kalmasın.

Konuşmanın bittiğini sanırken bir mesaj daha geldi.

Güzelim: Bende olduğu da pek söylenemez ama...

Kocaman sırıtarak ekrandan kafamı kaldırdım. Ona el salladığımda o da elini kaldırıp aynısını yaptı. Kendisine yeni bir sigara yakıp arabaya yaslandı. *Hadi* der gibi bir hareket yapınca tekrar el salladım ve içeri girdim. O beni görüyor muydu, bilmiyordum ama perdenin arkasından ona bakmaya devam ettim. Camıma baka baka sigarasını bitirdikten sonra evin etrafındaki korumalarla konuştu. Sonra ellerini ceplerine koyup karanlık sokakta ilerlemeye başladı. Gözden kaybolana kadar onu izledim. Sonra ısınmak için yatağa geçtim.

İçim kıpır kıpırdı. Kalbimin hızlı çarpışını bastırıp uykuya dalmaya çalışana kadar zorlansam da içinde onun olmasını dilediğim rüyalara doğru yüzümdeki sırıtışla kendimi bıraktım.

13

Umuda Yolcu

Babam, anneme her *gül güzeli* dediğinde, kalbimde yeşermeye başlayan tohumların filizlenişi göğsümü karıncalandırırdı. Onların aşkına şahit olduğum zamanlarda göğsümde büyüyen ormanı, babam kendi elleriyle sulamıştı. Her bir dalını okşadığı çiçeklerimi sevgiyle sulamış, gözü gibi korumuştu.

Babam, bana sevmeyi öğretmişti.

Babam, bana sevilen bir kadının çiçek gibi açabileceğini göstermişti.

Ondan aldığım en ufak bir sevgi kırıntısı bile şu anda dünyalara bedeldi. En umutsuz hissettiğim anda bile onun kalbindeki sevgi bana ışık oluyordu. Yolumu aydınlatan da umuda yolculuğa çıkmamı sağlayan da *o*ydu.

Kız çocukları, babaları tarafından sevgi gördüğünde bir daha solmazlardı. Ben, babam tarafından çok sevilmiştim. Solmamış, başka bir adamın sevgisi ile köklerime daha sıkı tutunmuştum. Yaşamın anlamını yeniden bulmuş gibi hissediyordum. O, kalbimde nefes alırken ben, onun varlığı ile yeniden doğuyor gibiydim. Ve hiçbir zaman solmayacağımı biliyordum.

Sabah, gözlerimi açtığımda, içime doğmuş gibi elim telefona uzanmıştı. Ondan bir mesaj geldiğini biliyordum. Birkaç saat

önce bana "günaydın" yazmıştı. Ama etkisinden çıkabildiğim söylenemezdi.

"Günaydın, denizimin en güzel kıyısı, okyanusum."

Bu adama nasıl âşık olmazdım ki? Bir mesajıyla bile beni ne hâle getirmişti. Suratımdaki sırıtışa engel olamıyordum. Ağzımdaki lokmayı çiğnerken bile aptal bir âşık gibiydim.

"Abla," diye seslenen Sena'ya baktım. Bir şeyi çözmek ister gibi bakıyordu bana. Kahvaltı masasında tam karşımda oturuyordu. Yanında oturan Arif de aynı şekilde bakmaya başlayınca kaşlarımı çattım. "Ne bu hâller? Sabahtan beri yüzünde güller açıyor. Bir haber mi aldın?"

Sağımda duran Alptekin de ikisi gibi bakmaya başlayınca, "Mutlu olmak suç mu?" diye çemkirdim. Kendime çay doldurmak için ayağa kalktım. "Belki güzel bir rüya gördüm. Belki uykumu aldım. Ne var bunda?"

Arif gülümseyerek, "Yenge, bana da bir farklı geldin. Seni uzun zamandır böyle görmüyordum da. Sevindim," dedi. Uyandığımda, Sena ile kahvaltı hazırlıyorlardı. İkisi uykusundan feragat edip birlikte vakit geçiriyorlardı. Onlar yalnız vakit geçirsin diye Alptekin'le salonda, sabah kuşağındaki kadın programlarını izlemiştik. Sanırım buna alışmaya başlamıştık. "Allah bozmasın," diye ekledi, Arif.

Alptekin'in bardağını doldurduktan sonra yerime oturdum. "Âmin," diye mırıldandım.

Konu kapanırken, "Bugün evde misiniz?" diye sordu Alptekin. Gece uyurken yarasının üstüne yattığı için bandajı kan içinde kalmıştı. Arif'in değiştirdiği bandaja bakmakta zorlandığım için salonu terk etmiştim. Şimdi iyi görünüyordu. Çayından bir yudum aldı. "Yoksa, hepiniz işe mi gideceksiniz?"

Sena, "Benim bugün dersim var," dedi mutsuz bir sesle.

Alptekin dalga geçerek, "Bu komandocu da kesin senin peşinden ayrılmaz, seninle okula gelir," dedi. Arif, bu fikri beğenmiş

gibi gülümsedi. Elini sandalyenin koluna yaslayıp Sena'ya doğru döndü. "Nasıl olur?" dedi Arif, gözlerini kısıp.

Sena ilk önce ona boş gözlerle baktı çünkü bir an ne sorduğunu anlamadı. Birkaç saniye sonra anladığında ise kaşları çatıldı. "Saçmalama istersen!" dedi sinirle. "Benimle okula falan gelmeyeceksin, Arif. Orası lise değil, üniversite. Ve ben de çocuk değilim." Arif'in tatlı bakışlarına ilk defa şahit olduğum için şaşkınlıkla bakıyordum. Sena ise bu oyuna gelmeyerek elini salladı. "Hayır ya, hayır!"

Alptekin kısa bir kahkaha attı. "Lan komandocu! Kızı bir rahat bırak. Ne işin var senin okulda?" derken bayağı eğleniyordu.

Sanki adamın aklına sokan kendisi değil...

Arif önüne döndü ve alındığını gizlemeden kollarını göğsünde birleştirdi. Sena'ya kırgın bakışlar atmaya başladı. Böylesine iri bir adamın bu şekilde davranması, hem tatlı hem farklı geliyordu. Gidip yanaklarını sıksam kızmazdı ama kesin utanırdı. Boynunda tırnaklarımın izi dururken bunu tabii ki yapamazdım. Utanıyordum.

"Evet, ne işin var okulumda?" dedi Sena. Sanırım aralarında bundan önce bu olayla ilgili bir muhabbet geçmişti. Yoksa Sena bu şekilde tepki vermezdi. Önce neden gelmek istediğini sorar, sonra *evet* veya *hayır* derdi.

Öne doğru eğildim, dirseklerimi masaya yasladım. "Bence abartıyorsunuz," dedim. Olayın derinine inmek istiyordum. "Arif, sevgilisini okula bırakamayacaksa ne anlamı var? Bana çok makul bir istek gibi geldi..."

Arif, çölde su bulmuş gibi gülümserken elini bana doğru uzattı. "Konuş be, yengem!" dedi yüksek bir sesle. Elimi tutup sıkıca kavradı ve sallamaya başladı. "Bunlar ne anlar sevmekten, insanlıktan. Yaranamazsın!"

Arif'in farklı bir amacı var gibi duruyor ama hadi hayırlısı.

Sena suratını buruşturdu. Arif'in eline vurunca, ellerimiz ayrıldı. "Bırak, Arif ya! Sanki ben senin niye gelmek istediğini bilmiyorum. Ablamı da amacına ortak etme!" diye çıkıştı.

Arif dudaklarını büzdü. "Hiç bilmiyorum ben. Niye gelmek istiyormuşum?" diye yalandan sorunca amacının farklı olduğuna ikna oldum. Omzunu indirip kaldırdı. "Tek başına gitme diye şey ettim ben. Yoksa yani niye..." Alptekin'in fırlattığı zeytin suratına denk gelince susmak zorunda kaldı.

"Sen var ya, yalan makinesi olmuşsun," dedi Alptekin. Ona kınar gibi baktı. Sonra kocaman gülümsedi. "Bana mı benzemeye başladın ulan sen? Ne demişler, ya huyundan ya suyundan," dedi gururla.

Arif, Alptekin'e *he... he...* der gibi baktı.

Sena, homurdanarak bana döndü ve Arif'i şikâyet etmeye başladı. "Abla, okulda aynı projeyi sunmak için görev aldığım bir çocuk var," diye söze girdiğinde, Arif bir anda ciddileşti. Hızla yerinde doğruldu. "Çocuk bana her mesaj attığında, Arif deliriyor. Ona, biraz medeni olması için öğüt verir misin? Yoksa ben çok farklı yollara başvuracağım!"

Alptekin ortamı kızıştırarak eliyle ağzını kapattı. "Abo!" dedi yüksek bir sesle. "Bu, kavgada söylenmez! Ne dediiiiii!"

Kız hiçbir şey demedi ki!

Arif, "Ben mi suçlu oldum şimdi?" diye hayretler içerisinde sordu. Alınmış olduğu, gözlerinden belliydi. "Çocuk gecenin bir köründe sana gülen yüzlü mesajlar atıyor. Ve bunların, o projeyle falan alakası yok!" dedi öfkeyle. Bir anda kıskançlık damarı tuttu. "Sen de bunun üstünü kapatmaya çalışıyorsun. Neresi normal bunun?" Bize baktı. "Ben mi yanlışım ya? Tamam cahiliz de bu kadar değil!"

Boğazımı temizledim. Gergin çifte bakarak, "Öncelikle, bir sakin olun," dedim.

Sena, "Ben zaten sakinim!" diye sesini yükseltti. "Sen onu, bu medeniyetsize söyle!"

Arif eliyle kendini işaret etti. "Ben mi medeniyetsizim?" Ağzı beş karış açılmıştı. "Ulan, seni ellerimle o tipini öptüğüm Ulaş'ın evine bırakan benim, ben! Daha ne yapayım? Alnıma büyük harflerle 'GAVAT' mı yazdırayım?" diye hiddetlendi

Alptekin omzunu omzuma değdirince, ona baktım. Kuruyemiş tabağını eline alıp, delirmiş sevgilileri kaşlarıyla işaret etti. "Bize de eğlence çıktı," dedi neşeli bir sesle. Mahallede kavga olunca camlara çıkan teyzelere benziyordu.

Sena, "Ulaş değil, Uraz," diye düzeltti.

Sena, sen ne yaptın? Bunu demeyecektin.

Alptekin, kısık bir sesle, "Haydi buyurun, cenaze namazına," dedi.

Arif'in gözleri irileşti. Dudakları bir parça aralandı. Göz bebeklerinin kenarlarındaki kırmızı damarlar o kadar büyüdü ki bir an kafası patlayacak sandım. Yüzündeki kırmızılık, boynuna doğru ilerlemeye başladı. Her an masadakileri dağıtıp bağıracakmış gibi duruyordu. Derin derin nefesler alıp verdi. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. Sena'nın yüzüne doğru yaklaştığında, hepimiz hareketsiz kaldık ve onu izlemeye devam ettik. Sena, hiçbir şey olmamış gibi gayet sakindi. Arif patlamaya hazır bir bomba gibiydi ve bu, Sena'nın hiç umurunda değildi.

Arif bir elini kaldırdı, Sena'nın ensesine koydu. Onu yavaşça kendine doğru çekip *alnını öpmesini* beklemediğim için şaşırdım. Kafasını tuttu, onu göğsüne doğru bastırırken yanlış bir şey söylememek için dudaklarını dişlediğini gördüm. "Deme, iki gözüm," dedi dişlerinin arasından. "Onun adını alma o güzel ağzına," dedi tane tane ama sinirle.

"Adam Hulk'a dönüşecek şimdi," diyen Alptekin, haklıydı. Arif kendini öyle çok kasıyordu ki alnındaki damarlar belirginleşmişti.

Sena ise sanki normal bir sarılma yaşıyorlar, biraz önce birbirlerine bağırmamışlar gibi mutlulukla Arif'e sarılıyordu. Tabii Arif'in şu anki yüz ifadesini görmüyordu. Masanın kenarından, Arif'in bu delirmiş hâlini gizlice çeken Alptekin, bu videoyu sosyal medyaya yüklese kesinlikle binlerce izlenme alırdı.

Arif yumruğunu sıkıp ısırdığında, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum. Sena'yı kırmamak için susuyordu ama belli ki içinde volkanlar kopuyordu. Gözleri kendini kasmaktan yaşarmıştı.

"Ben de geleyim seninle," dediğimde, Sena sadece kafasını salladı. Aldığı olumlu yanıt, Arif'i biraz olsun mutlu etmişti. "Dersin bitene kadar bekletim?" dedi onay almak istercesine. Sena, yine kafasını salladı. Arif bana baktığımda ben de kafamı salladım, çünkü *ben nereye Arif'imiz* modunu geçmişti. Ona, evden çıkmayacağımı, kendisine gerek olmadığını anlatmaya çalıştım. Derin bir nefes verdi. "Bitti," dedi.

Ne bitti, nasıl bitti anlamadım. İkili, normal hâline dönmüş, Arif'in yüzünün eski rengini alması biraz uzun sürmüştü. Kahvaltı masasını toplamadan, onları evden gönderdim. Bunu yapmaktaki amacım, Alptekin'in, yaşadığımız olayı Bambam'a anlattığı sırada, Arif'in duymamasını sağlamaktı. Neredeyse yerlere yatarak gülmesine kim olsa kayıtsız kalamazdı ama Arif, bir anda saatli bombaya dönüşmüştü. Patlamasını göze alamazdım.

Ben masayı toplarken, Alptekin bu sefer de Ömer'i aradı. Sanırım ortak tanıdıkları kim varsa arayıp herkese anlatacak ve bunu yaparken her seferinde o anı tekrar yaşıyormuş gibi gülecekti. Değişik bir çocuktu. Çok değişik.

[illegible]

"Ömer abimi mi daha çok seviyorsun, komandocuyu mu?"

Alptekin'in sorduğu ve benim cevabını bilmediğim soruyu duyunca kaşlarımı çattım. İkisini de birbirinden ayıramazdım. Ama Alptekin neden böyle sorular sorup duruyordu? Kafamı karıştırıyordu.

"Tamam, bu zordu," dedi. Gözlerini kıstı. "Çilek mi, yoksa muz mu?" dedi meraklı bir sesle.

Beni tanımaya çalışıyordu. O, hayatımda yokken Akdoğanlarla geçirdiğim zamanda, kaçırdığını düşündüğü şeyleri öğrenmeye çalışıyordu. Bu şekilde bir yere varamayacağımız belliydi ama onu kıramıyordum. Hem yaralıydı hem de misafirimdi. Bir de cevaplamazsam trip atacak, hatta küsecek gibi bir hâli vardı. Bu da bir nedendi.

Dudaklarımı büzdüm. "Sanırım, çilek."

Yeni bir şey öğrenmenin mutluluğuyla gülümsedi. Benimle gerçekten arkadaş olmak istiyordu. Belki de abla kardeş, emin değildim. Aramızda sadece iki yaş vardı ama o, yine de gözümde küçük bir çocuk gibiydi.

"Hmm..." dedi düşünür gibi. Birkaç saniye sustuktan sonra, "Menemen soğanlı mı olur, soğansız mı?" diye sordu. Beni tanıyabilmesi için bunun hiçbir faydasının olmayacağını düşünsem de "Soğanlı," dedim. "Bence de!" diye neşeyle şakıdı.

Dakikalardır salonda oturmuş, onun değişik sorularını cevaplıyordum. Bir ara, "Tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan?" diye soru sorup kendi kendine cevaplamaya çalışmıştı. Ürettiği teorileri bir bir soldurup çıkmaza girince, soruyu soranın salak olduğunu -yani kendisinin- söyleyip başka soruya geçmişti.

Bence en saçması, "Yüzmek zayıflatıyorsa balinaların tığ gibi olması gerekmez miydi?" sorusuydu. Bunun bir insanı tanımakla alakası olamaz, Lâl.

Bazı soruların amacından saptığını, "Dünya dönüyorsa neden zıpladığımız zaman aynı yere düşüyoruz?" diye sormasından anlayabilirdik. Alptekin de ne sorması gerektiğinden emin değildi. Bütün tuşlara aynı anda basıyordu.

Başka bir soruya geçeceğini anlayınca ayağa kalktım. Dudakları kapanırken, ne yapacağımı sorar gibi baktı bana. "İlaçlarını getireceğim. Portakal suyu da getirmemi ister misin?" dedim.

"Olur," dedi memnun bir sesle. "Ben de geleyim mi?" Onu görmediğim anlarda affetmekten vazgeçeceğimi sanıyor olabilir miydi? Boş gözlerle baktığımı görünce, "Mutfakta sigara da içerim hem," diye ekledi.

"Bari iyileşene kadar içmesen?" dedim üzgün bir sesle.

Kısa bir an düşündü. Sonra, "Yok, vallahi dayanamam," deyip ayağa kalktı. Suratımı asıp yürüdüm. Peşimden gelmeye başladı. "Evin çok güzelmiş, bu arada. Tam seni yansıtıyor. Çok beğendim, eline sağlık." Sandalye çekip oturdu. "Bizim ev de güzeldir ama. Beğenmiş

miydin? Benim odam mesela, çok güzeldi. Annem seçmişti mobil yalan." Kocaman gülümsedi. "Çok güzeldir, benim odam."

Önüne ilaçlarını ve su koydum. "Senin odanı hiç görmedim."

Suyu içerken bile konuşmaya çalışıyordu. El işareti yaparak, beklememi söyledi ama zaten bekliyordum. Bu kadar sevimli olmasa asla uğraşılacak biri değildi. İnsanı yoruyordu ama maalesef ki abisi gibi onda da şeytan tüyü vardı. Heyecanlı konuşması ve her an kaçacakmışım gibi telaşlı hareketleri, onu olduğundan daha tatlı gösteriyordu. Kanım ona çoktan ısınmıştı bile.

Koca bardak suyunu bitiremeden, kapı çalınca benimle beraber açmaya geldi. Çünkü biliyordu ki Batuhan gelmişti. Ördek gibi beni takip etti. Bu hâline sırıtarak kapıyı açtım ama gelen kişi, Batuhan değildi.

"Yusuf?" dedim şaşkınca. "Senin burada ne işin var?"

Yusuf sırt çantasını düzeltti. "Aşk olsun," dedi kınar gibi. "Misafir böyle mi karşılanır? Demiştim ben ağama, *bu kız şehirli, bizim gibi değildir,* diye ama..."

Yanında duran Reşat abi, onun omzuna iki defa vurdu. "Kızla uğraşma," dedi uyaran bir sesle.

"Kusura bakma, bir anda görünce şaşırdım," diyerek, ona yaklaşıp sarıldım. "Hoş geldin. Müstakbel karın yok mu?" deyip gözlerine baktım.

Kafasını sağa sola salladı. "Bir türlü tanışmanız kısmet olmadı. Belki bir dahaki sefere," deyip içeriyi işaret etti. "Bizi kapıda ağırlayacaksın herhalde. Bari bir sıcak çay ver de içim ısınsın," diye dalga geçti.

Kenara çekildim. "Geç, lütfen," dedim. "Kafamı karıştırdığın için içeri davet edemedim," diye açıkladım. Reşat abiye baktım. "Sen de geç, abi. Beraber çay içeriz."

Reşat abi, "Vallahi, *hayır* demem," diyerek ayakkabılarını çıkardı. "Zaten hasta olacak gibiyim, içim üşüdü."

Salonu gösterdim. "Siz, şöyle geçin. Abi, sana ıhlamur yapayım, size de çay demleyip geliyorum," diyerek üçlüyü yönlendirdim ama içlerinden biri hareket etmedi.

Alptekinsiz, değil mi?

Üstüne bastın.

Ona baktım. "Geçsene," dedim içeriyi işaret ederek.

Suratı çarşamba pazarından hâlliceydi. "Bunlar beni dövmüştü," dedi şikâyet eder gibi. Salona doğru ters ters bakıyordu. "Hem de acımadan!" dedi öfkeyle. "Her yerime vurmuşlardı. Daha bazı yerlerim geceleri sızlıyor!"

İçim sızladı.

Birkaç hafta önce, bu üçlüyle aynı ortamda bulunup onlara çay demleyeceğimi söyleseler, hayatta inanmazdım. Alptekin sinirlenmekte haklı mıydı, emin değildim ama onun bu ortamda bulunmak istememesini anlayabilirdim.

"İstersen sen odana geç. Ben sana çay getiririm," dedim yumuşak bir sesle.

Dudakları bir parça aralandı. "Ben gideyim yani?" dedi alınmış bir sesle. Küskün gözlerini, gözlerimden çekti. "Peki, giderim ben. Dayağı da ben yerim. Çayı da ayrı içerim. Yaralı yaralı otururum tek başıma. Tavanı izlerim. Olsun. *Kaderimdir* der, geçerim. Üzülmem." Titreyen sesi, gerçek miydi?

Elimi, koluna koydum. Bana bakmadı. "Sen onlarla aynı ortamda bulunmak istemezsin diye dedim. Seni gönderdiğim falan yok. Neden alınganlık yapıyorsun?" Küçük bir çocuk gibi omuz silkti. "Lütfen, içeri geç. Ben de kahvaltıda beğendiğin kekten getireyim sana." Gülümseyerek bana döndü bu sefer. "Olur mu?"

"Olur," dedi ama sonra hemen ekledi: "Bana karşı bir hareketlerini görürsem durmam ama? Bir yan bakış, bir boş gülüş, bir ufak süzüş, hepsine *dellenirim*!"

"Onların seninle ilgili bir problemleri yok." Öyle mi der gibi baktı. "Yani, artık yok," dedim düzelterek. "Kasılmana gerek yok. Çay içip giderler zaten... Hadi, geç sen."

Ayaklarını sürüye sürüye salona geçtiğinde, arkasından gülsem mi ağlasam mı emin olamayarak baktım. Kendimi bir anda anne olmuş gibi hissediyordum. Eşek kadar adamın çocuksu kalbini

eğlenmiyordum ama bundan mutluydum. Alptekin, anaç kalbime dokunmuyordu. Hem de öyle bir yere dokunmuştu ki ben bile o yeri yeni fark ediyordum.

Sırıta sırıta yavaş demleyerek salona geldim. Alakasız yerlere oturan üçlünün ikisi muhabbet ediyordu. Alptekin ise kollarını göğsünde birleştirmiş, onlara ters ters bakıyordu. İkili, Alptekin'i umursamıyor gibi davranıyordu. Bu durumun küçük enişteyi sinirlendirdiği belli oluyordu.

Angry Bird'ün yanına oturup bacağını dürttüm. "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," dedi, bakışlarını onlardan çekmeden. Bakışlarıyla bir çeşit işkence yönetimi uyguluyor gibiydi. Hem sinirli hem komik görünüyordu.

Onu anlıyordum. O kanlı yüzünü hiç unutamıyordum. Çok fena bir hâldeydi. Ve ona bunu yapan adamlar, tam karşısında oturuyordu. Haksız bile olsa onları görünce iyi hissetmemesi çok normaldi. Kafasının içinde onları kaç defa dövüp, kaç defa yara bere içinde bıraktığını bilmiyordum. Pimi çekilmiş bir bomba gibiydi ve ben, o bombayı elimde tutuyordum.

"Eflâl, ne var ne yok?" diyen Yusuf'a baktım. Görmeyeli kilo almış, yüzüne renk gelmişti. Mutluluk ona yaramıştı. "Urfa'yı özledin mi?"

Derin bir nefes aldım. "Doyamadım ki... Sia da Urfa da burnumda tütüyor," dedim hüzünlü bir sesle.

Yusuf, tek ayağını dizinin altına alıp rahat bir pozisyona geçti. "Vallahi bu Sia, seni gördüğünden beri durmuyor. Zaten zor zapt ediyorduk, sen gittin, iyice deliye döndü. Sanki önüne yem değil de zıkkım koyuyormuşuz gibi davranıyor," diye hayıflandı. Kıkırdadım. "Gülme vallahi, anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdi. Ne ağam baş edebiliyor ne de ben." Reşat abiye baktı. "Abi, sen ne zaman geleceksin? Gel de biraz sen tepik ye," dedi.

Reşat abi, "De git," deyip elini salladı. "O atla uğraşılmaz. Başıma bela alamam. Ben burada iyiyim. İşin ne senin? Uğraş dur..." dedi rahat bir tavırla.

"Yazıklar olsun, abi sana," dedi Yusuf. "Hani, Urfa senin evindi, ağam senin babandı. Ne oldu, başkente gelince nevrin döndü?" Cıklayıp, Reşat abiye kınar gibi baktı. "Büyük şehir seni çok değiştirmiş, abi. Toprağına küsmüşsün sen. Neydin, ne olmuşsun, abi?"

Reşat abi, ona hiç aldırmadan sakince arkasına yaslandı. Ben de Urfa'yı özlediğini düşünüyordum ama o, hiç de öyle davranmıyordu. Sanki tatile gelmiş gibiydi. Ankara'yı bir seven, bir daha bırakamıyor, tezim doğrulanmış oldu. Reşat abi de bağımlı olmuştu.

"İşine bak, oğlum. Elleşme bana," dedi Reşat abi. "Ben, Eflâl'le gül gibi yaşayıp gidiyorum. Kızın ne nazı var ne derdi. Bana hiç sıkıntı çıkarmıyor. Değmeyin keyfime." Bana bakıp gülümsedi.

Yusuf, eliyle ağzını kapatıp ona hayretler içerisinde bakarken, ben kocaman sırıtıyordum. Benimle iyi anlaştığını öğrenince keyfim yerine geldi. Ne cevap vereceğimi bilmediğimden, çayları koymak için mutfağa geçdiğimde peşimden gelen biri vardı. Alptekinsiz.

"Bunlarla iyi mi anlaşıyorsun sen?" diye sorduğunda, ona yandan bir bakış attım. "Seviyorsun herhalde onları? Aranız bayağı iyi gibi?"

Sesinde kıskançlık mı duyuyordum, bana mı öyle geliyordu?

Çayları doldururken, "Anlaşamadığım insan nadirdir, Alp," dedim. "Evet, onlarla iyi anlaşıyorum da neden bu, senin için sorunmuş gibi davranıyorsun?"

"Yoo, neden sorun olsun ki?" dedi kaçamak bir cevapla. "Sadece... Ben sadece... Benimle de..." Tepsiyi elime aldım ve devam etmesi için gözlerine baktım. "Yani... Neyse..." Kaşlarımı çattım. "Boş ver," dedi omuz silkip.

Keklerin olduğu tepsiyi onun eline verdim. "İnsanın kalbi, sevdikçe küçülmez. Aksine, sevdikçe daha fazlasını ister. Tek bir sevgi, doldurmaz kalbimi." Diğer tepsiyi elime aldım ve gülümsedim. "Ayrıca, herkesin yeri ayrıdır."

Kararsız bir şekilde baktı. "Öyledir, değil mi?"

Kafamı sağa doğru yatırdım. "Öyledir, Alp," dedim yumuşak bir sesle.

"Peki, o zaman," deyip gülümsedikten sonra omuzlarını dik leştirdi.

Onu takip edip salona geçtim. Çay tepsisini, par diye ortaya paya bırakınca çıkan gürültü yüzünden tüm bakışlar ona döndü. O, hiç aldırmadan kendi çayını aldı. Elimdeki tepsiden kek tabağını aldı ve kendi köşesine oturdu. Bunları yaparken suratındaki gıcık sırıtışın sebebini ben biliyordum ama diğerleri bilmiyordu.

Reşat abi, ıhlamuru verdiğimde minnetle gülümsedi. "Eline sağlık ama benim acele çıkmam lazım. Yusuf, Urfa'ya dönmeden ona vereceklerim var," deyip ayaklandı. "Kusura bakma, *kızım*. Başka zaman içerim."

"Abi, 'boğazım kötü' diyordun. Yanına al, yolda içersin," dedim. Bardağı eline tutuşturdum. Peçeteye kek koyup, onu da eline verdim. "Afiyet olsun."

Lâl, biz giderek minik kuştan anne kuşa evriliyoruz, farkında mısın? Yakında hepsini giydirip hazırladıktan sonra işe göndereceğiz. Influencer çizgimizden kayıyoruz. Bir şeyler oluyor bize.

Kendi kendime sırıttığımda, Reşat abi de aynı şekilde sırıttı. "Hakkını helal et. Eline sağlık, kızım," dedi. Omzumu sıvazladı, gözleriyle teşekkür etti. "Sen zahmet etme, ben çıkarım," deyip, gülen yüzüyle salondan çıktı.

Biraz olsun ilgi gören insanın yüzündeki memnuniyeti görmek, beni çok mutlu ediyordu. Bu sebeple herkese ilgi göstermek istiyordum.

Bence regl olmak için içtiğimiz ilaçlar bize iyi gelmiyor. Değişik birine dönüşüyoruz.

O da olabilirdi.

Koltuğa oturdum ve çay bardağını elime aldım. Kasıklarımda ufak sızlamalar olsa da daha regl olmadığımı biliyordum. Yine de rahat olduğum pek söylenemezdi.

"Ne zaman dönüyorsun, Yusuf?" diye sordum. Telefonundan kafasını kaldırıp, "Bugün," dedi. Dudaklarımı büzdüm. "Sana Ankara'yı gezdirmek isterdim," dedim.

Kısmet değilmiş der gibi kafasını eğip tekrar telefonuna baktı. Sanırım, nişanlısıyla mesajlaşıyordu. Yüzündeki sırıtışın açıklaması bu olmalıydı.

Kolumdan dürtülünce Alptekin'e baktım. Bir şey söylememi ister gibi bana bakıyordu. Anlamayarak kafamı salladım ama o, aynı şekilde bakmaya devam etti. Keşke ne istediğini direkt söyleseydi. Zihnini okuyamıyordum da!

Tam bu anda çalan kapıyı duyunca gülümsedi. "Batu gelmiştir!" diyerek hızla ayağa kalktığında, yarasının ona acı verdiğini anladım. Suratını buruşturdu ama yine de koşar adım kapıyı açmaya gitti. Ben de peşinden gittim. İkilinin birbirine sarıldığını gördüğümde, gülümseyerek onları izlemeye başladım.

"Lan, hıyar turşusu!" dedi, Alptekin'in kafasını tutarak ona sıkıca sarılan Batuhan. "Öldüm öldüm dirildim lan senin yüzünden! Ne demek, bensiz ölümlerden dönmek? Hani, anca beraber kanca beraberdi!" Sesinde gizlemeye çalıştığı endişesini fark etmiş olmak, kalbimi sızlattı. Alptekin'in kafasını birkaç defa öptü. "Aşağılık herif, bir daha sakın böyle bir şey yapma!"

Alptekin'in yüzünü göremiyordum ama gözlerinin dolduğuna kalıbımı basardım.

Patron, açılan kapıdan içeri girip ayaklarıma dolandı. Eğilip onu sevmeye başladım. İkisi, hâlâ sarılmaya devam ediyordu.

"Beni yalnız bırakıp gitmeseydin o zaman!" dedi Alptekin. Batuhan'ı omzundan hafifçe itti. "Kal dediğimde kalsaydın o zaman, süt çocuğu. Baban çağırdı diye gittin hemen," dedi alıngan bir sesle.

Patron kafasını omzuma koyup *benim gibi* onları izlemeye başladı.

Batuhan, Alptekin'in saçlarını karıştırdı. "Babamın adı bile geçse elli kilometre öteden hazır ola duruyorum ben, oğlum. Bilmiyormuşsun gibi konuşma." Kolunu Alptekin'i omzuna attı. "Önce bana şu yaranın hesabını ver," dedi bandajlı yere doğru bakarken. "Yanında yokuz diye ne hemen vuruluyorsun? Dikkat

yekmek istiyorsan söyle, veririm ablime ilgiyi. Şova gerek yok, aslan parçası."

Alptekin kafasını önüne eğip sırıttı. "Ölmedik ya, ağzından kurtulamayız şimdi," diye homurdanmaktan geri durmadı. Ayağının ucuyla küçük valize vurdu. "Bana mı kaçtın? Beyaz geceliğini de getirseydin. Seni onunla görünce hemen nikahı basasım geliyor," deyince, Batuhan Alptekin'in kafasını koluna sıkıştırdı. "Ne lan?" dedi Alptekin, onu itmeye çalışarak. "Hem evlenmezsek, baban vurur beni. Deli Mehmet'le baş edemem ben!"

Batuhan, onu sıkıştırsa da canını yakacak bir şey yapmıyordu. Kafasını yere doğru eğdi, birkaç defa vurdu. Kıyamadığını görebiliyordum. Hem arkadaş hem kardeş gibiydiler. Yüzümdeki gülümseme hâlâ bakiydi ama gözlerimin neden dolduğunu bilmiyordum.

Patron havlayınca, Batuhan'ın bakışları beni buldu. Alptekin'in saçlarını tekrar karıştırıp bana bakarak, "Selam, Efkâl," dedi. Ayağa kalktım ve yanına geldim. Sarıldığımızda, "Nasılsın? Bu çocukla baş edebiliyor musun?" diye sordu.

Alptekin, cevabımı beklerken ona göz kırptım. "Daha beterleriyle uğraştığım oldu," dedim. Kafasını önüne eğerek güldü.

Koca adamı, beş yaşındaki Yağız Efe ile mi kıyasladık şimdi?

Batuhan suratını buruşturdu. "Bunun hastalığı da hiç çekilmez ya," dedi iğrenir gibi. Yerdeki valizini aldı. "Neyse ki ben geldim. Sana yardım ederim," deyip yürüyecekken, Alptekin onu kolundan tutunca durdu. "Kaçmıyorum, tutmana gerek yok, aşkım," deyince, gülmemek için dudaklarımı dişledim.

Alptekin, kaşlarıyla ayakkabılarını işaret etti Batuhan'a. "Şunları çıkarmazsan Ef kızıyor," dedi uyararak. Kuru iftira. Ne zaman kızmıştım? "Çıkar, öyle gir içeri."

Batuhan, farkına varıp ayakkabılarını *çıkarırken*, Patron bir anda salona girdi. "Patron!" dedim, durması için. "Sakın o kirli patilerinle..." Halıya basmamasını söyleyecektim ama o, çoktan yürümüş, koltuğun üstüne çıkmıştı. Kafasını Yusuf'un dizine yasladı. Yusuf, onu sevip telefonuna bakmaya devam etti. "Patron! İn oradan! Hadi!" dedim ama bana bakmadı bile.

Batuhan'la Alptekin yanıma geldi ve Patron'a bakmaya başladı. Batuhan, "Bu kim?" diye sorarken, Alptekin, "Lan, neden gitti o adamın yanına?" diye sordu.

İlk önce Batuhan'a cevap verip, "Yusuf, Urfa'dan. Dedemin yanında çalışıyor," dedim. Sonra Patron'a ters ters bakan Alptekin'e, "Yakışıklı çocuk gördü mü dayanamıyor, ne yapsın," deyip onunla uğraştım.

"Ne demek yakışıklı çocuk gördü mü dayanamıyor? Ben neyim? Biz neyiz?" diye sinirlendi, Alptekin. Yerinde gayet rahat olan Patron'a seslendi. "Kızım, gel buraya." Patron hareket etmeden, gözlerini Alptekin'e çevirdi. "Gelsene, kız. Kaldır, koca kıçını, hadi!" dedi eliyle işaret yaparak.

Kapı eşiğinde durmuş, Patron'un keyfini bekliyorduk. O ise kirli patileriyle koltuğumda oturuyordu.

"Satışa geldik, Alptekin," dedi Batuhan. Cebinden sigara paketini çıkardı. "Evde içebilir miyim?" diye sordu. *Tabii* anlamında, kafamı salladım. "O zaman bir tane yakıyorum... Kaybedişimize."

Gülmemek için kendimi kasarak Patron'un yanına geldim. Amacım, onu yerinden kaldırmaktı. Yoksa, Alptekin birazdan kıskançlıktan ikiye ayrılacaktı. İçimden, *demek ki sadece beni değil, herkesin en çok onu sevmesini istiyormuş,* diye geçirdim. Acaba bir travması falan olabilir miydi?

Yusuf telefonu kenara koydu, Patron'un kafasını sevmeye başladı. "Ne kadar akıllı bir köpeksin sen," dedi. Alptekin'in homurdanmalarını duydum. "Seni Urfa'ya götüreyim mi? Dağ bayır gezersin, keyfin biraz yerine gelir."

Bir anda, "Dur orada!" dedi Alptekin. İçeri girip Yusuf'un üstüne yürüdü. "Kimi nereye götürüyorsun sen? Benim... *kızım*... seninle... gelmez!" dedi üstüne basa basa. Bir anda göğsü kabarmıştı.

Yusuf güldü. İlk defa Alptekin'e baktı. "Kendi gelmek istiyor gibi duruyor ama biliyorsun ki ikna yöntemlerim güçlüdür. Hatta, en iyi sen bilirsin," dedi iğneleyerek.

Alptekin'i kaçıran o olmalıydı.

Alptekin, "Senin ben!" diyerek Yusuf'a atılacakken, onu Batuhan durdurdu. "Yüreğin anca beş tane adamla gelmeye yetti, değil mi? Yiyorsa tek başına çıksaydın karşıma! Kalıbına tüküreyim senin!" diye bağırdı. Batuhan onu zor tutuyordu.

Yusuf ayağa kalkınca, ikisinin arasına geçtim. "Senin de yüreğin bir kadına el kaldırmaya yetiyor, değil mi?" diye öfkeyle bağırdı. Onu göğsünden geriye doğru ittim. Ayak ucumuzda havlayan Patron, bir daha sesini yükseltirse ona saldıracak gibi duruyordu. "Ben senin kalıbına tüküreyim! Bir de adam diye gezersin ortalıkta!"

Batuhan, Alptekin'i itti. "Dur!" diye bağırdı. "Kızın evinde sakın olay çıkarma, Alptekin. Dur lan!"

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz!" deyip Yusuf'u bir daha ittim. Bir adım geriye gidip öfkeli soluklar almaya başladı. "Çocuk musunuz? Ya da böyle davranarak kim daha erkek, onu mu göstermeye çalışıyorsunuz? Biraz yaşınızın adamı olun!"

Yusuf, "Eflâl," deyip araya girmeye çalıştığı zaman, elimi kaldırarak onu durdurdum.

"Sus, Yusuf!" dedim tamamen ona dönüp. "Alptekin'in ölümden döndüğünü ve bunun nedenini bilmiyor musun? Hadi bunu geçtim. Evimde misafir olduğunu görmüyor musun? Yaptığın hoş mu? Zamanında olanlar yüzünden onunla problemlerin olabilir, haklı da olabilirdin ama artık o zamanlar geçti. Ben unuttum. Sen de unut!"

Kafasını sağa sola salladı. "Sana vurdu!" dedi, *nasıl unutursun* der gibi.

"Biliyorum!" dedim dişlerimi sıkarak. "Ben üstünü örtebiliyorsam sen de örteceksin! Benim için yapacaksın bunu!"

"Sana ne ulan?" diye bir anda bağıran Alptekin'e döndüm. Elini Yusuf'a doğru salladı. "Seninle görülecek hesabını kapandıysa, yat kalk bu kadına dua et. Yoksa senin..."

"Sakın o cümleni tamamlama, Alptekin!" dedim. Sinirden gözlerim yanmaya başlamıştı. "Ne yapacaksın? Sen de onu mu döveceksin? Böyle mi devam edecek?" Kollarımı iki yana açıp, sertçe yere doğru indirdim. "Canı yanan, acı çeken bendim. Sebebi ise sen!" Bakışlarına suçluluk hissi yerleşse de öfkesi hâlâ aynı yerde duruyordu. "Sana yapılanı doğru bulmuyorum. Keşke ne dayak yeseydin ne de o kurşun, bedenine saplansaydı. Ama bir kere olan oldu ve biz, yaptıklarımızın bedelini ödüyoruz. Hesap sorması gereken, ben; hepinizi affetmeye çalışan, yine ben! Bunu düşün ve sus! Lütfen, sus!"

Havlamaya devam eden Patron'u ve bağırışlarımızı duymuş olan dışarıdaki adamlar, kapıyı çalmaya başladı. Kimse gidip kapıyı açmayı denemedi.

"Bir daha," dedim, ikisine de bakıp. "Benim olduğum veya olmadığım yerde bu konuyu açarsanız, bu konu yüzünden birbirinize girerseniz bu sefer sizin gibi şiddet eğilimli olurum ve gerekeni ben yaparım!" Sinirle gülerek Alptekin'e baktım. "Bu sefer elin kalkar mı, Alptekin?" *Saçmalama* der gibi baktı. "Beni durdurur musun, Yusuf?" dedim alayla. "Yeter! Erkeklik gururunuzu da her şeyi şiddetle çözme isteğinizi de benden uzak tutun!" Bağırdığım için havlayıp duran Patron'un kafasına dokundum. "Yürü kızım, buranın IQ seviyesini bu kadar yükseltiğimiz yeter," dedim ve yürümeye başladım.

Arkada müzik çalsa dumura uğrayan suratlarına çok yakışırdı, Lâl.

Merdivenlerden çıkarken, "Sakın beni aşağı indirecek bir şey yapmayın!" demeyi ihmal etmedim ve onları, kendi iç savaşlarıyla baş başa bırakarak odamın yolunu tuttum.

Sıcak kumların üstünde, güneşi tenimde hissederek uzanıyormuş gibiydim. Yanağıma değen küçük dokunuşlar dudaklarımın kıvrılmasını sağlıyordu, sonra onun kokusunu alıyordum. Bir nefes kadar yakınımdaymış gibi.

"Lâl," diyen sesini duydum. Sevdiğim bir melodi gibi dökülüyordu adım, dudaklarından. "Lâl'im," diye devam etti. "Benim Lâl'im."

Yanaklarımdan, boynuma doğru yavaşça uzanan dokunuşları ile suyun üzerinde süzülüyormuşum gibi hissetmeye başladım. Tenimi kavuran ama aynı zamanda da buz kestiren temasıyla hafifçe titredim. Bu durum hoşuna gitmiş olacak ki gülüyormuş gibi bir ses çıkardı. Dudaklarının baskısını alnımda hissettiğimde, ona dokunmak isteyerek elimi kaldırdım.

"Lâl, uyan güzelim," diyen sesi, çok yakındı. "Yemek için seni bekliyoruz. Acıkmadın mı?" dedi, tüylerimi ürpertecek kadar boğuk bir sesle. Ona dokunmak için uzattığım elimi, avucuna aldı. "Sıcacık olmuşsun. Ne yapsam, ben de mi yanına uzansam?" dediğinde, anlamsız mırıldanmalar çıkardım ama uzanmasını istediğimi söylemeye çalışıyordum. "Seni çıkarmam ama bu yataktan. Pişman olursun," deyip elimi öptü.

"Hadi," dedim, uzansın isteyerek. Uyku beni çağırıyordu ve ben, onun kollarında uyumak istiyordum. "Hadi!" dedim tekrar. Sesim huysuz çıkmıştı.

Güldüğünü işittim.

"Alptekin'le Batuhan, gönlünü almak için yemek yapmışlar sana," dediğinde, gözlerim anında açıldı. Bir anda uyanmama şaşırsa da gülümsedi. Gözlerime dikkatle bakmaya başladı. "Gece oldu ama sen gözlerini açınca gün ağarmaya başladı sanki," dedi pürüzlü bir sesle.

Yutkundum ve yavaşa doğruldum. "Kaç saattir uyuyorum?" dedim mahmur bir şekilde. Hava kararmıştı.

"Üç saat oluyordur muhtemelen," deyip, hâlâ avucunda olan elimi okşadı. "Yorgun muydun? Alptekin, yordu mu seni? Batuhan'la beraber olunca baş edememişsindir. O yüzden mi uyudun?"

Kafamı sağa sola salladım. Odadaki tek ışık, sokak lambasının ışığıydı. Yeni uyandığım için gözlerim buğulu baktığından ve yetersiz ışıktan dolayı onu net göremiyordum. Ama üstündeki gri

boğazlı kazağın ona çok yakıştığını söyleyebilirdim. Saçlarını yukarı doğru taramış, sakallarını biraz kesmişti. Beğeni dolu bakışlarıyla beni izlerken, ben nasıl bu hâlde olduğumu bilmiyordum.

Keşke saçını toplamaydın, Lâl. Karman çorman olmuş.

Saçlarımı düzeltmeye çalıştım. "Mutfağın yerinde duruyor mu? Her yer sağlam mı? Yangın çıkmadı, değil mi?" diye sordum.

Gülümseyip, "Biraz dağıtmışlar ama merak etme, kendileri toplayacaklar," dedi. Yakınımda oturuyordu ama yine de biraz daha yaklaştı. Nefesimi tutmaya başlarken hareketlerim donduu. Elim havada kaldı. "Uykulu hâlini çok seviyorum," dedi boğuk bir sesle. "Dilin hafif dönüyor, sesin kedi gibi çıkıyor. Şişen dudakların hep oynasın istiyorum." Alt dudağımı dişledim. "Bu kadar doğalken bile öylesine güzelsin ki seninle bir ömür, aynı yatakta uyanmak için vazgeçemeyeceğim hiçbir şey yok."

Bu adamın her cümlesi evlenme teklifi gibiydi ve o, her konuştuğunda ádeta *lal* oluyordum.

Havadaki elimi, ellerine alıp indirdi. Kendimi onun bedeninde tutsak gibi hissettim. "Baban haklıymış," dedi mırıltı gibi çıkan bir sesle. Dudakları bana doğru yaklaşınca, gözlerim kendiliğinden kapandı. Burnumun ucuna kondurduğu öpücük bile karnımdaki kelebeklerin kanat çırpışlarını hızlandırdı. "Okyanus mavisinden başka bir renge ait olamaz bu gözler."

Ona teşekkür edebilir, hoşuma gittiğini söyleyebilir ya da sadece gülümseyebilirdim ama bunun yerine, "Yemekte ne var?" diye sordum. Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Acıktım da," dedim başka yerlere bakarken.

Yüzü hâlâ çok yakınımdaydı. "İnan, bilmiyorum," dedi kısık bir sesle. Nefesi dudaklarıma çarpıyordu. "Benim canım çok başka şeyler istiyor..."

Canı, beni öpmek mi istiyordu?

Yutkundum ve yerimde kıpırdandım. "Sipariş ederiz," dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek. "Bir lokanta var, kebabı çok güzel. Yanında bir sürü meze de getiriyorlar. Hatta helva gönderiyorlar yanında şey olsun diye. Şey işte... Şey olsun diye..."

"Ağzımız tatlansın diye mi?" diye sevimli bir şekilde sorduğunda, kafamı aşağı yukarı salladım. Bu hareketimle burunlarımız birbirine değdi. "Bir tane tatlı var, o yetiyor bana," deyip uzaklaştığında, öyle derin bir nefes verdim ki ciğerlerimin yandığını hissettim.

İçimden söylediğimi sanarak, "Oh be," dedim. Bayağı bir güldü. Kısa bir kahkaha atarken ayağa kalktı. "Ne gülüyorsun be?" diye çemkirdim. Ben de kalktım ve onun karşısına geçtim. "Komik bir şey mi söyledim!"

Ellerini ceplerine koyup bana doğru eğildi. "Mesafemi bildiğimi söylemiştim sana," dedi imayla. "Bak, sınırı geçmiyorum. Flört işleri tam bana göreymiş. Keşke önceden bilseydim bunu," diye iç çekti.

Koluna, sert olduğuna inandığım bir yumruk attım. "Birincisi, sınırın kıyısında dolanıyorsun ve bu da ihlal sayılır. Ayağın çizgiye değiyor!" dedim. Yüksek çıkan sesimle eğlendiğini gizlemeden gülümsedi. İkincisini söyleyecektim ki belime dokunan eli, söyleyeceklerimi unutturdu, devam edemedim.

"Ev sıcak ama böyle ince şeyler giyme, hasta olursun." Tenime değen parmaklarıyla tişörtümü düzeltti. Yüzüme gelen saçlarımı geriye doğru atıp, "İkincisi neydi, güzelim?" diye sordu.

Bilerek yapıyor. Etkilendiğimizi anladı! Ulan, menopozlu Karan!

"İkincisi..." Kısaca bir düşündüm. Unutmuştum. "Çıkar mısın? Üstümü değiştireceğim."

Dudaklarını yalayıp kafasını salladı. "Aşağıda bekliyorum," deyip beni sinir ettiğinden emin olduktan sonra odadan çıktı.

Arkasından bakarken ayağımı yere vurdum. Karan, benimle uğraşıyordu. Tepkilerimin onu sevindirdiği belliydi ama o, kiminle dans ettiğini bilmiyordu. Benim adım, Eflâl'di ve ben bu oyunu lehime çevirmesini çok iyi bilirdim. Bu sebeple savaş boyalarımı sürüp üstümü değiştirerek aşağı indim. Bunu o başlatmıştı.

Merdivenlerin sonuna gelince, mutfaktan çıkan Batuhan ile karşılaştım. "Oo! Güzellik, nereye böyle?" dedi beni süzüp. Elimi tutup beni bir tur etrafımda döndürdü. "Saatlerdir kazma kazma herifler görmekten baygınlık geçiriyordum ki güzelliğin gözlerimi kamaştırdı," dediğinde kıkırdadım. "Cidden, nereye böyle?"

Arkasından mutfaktan çıkan Ömer'le göz göze geldim. O da Batuhan gibi bakmaya başladı. "Minik kuş, bir yere mi gidiyorsun? Çok şıksın," dedi meraklı bir sesle.

Aslında, canım istediği için süslendiğimi söyleyecektim. Çünkü saçımı dağınık bir topuz yapmış, kırmızı ruj sürmüş ve siyah bir triko elbise giymiştim. Abartılacak bir şey yoktu ama kırmızı ruj insanı çok başka gösteriyordu. Hem onların bakışlarındaki beğeni hem de konuşulanları duyunca salondan çıkıp gelen Karan'ın beğeni ve merak dolu bakışları, başka bir şey söylemeye karar vermeme neden.

"Bir arkadaşım gelecek de ona güzel görünmek istedim," dedin. Koridora gelen Alptekin dâhil, herkesin gözleri irileşti. Hepsinin bakışları Karan'a döndü. Bense ona bakmadan, "Yemekte ne var? Çok acıktım," dedim sadece.

Kimse soruma cevap vermedi. Hepsi, Karan'ın bir tepki vermesini bekliyordu. Bakışlarım ona değdiğinde, onun kararsız bir şekilde baktığını gördüm. Arkadaşım, kız mı erkek mi, bilemediği için ne söyleyeceğini kestiremiyor gibiydi.

Ömer boğazını temizledi. "Biz tanıyor muyuz?" dedi, Karan'a bir bakış atıp.

"Siz nereden tanıyacaksınız, Ömer? Kaç tane arkadaşımı tanıyorsunuz ki? Sevdiğim herkesi sizinle tanıştırmıyorum," deyip, onların şaşkın bakışlarına aldırmadan mutfağa geçtim. Daha ilk adımı atmıştım ama Karan'ın yüzünün, şimdiden kızarmaya başladığına emindim.

Ama bundan daha önemli sorunlarım vardı. Mutfağımda bomba patlamış gibiydi.

"Buranın hâli ne? Benim canıma kastınız mı var sizin?" dedim sinirle. Dibi tutmuş tavayı elime aldım ama tavanın sapı elimde kaldı. Omuzlarım düştü. "Bu, en sevdiğim tavamdı!" dedim ağlamaklı bir sesle. Lavabonun içine bakınca... Orada yüzen mutfak eşyalarıma ait cesetleri gördüm. Onlara dokunmak istesem de iğrenç göründükleri için elleyemedim. "Ölmüşler," diye mırıldandım. "Hepsi ölmüş."

"Elfâl, biz halledeceğiz onları," dedi Batuhan. Ellerini omuzlarıma koyup beni masaya doğru çevirdi. "Bak, neler hazırladık sana... En sevdiğin makarnadan yaptık. Alptekin, sana köfte yaptı." *Çocuk kandırıyordu sanki.*

Masada güzel görünen tek bir şey varsa o da yemek takımlarımdı. Geriye kalan her şey, çöpten toplanmış gibi görünüyordu. Nimete bir şey diyemezdim ama salata bile kendi hâline acıyor olmalıydı. Domatesleri bu şekilde kesebilmek, üstün bir başarı gerektiriyor olmalıydı. Alptekin, gri renkte bir köfte yapmayı nasıl becermişti, bilmiyordum ama bu şekilleri verirken onu izlemek isterdim. Tarihte bir ilk yaşanmıştı.

Alptekin, "Patatesleri de ben yaptım," dedi. Rengi siyaha yakın olan patatesler için Fatiha okumaya hazırlanıyordum fakat Ömer benden önce söze girdi.

"Sence de az pişmemiş mi?" dedi tabağı eline alıp. Patateslere, tuhaf bir cismi inceliyor gibi bakıyordu. "Bana biraz çiğ kalmış gibi geldi. Tekrar mı kızartsan acaba?" O kadar ciddiydi ki Alptekin tabağı onun elinden alıp incelemeye başladı.

"Bence gayet iyi, abi. Biraz daha pişerse yenmez artık," dedi, ciddi ciddi.

Ömer bu sefer makarna tenceresini eline aldı. Bakmak istemediğim makarnaları incelerken kusmamasına şaşırdım. "Bunları neyde haşladınız? Umarım suda haşlamamışsınızdır, kesinlikle sütle haşlamanız gerekiyordu."

Gülmemeyi iyi başarıyordu.

"Eflâl fırında sevdiği için önce fırına attık sonra haşladık. Ama suda haşladık lan, bizi salak mı sanıyorsun?" diyen Batuhan'a kaşlarımı çatarak baktım. Keşke kendileri de makarnayla beraber fırına girseydiler. Yoksa, ben onları birazdan haşlayacaktım.

Alptekin'in sanki sofrada her şey harikaymış gibi ekmek dilimlediğini gördüğümde, yere çöküp, tarlası yanmış çiftçi gibi oturmak istedim. Ekmekleri, altında doğrama tahtası olmadan, masanın üstünde dilimliyordu ve masamı çiziyordu. Usta bir şef gibi tutmaya çalıştığı ama pamuk prenses gibi tuttuğu bıçağı alıp ona saplamamak için gözlerimi yumdum. İçimden saymaya başladım ama Batuhan, kendilerini övmeye devam ettiği için odaklanamıyordum.

Gururla, "Tatlı da yaptık!" dediğinde, çığlık atmak istedim. Buzdolabından yamuk yumuk bir pasta çıkarıp masanın üstüne bıraktı. "Bakın, ağlayan pastamıza," dedi heyecanla.

Ömer bu sefer de pastayı incelemeye başladı.

Birazdan ağlayan biz olacağız, Batuhan. Sus artık!

Belimde bir el hissedince, kafamı arkaya çevirdim. Tepkimi tartar gibi bakan Karan, surat ifademi görünce beni köşeye doğru çekti. "Bir şey yapamayacaklarını bildiğim için Arif'ten gelirken yemek getirmesini istedim. Birazdan burada olur," dedi. Üzüldüğüm bu değildi ki. Mutfağım, mahvolmuştu. "Bu dağınıklığı toplaması için de yarın sabah birileri gelecek. Sen uyanmadan halletmiş olurlar, merak etme." Yaptıklarını *Ömer'e* anlatmaya devam eden iki adet deliye bakıp hafifçe sırıttı. "İlk defa mutfağa girdikleri için şevklerini kırmak istemiyorum. Hem seni üzdükleri için yapmışlar. Beğenmezsek..."

Omuzlarımı indirip kaldırdım. "Olmuşla ölmüşe çare yok. Kalplerini kırmak istemem," dedim, ruhsuzca. Mutfağımı o hâlde görmeye dayanamayıp salona geldiğimde, o da peşimden geldi. Karşıma oturdu. "Keşke çiçek falan alıp gönlümü almaya çalışsalardı," diye homurdandım.

Söylediğime aldırmadan, "Kim gelecek?" diye sordu. Yalanımı hatırlayıp yerimde toparlandım. Elbisemi işaret edip göz kırptı. "Gelecek kişiyi çok seviyorsun herhalde," dedi, tek kaşını kaldırıp. Bakışları, yüzümde dolandı yavaşça. "Kırmızı rujlar sürülmüş, en sevdiğim parfümün sıkılmış..." Öne doğru eğildi. "Tanıyor muyum ben bu herifi?" dedi hafif sinirle.

Dudaklarımı büzüp, cevap vermedim. Onun daha da gerilip meraklandığını bilsem de bacak bacak üstüne attım. Saçlarımı düzeltirken ona sadece gülümsüyordum ve *o,* deli oluyordu.

"Lâl," dedi dişlerinin arasından. "Böyle mi flört ediliyor? Bu duruma sessiz mi kalmam gerek?" dedi, bu söylediğine kendi de inanamıyormuş gibi. "Ben bu kadar geniş değilim. Mesafe, bir tek bana mı mesafe? Ne demek ya? Sen ne yapacaksın şimdi? Onunla oturacaksın ben de seni mi izleyeceğim?" Sesi yüksek değildi ama bağırıyor gibi bir surat ifadesi vardı. "İstersen kahve yapayım bir de size?"

Tırnaklarıma bakmaya başladım. "Canım çay istiyor."

"La havle!" dedi sinirle. Birden ayağa kalkıp yanıma geldi. "Hadi, sadece normal bir arkadaşın olduğunu ve beni kıskandırmak için yaptığını söyle," deyip çenemi tuttu. Kendisine bakmamı başardığında, gözlerindeki telaşı gördüm. " 'Yukarıdaki tavrın yüzünden sana sinirlendim, bu yüzden yaptım,' de ki rahatlayayım, kurbanın olayım."

Şakanın tadı kaçmasın isteyerek gerçeği söyleyecektim ama kapı çaldı. Gözleri irileşen Karan, cevabımı beklemeden hızlı adımlarla salondan çıktı. Gelenin Arif olduğunu ve yemek getireceğini biliyordum ama Karan, bunu sinirden unutmuş olmalıydı. Kapıyı açınca, Arif'e nasıl bakışlar atacağını tahmin edip kıkırdadım. Daha öcümü almaya başlamamıştım bile.

"Abi, çekilsene," diyen Arif'in sesini duydum. "Neye bakıyorsun? Bizden başka kimse yok. Birini mi bekliyordun? Abi, sana diyorum!"

Elimi ağzıma kapatıp gülmemi bastırmaya çalıştım. Karan, sinirle gülerek salona girdi. Bana doğru yavaş yavaş adımlamaya başladı. Ellerini ceplerine koydu. "Eğlendiniz mi, küçük hanım? Kıvranmam hoşunuza mı gitti?" dedi gıcık bir şekilde bakarken.

Omzumu indirip kaldırdım. "Evet."

Kaşları havalandı. "Evet?" deyip kafasını ağır ağır salladı. "Alacağın olsun..." Tam karşımda, ayaktaydı. Koltuğun kenarına elini yasladı, üzerime doğru eğildi. "O zaman bu hazırlığın *benim için* olduğunu mu anlamalıyım?" Cevap vereceğim sırada, işaret parmağını dudağıma dokundurdu. "Hiç konuşma. Ne söylersen söyle, sana inanmayacağım," dedi kısık bir sesle.

Parmağı dudağımın üstündeyken, "Öyle olduğunu söyleyecektim," deyip göz kırptım. Sol tarafa kayıp ayağa kalktığımda, bana kafasını çevirip yandan bir bakış attı. "Beğendiysen..."

"Beğendiysem?" dedi, doğrulup.

Gülümsedim. "Acıktım," dedim, konuyu değiştirip. Salona giren Arif'e doğru yürüdüm. "Arif, çok sağ ol, gerçekten açlıktan ölecektim," diye iştahla konuştum.

Poşetleri masaya bırakıp açmaya başladı. "Ne demek, yenge, afiyet olsun," dedi.

Hepimiz masaya oturup yemeye başladık. Batuhan ve Alptekin'in suratı asıktı. Ömer, onların yaptığı yemekleri bir bahaneyle çöpe dökmüştü ama salataya çözüm bulamamış olacak ki Alptekin, hepimizin tabağına servis yapmıştı. Gözlerim pörsümüş marula değdiğinde öğürme istediğimi bastırmakta zorlanıyordum. Alptekin'in *yesene* der gibi bakışları üzerimde büyük bir baskı oluşmasına neden oluyordu. Hayır, ne istiyordu, kusmamı mı? Çok istiyorsa tadına bakıp önce kendisi hastanelik olabilirdi.

Tavuk dürümümü tabağa bıraktıktan sonra, "Elinize sağlık bu arada," demek zorunda hissettim. "Zahmet etmenize hiç ama hiç gerek yoktu. Sadece sessizce otursaydınız ve olay çıkarmasaydınız da bana yeterdi. Mutfağa girmenize, her yeri karman çorman etmenize, yorulmanıza hiç değmedi, inanın. Bir dahakine çiçek al-

sanız yeterli olur," dedim. Gülümsemeye çalışıyordum ama tavanı hatırlayınca bunu başaramıyordum. "Tekrar, elinize sağlık. Ama bir daha yormayın kendinizi. Olur mu?"

Ömer, boğazını temizleyerek araya girdi: "Bence anladılar, minik kuş." Alptekin'in sırtına iki defa vurdu. "Onlar da bu kadar yorulup kendilerine iş çıkarmazlar zaten, değil mi?"

Batuhan, salatadan aldığı lokmayı peçeteye çıkardıktan sonra, "Nar ekşisiyle soya sosunu karıştırmışız," dedi iğrenir bir ifadeyle. "Arada böyle hatalar olabilir ama denedik sonuçta," diye mırıldandı.

Alptekin kafasını salladı. "Belki pastamızı beğenirsin, Ef?" dedi umutla. "Vallahi, her şeyi doğru koyduk ona. İnternetten video izleyerek yaptık. Beğenmemen imkânsız!"

"Olur," dedim, zoraki. "Belki ölmek istiyorumdur. Neden olmasın," dediğimde, son cümlelerimi sadece Karan duymuştu. Bana hafifçe gülümseyip tabağına doğru döndü. Sadece bir lokma aldığı yemeğine bakarken aklının başka yerde olduğu belliydi. Düşünceli ve bir o kadar da yorgun görünüyordu. Sebebini bilmiyordum.

"Abi, sen ne yaptın?" diyen Arif'in sorusu, Karan'aydı. "Konuşabildin mi adamla? Bir gelişme var mı?"

Ben hariç, herkes konunun ne olduğunu biliyormuş gibi ciddi bir ifadeyle Karan'a bakmaya başladı. Karan ise bana bakıyordu. Açıklama beklediğimi anlamıştı.

"Özkan'ı saklayan adamı arıyordum," dedi. "Daha doğrusu, yardım eden adamı." Ensesini sıvazladı. "Buldum da."

Kaşlarım çatıldı. "Sorun ne o zaman?" diye anlamayarak sordum.

Soruma cevap vermeden, kafasıyla koltukları işaret etti. Hepimiz aynı anda ayaklandık, kimsede iştah kalmadığını biliyordum. İçimden bir ses, gerçekten kötü bir şey olduğunu söylüyordu. Karan'ın öğrendiği şey her ne ise bizi daha da çıkmaza sokacaktı. Tam tersi olmasını dileyerek, onun yanına oturdum. Cebinden çıkardığı sigarasını yakıp güçlü bir nefes çekti. Dumanı dışarı üflerken içindeki sıkıntının da dışarı süzülmesini istiyor gibi

Karan, "Ali, biz daha önlem almadan, *Özkan'la* iletişime geçmiş bile," dediğinde, Batuhan'a baktım. "Geç kalmışız, kardeşim."

"Ne?" dedi Batuhan, şaşkın bir ifadeyle. "Ne demek, çoktan iletişime geçmiş? Ne zamandan beri?"

Biraz daha zehir doldurdu Karan, ciğerlerine. "Lâl, hayatımıza girdiği andan beri," dediğinde, kanımın donduğunu hissettim. "Meğer, o zaman birlik olmuşlar. O şerefsizin susmasının, bize üstten üstten bakışlarının nedeni buymuş. O it, çoktandır bunu planlıyormuş zaten. Alptekin'e değil, Lâl'e gelmesini istiyormuş o kurşunun." Eli, elimi buldu, bırakmak istemez gibi sıkıca kavradı. Sesindeki öfkenin aksine, gözleri sakin bakıyordu. Sanki kendini bıraksa bir daha ayağa kalkamayacak gibiydi. "Geç kalmışız," dedi tekrar.

"Ben böyle işin!" dedi Ömer, öfkeyle. "Yasin nasıl bilmez? Herkes bu herifi izlemiyor muydu? Hem bizden hem de onlardan nasıl kaçabilir lan? Daha ne istiyor bizden bu şerefsiz!" deyip ayağa kalktı. Delirmiş gibi görünüyordu.

Alptekin, kafasını koltuğa yasladı. "Açık değil mi, abi?" Sesinde, kabulleniş vardı. "Bu sefer de abime yapacak aynısını." Gözlerimin içine bakınca yutkundum. "Ama bu sefer başarılı olamayacak," dedi kendinden emin bir sesle.

"Neden?" diye sordum, dilim damağım kurumuştu. "Ali'nin nedenlerini biliyorum ama o, neden size düşman? Sizden, benden ne istiyor?"

Karan, sigara tuttuğu elini omzuma atınca ona doğru yaklaştım. "Eceline susamış. Cehennemin yolunu onun canını alarak bulmamı istiyor," dedi buz gibi bir sesle.

Ne diyeceğimi bilemedim. Herkesin suratında garip bir ifade vardı. Ömer, camın önüne geçmiş, elleriyle saçlarını çekiştiriyordu. Sevdiği kadının canını alan kişi, bu sefer de beni öldürmek istiyordu. Onun yarası tekrar kanamaya başlamıştı. Hiçbir yara bandı işe yaramazdı.

Batuhan, "Nasıl fark etmem?" dedi, çıldırmış gibi bakarken. "Kaç gün izledim lan herifi. Bazı günler uyumadan izledim. Nasıl anlamam?" Kendine kızıyordu. "Nasıl anlamam lan birlik olduklarını? Tek bir hareketi de mi dikkatimi çekmez? Mal mıyım ulan ben? Kör müyüm!"

"Ne biz anlayabildik ne de emniyet teşkilatı anlayabildi. Sen neden kendini suçluyorsun?" dedi Arif. O da sigara yakmıştı ve ardı ardına nefesler çekiyordu.

Karan'ın omzumun üstündeki elini tuttum. "Hâlâ anlayamıyorum," dedim, yüzümü ona doğru dönüp. "Bu adamın sizinle derdi ne? Neden size bu kadar kin besliyor? Neden!"

Derin bir nefes aldı. "Piyasadaki lakabı 'Tıfıl' olan Soner'le çocukluk arkadaşıydık biz. Normal biri olduğunu hiçbir zaman söyleyemezdim ama bir şekilde anlaşıyorduk. En azından deniyorduk." Benden uzaklaşıp, dirseklerini dizine yaslayarak eğildi. "Babamla babası çok yakındı. Askerlikten beri yedikleri içtikleri ayrı gitmezdi. Babam, arkadaşından bahsederken hep 'can kardeşim' derdi." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Canına sebep olacağını bilemedi."

"Nasıl?" dedim, kurumuş dudaklarımı ıslatıp. "Neden?"

"Bu Tıfıl'ın babasının maddi durumu normaldi. Sıradan bir memurdu ama bununla yetinemiyordu. Babam ona şirkette iş verdi ama o, aşağılık kompleksi olduğu için kendini ezik gibi görüyordu. Ki öyleydi de," dedi nefret dolu bir sesle. "Bir gün, yaptığı işler ona az geldi ve başka yollara başvurdu. Babam ne derse desin, babamı dinlemedi. Para hırsı, gözünü bürümüştü. Zengin olacağım, herkes bana hürmet edecek diye didinip duruyordu. Kötü işlere bulaştı. Çok kötü."

"Abi, ben o zamanlarda küçüktüm," dedi Alptekin. "Siz o arada bu Tıfıl'la yakın mıydınız?"

"Çoktan uzaklaşmıştık," dedi Ömer. Arkası hâlâ bize dönüktü. "O, hiçbir zaman normal bir çocuk olamamıştı ki zaten. Babasından gördüğü istismardan, sonradan haberimiz oldu."

Hepimiz kısa bir an sustuk. Kimse doğuştan kötü olmuyordu. Bazı şeyler, insanı kötülüğe doğru itiyordu. Buna direnmek, insanın kendi elindeydi ama bazılarımız, o kadar güçlü olamıyordu.

Karan, arkasına yaslandı, gözlerimin içine baktı. "O günü hiç unutmam. Çok da büyük sayılmazdım ama babamın *can kardeşim* dediği adam eve gelmişti. Belliydi bir şey olduğu, heyecanlıydı. Babama 'Çok büyük şeyler başaracağız,' deyip duruyordu. İlk başta, silah ticaretinden bahsettiğini anlamadım. Sonra, babam bağırıp buna dâhil olmayacağını söyleyince anladım. Kendisi, bir şekilde bizim şu an oturduğumuz masaya oturmaya çalışıyordu ve babamı da yanında istiyordu."

"Benim babam, bulaşmazdı böyle şeylere," dedi Alptekin, hızlıca. "Namuslu adamdı benim babam. Harama el sürmezdi. Boğazımızdan da haram lokma geçirmezdi!" Küçük bir çocuk gibi babasını savunması, kalbim sızlattı.

Karan, "Öyleydi," dedi, buruk bir gülümsemeyle. "Ama oyuna geldi. Mecbur kaldı."

Nefesimi tutmuş, devamını duymayı beklerken Arif, "Yine de direndi, abi. Mekânı cennet olsun, rahmetli her seferinde o masaya oturmamak için savaştığını anlatır dururdu," dedi.

"Babam, amcama, 'Gel, gidelim başımıza iş açacaklar,' dediği gün oldu her şey," dedi Ömer. Karşımızdaki koltuğa oturdu. "Babam eve gelip, *'Abimi bitirdiler,'* demişti. Sanki birini kaybetmişiz gibi evde yas havası oluşmuştu. İçimize doğmuş," dedi acıyla.

"Nasıl mecbur kaldı?" diye ortaya sordum.

Karan, " 'Birimize bir şey olursa masa dağılır,' demiştim sana, hatırlıyor musun?" diye sorduğunda, kafamı salladım. "Bu adam daha masaya oturamamıştı. Çünkü masadakiler birbirine sadıktı ve yeni birini almak istemiyorlardı. Tek çıkar yolu vardı. Birini öldürmek."

"Suçu babanın üstüne mi attılar?" dedim, *hayır* cevabı almayı dileyerek.

Kafasını önüne eğdi. "Öyle oldu," dedi. Hepimiz derin bir nefes verdik. "Babam, ne masadakilerle başa çıkabilirdi ne de polisle. Onlara karşı hiçbir gücü yoktu. Basit bir iş adamıydı, ne yapabilirdi ki?" Kendi kendini onayladı. "Yapamadı. Onlar gibi olmak zorunda kaldı. Masanın devam etmesi için bir sandalye de o çekti. Mecbur kalarak yaptı tüm yapması gerekenleri ama savaştı da. İntikamını almak için yemin etti. Ondan sonra aldığı tüm nefesleri bunun için aldı."

Yumruğunu sıkıyordu. Elini avucumun arasına aldım. "Ne kadar kötüye gitti?"

Dudaklarını birbirine bastırıp kafasını sağa sola salladı. "Çok kötüye," dedi ölü gibi bir sesle. "En kötüye."

"Baban, ilk hatayı o şerefsize ders vermek istemekle yaptı," dedi Ömer. Sesinde kızgın bir tını vardı. "Eğer sonuçları düşünseydi, şimdi *o* da burada olurdu," dediğinde, Hale'den bahsettiğini anladım. "Amcam acele etmeseydi, şu an karımın elini tutuyor olurdum!"

Karan'ın avucumdaki elini yavaşça bıraktım.

"Haklısın," dedi Karan. "Ne diyebilirim ki? Haklısın, Ömer. Babamın yaptığını ben mi ödeyeyim?" Tüm bakışlar bana dönünce sadece yutkunabildim.

Ömer, hiddetle, "Saçmalama! Ben sadece olanı söylüyorum. Boş boş konuşup benim asabımı bozma!" dedi.

Bir anda gerilen ortamda havanın çekildiğini hissettim. Ayağa kalktım, pencereyi açtım, derin derin nefesler almaya başladım. Karan'ın da Ömer gibi olduğunu düşününce boğazıma oturan yumru canımı yakmaya başladı. Boğazımı tutup hafifçe sıktım.

Alptekin, korumacı bir tavırla, "Babamın değil, polisin hatası değil miydi?" diye sordu. Karan, "Babam, o gece sadece uyuşturucuların patlamasını emretmişti. Kimse o depoda, o herifin olacağını bilemedi. Soner, çok sevdiği babasını o patlamada kaybetti," dedi.

Arif, "Bir türlü bu herifin, babasının intikamını almak istemesini anlayamıyorum!" dedi. "Sen öldürseydin o zaman. Yıllarca neyi bekledin?" dedi öfkeyle.

Onlara doğru döndüm. "Bu yüzden mi size düşman oldu?" diye hayretler içerisinde sordum.

Karan, "Evet," diye cevapladı. Ona, ağzım açık bakmaya başladım. "Dedim ya, Soner normal biri değildi. Babası, güçlenince ona daha fazla şiddet göstermeye başlamış, daha fazla istismarda bulunmuş. Bu da babasından intikam alabilmek için anı kolluyormuş. Bir gün babamın planıyla öldüğünü öğrenince, babamdan intikam almak için elinden geleni ardına koymadı." Yüzünü sıvazladı. "Bir doktorla konuştuğumda Soner'in yaşadıklarını anlatmıştım. Bana çocukluk travması yaşayan birinin, tek amacının babasından intikam alıp gerçek bir erkeğe dönüşmek olduğunu ve bunu onun elinden aldığımız için bir ömür kendini erkek gibi hissedemeyeceğini söylemişti. O hasta ama ben yine de onu anlamaya çalışıyorum."

Ömer hışımla ayağa kalktı. "Karım öldü lan benim, karım!" dedi büyük bir öfkeyle. "Nasıl o şerefsizi anlamaya çalışıyorsun lan sen? Benim kollarımda öldü karım. Onun boktan intikamı yüzünden, hem de karnında kızım varken son nefesini verdi!" Kollarını iki yana açtı. "Böyle olmak için mi anlamak istiyorsun onu? Her uyandığında ölmek istemek için mi? Aldığın her nefesin zehir olması için mi? Ne için anlamaya çalışıyorsun!" diye bağırdı. Boynundaki damarlar şişmiş, tüm yüzü kızarmıştı.

Karan da ayağa kalktı. "Böyle olmadığını biliyorsun! Onunla savaşabilmem için onu anlamam lazım! Karşımda normal biri yok, Ömer. Karşımda bir psikopat var ve ben maalesef, Hale'yi de ailelerimizi de öldüren o pezevengi anlamak zorundayım!" Ömer'in kollarını sıkıca tuttu. "Ben, seni anlayamam. Ne yaparsam yapayım seni anlayamam. Çok üzgünüm, kardeşim. Ama senin gibi olmamak için çabalıyorum. Onu anlamam gerek!"

Ömer, kafasını geriye çekip yukarı baktı. Sertçe yumduğu gözlerinden yaş akmaması için uğraştığını gördüğümde, ayaklarımın altından yerin kaydığını hissettim. Kendimi koltuğa bıraktım.

"Yaşama," dedi Ömer. Dua eder gibi çıkmıştı ağzından, bu tek kelime. Kafasını bana çevirdiğinde, yüreğimi yakan bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Dayanamazsın," dedi ve birkaç adımda önce salondan, sonra evden çıktı.

Arkasından bakakaldık. Hiçbirimiz ne bir şey diyebildik ne de hareket edebildik.

14

Ruhtan Kopan Haykırış

Büyüdüm diyebilmek için belirli bir yaşa gelmiş olmanıza gerek yoktu. Yeteri kadar boy atmanız, okullar bitirmeniz, meslek sahibi olmanız, belli başlı kriter değildi. *Büyüdüm* diyebilmek için bir nokta vardı, o noktaya erişebilmeliydiniz. Benim için o nokta, affedebilmekti. Sadece affedebilmek de değil, affettiğimi kendime itiraf etme noktasına ulaştığım an, büyüdüğümü anlamıştım. Koskoca kadın olmuştum ama bunu yeni idrak ediyordum.

Ben, onları affettiğimi *bugün* anladım ve *bugün* büyüdüm.

Elimdeki, bu mevsimde bulunması zor bir meyve olan çilekle dolu kâseye bakarken anladım bunu. Birkaç adet yedikten sonra onlarla da paylaşma isteğiyle dolduğumu fark ettim. İçimden *keşke onlar da yiyebilse*, diye geçirdiğim an fark ettim ki onları çoktan affetmiştim. Ve bunu, kendime itiraf ettim.

Affetmek erdem miydi, büyüklük müydü, orası bilemem ama affetmek, bana göre rahatlamaktı. Omzunda taşıdığın yüklerden arınmak, artık gönül rahatlığıyla nefes alıp verebilmekti. Affetmek, bir noktada özgürlüktü ve ben kuşlar kadar özgür olduğumu hissediyordum.

Belki de *hiç affetmem* dediğim kişi olan abimin yükü omuzlarımdan kalktığında, göğsümdeki baskının azaldığını hissettim.

Onu düşündüğüm her an yüreğimin en orta yerinde yanmaya başlayan odunlar, bu hisle beraber küle döndü. Ona ne zaman söylerdim bunu, bilmiyordum. Tek bildiğim, onunla vakit geçirmeyi özlediğimdi. Belki yan yana geldiğimizde eskisi gibi olamazdık, belki bir anda her şey düzelmezdi ama kendi içimde bir adım atmıştım. Bunun, beni uçuruma sürüklemeyeceğini umuyordum. Affettiğimi kabul ediyordum ama güven, ayrı bir konuydu.

Bir daha, birine nasıl güveneceğimi bilmiyordum.

Hepsinin beni sevdiğini, canları pahasına koruyacağını pek tabii biliyordum. Ama bu sebeple bana yalan söylemeyeceklerinden de emin değildim. Görünmez bir sınır çizdim kendime. O sınıra kadar açacaktım kalbimi.

Sevgi ayrı, Lâl. Sev ama iki kere düşün.

Sev ama gözün kapalı atlama o uçurumdan.

İnsan, hatalarından ders alabildiği zaman insandı. Yoksa aynı hatayı durmadan yapıyorsak hayvanlardan ne farkımız kalırdı ki? Bir beyine sahiptik ve bunu düşünmek için kullanmalıydık. Ya da düşmemek için.

Önce koluma dokunan el, sonra Özlem'in, "Ne zaman gelecekler?" soru, düşlerimden sıyrılmama neden oldu. Oturduğumuz ikili koltukta ona doğru döndüm. Yüzüme değen bakışlarından sonra bir soru daha sordu. "Dalgın gibisin. Karnın mı ağrıyor hâlâ, o yüzden mi?"

Şükürler olsun ki haftalar sonra regl olabilmiştim. İçtiğim ilacın etkisi ile zor da olsa regl sürecim başlamıştı. Birkaç gündür bu sebeple yatağımdan çıkmamıştım. Bol bol sıcak bir şeyler içip çikolata yemiştim. Bu süreç içerisinde Karanların, Ali'yi bulmak için şehir dışında olması işime gelmişti. Onlar işleriyle ilgilenirken ben kendime gelebilmiştim. Ama beni yalnız bırakmayan biri vardı.

Alptekin.

Abisinin mesajları, onun yardımları ile kendime gelmiştim.

Alptekin, hâlâ yaralı sayıldığı için Karanlarla gidememişti. Bu duruma canı sıkılsa da Karan, beni ona emanet edince, bana bakmayı kendine görev edinmişti ve -hakkını yiyemem- görevini de başarıyla yerine getirmişti. Ne meyve tabaklarım eksik kalmıştı ne de sıcak çorbalarım. Tabii Özlem'in de yardımı olmuştu ama Alptekin, bana çok iyi bir yoldaş olmuştu.

Benimle beraber yorganın altına girip kahve eşliğinde *Muhteşem Yüzyıl* izlemesi, Karanlarla beraber maceralara atılmasının yanında solda sıfır kalıyordu. Fakat yine de gülen yüzünü benden esirgememişti.

Onun yâdıma düşmesiyle derin bir nefes aldım.

Karan'ı tam dört gündür görmüyordum. Özlemimin bu denli büyük olması, beni de şaşırtıyordu. Sanki içimde bir tufan vardı ve bu, sadece onu görünce dinecekti. Gözlerini gördüğüm anda tüm şimşekler susacak, bulutlar gökyüzünü terk edecek, güneş doğacaktı. *Gel ki bahar gelsin*, demişti şair. Ben de "O gelsin ki yüreğime bahar gelsin," diye geçiriyordum içimden.

Telefonuma uzanacağım sırada Özlem beni bir daha dürttü. Bu şekilde dokunmasına sinir olduğumu bile bile yapıyordu. Gıcık gıcık bakıp kolumu çekti. "Konuşsana o zaman!" dedi. Gözlerini büyüttü. "Ne daldın gittin? Sevdiğini mi düşünüyorsun?" dedi dalga geçer bir sesle.

"Evet!" dedim gizlemeden. Telefonumu alıp Karan'la mesajlarımızı açtım. "Yasak mı? Özleyemez miyim?" diye çıkıştım.

Özlem, yanıma doğru gelip ekrana bakmaya başladı. "Özle, canım, özle. Yüzünün güldüğünü gördüm ya, bana yeter," deyip gözlerini kısarak mahremimi okumaya başladı. Utanmıyordu da. "Aşk böceği misiniz ya siz?"

Kendisi, Karanları affettiğimi söylediğim ilk insandı ve bunu çok normal karşılamıştı. "Kalp bu, Eflâl, söz geçiremezsin. Yarınımız belli değilken, seven sevdiğine sevdiğini söylesin," diye alaya alsa da sevindiğini biliyordum. Karmaşık ruh hâlinden çıkmam, onu mutlu etmişti. Bugün onlarla tanışmak için restorana gelmesi de bu yüzdendi. "Kimmiş bu seni kendine âşık eden

vağız delikanlı" dediğinde, *gözlerini büyütüp, "Sakın bunu, ona da söyleme,"* diye uyarmışım. Benimle uğraşıyordu.

Çevremizdeki herkes bizimle uğraşıyor zaten!

Yumuşak yüzlü olmamın zararları...

Kaan'ın yazdığı mesajlardan birini işaret etti. "Ne tatlı adam ya," diyerek gösterdiği yere baktım.

Güzelim. Yanımda kimin olduğu değilmiş mesele.
Meğer, yanımda senin olmamanmış. Ve ben bunu senden ayrı geçirdiğim birkaç saatte anladım. Artık, seni benden ayrı koyan her şeye düşmanım.

Özlem koluma hafifçe vurdu. "Böyle mi cevap verilir, *Efsâl? Oldun musun, kızım?*" Omuz silktim. "Niye bu mesaja, 'Muhteşem Yüzyıl'da Mustafa'yı oynayan oyuncunun, Mahidevran'ı oynayan oyuncudan büyük olduğunu biliyor muydun?' diye cevap verdin ki? O da hiç saçma bulmadan, 'Teşekkür ederim, bilmiyordum.' diye cevap vermiş. Ne değişiksiniz..." dedi gülerek.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Güzel şeyler söyleyince ne diyeceğimi bilemeyip saçma sapan şeyler söylüyorum." Kocaman gülümsedim. "O da normal bir şey konuşuyormuşuz gibi cevap veriyor. Çok tatlı değil mi sence de?"

Özlem be... be... der gibi kafasını salladı. Elimden telefonu alıp mesajları okumaya devam etti. "Adam sana denizi çekip atmış, 'Sen yoksan çölden farkı yok' yazmış. Sen adama, Alptekin'i atıp 'Karıncalar kendi ağırlığının elli katını kaldırabilir' yazmışsın." Bana dönüp suratını buruşturdu. "Bu ne alaka şimdi? Hem sen bu bilgileri nereden öğreniyorsun? *Saçma sapan bilgiler* yazıp internette mi aratıyorsun?"

İleride Yağız Efe ile telefondan oyun oynayan Alptekin'i işaret ettim. "Tam olarak fotoğrafını attığım kişiden öğrendim. Beyninde saçma sapan bilgiler olan bir birey olduğu için internetten öğrenmeme gerek kalmıyor. İstersen sana yataktan düşerek ölme riskinin yüzde kaç olduğunu söyleyebilirim," dedim eğlenerek.

Özlem, bir salağa bakıyormuş gibi baktı bana. Gözleri, Alptekin'le Yağız Efe'ye değdi sonra.

"Oğlumu onunla baş başa bırakarak iyi etmedim mi yani?" dedi. Sesinden, ciddi olmadığını anladım. "Eli yüzü düzgün, temiz bir çocuk gibi görünüyor ama değişik galiba."

Onların Alptekin'le tanıştığı ilk an, evime hırsız girdiğini sandıkları ve Karan'dan yardım isteyerek onları evden *çıka*rmalarını istediğim andı. O zamanlar Alptekin'in varlığından bile haberim yoktu. Arkadaşıma yardım ettiğinde, çalışanlardan biri sanmıştım onu.

Nereden bilecektim ki Karan'ın kardeşi olduğunu?

Kıkırdadım. "Değişik, evet," dedim, Alptekin'e baktım. Bir kolunu Yağız Efe'nin omzuna atıp o şekilde telefonla oynuyordu. Arada bir şeyler söyleyerek, Yağız Efe'yi kahkahalara boğuyordu. "Yüzü gibi kalbi de temiz. Bir sürü bir şey atlatmış. Sanırım sıkıntılarıyla başa çıkma yolu, bir şeylerle dalga geçmek, hayatı tiye almak. Hayata bu şekilde tutunuyor olmalı."

Bir yanım, Alptekin'in, Miray'ı kaybettikten sonra büyümediğini, hep çocuk kaldığını söylüyordu. Kardeşiyle beraber toprağa çocukluğunu gömmemişti. Çocukluğuna, kardeşine tutunmuş, öyle yaşamayı seçmişti. Belki de gerçeklerle yüzleşemediği için her şeyi dalgaya alan birine dönüşmüştü.

Kahkahalarının ardına gizlenen küçük, yaralı ve büyümemek için direnen çocuğu gördüğümde, onu kardeşim olarak benimsediğimi bir kere daha anladım. Ailesini kaybettikten sonra çevresindekileri kendine aile belleyip yoluna öyle devam etmiş olmalıydı. Beni de o aileye dâhil edip en çok onu sevmemi istemesi kalbime dokunuyordu.

Özlem, "Ben, Yağız Efe'ye bir şeyler yedireyim. Sabahtan beri oyun peşine düşüp bir şey yemedi," diye hayıflanarak, çılgınlar gibi gülen ikilinin yanına gittiğinde, onları izlemeye devam ettim. Yağız Efe mızmızlansa da acıktığını fark etmiş olacak ki Alptekin'e bir şey söyleyip kuzu kuzu annesinin peşinden gitti. Alptekin de benim yanıma geldiğinde, ona bakarak gülümsedim.

"Kim kazandı?" diye sordum.

Gururla, "Biz kazandık," dedi. "Türk'üz biz. Yenilmeyi bilmeyiz," dediğinde, anlamayarak yüzüne baktım. Bir sigara yaktı. "Almanlara karşı oynuyorduk," diye açıkladı.

"Ha..." dedim, kaşlarımı kaldırıp. "Benim uzun bir süre Almanya'da yaşadığımı biliyorsun, değil mi?"

Biliyorum der gibi kafasını salladı. "Alman değilsin ama, Ef. İstiyorsan Arabistan'da yaşa, ne fark eder? Türk'sün sonuçta," dedi, aksini iddia etmişim gibi. Arkasına yaslanıp kafasını oynattı. "Hatta Urfalı değil misin? Minik içli köfte seni..." dedi sırıtarak.

"Seversin," deyip göz kırptım.

Parmaklarını birleştirip salladı. "Bayılırım," dedi. "Bol limonlu olacak bir de... Üf, var ya, canım çekti. Abimlere söyleyeyim de gelirken alsınlar," deyip, sigarasını dudaklarının arasına alıp cebinden telefonunu çıkardı.

Dirseklerimi masaya yasladım. Karan'la birkaç saat önce konuşmuştuk. Gelmelerine az kaldığını söylemişti.

"Ne zaman geleceklerini biliyor musun?" diye sordum, öğrenmek isteyerek. Alptekin, kafasını telefondan kaldırmadan imalı imalı bakmaya başladı. Arkama yaslandım, kollarımı göğsümde birleştirdim. "Acıktığım için soruyorum!"

Serseri bir şekilde sırıttı. "Özlediğin için değil yaniii?" dedi. "Bunu şimdi mi yiyeyim, yoksa sonradan ısıtıp mı yiyeyim?" dediğinde, gözlerimi devirip bize doğru yaklaşan Gökhan'a baktım.

Gökhan, Alptekin'e hâlâ ısınamamış gibiydi ama sorun çıkarmıyordu. Arada, ters bakışlarını yakalasam da sorun etmiyordum. Herkes herkesi sevecek ya da yaşanılanları unutacak diye bir kaide yoktu. Onu zorlamak da istemiyordum. Sıkıntı çıkmasın, bana yeterdi.

"Selam," dedi, yanıma oturduktan sonra. Gergin ikili, birbirine kafa selamı verdi. Gökhan bana doğru döndü. "Ne zaman geleceklermiş?" diye sordu. Cevap almak isteyerek Alptekin'e baktım. "Ona göre yemekleri halledeceğim. Bugün yoğunuz. Müşterilerin siparişleri aksasın istemiyorum," dedi.

Alptekin, ona baktığımı anlayınca, "Hiç bilmiyorum. Masajıma geri dönmediler," diye cevap verdi.

"Sen, önceliği müşterilere verip bize aperatif bir şeyler hazırlanmasını söylersin. Şefin zaten haberi vardı," dedim. Koltuğa yasladığım kafamı ona doğru çevirdim. "Bizimkiler ne zaman sahneye çıkacak? Bütün rezervasyonlar tamamlanmak üzere. İnsanları bekletmeyelim."

Gökhan, "Biraz önce İbrahim'le konuştum. Yaklaşık bir saat sonra çıkmış olurlar. İçki siparişlerinin alınmalarını bekliyorlar," deyince, kafamı salladım. "Senin de sahneye çıkmanı istiyorlar." Gözlerimi yavaşça kapattım. "Yapma, Eflâl. Giderek uzaklaşıyorsun, farkında mısın? Neden çıkmıyorsun sahneye? İçindeki istek mi öldü?"

Derin bir nefes verdim. "Hayır, içimdeki istek falan ölmedi. Sadece sahneye çıktığım anlarda magazine çıkmak beni geriyor. Sanki haber olmak için sahneye çıkıyormuşum gibi bir izlenim oluşmasını istemiyorum," diye hayıflandım. Gözlerim hâlâ kapalıydı. "Bir de karnımın ağrısı hâlâ geçmiş değil. Belki önümüzdeki hafta sonu çıkarım."

İyice assoliste bağladık.

Gökhan, "Kiminle birlikte olduğun, işte bu yüzden önemli," dediğinde, işlerin kızışmasını istemeyerek gözlerimi açtım. Bilmiş bir edayla, "Ben, böyle olacağından emindim," dedi. Direkt olarak Alptekin'e bakıyordu ama Alptekin, onu umursamıyordu.

Konuşursam konunun uzayacağını bildiğim için sessiz kalıp suyumdan bir yudum aldım. Gözlerimi restoranımda gezdirdim. Bu restoran, yıllarımın emeğini taşıyordu. Şu an onlarca kişiye iş imkânı sağlayan yuvam, yıllar önce ufak bir gelir kapısı bile değildi. Hatta en başında çok borçlandığım için önce borçlarımı ödemiştim. Uzunca bir süre sadece kendini döndürse de şimdi işler iyi gidiyordu. Tabii bunda sosyal medyanın ve gazetedeki haberlerin de etkisi vardı. Bazen insanlar, sadece beni görmek için bile geliyordu.

Farkında olmadan ünlü olmuştum.

Bakışlarım, kapının önünde bana el sallayan Sena'ya değdi. Eliyle beş işareti yaparak, sanırım beş dakika sonra burada olacaklarını söylemeye çalışıyordu. Arif'le aralarının bir sebepten bozuk olduğunu ve günlerdir görüşemedikleri için bu mevzunun daha fazla uzadığını biliyordum. Yine de sevgilisini görecek diye çok heyecanlıydı. Sabahtan beri yerinde duramıyor, oradan oraya koşturuyordu. Bıcır bıcır hâllerini görmek beni mutlu ediyordu.

Yerimde doğruldum. Beş dakika sonra burada olacakları için son bir kez kendime bakmak istiyordum. Masadakilere, lavaboya gittiğimi söyleyerek ayaklandım. Adımlarım sarsaktı çünkü heyecanlıydım. Evet, günlerdir mesajlaşıyor, uyumadan önce araşıyorduk ama aynı şey değildi. Sanki sevgilimi askere göndermiştim de yolunu gözlüyordum. Öyle bir heyecan, öyle bir kalp çarpıntım vardı.

Tek kişilik lavaboya girince derin derin nefesler almaya başladım. Zaten düzgün olan elbisemi bir daha düzelttim. Kırmızı elbisem belki bugün için iddialı olabilirdi ama kendime *dur* diyememiştim. Onun, beni gördüğü ilk anda beğeniyle dolmasını istiyordum. Bu sebeple hafif bir makyaj yapmış ve saçlarım dalgalı olsun diye dakikalarca uğraşmıştım. Bunları yaparken Alptekin'in benimle uğraşmalarını saymıyordum bile: "*Düğüne mi gidiyorsun? Balayında şuraya gidin. Bu gelinlik sana çok yakışır.*" Ona laf yetiştireceğim derken parmağımı yakmıştım.

Ellerimi yıkarken kapı tıklatıldı. "Çıkıyorum, bir saniye," deyip peçete alarak ellerimi kuruladım. Son bir kez kendime bakıp, evden çıkarken elbisemin eteğine yapışan Patron'un tüylerini temizledim. Lavabodan çıkarken, bir anda bir bedene çarptım. Kafamı kaldırıp özür dilemeye hazırlanırken gördüğüm gözler, donakalmama neden oldu.

Beni kendine doğru çekti. "Çıkmanı bekleyemedim, kusura bakma," dedi. Bedenimi kolları arasına alan Karan'ı görmek, şaşırmama neden olsa da hemen karşılık verdim. Öyle sıkı sarılıyordu ki onun gibi sarılmayı deneyip kollarımı zorladım. Göğsüne yasladığım kafam ve beline doladığım kollarım bile yeterli gelmiyordu sanki. Saçlarımı öptü, kokladı. Boğuk bir sesle, "Çok özledim."

dedi. Daha da sıkı sarılıp ayaklarımı yerden kesti. "Çok... Çok özledim, gül güzeli," deyip beni tamamen havalandırdı.

Artık onun kollarındaydım ve ayaklarım yere değmiyordu.

Kokusunu durmadan içime çekip, soğuk gömleğinin bile içimi bu denli ısıtmasına inanamadım. Kalbimin sağ tarafında, bana ait bir kalpmiş gibi atması mıydı, göğüs kafesimi bu denli karıncalandıran? Sanki küçük bir kelebektim. Ömrüm bir gündü, o da bugündü. Ve ben onun kollarında sayılı ömrümün tadına varıyordum.

Birkaç saniye daha sarıldı, beni yavaşça yere indirdi ve hiç beklemeden yüzümü elleri arasına alıp iki yanağıma öpücük kondurdu. Gözleri yüzümde, bedenimde ve gözlerimde oyalandıktan sonra, "Çok güzel olmuşsun," dedi. Kalbimin atışını duyuyor muydu? "Kırmızı, sana çok yakışıyor. Gerçek bir gül gibi görünüyorsun."

Ne diyeceğimi bilemeden alt dudağımı dişledim. Ellerimi, yüzümü tutan ellerinin üstüne koydum. Beyaz gömleği ona çok yakışmıştı. Birkaç günde uzayan sakallarına dokunmak istesem de bunu yapamadım. Neden çekiniyordum ki?

Yüzüme çok yakındı ama gözlerini kapatıp alnını alnıma yasladığında daha da yakın oldu. Onun verdiği nefes, bana hayat olup ciğerlerime doluyordu. Bu yüzden mi karnıma kramp giriyordu? Bu yüzden mi saçımdan ayak bileklerime kadar titrediğimi hissediyordum? Bu yüzden mi her an çığlık atacak ya da bir anda onun kollarına yığılacak gibiydim? İçimdeki kavuşma heyecanını bastıramıyordum.

"Neden susuyorsun? Sen özlemedin mi beni?" dedi. Dudaklarının hareketi bile kalp atışlarımı hızlandırıyordu.

Lâl, lütfen saçma sapan bir şey söyleme. Şu an dünyadaki ekonomik kriz kimsenin umurunda değil. Ya da kutup ayılarının solak olması. Sadece teşekkür et ve sus.

Yutkunma ihtiyacı ile dolsam da o, bu kadar yakınımdayken bunu yapamadım. "Hoş geldin," diye kısık bir sesle konuşabildiğimde, görmesem bile dudaklarının kıvrıldığını biliyordum.

"Hoş buldum," deyip hafif geriye çekildi. Gözlerimiz aralandı. "Sesini de özlemişim," dedikten sonra bir eli yavaşça boynuma doğru gitti. Parmaklarının değdiği her yerin yandığından haberi yoktu tabii. Dikkatle gözlerimin içine bakıyordu. "Seni görünce lal olan ben olurum genelde. Hayırdır, ne oldu sana?" dedi neşeli bir sesle.

Bu sefer yutkunmayı başardım. "Bir anda görünce şaşırdım," diye mırıldandım. "Ömerler nerede? Onlar gelmedi mi?"

"Ben arabayı biraz hızlı kullandım. Onlar da birazdan gelmiş olur," deyip dudaklarını alnıma bastırdı. "Neden bu kadar güzel oldun?" dedi. Elimde olmadan *kı*kırdadım. Kafamdan tutup bana yeniden sarıldığında, kollarım ikimizin arasında kaldı ama o, bunu umursamadı. "Bir de gülüyor. Seni görünce kalp spazmı mı geçireyim istiyorsun?" Tekrar kıkırdadım. Bedenimi bedenine hapsetmek ister gibi sarılıyordu bana. "Gerçekten çok özlemişim. Bıraksalar saatlerce kalırım böyle," dediğinde, Alptekin'in sesini duyduk. "Ama bırakmazlar..."

"Abi!" diye bağırdı Alptekin. Ateşler içinde kalmış gibi bir daha bağırdı: "Abi, neredesin!" Karan'dan uzaklaştığım sırada, Alptekin de görüş açıma girdi. Bizi görünce koşar adım yanımıza geldi. "Abi," dedi nefes nefese. Ellerini dizlerine koyup nefeslenmeye başladı. "Abi..."

"Abi, abi, abi, ne abi?" dedi Karan, ona ters ters bakıp. "Ne bağırıyorsun lan? Ne var söyle?"

Alptekin, parmağını kaldırıp *bir saniye* işareti yaptı. "Ben..." dedi nefes nefese. "Bekliyorum," deyip elini göğsüne koydu. Sarılmamızı böldüğü için ona sinirliydim. Bu yüzden ona ters ters bakıyordum. "Neden böyle bakıyorsun, Ef? Ne oldu?" dedi arsızca.

Karan da ellerini beline koymuş garip bir şekilde bakınca, boğazımı temizledim. "Bir şey olmadı. Sana ne oldu asıl? Ne bağırıyorsun deli gibi?" diye terslenerek sordum.

Doğrulup abisine baktı. "Abi, mesajımı görmedin mi?" dedi. Karan, kafasını sağa sola salladı. Alptekin'in kaşları eğildi. "İçli köftelerim? Almadın mı? Saatlerdir senin gelmeni bekliyorum. Bunu bana nasıl yaparsın?" dedi, yalandan ağlamaklı çıkardığı sesiyle.

Karan bıkkın bir nefes verdi. "Bunun için mi bağırdın, hayvan herif? Çok istiyorsan git, kendin al!" dedikten sonra, elini nazikçe belime koydu. "İçine ettin her şeyin," diye homurdandığında, dudaklarım kıvrıldı.

Beraber adımlamaya başladık. Alptekin, arkamızdan *yazıkları olsun* gibi şeyler söylüyordu. Dalga geçtiğini bildiğim için sadece sırıtıyordum. Bir de *yanımda Karan var,* diye sırıtıyordum. Belimdeki eli, neden hareket ediyordu ki? Zaten yanımda uzun boyuyla yürüyüp çenesini kaldırarak insanlara gülümsüyordu, yetmezmiş gibi bir de dokunuşlarıyla kalbimi hoplatıyordu. Birazdan eriyip zeminle bütünleşmem an meselesiydi.

"Hangi masada oturuyordunuz?" diye sordu. Cevap vereceğim sırada, Yağız Efe koşarak bacaklarıma sarıldı.

"Eflâl!" deyip büyük bir coşkuyla bana çarpması, beni sendeletti. Gülümseyip saçlarını karıştırdım. "Yemeğimi yedim ben. Hem de bir sürü yedim!" Onu tebrik etmemi isteyen bakışları, Karan'a değdiğinde yüzünü buruşturdu. "Bu kim?" dedi kıskanç bir sesle.

Karan'ı kim diye tanıtmam gerekiyordu ki?

"Emanetim" de, öcümüzü alalım.

Karan kararsızlığımın farkına varmış olacak ki, "Ben, Karan, sen de Yağız Efe olmalısın," diye yumuşak bir sesle konuşup, elini Yağız Efe'ye uzattı. Ama Yağız Efe, ona elini uzatmak bir yana dursun, bacaklarıma daha sıkı sarıldı.

Normalde de kıskanç bir çocuktu. Özellikle annesini, herkesten ve her şeyden kıskanırdı. Beni kıskandığı anlar çok nadir olurdu. Sanırım öyle bir ana denk gelmiştik.

Yere eğilip onunla aynı hizaya geldim. İçten bir sesle, "Bebeğim," dedim. "Karan, benim değer verdiğim biri. Alptekin'in de abisi. Onunla tanışmak istemez misin?" Hayır anlamında omuz

silkti. Omuzlarını sıvazladım. "Ama ben, ona senden bahsetmiştim. Seninle tanışmak için bekliyordu. En azından bir merhaba desen?"

Çatık kaşlarıyla bir bana bir Karan'a bakıyordu. Kararsızlığını görebiliyordum. Her an Karan'a tekme savuracakmış gibi bir hâli vardı.

Karan, "Zorlama, Lâl. İstemiyorsa sonra tanışırız," dedi. Kafamı kaldırıp ona baktım. Elleri ceplerinde, tatlı bir gülümseme ile bakıyordu. Yağız Efe'nin onunla tanışmak istememesine üzülmemiş gibiydi ama ben üzülmüştüm.

"Hadi, Yağız Efe," dedim kaşlarımı kaldırıp. "Ayıp ediyorsun, bak. Kocaman oldun ve hâlâ..." Devam etmeme izin vermeden kollarını göğsünde birleştirdi ve arkasını dönüp sinirli adımlarla yürüyerek yanımızdan uzaklaştı. "Aa..." diye bir şaşkınlık nidası çıkarıp öylece bakakaldım.

Karan elini uzattı. "Kalk, güzelim, boş ver," deyince, onun elini tutup doğruldum. Üzgün baktığımı görünce gülümsedi. "Kıskandı. Belli ki seni çok seviyor. Normal böyle şeyler, çocuk o daha," deyip elimi tuttu. Dudaklarımı büzdüm. "Birkaç saate kendime hayran bırakırım, dert etme," dedikten sonra göz kırptı.

Buna emindim. Hatta birkaç saat bile fazlaydı. Yağız Efe'yi kucağına oturtup biraz muhabbet etse, çocuğu kendine hayran bırakırdı. Ya da ben ona âşık olduğum için bana böyle geliyordu.

İçeri giren Ömerleri görünce masaya değil, kapıya doğru yürümeye başladım. Karan elimi tuttuğu için o da benimle yürümek zorunda kaldı. Ömer beni fark ettiği anda, asık yüzünü düzeltti ve kocaman gülümsedi.

"Selam!" dedim sevinçle. Önce Ömer'e, sonra Arif'e sarıldım. "Hoş geldiniz, nasılsınız?"

Ömer, bana sırıtarak baktı. "Seni gördük, iyi olduk. Ne bu neşe?" diye sordu. Çok yorgun görünüyordu. Göz altları morarmıştı. Sanki giderek daha çok zayıflamaya başlamıştı. Ben ise onları, restoranımda ağırlayacağım için çok mutluydum.

"Sizi görünce iyi oldum ben de," dedim. Üçünün de yüzüne tatlı bir gülümseme yerleşti.

Batuhan yoktu. O, tekrar İstanbul'a gitmişti. Karanların da birkaç gün sonra gitmesi gerektiğini biliyordum. Her şeyi buradan yürütemiyorlardı. Sırf ben buradayım diye Ankara'da kalıyorlardı. Bu, beni ne kadar mutlu etse de işlerinin orada olduğunu bildiğimden sesimi çıkarmayacaktım. Ama nasıl ayrı kalacaktık? Benim işim buradaydı. Nasıl bir arada olacaktık?

"Sena nerede, yenge?" diye soran Arif'e baktım. Bir oraya bir buraya bakıp sevgilisini arıyordu. Sena'nın, Arif gelince bir köşeye geçip gizli gizli baktığını ben biliyordum ama masum insan irisi bilmiyordu. "Arkada mı, yoksa eve mi gitti?"

"İçeride bir yerdedir, gelir şimdi." Elimle ileriyi işaret ettim. "Şöyle geçelim."

Hep beraber masaya geçtik. Özlem ve Gökhan, bizi görünce ayaklandı. "Selamünaleyküm," dedi Gökhan. Hepsiyle tokalaşıp, oturması için onlara yer verdi.

Özlem'in yanına gelip elimi omzuna koydum. "Özlem," deyip birbirlerini işaret ettim. "Ve sana bahsettiğim kişiler."

Özlem, ona mengene gibi sarılan Yağız Efe'den fırsat bulduğu şekilde Karan'la tokalaştı. "Memnun oldum," dedi. Elini önce Ömer'e, sonra Arif'e uzattı. "Eflâl sizin gıyabınızda çok bahsettiği için hepinizi tanıyorum aslında. Yüz yüze tanışmak bugüne kısmetmiş." Karan'a baktı. "İyi ki barışmış olmanıza denk geldim. Yoksa benden çekeceğin vardı. Ama o günleri unuttuğumu sanma sakın," dediğinde, onu dürttüm. "Eflâl unutur ama ben unutmam," dedi, kinci bir sesle.

Uyarıcı bir sesle, "Özlem!" dedim.

Karan kafasını eğip gülümsedi. "Hakkındır, Özlem. Boynum kıldan ince," deyip dudaklarını birbirine bastırdı.

Gelen geçenin ona bir şey söylemesi beni çok üzüyordu. Hepsi, beni sevdiği için yapıyordu ama ben, ona kıyamıyordum. Ben, zaten ona yeterince ceza vermiştim. Bir de sevdiklerim tarafından azarlanmasına gerek yoktu.

Yağız Efe, "Alptekinsiz abi nerede?" diye huysuz bir sesle sorduğunda, hepimiz masaya oturmuştuk. Bir kere "Alptekinsiz" diye ağzımdan kaçırınca, o da Alptekin'e böyle hitap etmeye başlamıştı.

Gökhan yemekleri ayarlamak için masadan kalkarken, Arif de sevgilisini aramaya gitmişti. Yanağını okşayıp, "Birazdan gelir, yakışıklı," dedim. Annesinin kucağından inip ikimizin ortasına oturdu. Bir elini benim, bir elini annesinin bacağının üstüne koyup savunma pozisyonuna geçti. Gözleri direkt olarak Karan ve Ömer'deydi. Kendince, olası tehlikelere karşı bizi koruyordu. Yanağına sesli bir öpücük kondurdum.

"Sen de Yağız Efe olmalısın," dedi Ömer. Ona şefkatle bakıyordu. "Eflâl senden çok bahsetti. Anlattığı kadar da varmışsın," deyip göz kırptı.

Yağız Efe, yine uyuzluk yapıp sessiz kaldı. Dik bakışlarını onlardan ayırmıyordu. Annesi, "Bugün biraz huysuz. Biraz sonra alışır size," dediğinde bile, Yağız Efe ters ters bakmaya devam ediyordu. Bana kızmayacağını bilsem yanaklarını ısırırdım.

Karan, ellerini masada birleştirdi. "Sorun yok, istediği gibi davransın," dedi tatlı bir sesle. "Duyduğuma göre Patron'la iyi anlaşıyormuşsunuz? Beraber oyunlar oynamışsınız. Yavrulardan birini de almak istiyormuşsun?"

Yağız Efe heyecanla doğrulup, "Onun babası sen misin?" dedi. Kahkaha attım. Karan, bir an tepkisiz kalsa da gülümseyerek kafasını salladı. "O, çok akıllı bir köpek. Ben ne dersem anlıyor ve hemen yapıyor. Bir keresinde ona 'Patron, su getir,' demiştim. Bana bir şişe su getirmişti!" dedi hızlıca. "Bir kere de düştüğümü anlayıp beni teselli etmeye çalıştı." Anlatırken yerinde duramıyordu.

Karan, "Durmadan eğitim alıyor. İşe yaramış demek ki..." dedi. Yağız Efe heyecanla dizlerinin üstüne çıktı.

"Evet evet," dedi hızla. "Babama onun yaptıklarını anlatmıştım. Babam da çok iyi eğitildiğini söylemişti. Hatta bu yüzden *eğitim çok önemli* demişti. Babam da biliyor. O da anlıyor

köpeklerden," diye bir anda babasından bahsedince, Özlem çocuğun kafasını okşadı.

Özlem, "Baban sana evde bir köpek bakamayacağımızı da söylemişti, değil mi?" deyince, Yağız Efe'nin yüzü düştü.

"Ama anne..." dedi mutsuz bir sesle.

Kaan, "İstediğin zaman gelip Patron'la da yavrularla da oynayabilirsin. Artık onlar senin arkadaşın," dedi. Yüzünde beliren gülümsemeyi görmek, içimi huzurla doldurdu. Yağız Efe'ye şefkatle bakıyordu. "Bahçeli bir evde yaşamayınca köpek bakımı hem zor hem de çok masraflı oluyor. Bu sebeple baban haklı. Onları da dört duvar arasında yaşamaya zorlamamış oluruz. Ama istediğin zaman gel, sev. İyi anlaştığınızı ben de görmek isterim."

Yağız Efe buruk da olsa gülümsedi. "Peki," dedi kısık bir sesle. Sonra masaya doğru gelen Alptekin'i görüp kocaman gülümsedi. Çocuk olmak, işte böyle bir şeydi.

"Merhabayın," dedi Alptekin. Ellerini masaya koydu. Abilerine doğru baktı. "Beni özlediniz mi?" dedi sevecen bir sesle.

Ömer zaten canından bezmiş gibi duruyordu. "Sorma," dedi kaşlarını kaldırıp. "Sana olan özlemimizden yandık kavrulduk."

Alptekin, alınmış bir şekilde baksa da gülümsedi. "Biliyorum, Ömer'ciğim, sen de beni çok seviyorsun," deyip onun arkasına geçti ve kollarını boynuna doladı. "Bensiz geceleri uyku girmez gözüne, bilirim." Ömer, onun öpüşlerinden hâlsiz bir şekilde kurtulmaya çalıştı. "Bir de gıdıktan öpeyim..."

Evin haylaz çocuğu.

Yağız Efe, masanın altından geçip Alptekin'in yanına gitti. Onu paçalarından çekiştirmeye başladı. "Yemeğimi yedim. Oyuna devam edelim mi, Alptekinsiz abi?"

Alptekin, Ömer'i son bir kez öpüp Yağız Efe'yi kucağına aldı. "Abin yer ulan seni! Tabii oynayalım. Açılın, geliyor çılgın Türkler!" diyerek onun boynunu öpüp arka tarafa doğru yürüdü.

Onunla beraber anlamıştım ki insanlar çeşit çeşitti ve kimse dışarıdan göründüğü gibi değildi. Dışarıdan çok neşeli, tatlı

göründüğü söylenebilirdi. Kimse, onun yüreğinde yanan yangını söndürmek için kendine bir kalkan oluşturduğunu göremezdi.

Masalara mezeler yerleştirilirken ben Karan'ı izliyordum. Özlem'le sohbet eden Ömer, bir şeyler söylüyordu ama kulaklarım sadece Karan'ın sesini duymak istiyordu. O ise telefonuna bakıyordu. Neden telefonuna bakıyordu da bana bakmıyordu? Beni özlememiş miydi?

Kollarımı göğsümde bağladım, arkama yaslandım. Onu rahatsız edip, bana bakması için gözlerimi ondan ayırmadım. Masanın altında duran telefonundan kafasını kaldırmadı. Tam dayanamayıp bir şey söyleyecektim, ki telefonuma mesaj geldi. Hemen elime alıp baktım.

Güzelim: Neden yanıma oturmadın? Bu herifin yanında değil, senin yanında oturmak isterdim. Bir bahane bul da yer değiştir, hadi.

Bu mesajı beş dakika önce atmıştı ve ben yeni görüyordum. Birkaç tane daha mesaj vardı.

Güzelim: Keşke güzel gözlerini bana değil de telefonuna çevirsen. Bu mesafeden elini tutamam, kokunu duyamam. Ömer'in kazulet sesini duymaktansa senin sesini duymayı tercih ederdim.

Güzelim: Bana değil, telefonuna bak güzelim.

Güzelim: İşaret de veremiyorum, Özlem anlar diye. Bana daha fazla gıcık olmasını istemem. Koskoca adam istediği yerde oturamıyor diye kudurmuş gibi bir şey derse adım çıkar, Lâl.

Güzelim: Bu arada, kırmızı sana çok yakışmış. Söylemiş miydim?

Kıkırdadım.

Ve bir mesaj daha geldi.

Güzelim: Çok güzel gülüyorsun. Bir daha gülsene.

Kafamı kaldırıp ona baktım. O hariç, masadakilerin bana baktığını gördüm. Özlem ve Ömer olayı çözmek ister gibi önce bana sonra Karan'a baktılar. Kendimi, ebeveynlerine yakalanan çocuklar gibi hissettim. Utançla alt dudağımı dişleyip başka yerlere bakmaya başladım.

Özlem, "Siz mesajlaşıyor musunuz?" diye sordu. Ben hızla, "Yoo," desem de Karan, "Evet," dedi. Ona inanamıyordum. Gözlerimi büyütüp ona sinirli bir bakış attım. Umursamadan gülümsedi. Beni uyuz ediyordu!

Ömer ayağa kalkıp, "Minik kuş, böyle gel sen," dedi. Sırıtıyordu. "Sevenleri ayrı düşürmek olmaz. Sen buraya geç." Utana sıkıla yerimden kalktım. Oturmadan önce, "Elbisenle yanakların uyumlu olmuş," diye kulağıma fısıldayıp yanağımdan makas aldı.

Karan'ın yanına oturdum. Özlem'in imalı bakışlarını üzerimde hissetsem de ona bakmadım. Ömer utandığımı anlayıp, Özlem'le konuşmak için yeni bir konu açtığında bakışlar bizden uzaklaştı. Yavaşça Karan'a doğru döndüm. Onun gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Elimi avuçlarına aldı, sıkıca kavradıktan sonra gülümsedi.

"Ne haber?" dedim, tatlı bir sesle.

"İyi," dedi, aynı benim gibi. "Sana Antep'ten fıstık getirdim. Çocuklara dolaba koymalarını söyledim. Akşam gitmeden al, olur mu?"

Kaşlarım havalandı. "Antep'e mi gittiniz? Neden bana söylemedin!"

"Sormayınca öğrenmek istemiyorsun sandım. O yüzden söylemedim." Ciddi bir ifadeye büründü. "*Ne yaptınız* diye sormayacak mısın? Onu bulup bulamadığımızı merak etmiyor musun?"

"Ediyorum ama canımın sıkılmasını istemiyorum. Ömer'in suratından belli olduğu üzere bulamamışsınız. Gerisini de öğrenmek istemiyorum gibi. Ya da şimdi istemiyorum. Kötü bir haber duymak istemiyorum. Anlatma, istemiyorum."

Elimi hafifçe sıktı. "İstemediğini anladım," dedi yumuşak bir sesle. "Canımı sıkacak bir olay yok ama haberin olsun. Böyle şeyler hemen bir sonuca bağlanmaz. Biraz peşine düşmemiz gerekir. İyi yönden bakalım, onlar tek."

Kafamı sağa doğru eğdim. "Sen?" diye sordum.

Tek elle sigarasını yakmaya çalışırken, "MİT bizim yanımızda ya," dedi. Sigarasından bir nefes çekti ve kafasını diğer tarafa çevirip üfledi. Bomboş bakışlarımı görünce, "Ne oldu?" diye sordu.

Onlar tek, deyince *benim yanımda sen varsın*, diyecek sanmıştım. Bu yüzden ona manasız bakışlar atıyordum. O ise ne olduğunu çözmeye çalışıyordu. Tırnaklarımı eline bastırınca kaşları çatıldı. Bir şey diyecek oldu ama ben konuşunca sustu.

Huysuzca, "Başlamışken devam et bari," dedim. "O kadar gidip geldiniz ve hiçbir şey olmadı mı? Boşuna mı ayrı kaldık günlerce!"

Dudaklarının arasından sızan duman, ikimizin arasında süzülürken, Karan tebessüm etti. "Tabii ki boşuna değildi. Yoksa neden o kadar gün senden ayrı geçireyim." Devam etmeden önce ellerimize baktı. "Tırnakların, güzelim," dediğinde, hâlâ batırmakta olduğum tırnakları çekip *pardon* der gibi baktım. "İlk olarak, bu Özkan itinin saklanmasına yardımcı olan, Soner'le iş birliği yapan adamı bulduk. Ama ondan bir bilgi alamadık. Adam sadece parayı alıp gitmiş. Bu yüzden bir bilgisi yoktu."

Ömer, "Yasin'le konuştun mu?" diye sorunca, Karan'la bakışlarımız ona döndü. Özlem de o da bizim konuşmamıza odaklanmıştı. "Belki onlar, adamın telefonuna bakınca bir şey bulmuştur."

"Bir şey yok. Hep hat değiştirerek konuşmuşlar." Kafasını çevirip ağzının içinden okkalı bir küfür savurdu. Özlem'le bakışlarımız birbirine değince ikimiz de dudaklarımızı birbirine bastırdık. "Tabii anladı, peşinde sürüyle adam var. Kuyruğunu kıstırıp kendine kaçacak delik aramaya başladı!" Bir anda öfkelenmesine kaşlarımı çatarak baktım.

"Hiç iz yok mu yani?" dedi, Özlem.

Ona artık hayatımla ilgili her detayı anlatıyordum. Çünkü eğer birine anlatmazsam patlayacakmışım gibi hissediyordum. Onun da beni yargılamayacağını bildiğim için rahat bir şekilde her olayı en ince ayrıntısına kadar anlatmıştım.

Ömer kafasını sağa sola salladı. "Hiç denemez," diye mırıldandı. Ne ara içki söylemişti bilmiyordum. Viskisinden bir yudum aldı. "Şöyle ki... Adamlar tek, eyvallah... Ama hepsi şeytan," dedi tiksinir gibi. "Hepsinin kafası hinliğe çalışıyor. Biz hâlâ çizgimizden çıkmayalım, elimize kan bulaşmasın diye uğraşıyoruz ama onlar cehennemin bilmem kaçıncı katında yerlerini hazırlamaya çalışıyorlar. Ya onlar gibi olacağız ya da..."

Devam etmedi. İçkisinden büyük bir yudum aldı ve arkasına yaslandı.

Karan ellerimizi ayırmadan masanın üstüne koyunca, öne doğru gelmek zorunda kaldım. Diğer elini de ellerimizin üstüne koymadan önce sigarasını söndürdü. Derin bir nefes verip bana doğru döndü. Gözlerime değen derin bakışları, içimi titretti. Bana baktığında güçle doluyordu sanki. Bunu gözlerinden okuyor olmak da mı aşka dâhildi?

"Onlar gibi olamayız," dedi biraz sonra. "Fıtratımıza ters, yaşantımıza ters. Hiçbir zaman onlar kadar kalpsiz olamayız. Ama bir yolu var elbet..." Devam etmesini isteyerek kafamı salladım. "Zamanı belirsiz ama masa toplanacak. Orada Soner'e, Ali ile birlik olduğunu bildiğimi söyleyeceğim. Bu, onu sıkıntıya sokacak. Bunu bilecek kadar tanıyorum onu. Kendini köşeye sıkışmış hissedecek. Bir de yem atacağım."

Özlem, "Şimdi olayı toparlamak istiyorum," dedi ve bakışlar ona döndü. "Kusura bakmayın, benim için biraz karışık mevzular. İlk olarak, Özkan'ı tanıyorum zaten. Uzun bir zamandır Eflâl'den yüz bulmak için uğraşan manyağın teki. O, ceptei." Karan'ın bedeninin gerildiğini hissettim ve ona biraz daha yaklaştım. "Ali'nin zoru, Eflâl'in dedesi, yani Baran Demiroğlu ile dolayısıyla da Eflâl ve aynı zamanda sizinle?"

Karan, "Evet," dedi.

"Soner diye bahsettiğiniz adamın sizinle ne zoru olduğunu Eflâl anlattı ve inanın çok üzüldüm," deyince gözlerim, Ömer'e değdi. "Başınız sağ olsun."

Ömer o gece evden çıktıktan sonra Karan, onun peşinden gitmişti. Tüm geceyi beraber içerek geçirmişlerdi. Ömer'i tanıdığımdan beri onu en dağınık gördüğüm anlar, bu zamandaydı. Hep dalgın, mutsuz, suratı asık ve yerinden memnun değil gibi duruyordu. Bunu her ne kadar dışarı yansıtmamaya çalışsa da her hâlinden belliydi. Hale'nin ölüm yıl dönümünden beri toparlanamamıştı. Her sene böyle olacağını düşününce, kalbimin ortasına bomba bırakmışlar gibi hissediyordum. Her yıl, aynı zamanda patlayacak bir bomba.

İçkisini kafasına diktikten sonra, "Âmin," diyen Ömer, kendisine bir içki daha doldurması için garsona el etti. Ve hiç beklemeden bir sigara daha yaktı. Bakışlarımı onun üzerinden çekmezsem eğer, gözlerim dolacaktı ve onu üzecektim.

Özlem de aynı şeyi hissetmiş olacak ki Ömer'e bakmaya son verip bize döndü. "Bu Soner ise size düşman olan herkesle dost olma peşinde olduğu için, Eflâl hayatınıza girdiği andan beri Ali ile iş birliği içinde. Siz ise hem Yasin ile beraber hareket ediyorsunuz ve MİT ile oturmak zorunda kaldığınız masayı da Soner'i de bitirmeye çalışıyorsunuz hem de Baran Demiroğlu ile beraber hareket edip Ali'yi, yani Eflâl'in ailesini öldüren manyağı içeri sokmaya çalışıyorsunuz," dedikten sonra derin bir nefes verip arkasına yaslandı. "Bu nasıl bir keşmekeş? Dizi ya da film çekiyor olabilir misiniz? Yoksa bunlardan nasıl kurtulacağınızı bilemiyorum..."

Bir an Karan'a daha yakın olmak istedim ve omzumu omzuna değdirdim. Ellerimizi ayırıp beni kolunun altına aldı. Omzumu sıvazlarken, Ömer'in içkisini tazeleyen garsondan kendisine de bir içki istedi. Onun da Ömer kadar yorgun olduğunu biliyordum. Fakat o, ben üzülmeyeyim diye mi bilinmez, bunu yansıtmıyordu.

Birkaç saniye sonra, "Zor," dedi Karan. Kafam omzuna yaslı olduğu için göremesem de bana baktığını hissettim. "Bazı şeyler için çabalamak gerekiyor. Neden böyle oldu diye debelenmeyi bırakalı çok oldu. Bazen kabullenip yoluna bakmak zorunda kalırsın. En zoru bu olsa da."

Özlem'in üzgün bakışları ikimizin üzerinde dolandı. "Korkmamak elde değil," dediğinde, gözlerimiz buluştu. "Eflâl'in başına bir şey gelmesine izin vermezsin, biliyorum. Bunu gözlerinden görüyorum," deyip yeniden Karan'a baktı. "Ama kaderin önüne de geçemezsin. Bu şartlar altında birine bir şey olmaması, her şeyin normal gitmesi, imkânsız gibi bir şey."

Özlem, felaket tellalı mısın?

Karan, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu. Sesi, sert ama ölçülüydü. "Lâl'in hayatımda olmaması gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi. *Böyle düşünüyorsan seninle problemlerim olacak* der gibiydi.

"Saçmalama! Sadece, geleceğin kaçınılmaz olaylardan oluştuğunu söylüyorum!" dedi Özlem.

Boğazımı temizledim. "Karan hayatımda olmasaydı da Ali belasıyla uğraşacaktım. Sadece olay başka yerlere sıçramayacaktı. Tabii ki böyle olayların içinde olmak istemezdim ama kaderin önüne geçemeyiz." Elimi Karan'ın bacağının üstüne koyup hafifçe sıktım. "Hayıflanacak konumda değilim."

Karan'a, onu affettiğimi söylememiştim ama o anlamıştı, değil mi? Umarım bu konuları konuştuğumuzda onu bırakıp gideceğimi düşünmez, canını sıkmazdı. Onunla beraber her şeye, herkese karşı durmak isteyen içimdeki kadının, onunla beraber savaşacağını söylemek istedim. Onun, Ömer gibi bakmaması, kalbinde ölü bir kadının ruhuyla yaşamaması için varımı yoğumu ortaya koyacağımı anlatmak istedim ama bunların hiçbirini söyleyemedim. Sadece ona sarıldım ve beni anlamasını bekledim.

"Hakkınızda hayırlısı olsun," dedi Özlem. Sonrasında ayağa kalktı. "Yemekler gelene kadar ben bir çocuklara bakayım," dedi ve *çocuk* diye adlandırdığı Alptekinlerin yanına doğru ilerledi.

Masada kısa süreli bir sessizlik olurken, ikisi de içkilerini içerek öylece durdular. Bilmediğim bir şey olmadığına emindim. Önemli bir şey olsaydı eğer Karan'ın bana anlatacağına inanıyordum. Bu konuda bir kere canım yandığı için en azından öyle umuyordum.

"Yani, Antep gezinizde pek bir şey öğrenemediniz?" diye sordum. Kırmızı oje sürdüğüm tırnaklarıma bakıyordum. "Sadece, bana Antep fıstığı alıp döndünüz mü?"

Ömer, "Ne Antep fıstığı?" diye sorduğunda, Karan, "Lâl'e Antep fıstığı getirdim," diye cevap verdi. Ömer, "Lan bizim fıstık mıstık yiyecek zamanımız olmadı. Sen ne ara alacak zamanı buldun?" dediğinde, yüzümde güller açmaya başladı. "Ulan, hanımcı! Ulan, yere bakan yürek yakan herif!" diye dalga geçti.

Karan, kolumu sıvazladı. "Sızlanma. Kaç kilo Antep fıstığını, şu kadarcık kız tek başına yiyemez herhalde. Hem restorandakilere de aldım. Yemekten sonra söyleriz, çayla servis ederler," dedi.

Ömer, eliyle ağzını kapatıp ona inanamıyormuş gibi baktı. "Sen çok değiştin..." dedi gözlerini kısıp.

Doğrulup Karan'ın yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ederim," deyip bir kere daha öptüm.

Bir küçük öpücük her şeye değermiş gibi gülümsedi. "Afiyet olsun," dedi. "Ve soruna cevap vereyim. Sadece Antep fıstığı alıp dönmedik. Sadece Antep'e de gitmedik. Birkaç yere daha uğradık ama sana kısa bir özet geçeyim... Özkan'ın yerini öğrendik ama bir şey yapamayacak olduğumuzdan elimiz kolumuz bağlı. Belasının geldiğini anlaması için ona küçük bir hediye gönderdim. Ali, hâlâ muallak. Neredeyse, iyi saklanıyor. Ülkenin her tarafında yüzlerce adam onu arıyor. Yani, başını uzatacağını sanmıyorum. Soner mevzusu ise sürüncemede. Onu için MİT'le görüşmeden bir adım atamıyoruz. Masa toplandığı zaman, her şey yerine oturur."

Onu sakince dinledikten sonra derin bir of çektim. "İçim şişti ya!" diye yükselip çatalımı elime aldım. "Hem açlıktan hem de bu konular yüzünden midem bulandı. Bir şeyler atıştırmazsam bayılıcağım şuraya!" Biraz zeytinli sos sürdüğüm ekmeğini

ağzıma attım. İkisi de beni izliyordu. "Siz de yesenize," deyip mezeleri işaret ettim.

Karan, "Sen atıştır ama biz diğerlerini bekleyelim. Ayıp olur," dedi. Elimde lokmamla öylece kalakaldım. Haklı olduğunu bilsem de sabahtan beri bir şey yemediğim için çok açtım. Bir iki lokmadan bir şey olmazdı. Karan bakışlarını etrafta gezdirip, "Arif nerede?" diye sordu.

Ömer gülerek, "Kız arkadaşının gönlünü almaya çalışıyordur," dedi.

Karan, konudan uzak olduğunu belli eden bir bakış attı. "Ben de acıktım. Şekerim düşmüş gibi hissediyorum. Hem Alptekinlere hem de Reşat'a bakayım. O zamana kadar yemekler de gelmiş olur," diyerek ayaklandı. Benim yemeye devam ettiğimi görünce, kafasını sağa sola sallayarak gülümseyip yürümeye başladı.

Normalde çok yiyen biri değildim ama regl olunca iştahım artıyordu. Kimsenin dokunmadığı mezelerin yarısına geldiğim sırada, Ömer'in bıyık altından güldüğünü gördüm. Ne var ya der gibi olan bakışlarıma omuz silkerek cevap verdi.

Lokmamı yutup, "Komik mi?" dedim. *Hayır* der gibi elini salladı. Hâlâ gülüyordu. "Ne gülüyorsun ya! Yemek yemenin neresi komik!" diye çemkirdim.

Ekmeğe küçük bir parça peynir koyup bana doğru uzattı. "Olur mu öyle, minik kuş? Lütfen yemeye devam et. Sen yedikçe iştahım açılıyor," dedi. İçten bir şekilde söylediği belliydi. Ekmeği alıp ağzıma attıktan sonra gözlerimle teşekkür ettim. Arkasına yaslandı, gülen gözleriyle bana bakmaya başladı. "Keşke seni çok önceden tanısaydık. Hale ile çok iyi anlaşırdın," dediğinde, lokmam boğazımda kaldı. Bana uzattığı suyu içtim ve öksürüğümü dindirmeye çalıştım. "Helal, kız, helal."

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakıyordum. Gözleri hüzün dolu olsa da gülümsemesi kalbimi parçalara bölüyordu ama bundan haberi yoktu. Ne desem onun içindeki yangın sönerdi ki? *Keşke hayatınıza o zamanlar dâhil olsaydım mı demeliydim*, yoksa *keşke Hale yaşıyor olsaydı mı demeliydim*?

İkisi de onu mutlu etmeyecekti. Elim kolum bağlı, ona baktım ve hareketsizce durdum.

Öne doğru eğildi. "Gerilme. Vereceğin cevap beni olduğumdan daha kötü bir duruma düşüremez," dediğinde, sesindeki hüzünlü ton ok olup göğsüme saplandı. "O gittiğinden beri umut öldü benim hayatımda. Yaşama tutunmak için tek bir neden var. Onu da biliyorsun. O yüzden bana umut olamazsın. Yıpratma kendini."

Masanın üstündeki elini tuttum. "Çok isterdim, Ömer," dedim. Burnumun direği, tanımadığım bir kadının özlemiyle sızladı. "Aşkınızı, onu sevişini, ona bakarken gözlerindeki ışıltıyı görmeyi, gerçekten mutlu olan bir Ömer'i görmeyi çok isterdim. İkinizle beraber yapmak istediğim onlarca şey sıralayabilirim. Hepsi göğsümde bir sızı, başka bir evrende gerçekleşmesini dilediğim dualar olarak kalacak." Eli titriyordu. "Çok üzgünüm," dedim, gözlerim dolarken.

Kalbinde bir yara vardı. O yara göz bebeklerinden bile kendini belli ediyordu. Durmadan kanayan yarasına bir çare yoktu ve ben, ona her baktığımda kahroluyordum. Eli titreyen belki de bendim, bilmiyordum.

"Seni onunla tanıştırmak istiyorum," dedi.

Akmaması için uğraştığım gözyaşlarım, ruhuma damlıyordu. Onunla, Hale'nin mezarının başında olduğumuzda, beni onunla tanıştırdığında içimde kopacak olan vaveylalar, şimdiden yüreğime kor gibi düşmeye başlamıştı. Ama yine de onu kıramadım. Kafam yavaşça sallandı.

Gülümsemeye çalıştım. "Çok isterim, Ömer," dedim. "Umarım beni sever."

Sever, demedi. Öyle bir baktı ki *zaten seviyor* dediğini hissettim. Aralarında öyle güçlü bir bağ varmış da bunu biliyormuş gibi baktı.

Gözleri arkamda bir yere değince burnunu çekip ellerimizi ayırdı. Diğerleri de masaya geldiğinde ve başlayan yemek faslında,

ikimiz de bulunduğumuz ortamda değildik. Ben, onun acıyla kavrulan ruhunun, yüzündeki hüzünlü ifadedeki yansımasını izlerken, o sessizce içkisini yudumladı. Arada konuşmalara katılıp, onunla uğraşan Alptekin'e cevap verse de tekrar kendi iç dünyasına gömüldü ve öylece durdu. Ruhundan kopan haykırışı görebiliyordum.

Ben ise ne yapacağını bilemeyen, ellerimde solmuş bir çiçeği canlandırma isteğiyle dolan, bunun mümkün olmayacağını bilen umutsuz bir ruhla öylece durdum. Durdum ve göğüs kafesimdeki acı dinsin istedim. Karan'ın elini tuttum, sevdiğim insanların gülen yüzlerini izleyip iyi olmayı denedim ama başarılı olamadım. Zihnimde, imkânsızlıkların belini büken kadının çığlıklarını bastıramadım.

Can şenliğim, diyerek seven bir adamın ruhu ölmüştü. Ve ben, o ruhun sahibi ile tanışmak için İstanbul'a, o mezarlığa gidecektim.

15

İki Tece Bir Ömür

Çaresizlik.

Öyle zordu ki... Dünyanın tüm yükünü omuzlarında taşıyor gibi hisseder, aynı zamanda da hissizlikle dolardın. Atacak bir adımın dahi olamazdı ama delicesine bağırıp koşmak isterdin. Bir yaran olurdu fakat onu iyileştirecek bir merhemin olmazdı.

Öldüm der durur, yine de yaşarsın, demişti Mevlana. Tam o noktadaydı çaresizlik. Ciğerlerini yakan oksijeni içine doldurur, yine de nefessiz kalmış gibi hissederdin. Elin kolun tutmazdı. Tutsa da bir işe yaramazdı.

Göğün üstümüze yıkılışının üzerinden dakikalar geçmişti. Şimşek, kalbimizdeki sızıyı hisseder gibi çakıyor, ruhumuzdaki çığlıkları seslendiriyordu. Arabanın tavanına kurşun gibi değen damlalar, sert sesler çıkartıyordu. Titriyordum ama soğuktan değil.

Kendimi büyük bir okyanus gibi hissediyordum. İçimde onlarca canlı, onlarca kalp barındırıyordum. Hepsi, sevdiğim ve değer verdiğim insanlara ait parçalardı. Bazıları, en derinlerime tutunup benimle beraber nefes alırken bazıları da en ücra köşemde ölümü bekliyordu. Gözlerimden benliğime doğru akan bu hissin en büyük yankıları Ömer'de vuku buluyordu.

Ömer, kimsesiz kalmış küçük bir tepecik gibiydi. Ne başka bir tepeye kıyısı vardı ne de bir komşusu. Bir başına, sular altında kalmayı bekleyen, belki de çoktan vazgeçmiş bir kum yığınıydı. Zamanla yok olup gideceği şimdiden belliydi.

Elini tutmak isterdim. Onunla beraber hayaller kurmak, gelecek hakkında planlar yapmak isterdim. Ama bilirdim. Bir gönülde sevda bir kere var olurdu. O, sevdasıyla beraber ölmüştü.

Ömer'le beraber mezarlık girişinde arabanın içinde oturuyorduk. Yağan yağmur muydu bizi durduran, yoksa onun hazır olmayışı mıydı, emin değildim. Ben de hazır değildim. Bu yüzden bu bekleyişten şikâyetçi de değildim. Ağlayacağını, beni sevdiği kadınla tanıştırırken ruhundaki en derin yaraları göstereceğini biliyordum. Onun gözlerinde gördüğüm ifadenin, uzunca bir süre uykularımı kaçıracağından emindim. Beklemek, şu an için en iyisiydi.

Dünden kalan, silmeye vaktimin olmadığı kırmızı ojeli parmaklarımı izlemeye başladım. Mezarlığın önündeyiz diye midir, bilinmez; bu kırmızılık, kan renginden dolayı ölümü çağrıştırıyordu bana. Bu sebeple tırnaklarımla kazıyarak kırmızılıkları soymaya başladım. Bunu yapınca ruhumun daha az sancıyacağına inanıyordum, çocuk gibi.

"Annesinin en sevdiği havaların böyle kapalı, yağmurlu havalar olduğunu söylerdi." Sesi, sessizliği bir bıçak gibi yardı. "Annesini yağmurlu bir günde kaybetmiş... Onun en sevdiği havalar ise güneşin en tepede olduğu, yaz kokan havalardı." O bıçağın kelimelere bürünüp göğsüme saplanışını beklemeye başladım. "Onu, güneşin tenimi yaktığı bir günde kaybettim," dedi ve sivri metalin ucu, göğüs kafesime saplandı. Ona doğru baktığımda ise darbeleri bir bir indirmeye başladı.

Camı araladıktan sonra sigara yaktı. İçeri girmek için yarışan yağmur damlaları onu ıslatıyordu ama o, bunu pek umursamıyordu. Ardı ardına iki kez sigarasından çekti. Öyle derin bir şekilde üfledi ki içindeki acıyı da yok etmek istediğini düşündüm.

"Ben de sonbaharı severim. Dökülen yaprakların şehri kaplamasını, her an yağmur yağacakmış gibi gri havaları." Yavaşça bana doğru döndüğünde, gözlerimiz buluştu. Acı dolu bir gülümseme yerleşti yüzüne. "Kaç sonbahar geçti? Belki benimki de önümüzdekine kısmettir."

Yutkunamadım.

Ölmek istemesi değildi beni korku denizinde boğan. Benim de ölmeyi dilediğim çok zaman olmuştu. Annemle babamın yokluğunun artık katlanılamaz olduğu vakitlerde, ellerimi onlarca defa açmıştım semaya. *Beni de al* diye yalvarmıştım Allah'a. Ama hiçbirinde bunu, kendi ellerimle yapmayı aklımın ucundan bile geçirmemiştim.

Ömer, bunu yapabilecek gibi bakıyordu.

Onu bir sonbahar gecesinde, Hale'nin mezarının başında, kafasına dayadığı silahla, dizlerinin üzerine çökmüş bir vaziyette, dudağından dökülen kelimeişahadet ile onu gözümde canlandırdım. Çünkü koyu kahve gözlerinin arkasına gizlenen duygu, bana tam olarak böyle hissettiriyordu. Bir çemberin kenarında geziyordu. Her an o çemberin içine düşecek ya da bir anda kendini içeri bırakacak gibiydi.

Kanımın, damarlarımda donduğunu ve soğukluğun kalbime doğru yayılışını hissettim. Gözümün önünde canlanan, buz tutmuş kalbimle onun mezarının başında ağladığım ve yokluğuyla canımın yandığıydı. Ama bir yanım da karısına ve çocuğuna kavuştuğu için mutluydu. Bu ne büyük bir çıkmazdı?

Sigarasını hızlıca bitirip bir tane daha yaktı. Yağmur yavaş yavaş diniyordu ve o, en az benim kadar cesaretsiz görünüyordu. *Hep mi böyle oluyor,* diye düşündüm. Buraya her geldiğinde canı, şu an göründüğü kadar çok mu yanıyor? Hep böyle çaresiz mi duruyor? Arabanın içinde oturup, bir ölüden bile ruhsuz bakan gözleriyle dakikalarca mezarlığı mı izliyor?

Kalbimin kıyılarından gelen yanık kokusunu duyuyordum. Dudağımın içini dişleyip bu anla başa çıkmaya çalıştım. Arabanın içi ölüm sessizliğindeydi, olduğumuz yere yakışır gibi.

Birkaç dakika öylece durduk. O, üçüncü sigarasını da bitirirken bense kımıldamadan durdum. Sanki tek bir hareketim bile onu daha fazla üzecekmiş gibi bir milim bile oynamadan bekledim. Hareketlenince kafamı hafifçe ona doğru çevirdim. Kasılan çenesini ve direksiyonu saran ellerinden ne kadar zorlandığını anlayabiliyordum. Derin bir nefes verip bana döndü.

"Hazır mısın? Yağmur dindi," dediğinde, sesinin derinlerinde yatan, istekle karışık özlemi duydum. Sadece kafamı sallayabildim. Buruk bir şekilde, "Hadi o zaman, minik kuş, seni *can yeniliğimle* tanıştırayım," dedi ve arabanın kapısını açıp rüzgârı içeri konuk etti.

Bir an öylece durdum. O, rüzgâra meydan okuyup kaşe kabanının yakalarını düzeltirken ben, sadece onu izledim. Ve arsızca, yanımda Karan'ı istedim. Yanımda olsa, elimi tutsa her şey daha kolay olurdu. Ama o, Ömer'e saygısızlık etmek istemediği için bizi yalnız bırakmıştı. Doğru olan da buydu. Zaten bizi yan yana, mutlu bir şekilde gördüğünde, ona kendi acısını hatırlatarak eziyet ediyorduk. Bir de burada onu acıya sürüklememiz olacak iş değildi. Sanki daha fazlası olabilirmiş gibi...

Kapımı açacağım sırada, Yiğit benden önce davrandı. Ona teşekkür edip montuma sıkıca sarıldım. Sanki İstanbul'a geldiğimiz andan beri soğuğu, kışı, ayazı peşimizden getirmiştik. Sert rüzgâr, bedenimi ileri doğru savururken, Ömer'in yanına geldim ve bize yolu göstermesi için beklemeye başladım.

Bana bakmadan, kafasıyla sağ tarafı işaret etti. "Bu taraftan yol daha az taşlı. Buradan gidelim," deyip yürümeye başladı.

Yıllarca arşınladığı yolları ezbere, avucunun içi gibi bilecekti tabii.

Konuşmadan ilerlerken, ona yetişmem için yavaşladığını hissedince hızlandım. Yan yana geldiğimizde, dümdüz karşısına bakarak yürümeye devam etti. Sessizlik yemini aramızda yer ederken, onun bildiği yollarda beraber adımlamaya başladık.

Mezarlıklar uzun bir süre boyunca benim için ulaşılmaz bir nokta olmuştu. O zamanlar ailemin mezarlarının boş olduğunu bilmiyordum tabii. Her Allah'ın günü, şu mezarlardan birinde annemle babamın adı yazsın da onlara kavuşayım diye dua ederken, şimdi Hale ile tanışmak için buradaydım. Buradan ayrıldığımızda yüreğimi dağlayan acılarla baş başa kalacağımı biliyordum. Bu sebeple ayaklarım geri gidiyordu. Ömer'in neler hissedeceğini bir parça dahi anlamak beni korkutuyordu.

İnce, uzun bir yola girdiğimizde Ömer önüme geçti. Arkamızda birkaç kişi daha vardı ama bize yakın yürümüyorlardı. Karan, Miray'ın mezarına olanlardan sonra tüm mezarların korunduğunu söylemişti. Bunu nasıl yapıyorlardı, bilmiyordum. Tek bildiğim, Ömer, Hale'nin mezarını o şekilde görseydi toparlanamazdı.

Mezar taşlarının üstünde yazan isimlere bakmamaya çalışarak yürüyordum. İçimden, bildiğim tüm duaları, hem burada yatanlara hem de aileme ulaşmasını dileyerek okuyordum. Şimdiden içimi dolduran kasveti def etmeye çalışmak ise çok zordu.

Birkaç dakika yürüdük. Yağmurdan dolayı çamurlaşan toprak, bize zorluk çıkarsa da Ömer birkaç adım ilerde durunca vardığımızı anladım ve olduğum yerde durdum. Kafamı kaldırdığımda ise o isimle karşılaştım.

Hale Akdoğan

O an esen rüzgâr, tüm bedenimin bir zelzeleye tutulmuşum gibi titremesine yol açtı. Ağaçların arasında süzülen ıslık sesi kulağımda yankılandı ve dudaklarımı birbirine bastırarak öylece durdum. Ellerim montumun cebinde yumruk olmuştu. Tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyordum. Neden böyle tanışmak zorunda kalmıştık ki?

Hale'nin mezarı, üstünde *AKDOĞAN* yazan büyük bir mezara aitti. Yanının boş olduğunu gördüğümde orada yatmak için bekleyen adama değdi bakışlarım. Göreceklerimden korksam da buna mecburdum.

Mezara doğru bir adım yaklaştı. Ellerini ceplerinden çıkardı. Yüzüne yavaşça baktığımda, görmeyi beklediğim ifade, bu değildi. Kocaman, bu soğuk havada bile içimi ısıtan bir gülümsemeyle bakıyordu. Yârine bakıyor gibi. Sanki baktığı yerde Hale'yi ve kızını görüyor gibi. Sanki canı yanmıyormuş gibi.

Bir adım daha attı ve eli, sevgilisinin saçlarını okşar gibi mezar taşını okşadı. Yavaşça, usul usul...

"Can şenliğim," dediğinde, gülümsemesinin aksine, sesi acı doluydu. Olduğum yerde kaskatı kesildim. "Ben geldim, Hale'm. Ben geldim, babacığım." Mezar taşının etrafındaki ayrık otlarını temizlemeye başladı. Toprağın üzerindeki güller benim canımı çok yakıyordu ama o, hepsine gülümseyerek bakıyordu. Hepsini temizlediğinde, eli yeniden ismin üzerini buldu. "Nasılsın? Ben iyiyim," dedi ve ıslaklığa aldırmadan taşın kenarına oturdu. "Yalnızca, elimin değdiği toprağını özledim, o kadar." Omuz silkti. "Sensiz ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiyim işte," dedi acının kol gezdiği bir sesle.

Alt dudağımı kanatacak bir sertlikte dişledim. Kalbimdeki his o kadar yoğundu ki dudağımdaki acıyı hissetmiyordum bile.

Şimdiye kadar duymadığım bir ses tonuyla konuşuyordu. Gölgesinde sığınabileceğiniz bir bedenden, böylesine bir ses nasıl çıkıyordu?

Avucunu toprağa bastırıp derin bir nefes aldığında, sanki şimdiye kadar nefes almıyormuş gibiydi. Parmakları arasına aldığı çamurlaşmış toprağa baktı. Sadece gülümsüyordu, bağıra çağıra ağlasaydı, canım daha az acırdı.

Kafasını havaya kaldırıp gözlerini yumduğunda konuşacağını anladım ve ona bir adım daha yaklaştım.

"Seninle tanıştırmak için birini getirdim. Hani, sana bahsetmiştim ya..." deyip gözlerini gözlerime çevirdi. Eliyle *gel* işareti yaptığında hemen yanında bittim. "Eflâl, Karan'ınki." Elimi tuttuğunda, buz tutmuş eli ürpermeme neden oldu. Ölü ruhların arasında Hale'nin de olduğunu bilerek, zor da olsa bir

gülümseme kondurdum yüzüme. Mezar taşına baktı, Hale'nin gözlerinin içine bakıyormuş gibi. "Hani, seninle hep konuşurduk, *Karan nasıl birini sevecek* diye. Ben hep, *kendi gibi birini sevecek* derdim, sen ise *cıvıl cıvıl bir kadını sevip hepimizi şaşırtacak* derdin. Haklı çıktın, sevgilim. Yine *sen* haklı çıktın."

Göz pınarlarımda biriken yaşları geri itmek öylesine zordu ki... Farkında olmadan, Ömer'in elini sıktığımı anladım. Soğuk mu, yoksa içime doğru akan yaşlar mı burnumu çekmeme neden oluyordu, bilmiyordum. Tıpkı, Ömer elimi tutmasaydı nasıl dayanacağımı bilemediğim gibi.

Profilden gördüğüm çehresi gergindi. Hale'ye, iyi rolü mü oynuyordu, bu yüzden mi gülümsüyordu? Onu böyle gördükçe yer ayaklarımdan kayıyormuş gibi hissediyordum.

Ona dokunmak ister gibi avucuna aldığı toprak, zihnimde dönen sözlere gebe oldu. *Bir avuç toprak için yor kendini. Dünyada ölümden başkası yalan.*[8]

Elimi bırakıp mezar taşını okşadı yeniden. "Bu da benim güzel karım," dediğinde boğazımdan kopan hıçkırığa engel olamadım. Yaşlar, gözlerimden birer birer süzülmeye başladı. Elimle ağzımı kapatıp kendimi durdurmaya çalıştım fakat nafileydi. Ruhumdan kopan figan, sessizliğin hüküm sürdüğü mezarlıkta yankılandı. "Ve bana bir kere bile yüzünü göstermeyecek kadar nazlı olan, melek kızım... Eflâl teyzeni getirdim sana." Sesinde, geçmişin ağır ve acımasız yükü vardı. Dayanamadım ve soğuk mermerin üzerine oturdum. Yüreğime, alev almış bir okun saplanmasına neden olan sözleri söylediğinde, elimle yüzümü kapattım. Onun da ağladığını sesinden anlayabiliyordum. "Geç kaldım belki tanıştırmak için... Ama böylesi kısmetmiş."

Akmaya devam eden yaşları silip elimi onun elinin üstüne koydum. İkimizin de gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Kendimi konuşmaya zorlayarak, "Hale..." dedim, kısık bir sesle. Sesim bana

[8] Sözleri, Mete Özgencil'e; müziği, Yıldız Usmanova'ya ait olan, Candan Erçetin'in seslendirdiği "Yalan" şarkısının sözleri. (e.n.)

bile ulaşmıyordu sanki. "Ben, Eflâl, seninle tanıştığıma çok mutlu oldum." Yutkundum. "Ve seninle de, Ömer'in can şenliğinin en değerli parçası." Bu anı yaşıyor olmak öyle kötü hissettiriyordu ki kurşun yarası bile bu kadar acıtamazdı canımı. Bakışlarım, mezar taşındaydı. Sol elimle soğuk mermere dokununca titredim. "Ömer'in sizi çok sevdiğini, özlediğini biliyorum. Keşke tanışma şansımız olsaydı..."

Devam edemedim. Elimle ağzımı kapatıp ağlamamı bastırmaya çalışıyordum ama beceremiyordum. Sesli sesli ağlıyordum. İçimde yanmaya başlayan bu ateş, nasıl sönerdi, bilmiyordum. Ömer'in bunları yaşamasındansa onlarla olmasını isteyecek kadar harlıydı alev. Tüm kemiklerim, bir bir kırılıyor, sonra kül oluyordu.

"Sulu göz olduğu için hep böyle ağlar," dedi Ömer, yanaklarını silerken. Acımasız dünyaya lanet ettim. "Seni tanısaydı kendinden daha sulu göz birini gördüğüne de ağlardı," dedi, dalga geçerek.

Kendi ağlamıyormuş gibi davranıyordu. Gözünden akan yaşları bir ben mi görüyordum? Hale bizi sadece duyuyor muydu? Ömer ne yaparsa yapsın, bu kadar seven bir kalbi, Hale daima hissederdi. Bunu bilmiyor muydu?

Nefes almaya çalıştım. "Biraz öyleyim," dedim, oyununa ayak uydurarak. "Sen de sulu gözsen karşılıklı oturup ağlama seansları yapardık."

Ağlamalarımın arasından zar zor konuşuyordum, söylediklerim anlaşılıyor muydu, onu bile bilmiyordum. Bu toprağın altında yatan cansız bedenin, bende bıraktığı etki bu denli büyükse Ömer'i nasıl harap ettiğini tahmin bile edemiyordum.

Mezar taşına, sanki *can şenliğini* görüyormuş gibi özlemle bakıyordu. Gözleri buğuluydu. Şu an yapabilse hiç düşünmeden kendi canına son verip giderdi onun yanına, biliyordum. Ölenle ölünmüyordu ama ölenden sonra da yaşanmıyordu. Ömer bu cümlenin vücut bulmuş hâli gibiydi.

Yeniden sildi gözlerini. "Hale biraz zor kaynaşırdı insanlarla. Ama sen, onun kanına girerdin," dedi yumuşak bir sesle. Karısından bahsederken yüzündeki sisli hava biraz olsun azalıyordu. "Hatta onunla birlik olup Karan'la beni deli ederdin. Biz de gün sonunda, size kıyamayıp gönlünüzü alırdık." Gözlerinden yaşlar boşalıyordu ve ben, ne yapacağımı bilmiyordum. "Keşke!" dedi kafasını göğe doğru kaldırıp. "Neden, Allah'ım? Neden! Keşke ulan, keşke!" diye bağırdı.

Ona doğru yaklaşıp sıkıca sarıldım. Tüm acısı bana geçsin isteyerek var gücümle sardım kollarımı. Sabır diledim Yaradan'dan. Bolca sabır. Yoksa geçmezdi bu acı. Bitmezdi yürek yangını.

Kollarını bedenime doladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Koskoca adam, küçük bir çocuk gibi kendini bana bıraktı. İçli içli ağlamaları öyle güçlüydü ki tüm bedeni sarsılıyordu. O an çakan şimşek bile bastıramadı, onun acı dolu sesini.

Gök ağladı, Ömer ağladı, ben ağladım.

Kafasından tutup onu göğsüme bastırdım. "Oldukları yerde mutlular, Ömer," dedim. "İnan bana, mutlular. Sen onları bu kadar severken nasıl mutlu olmasınlar ki? Anne kız el ele tutuşup, gülen gözleriyle izliyorlardır seni." Daha da şiddetli ağlamaya başladı. "Sen çok güçlü bir adamsın. Allah dağına göre kar verir. Sen koca bir dağ gibisin, Ömer. Yıkılmazsın. Omuzunda onların eli varken sarsılmazsın bile." Gözyaşlarım yüzünden artık bulanık görüyordum. "Sen, iki meleğe sahipsin. Bunu da atlatacaksın. Biraz sabır. Yalvarırım, sabret. Bu da geçecek. Ve ben, hep senin elini tutacağım."

Kafasını sağa sola sallarken ağlamaya devam etti.

"Yapma," dedim, yalvarır gibi. "Hale seni böyle görüyorsa üzülmez mi sanıyorsun? Onun için, onlar için dik dur." Yağmur damlaları üzerimize yağmaya başladı. "Ne olur, ağlama. Ağlama, ne olur!"

İmkânsızı dilediğimi biliyordum. Yine de susmuyordu çaresiz ruhum.

"Öldüler!" dedi. "Kollarımın arasında lan... Benim kollarımın arasında öldüler!" Uzaklaşıp gözlerime baktı. Bitmişti. Bunu sadece gözlerinde değil, tüm bedeninde görüyordum. Tükenmişti. Yüzünü ıslatan yağmur damlaları bile silemiyordu gözyaşlarını. Sicim sicim akıyordu. "Nasıl devam edeyim hayatıma? Ben nefes alamıyorum, Eflâl. Nasıl yaşayayım?" Yüzünü, canını acıtacak şekilde sıvazladı. "Ben de girdim onlarla o toprağa. Son nefesimi vermek için bekliyorum diye, yaşamış mı oluyorum! Onlar bir gün öldü, ben her gün ölüyorum!"

Bir şey diyemedim. Dilime kilit vurulmuştu sanki. Öylece baktım mahvolmuş hâline. Sakallarından belli olmayan kemikli yüzü, yaşıtlarına göre daha çok çökmüştü. Göz altları, göz bebekleri, bir bağımlı gibiydi. Tükenmişti. Ve benim elimden bir şey gelmiyordu.

Ayağa kalkıp, sırtını karısının mezarına yaslayarak yere oturdu. Dizlerini kırıp ellerini dizlerine yasladı. Kafasını önüne eğdi ve öylece durdu. Şimdiden sırılsıklam olmuştu. Ama yüreğindeki ateş, hâlâ alev alev yanıyor olmalıydı.

Bir kere daha çakan şimşekle olduğum yerde sarsıldım. Buraya gelmemin, onun acısında bir azalma sağlayacağını düşünmüştüm. Ama elimden bir şey gelmeyeceğini yeniden anlamıştım. Bu sebeple ayaklandım. Beni görmesini dilediğim Hale'nin, isminin yazdığı mezar taşına baktım.

"Ben sizi yalnız bırakayım," dediğimde, Ömer tepki vermedi. Omuzları sarsılıyordu. Hâlâ ağlıyordu. "Ömer bize emanet, siz de birbirinize. Gözün arkada kalmasın. Onun artık bir kardeşi daha var." Elimi çaresizce havaya kaldırdım. "Başka hayatlarda buluşmak dileğiyle, Hale," dedim, biçare ve sarsak adımlarla yürümeye başladım.

Attığım her adımda, yerin altında yatan bedenlerin acısını taşıyordu ruhum. Omuzlarıma binen ağırlık, adımlarıma da yansımıştı. Yürümekte zorlanıyordum. O kadar çok ağlamıştım ki başım dönüyor, midem bulanıyordu.

Aramızdaki mesafe, kulağıma dolan acılı ses tonunu duyma ma engel olamadı. Cılız bir dal gibi sallandı aciz vücudum.

"Gözüm yollarında, Hale'm," demesiyle kendimi tutamayıp, dizlerimin üstüne düşeceğimi sandım. Arkama dönmeye cesaret edip de ona bakamıyordum. Daha fazlasını görmeye katlanamaya cağımı biliyordum. "Gelmeyeceğini biliyorum ama insan ümit et meyi bırakamıyor..." Biraz daha uzaklaşıp duymamak istedim. Ama adımlarım kaderin bıçağıyla kesilmiş gibiydi. "Kızımız nasıl?" diye sordu, canı acıyormuş gibi. Bu cümleyi duymaya dayanamadım, dizlerimin bağı çözüldü ve bir mezar taşına oturdum. "Özlüyor mu seni? Üzmez ki, babası gibi kıyamaz sana." dedi. Parmağımı ısırarak sesimi ona duyurmamaya çalışıyordum. Gözlerimden, durmadan yaşlar akıyordu. Onun da ağladığı, sesinden belliydi. Öyle çok belliydi ki gözyaşları sadece gözünden değil, ruhundan akıyordu sanki. "Çok özledim!" dedi, acı çeker gibi. "İkiniz de burnumda tütüyorsunuz, güzel kızlarım. Sizsiz hiçbir uykum rahat değil, yediğim yemek tatsız. İçtiğim su, zehir gibi. Sizsiz hiçbir şeyin tadı yok." İki elimi yüzüme kapatıp yalvardım Allah'a. Onun için sabır diledim. "Daha ne kadar çekeceğim bu hasreti, bilmiyorum." Kısık, çatallaşmış sesiyle yalvarır gibi konuştu. "Tek dileğim, artık daha fazla uzamaması ve size kavuşmak."

Bazı hislerin artık bende tarifi yoktu. Upuzun, sessiz, ziflî bir sokakta tek başıma kalmış gibiydim. Biliyordum, bu sokak çıkmaz sokaktı. Ne kaçabilir ne koşabilirdim. Çaresizce dikiliyordum ayakta. Kimsenin gelip yardım edemeyeceğini bile bile.

"Ölür ise ten ölür, canlar ölesi değil."[9]

Kalbimde bir yara,

Yaranın içinde üç oda.

Birinde Ömer, birinde Hale, birinde onlardan bir parça.

Dilimde dua, biçare anca.

Ne merhem kaldı geriye ne de bir şifa.

---

[9] Yunus Emre'nin "Sakıngıl" şiirinden bir dize. (e.n.)

16
Bir Direniştir Yaşamak

Kaderin yazdıklarını oynayan bedenlerimize duygularımızı giydirmekti, yaşamak. Bir ömür kadar kısa bir zaman için ruhumuza geçirdiğimiz prangalardı belki de. Durmadan çabalamak, zamanın acımasız döngüsüne adapte olmak ve farkında olmadan savrulmak ya da yılmamaktı. Seni alaşağı edecek hislere kapı duvar olmaktı. Var gücünle savaşmak, dokuz defa düştüysen on defa kalkmaktı. Bana göre, Nazım Hikmet koymuştu son noktayı: *Yok öyle umutları yitirip karanlıkta savrulmak; aynı gökyüzü altında, bir direniştir yaşamak.*

Bir direniştir yaşamak.

İnsanoğlu, garip bir varlıktı. Bazen en ufak bir duyguyla bile yerle yeksan olurken, bazen üstüne dağlar yıkılsa da ayakta durabiliyordu. Bunun sebebinin, elinden tutanlar olduğunu düşünüyordum. Sana destek olan, ne olursa olsun gözünü bile kırpmadan yanında olanlar varsa en büyük kasırgada bile dalların kımıldamıyordu. Omzunda hissettiğin el, düşsen dahi yeniden kalkman için yegâne destekti.

Ömer Akdoğan, düşmüştü. Öyle kötü düşmüştü ki, onu tanımayan biri bile, düştüğü yere ruhundan emareler bırakıp

yoluna devam ettiğini görebilirdi. Sevdiği kadının toprağına emanet ettiği hislerinin yerinin dolmayacağını biliyordum. Ve canım çok yanıyordu.

Ailesi onun omzundaki el olmuş, onu düştüğü yerden kaldırmaya çalışmıştı.

Ölüm herkes için vardı. Ama buna hazır değildik.

İnsan, sevdiklerinin ölmeyeceğini sanarak kendini avutur dururdu. Evim belleği yuvanın başına yıkılacağını, nefes alamıyormuş gibi hissedeceğini hesaba katamazdı. Avuçları arasında kalan moloz yığınlarının, kalbinin sahibi olan insanların bedeninden sökülen parçalar olduğunu bilemezdi.

Ailemi kaybettiğimde, hayatın benim için bittiğini sanmıştım. Bir daha mutlu olmayacağımı, hiçbir zaman güvende hissetmeyeceğimi, yuvamı kaybettiğimi düşünmüştüm. 17 yaşındaydım. Hem toydum hem hazır değildim. Kalbimin ortasına bir darbe yemiştim. Darbenin göğüs kafesime yaptığı baskıyı azaltmak için yıllarımı vermiştim. Şimdi önüme baktığımda, acının yerinde durduğunu ama eskisi kadar sızlamadığını görebiliyordum.

Sevgi, yaralarıma merhem olmuştu.

İlk başta, Yasin Görkem yapmıştı bunu. *Abim.* Bana gerçek bir aile olmaya çalışmış, karşılıksız sevgisiyle ellerimden tutup bana ışık olmuştu. Bana tekrar nefes almanın mümkün olabileceğini göstermişti.

Sonra bu, hayatın akışını sağlamıştı. Okumuştum, meslek sahibi olmuş, kendi işimi kurmuştum. Başarı ile gururlanan ruhum, yeni bir yol bulmuştu. Azmetmenin ne kadar önemli olduğunu anlamıştım. Günün sonunda bir başıma kaldığımda sıcak bir bedene sarılamasam da bir şeyler başarmanın haklı sevinciyle koymuştum başımı yastığa. Bir yere kadar yetmişti bu bana.

Zamanla, değer verdiğim insanlar girmişti hayatıma. Özlem, Sena, Gökhan ve daha birçoğu... Hepsi ayağa kalkmamda yardımcı olmuştu. Belki farkında olmamışlardı ama ben, onlar sayesinde dik durabilmiştim. Varlıkları, bana güç sağlamıştı.

Aradan geçen yıllar içinde, kalbime almaya çalıştığım insanlar da olmuştu. Ama hiçbiri gerçek bir yere sahip olamamıştı. Ta ki onu tanıyana kadar.

Karan Akdoğan.

Onun, kalbimde yeşerttiği duygular ile anlamıştım ki insan kendi yuvasını kendi kurardı. Sevginin inşa ettiği duvarlar öyle kolay yıkılmazdı. Gerçek ve karşılıklı aşk, insana bu yolda tutulan en büyük ışıktı. Ellerinizle koyduğunuz her bir tuğla, kalbinizin eseri olurdu. İşte bu yüzden, Ömer'in düştüğü yerden bir daha kalkamayacağını, hiçbir zaman eskisi gibi olamayacağını biliyordum. Ailemi kaybetmiştim ama kendime yeni bir aile kurabilmiştim. O, hem ailesini hem de sevdiği kadınla doğmamış kızını toprağa vermişti. Onun bir daha böyle bir şansı olmadığını gözlerinden görebiliyordum.

Mezarlıkta döktüğü her bir damla gözyaşı, başka umudu olmadığı içindi. Bir daha içten gülemeyecek, bir daha sevdiği kadının gözlerinin içine bakamayacak, bir daha evlat sahibi olamayacaktı. Umudu, ellerinde solmuştu. Yaşamak, onun için bir direnişti sadece; nefes almak ve intikam için adımlar atmaktan başka bir şey değildi. Yeniden sevebilir miydi birini? Onun gibi bir adamın kalbi, bir kez tutulurdu sevdaya. Ruhunu gömdüğü toprağın altına bedeniyle de girmek için bekleyen biri, bir daha sevemezdi.

Şimdi ona bakarken göğüs kafesimdeki boşlukta bir rüzgâr esiyormuş gibi hissediyordum. Uğultusu kulaklarıma doluyor, kalbimi sızım sızım sızlatıyordu. Ellerimde çaresizliğin ağır yüküyle öylece oturuyordum. Canımı istese, *ne zaman vereyim* diye soracağım bir adamın, gözümün önünde yok oluşunu izlemek, kelimelerle tarif edemeyeceğim kadar boğazımda düğüm oluşturuyordu.

Peşi sıra yaktığı sigaralar onu derdinden uzaklaştırıyor mu, bilinmezdi ama ciğerlerine hastalık olarak dolduğu aşikârdı. Gözlerinin içindeki ölü ruha bakan herkes görebilirdi, onun ne kadar acı çeken bir adam olduğunu.

Dün mezarlıktan eve geldiğimde tek başınaydım. Ömer'i orada yalnız bırakmak zorunda kalmıştım. Hem yalnız kalmasını istediğim için hem de o yağmurun altında daha fazla duramadığım için Yiğit, beni eve bırakmıştı. Ömer'in ise ne zaman döndüğünü bilmiyordum. Ben günden beri kendimi toplayamazken o, karşımda, sanki hiç hırpalanmamış gibi duruyordu. Bunu nasıl başardığını bilmiyordum.

Belki de alışmıştı.

Karanların İstanbul'daki evine gelirken böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Buradan ayrılmama neden olan sebeplerin etkisini hâlâ hissediyordum. Fakat eskisi gibi değildim. Sanki olgunlaşmıştım. Yaşattıklarım, beni büyütmüştü. Bambaşka olmasam da başka bir kadın olmuştum.

Eve geldiğimde Karan, beni kapıda bekliyordu. Beni görünce yüzündeki ifade endişeye dönüştü. Ağlamaktan şişen ve kızarmış gözlerim, yağmurdan dolayı ıslanan bedenim, birbirine geçmiş saçlarım ve hâlâ ağlamaya devam edişim, onu biraz da korkmuştu. Beni kollarına almış ama teselli edecek bir şey söylememişti. Zaten bunu beklemiyordum.

Alptekin'in bizi gördüğünde çığlık atması kırıcıydı ama... Bize gulyabani muamelesi yaptı.

Haksız sayılmazdı.

Karan, beni eskiden kaldığım odaya getirdiğinde, soğuktan titriyordum. Sıcak bir duş alsam da titremelerim geçmemişti, Ömer'in ruhundaki karanlığı gördükten sonra uzun bir süre geçmeyeceğini de biliyordum. Yatağın altına girip uykuya dalmayı denemiştim. Çok fazla ağlamanın getirisi ile kolayca uyumuştum fakat çok kötü rüyalar görmüştüm. Ama hiçbiri, Ömer'in yaşadıkları kadar kötü değildi.

Sabah kendiliğimden uyanmıştım. Gözümü açtığım anda bedenimde hissettiğim küçük iğnelerin nedeni, dünkü yaşadıklarımdı. O kadar ağlama ve yağmur altında kalmanın sonucu olarak hâlsiz düşmüştüm. Hemen üstümü değiştirip aşağı inmiştim. Beni görünce ağlayan, kollarıyla sıkıca sarıp iyi ki geldiğimi

söyleyen Züleyha teyze, annemin yokluğunu bana yine hissettirmemiş, gözü gibi bakmıştı. Onun sayesinde şimdi kendimi daha iyi hissediyordum. Sadece boğazım ağrıyordu ama kalbimdeki ağrının yanında bu ağrı, hiçbir şeydi.

Elimdeki çay dolu kupadan bir yudum aldım. Karan, sabah uyandığımdan beri durmadan telefon görüşmesi yapıyordu. Burada olduğum için mutlu olduğunu gözlerinden görebiliyordum. Benimle ilgilenemediği için içten içe mutsuz olduğunu görebildiğim gibi. Telefonuyla ilgilenmediği dakikalarda ya Arif'ten bir şey istiyor ya da olan biteni Ömer'e anlatıyordu. Hepsi o kadar karışıktı ki karman çorman olan zihnimle onları anlamak için uğraşmayı bırakalı henüz birkaç dakika olmuştu. Masadakiler ve onların ailesine dair bilgilerle doldurduğum beynimin biraz dinginliğe ihtiyacı vardı.

Herkes bir işle uğraşırken, Alptekin kollarını göğsünde bağlayıp öylece oturuyordu. Mutsuz olduğunu görebiliyordum. Karanların planladığı organizasyonda, Soner dedikleri adamla karşılaşacak olmasının, onu gerdiği her hâlinden belliydi. O, masada oturmadığı için Soner ile karşılaşmamış olmalıydı. Şimdi ailesinin katili ile görüşecek olmanın onu strese sokmasını anlayabiliyordum. Hak da veriyordum.

"Alp," diye seslendiğimde, o hariç, bütün bakışlar bana döndü. Karan, Ömer'e hararetli bir şey anlatırken dikkatle bana bakmaya başladı. Dudaklarımı yalayarak, "Size demedim ki," diye mırıldandım. "Alp'e bir şey söyleyecektim..."

Karan, "Söyle, güzelim, neden kedi gibi mırıldanıyorsun," derken gülümsüyordu. Saatlerdir gülmeyen yüzünün bana baktığında gülmesi, kalbimi hızlandırıyordu.

Alptekin, "He, canım?" deyince bakışlarımı ona çevirdim.

Gözlerimi kısıp sorar gibi, "Yemek yiyelim mi, diyecektim," dedim. Bugün, bir şey yediğini görmemiştim. Köşede oturup konuşmaları sessizce dinlerken öylece durmuştu.

Dudaklarını büzdü. "Aç değilim ama sana eşlik ederim," dedi isteksiz bir sesle.

Israr etmek istesem de buradan ayrılmak istemediğini anladım ve kafamı salladım. "Sonra veriz o zaman," dedim. Bakışları, konuşmaya başlayan Ömer'e döndü.

Ömer masada oturuyordu. Önündeki kâğıtlara bakarken gözlük takması, onu çok tatlı gösteriyordu. Çalışırken sert bir mizacı olsa da sevimli duruyordu. Ya da ben onu çok sevdiğim için böyle hissediyordum.

Ömer, "İlk olarak, Kutalmış'la mı ilgileniriz yoksa..." diye başladı.

Karan, çatık kaşlarıyla onun sözünü kesti. "Ne Kutalmış'ı, Ömer? O gecenin konusu o değil. Mevzuyu başka yerlere çekme," dedi net bir sesle. Telefonuna döndü. "Sanki az dertle uğraşıyormuşuz gibi..."

"Ne demek, o gecenin konusu değil?" dedi Ömer. Sesindeki nefret tohumlarını duyduğumda, "Kutalmış" dedikleri adamın kötü biri olduğunu anladım. "Nasıl, onu yok saymamı istersin? O herifi gördüğüm anda beni durdurabileceğini mi sanıyorsun?" dedi, duyduklarına inanamaz gibi. Bıkkın bir nefes verdi. "Sen, beni sabır taşı mı sanıyorsun!"

Arif, "Abi, ama ne yeri ne de zamanı," dedikten sonra kararsız bir sesle ekledi: "Bir de daha yeni çocuğu oldu..." Bunun üzerine, Ömer'in delirmemek için zor durduğunu gördüm.

Ömer öfkeyle yanan gözlerini sertçe yumup açtı. "O zaman kiminle çalışıp kimin maşası olacağını seçseymiş, Arif! O itin yanında çalışan herkes, benim düşmanım! Kimse benim ne hâlde olduğumu umursamadıysa ben de kimseyi umursamam!" Bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. "Başlatma şimdi bana..."

Karan konunun uzayacağını anlar gibi telefonunu bırakıp arkasına yaslandı. "Kutalmış, Soner'in maşası olabilir. Ama onun her olayla bağlantısı olmadığını biliyoruz. Hatta bunu söyleyen sendin," dedi. Ömer *umurumda değil* der gibi sertçe omuz silkti. "O zaman önümüze gelen herkesi kırıp geçirelim mi, Ömer? Biz, bu mu olduk?" dedi, *yapma* demek ister gibi.

Ömer ona uzun uzun baktı. Sigarasının dumanı, burnundan dudaklarına doğru yavaşça aktı. Derin düşüncelere daldığı belli oluyordu. İkilemde kalmış olduğunu görebiliyordum. Canı yandığı için herkesin canını yakmak istiyordu. Onu yargılamıyor, hatta anlıyordum. Hak verip vermemek benim haddime değildi.

Karan, Arif'e kısa bir bakış attı. "Sen, o gece Kutalmış'ın orada olmamasını sağla," dedi. Ömer'in vazgeçmeyeceğini anlamış olmalıydı.

Ortamın gergin olduğunu bildiğimden, bu adamın ne yaptığını soramıyordum. Yoksa herkes daha fazla gerilecekti. Yalnız kaldığımızda Karan'a sormayı aklımın köşesine yazdım. Ama bu gidişle yalnız kalamayacakmışız gibi görünüyordu.

Arif, "Abi, şuna bir baksana," diyerek ayaklanıp Karan'ın yanına geldi. Telefonunu Karan'a uzattı. "Buradakiler şimdilik kesin gelecek olanlar. İstemediğin biri varsa çıkarayım."

İfadesiz bir şekilde ekrana bakan Karan'ın bakışları bir anda bana döndü. Sonra tekrar ekrana baktı. Parmaklarını dudaklarının arasına alıp sıktıktan sonra, "Gökmen'i çıkar," dedi kesin bir dille.

"Ece Gökmen?" mi diye sordu Arif.

Ben neden, "Öyle mi?" diye sordum, bilmiyordum. Yerimde hafifçe doğrulmuş, üstümdeki ince örtüyü kenara koymuştum. Kaşlarımı çatarak, cevap vermesi için Karan'a bakıyordum. Karan ise ters ters Arif'e bakıyordu.

Kimdi bu kadın?

Bana bakıp, "Evet," dedi Karan. Devamını bekleyerek kafamı salladım. "Uzun bir zamandır benimle ilgilenen bir kadın. Gelirse ağzımızın tadı kaçacak. O yüzden gelmemesi daha iyi," diye açıkladı.

Alptekin, "Ayıptır be!" dedi elini kaldırıp. "Burada Ef dururken başka kadınlardan bahsetmek sana yakışıyor mu? Kalıbından utan be, Karan Akdoğan. Yazık değil mi gül gibi kıza? Biraz onurun gururun..." Kafasına yediği yastıkla susmak zorunda kaldı.

"Kes lan!" dedi Karan. Ona sinirle bakıp bana döndü. Dikkatli gözlerime bakıyordu. "Sen rahatsız olursun diye *çağırmayalım* de dim. Yoksa benim ilgimi çeken biri değil," dedi üstüne basa basa.

Sağ omzumu indirip kaldırdım. "Neden beni rahatsız et sin ki?" dedim. *Öyle mi* der gibi baktı. Sanırım hâlâ aramızda bir şey yokmuş gibi davrandığım için beni ilgilendirmediğimi sanıyordu. Ö niyetle söylemediğimi belli etmek istercesine, "Sen onunla ilgilenmediğin sürece sorun yok. Çağırabilirsin," deyip arkama yaslandım. Kupamı koltuğun kenarına koydum. "Hem ben, neden geliyorum ki?"

"Masa toplanıyor," dedikleri zaman, bu buluşmaya sadece "masadakiler" katılacak diye düşünmüştüm. Karan beni onların içine mi sokmak istiyordu?

Ayağa kalktı. "Ben de seninle bunu konuşacaktım." Kafasıyla bahçeyi işaret etti. "Biraz temiz hava da almış oluruz." Ayağa kalktığım sırada, "Üşümüyorsun, değil mi?" diye sordu. Kafamı sağa sola salladım.

Biz bahçeye çıkarken, Alptekin sanki biraz önce ona *yemek yiyelim* dememişim gibi, "Açım!" diye hayıflanıyordu. Bazen erkekleri anlamıyordum.

Bahçeye çıktığımızda hafif hafif atıştıran karın, dün yağan yağmurdan dolayı tutmadığını gördüm. Kar, soğuğu kırdığı için hava pek de soğuk değildi. Yine de ince örtüyü omuzlarıma almıştım. Temiz havayı derin bir nefes alıp içime çektim. İstanbul'u özlemiştim. Buradaki havanın etkisi bile bambaşkaydı. Belki de bu şehirde yaşadıklarım sayesinde böyle hissediyordum, bilmiyorum ama, "Eğer dünya tek bir ülke olsaydı, başkenti *İstanbul* olurdu," diyen Napolyon Bonapart'a hak veriyordum. Büyülü bir şehirdi İstanbul.

Karan'ın temiz hava alma anlayışı, açık havada sigara içmekten ibaret olduğu için kendine bir sigara yaktı. Gözü, ileride sohbet eden Yiğit ve birkaç kişiye takılsa da yavaşça bana doğru döndü. Yorgun görünüyordu.

Sarılsam geçer miydi?

Bana tatlı bir gülümsemeyle bakarken, "Dün sana, *hoş geldin* diyememiştim. Pek de hoş gelmişsin gibi görünmüyordun zaten," dediğinde, buruk bir şekilde gülümsedim. Bir adım yaklaştı. "Hoş geldin." Bir adım daha yaklaştı. "Evime," dedi, içten bir sesle. Bir adım daha yaklaştığında ayakkabılarımızın uçları birbirine değdi. Gözlerimin en derinine baktı. "Kalbime." Sigara tuttuğu elini dikkatle belime koydu. Diğer eli, yanağıma değen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmakla meşguldü. "Hoş geldin, Lâl."

Kısık ve tatlı bir sesle, "Hoş buldum," dedim.

Gülümsediğinde, karlar arasında açan güneşten habersizdi. Dudaklarının kenarı yavaşça kıvrıldı. Bana bakarken içi gidiyormuş gibi derin bir nefes verdi. Sigaradan nefret etmeme rağmen sigara kokan nefesi yüzümü yalayıp geçtiğinde, ben de gülümsedim. Belimdeki eli, tenimi hafifçe kıskacına aldı. Dudaklarını alnıma bastırmadan önce beni kendine doğru çekti. Alnımda bir süre duran dudaklarının sıcaklığı, bütün bedenime yayılmıştı. Üşüyordum ama içim, sıcacıktı.

Ellerimi ikimizin arasına koyup, avucumu kalbine bastırdım. Düzensiz kalp atışları, avuç içlerime doluyordu. Bu konuda yalnız değildi. Boynundan gelen kokunun etkisiyle göğüs kafesimi delmek ister gibi atan bir kalbim vardı.

Biraz uzaklaşıp kafasını eğerek bana baktı. "Flört etmek, tam olarak böyle bir şey mi?" diye çocukça sorduğunda, güler gibi oldum.

"Sence de artık o aşamayı geçmedik mi?"

Serseri bir şekilde gülümsediğini bilsem de kafamı kaldırıp ona bakmadım. "Öyle mi? Hangi aşamaya geçtik?" dedi, arsız bir tonda. Göğsünün üstüne tırnaklarımı bastırdım. Erkeksi bir kahkaha attı. "Pardon, Lâl Hanım. Biliyorsunuz ki ben bu konularda cahilim. Beni aydınlatır mısınız? Yol göstermenize ihtiyacım var," dediğinde alay dolu bir sesle.

Yalandan bir sinirle ona baktım. "Çok ukalasın, Karan!"

Haklısın der gibi kafasını sallarken kocaman gülümsüyordu. İçemediği sigarasını söndürmek için benden uzaklaştı. Bir anda üşüsem de belli etmedim. Bana temas etmesini isteyerek ona yaklaştım. Masadaki küllüğe sigarasının izmaritini bastırdıktan sonra, dibine geldiğimi gördü ve memnun olmuş gibi yüzüme baktı. Bu sefer iki eli de belimi bulduğunda, asıl memnun olan bendim.

"İsmimi senden duymak çok güzel hissettiriyor," dedi huşu dolu bir sesle. "Bir daha söylesene..."

Yüzü, giderek yüzüme yaklaşırken, "Yoo..." dedim gıcık bir sesle. "Benim değil, senin bir şeyler söylemen gerekiyor. Buraya neden geldiğimi unuttun herhalde?"

Bir an hatırlayınca kaşlarını çattı. "Doğru ya, unutmuşum. Adamda akıl mı bırakıyorsun?" dediğinde, kıkırdadım. Burnumu parmaklarının arasına aldı. "Ama burnun buz gibi olmuş. Gel, içerde konuşalım."

"O zaman neden dışarı çıktık ki?"

"Belki, seni öperim diye," demesini beklemediğim için ağzım açık bakakaldım. Beni soktuğu hâli umursamadan, belimden nazikçe sürükledi. Üzgün bir sesle, "Kısmet değilmiş, ne yapalım," deyip yürümeye devam etti.

Bu adam mı flört etmeyi bilmiyor, Lâl. Kitabını yazmış, kitabını!

Birkaç defa yutkunup, sanki onu hiç öpmemişim gibi heyecanlanmamı görmezden gelmeye çalıştım. Salona değil, mutfağa gittiğimizde sandalyeye oturdum. Masada duran suyu bir dikişte içtim ama boğazımın kuruluğu geçmedi. Kendine çay dolduran Karan'a baktım. Öpsem susuzluğum geçerdi sanki.

Karşıma oturdu. Evin her köşesinde bulunan sigara paketlerinden biri, masanın üstünde duruyordu. İçinden bir dal alıp yeni bir sigara yaktı. Sigarayı bırakmasını istesem bırakacak gibi geliyordu bana. Ama istemeye çekiniyordum. Bırakamazsa bana mahcup olacaktı. Bunu istemiyordum.

Gözlerime bakıp, "Masanın bir araya geleceğini sana söylemiştim," dedi. Kafamı salladım. "Ama planlar değişti. Soner, bizi masaya karşı kötülemeye başlamış. Yaptığımız işten uzaklaştığımızı, başka yerlere yöneldiğimizi söylemiş. Bize garezi olanlar da bunu destekleyince ufak tefek pürüzler oluşmaya başladı. Değişmediğimizi onlara göstermek için bir gece düzenlemek durumunda kaldık. Pek istekli değildim ama MİT, bunun önemli olduğunun altını defalarca çizip durdu," dedi bıkkın bir sesle. "Aynı şekilde Yasin de ama onun istemediği bir şey var. Biraz sorun çıkardı."

"Ne konuda?

"Senin gelmen konusunda," dedi tek düze bir sesle.

"Tehlikede mi olacağım?" diye sordum. Sanki dünyanın en saçma sorusunu soruyormuşum gibi baktı. "Anladım, olmayacağım," dedim.

"Birincisi, tehlikede olacak olsan, gelmeni istemem. İkincisi, sana herkesin içinde zarar verse masanın dağılmak zorunda kalacağını bilen insanlar arasında olacaksın. Soner de orada olacak ama senin saçının teline zarar veremez. Hem bunun sonuçlarını bildiğinden hem de ona yapacaklarımı bildiğinden." Sesi buz gibiydi. Sigarasından sızan duman bana doğru kümelendi. "Hatta en güvende olduğun yerlerden biri bile olduğunu söyleyebilirim."

Masanın oluşumunu anlattığında, masada oturanlardan biri zarar görürse tüm masanın dağılacağını söylemişti. Bu sebeple herkes istemeyerek de olsa birbirini koruyordu. Hepsi, kendi çıkarları için yapıyordu bunu. Yakınlarından biri de zarar görecek olsa o kişinin durmayacağını bildikleri için kimsenin bana dokunmayacağını biliyordu. Bunu göze alamazlardı.

Hale'nin ve ailelerinin ölümünün arkasında Soner'in olduğunu biliyorlardı fakat kurul bilmiyordu. Soner'i öldürüp ya da MİT'e teslim edip her şeyi çözebilirlerdi. Ama o zaman masa son bulmazdı. Bu sefer başka bir ailenin canı yanar, bu oluşuma katılmak zorunda olan başka kişiler olurdu. Bu sebeple istemeyerek de olsa onlardan biri gibi davranmak zorundaydılar.

Bunun ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. O insanların yüzüne bakmak, iğrenç hissettiriyor olmalıydı.

"Peki, benim neden gelmem gerekiyor?" diye sordum.

Bir süre sadece yüzümü izledi. Gözlerini yüzümde gezdirirken, derin nefesler aldığı sigarasını bitirdi. Sandalyesini bana doğru yaklaştırınca sırtımı dikleştirdim. Yakın olduğumuz zaman bedenimin ısınmaya başladığını hissediyordum.

Elimi, iki elinin arasına aldı ve yavaşça okşamaya başladı.

"Böyle konulara uzak olduğunu biliyorum. Bir kapının önünde tüm hayatın değişti. Ne olduğunu anlamadan oradan oraya savrulup durdun." Gözlerime baktı. "Sana iyi geliyor muyum, bilmiyorum ama elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Beni anlıyorsun, değil mi? Üstümdeki leke, sana bulaşsın istemezdim. Kalbimin senin olacağını bilseydim, ellerim kirlenmesin diye her şeyi yapardım."

Diğer elimi elinin üstüne koydum, onu anladığımı anlasın diye.

"Zaten artık herkes seni biliyor. Ama orada olman demek, senin yanımda olduğunu artık resmen duyurmam demek." İstekle bakan gözleri hafifçe kısıldı. "Eğer istemezsen buna gerek yok. İstemediğin, zorunda kaldığın hiçbir şey yaptırmam sana. Bile isteye tehlikeye de atmam. Sadece o itlere, senin de dokunulmaz olduğunu göstermek istiyorum. Anlıyor musun beni?"

Dudaklarımı yaladım. "Bu bir evlenme teklifi mi?" dedim. Gergin yüzü gülsün istemiştim ama öyle olmadı. Kalbime çöreklenen his, beni alaşağı etmeden, "Şakaydı," dedim geçiştirmek isteyerek.

Bozulduğumu anlayınca bir an ne diyeceğini bilemedi. Yerin dibine girdiğimi gibi hissettim. Öpme mevzusundaki nedenlerini anlamıştım ama bu ne içindi? Evlilik için erken olduğunu biliyordum. Ama kaç yaşında insanlardık. Bunun sonunun, oraya gideceğini biliyor olması gerekirdi.

Ömrümden ömür götüren saniyelerden sonra, "Bu kadar basit olmaz," dedi. Direkt olarak gözlerimin içine bakıyordu. "Aklından geçenleri sil. Seninle ilgili kurduğum hayallerin yanında, evlilik

hiçbir şey. Ben senin elinden tutup, her şeyi göze alıp canımdan değerli olduğunu göstermek için seni kurtlar sofrasına oturtuyorum. Sen bana bu şekilde bakıyorsun," dedi teessüf eder gibi. Çenemi nazikçe tuttu. "O dudakların büzülmesin. Canımız sıkılmasın," deyip burnumun ucuna küçük bir öpücük kondurdu.

"Öylesine söylemiştim zaten."

Kaşları havalandı. "Kırıcı oluyorsun yalnız," dediğinde, bariz bir şekilde eğleniyordu. Omuz silktim. Sevilmek çok güzel bir hisli ve ben sevdiğim kişiye şımarmayı çok sevmiştim. "Bahçede yapamadığımı burada yaparsam omzun hareket eder mi etmez mi, o zaman görürüz ama..."

Lâl, denemeye değer.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum.

"İstemez misin?"

"İster miyim?"

"İstersin."

"Denesene," dedim diklenerek. "Nasıl yapabilirsin bunu?"

Öyle bir gülümsedi ki kalbimin orta yerinde, adı *Karan* olan bir yangın yanmaya başladı. Bu yangını körüklemek ister gibi bana doğru yaklaştığında nefesimi tuttum. Bunu gerçekten yapacaktı. Evet evet, gerçekten yapacaktı.

Tabii Alptekin ateşe düşmüş gibi bağırmasaydı.

"ABİ!" diye, resmen evi inlettiğinde ikimiz de suratımızı buruşturduk. "Abi, koş!" diye tekrar bağırdı.

Karan kendi sülalesini de içine katarak küfürler savurduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Benden uzaklaşıp ayağa kalktı. "Ne var, hayvan herif, ne var?" diye karşılık verdi.

"ABİ!"

Yüzünü sertçe sıvazladı. "Hay, ben senin abini!" dedi sert bir sesle. "Burada bekle. Beş dakikaya geliyorum," deyip hızlı adımlarla mutfaktan çıktığında, Alptekin'e buz götürmem gerektiğinin bilincinde olarak çoktan buzdolabına yönelmiştim.

Karanlığın bize kucak açtığı vakitlere gelmiştik. Gökyüzü, boğazı yırtılırcasına bağırıyor; bulutlar, iri damlalarını yeryüzüne dökü̇yordu. Ara ara çakan şimşek, salonu anlık olarak aydınlatırken, onu izliyordum.

Karan'ı.

Tekli koltukta oturuyordu. Elinde tuttuğu kâğıtlara bakarken kemikli çehresi gergindi. Bazen sehpanın üzerine koyduğu bilgisayarına bir şeyler yazıyor, bazen birilerini arayarak emirler yağdırıyordu. Bunları yaparken çalışma odasında değil, salonda olmasının nedeni beni yalnız bırakmak istememesiydi. Ben de kendi işimle ilgilendiğim için ikimiz de konuşmuyorduk ama aynı odada olmak ikimize de iyi geliyordu.

İşlerimin bazılarını buradan halledebiliyordum ama şu davet olayı bittikten sonra Ankara'ya dönecektim. Bütün işlerim oradaydı. Geçen gittiğimde yaşadıklarım yüzünden kendimi işlerime [redacted] veremem iştim. Karan'la aramda geçenleri düzeltmeden odaklanamamıştım. Kendimi bulduğumu söylediğim sahneye bile çıkamamış, her şeyden uzaklaşmıştım. Bu sefer geri döndüğümde her şeyin yerli yerine oturacağına inanıyordum. Hayatımı tekrar yoluna koyacaktım.

Gözlerim camdan süzülen damlalara değdiğinde Karan'ın gergin sesi kulaklarıma oldu.

"Adem, sana attığım listedeki 25 kişi dışında, bir kişi bile davete alınmayacak. Kapıdaki sorumluluk sende. Hayır, kavalyeler eklenince 25 kişi oluyor. Lan, ne bileyim adam neden tek geliyor? Bu kadar üzüldüysen birini ayarla." Güler gibi ses çıkardım. "Neden çocuk katılsın, Adem? Düğün mü bu? Türkiye'deki bütün kötü işlerin arkasında olan adamları davet ediyoruz. Sen de gelmiş, palyaço getireyim mi diye soruyorsun bana? Kafan mı güzel, aslanım senin? Yoksa benden hiç dayak yemedin mi sen?" Hafif sinirlendi. "Boş boş konuşma da Ayşegül'e söyle, oturma düzenini ayarlasın," deyip eline kâğıt aldı. Adem ona benim nerede

duracağımı sormuş olacak ki, "Onun yanı, her zaman benim yanım," diye cevap verdi. Bakışları beni bulduğunda göz göze geldik. Hafifçe tebessüm etti. "Listede yazmıyor. Gerek de yok." Ben de tebessüm ettim ama Adem'in söylediği bir şeye kaşlarını çattı. "Elini tutuyor olacağım, hıyar herif. Ne demek, nasıl tanıyacağız?"

Onun şahane konuşmasını daha fazla dinlemek isterdim ama telefonum çalınca ayaklanıp mutfağa doğru yürüdüm.

"Alo, dede? Nasılsın?" dedim içten bir sesle.

Onu görmeyeli çok da uzun bir zaman olmamıştı ama burnumda tütüyordu. Ali belasıyla uğraşmıyor olsa görüşebilirdik. Bir an önce ona cezasını çektirmek ve düşündükçe yüreğime kıymık batıyormuş gibi hissettiren mezarları bulmak için çabalıyordu. Yaşlı kalbinin, bunlara nasıl dayandığını bilmiyordum.

Arkasındaki sesleri susturduktan sonra, "Güzel torunum," dedi yumuşak bir sesle. "Ben iyiyim. Sen nasılsın? İstanbul'da keyfin nasıl? Canını sıkan bir şey var mı?"

"Hayır hayır, her şey yolunda," dedim hızlıca. Elime neden aldığımı bilmediğim peçeteyle oynamaya başladım. "Hem biz sorunları hallettik, biliyorsun. Yani hepsini değil ama çoğunu hallettik. Buraya, Ömer için geldim. Ama hepsiyle aram iyi. Alptekin de çok tatlı bir çocuk, beni çok seviyor. Anlaşıyorum hepsiyle. Karan'la da barıştık. İyiyim yani... İyiyim," dedim hızlıca.

Güldüğünü işittim. "Seni oradan almak gibi bir derdim yok, kızım, sakin ol," dedi. Derin bir nefes verdim. Alacağından değil de Karanların yanında mutsuz olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Hem kaç yaşında kadınsın. Seni üzecek bir şey olmasına izin vermezsin." Biraz ciddileşti, sesi sahipleniciydi. "Ama oldu ki sen farkında olmadan ya da farkında olarak, senin canını sıkacak bir şey oluyor, o zaman ne seni dinlerim ne de başka birini. Hata bir kere olur!"

Bu şekilde ani yükselişleri beni gülümsetiyordu. Babamda da olan o sinirli damarı hemen parlayıp sönüyordu.

Konuyu değiştirmek isteyerek, "Sen neredesin? Konakta mısın?" diye sordum.

"Yarın Yusuf'un nişanı var. O yüzden Urfa'ya geldim. Birazdan da konağa geçeceğim." Kısa bir an durdu. "Sen de gelmek ister misin nişana? İstersen sabahtan yola çıkarsın."

İsterdim ama davet mevzusu yüzünden burada olmam gerekiyordu. Hem de Yusuf'la iyi anlaşsam da nişanına gidecek kadar yakın mıydık, emin değildim. "Nikaha gelsem daha iyi olur," dedim.

Hemen itiraz etti: "Sen aileden değil misin? Ne demek bu?" Bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Beni üzme, Eflâl. Hâlâ kendini aileden göremediysen bu benim suçumdur. Sana bunu hissettiremedim mi?"

Camın önüne gelip yağmuru izlemeye başladım. Ortada bir suç varsa kesinlikle ona ait değildi.

"Hayır, öyle değil. Sadece... Neyse, evet, haklısın. Ama davet var zaten. O yüzden nişana gelemem." Adım sesleri duyup kafamı *çevir*dim. Karan, mutfağın girişinde duruyordu. "Tebrik ettiğimi söylersin. Allah tamamına erdirsin."

Karan yanıma geldi ve sağımda durdu. Direkt olarak karşıya bakıyordu. Neden gelmişti ki şimdi?

Dedem, "Söylerim. Allah senin de mutluluğunu görmeyi nasip etsin," dedi. Sesi telefondan dışarı çıkmış olacak ki Karan'ın dudaklarının hareket ettiğini ve kısık bir sesle "*Âmin,*" dediğini duydum. "Davet için Akdoğanlarla görüştüm. Reşat da orada olacak. Karan, senin güvende olacağına beni ikna etti ama yine de aklım sende kalmasın istedim."

"Karan'a artık güveniyor gibisin..." dedim. Karan, duyacağı cevabı merakla beklemeye başladı. Gözüm onun üstündeydi, bizi dinlemiyormuş gibi etrafa bakınıyordu. "Sanırım, onu affettin?"

Dedem derin bir nefes verdi. "Canınla ilgili konularda güveniyorum. Ama yine seni üzmemek için bir yalana başvurur mu, bilemiyorum." Karan'ın kaşları çatıldı. Duyduklarından hoşlanmamış gibiydi. "Gözüm onun üstünde, sen merak etme..."

Onun kendini anlatmak zorunda kalması ya da yalancı olmadığını göstermek için çabalaması canımı sıkıyordu. Sanki herkes günahsızdı da en günahkâr oydu.

Parmaklarımı parmaklarının arasına geçirme nedenim, yüzüne yayılan sisli ifadeyi silmek istememdi. Ellerimiz birbirine kenetlenince, önce ellerimize sonra da gözlerime baktı. Yüzüne yerleşen o buruk tebessüm bile kalbimi on parçaya bölüyordu. Elini dudaklarına götürdü, küçük bir öpücük kondurduktan sonra diğer eliyle sarmaladı.

Öyle bir derin nefes verdim ki ona karşı beslediğim hisler, dudaklarımdan döküldü: "Gözünün üstünde olmasına gerek yok, dede," dedim, sevdiğim adama bakarken. "Ben ona güveniyorum. Bir daha beni üzecek bir şey yapmaz." Buna en çok inanmak isteyen, bendim.

Karan'ın şaşkın bakışları bana döndü. *Seni seviyorum* demenin türlü yolları vardı. Bunu, ona göstermek isteyerek kocaman gülümsedim. Gözleri heyecanla gözlerime tutundu. Elimi daha sıkı kavradı. Bir bakışı bile onlarca sözden daha anlam yüklüydü.

Dedemle birkaç bir şey daha konuşup telefonu kapattım. Aynı şekilde birbirimize bakıyorduk. İkimizin de konuşması gereken zamandaydık ama sadece susuyor ve bu anın tadını çıkarıyorduk.

Elini boynuma koyup beni yavaşça kendine çevirdiğinde itiraz etmedim. Parmak uçları enseme ulaştı ve saçlarıma dokundu. Gözleri, gözlerime takılmıştı, bir kanca gibi. Saç diplerime uyguladığı yumuşak dokunuşlar sessiz bir mırıltı çıkarmamı sağladı. Keyifle gülümsüyordu. Yüzü biraz daha yakınıma geldi. Baş parmağı çeneme dokunuyor, orada küçük daireler çiziyordu. Kalbim, sanki onun parmak uçlarında atıyordu, hissedebiliyordum.

"Bana bir yemek sözün vardı," dedi boğuk bir sesle. Baş parmağı yavaşça alt dudağıma ulaştığında, karnımdaki kelebeklerin kanat çırptığını duydum. "Davetten sonra sözünü tutar mısın? Yoksa şimdi seni kaçırmama müsaaden var mı?"

Alt dudağımı yalayışımla, dilim parmağıma değdi. Hâlâ yakındık.

"Davetten sonra," diye geveledim. "Şimdi, saat geç oldu, ben aç değilim."

Kafasını ağır ağır salladı. Avucuna doğru yaslanan yanağım ile kendimi ayaktayken uyuyor gibi huzurlu hissediyordum.

"Davetten sonra," diye tekrarlayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "O zamandan sonra beni durduramayacağını biliyorsun, değil mi? Hissediyorsun." Ne diyeceğimi bilemeyerek kafamı salladım. Neyi hissettiğimi bilmiyordum. Bir şeyler kanımda kor gibi akıyordu ama bunun anlamı neydi, en ufak bir fikrim yoktu. "Hissediyorsun," dedi memnun bir ifadeyle.

Bildiğim tek şey, o davetin hayatımızı tamamen etkileyeceğiydi. Bunu, en derinlerimde hissediyordum. O geceden sonra kimsenin hayatı eskisi gibi olmayacaktı. Domino taşları devrilecek ve bazıları, bunun altında kalacaktı.

Her şey bittiğinde, Karan'a, onu sevdiğimi söyleyecektim. Bunu bildiğini bilsem de yüreğinin hafiflemesi için dile getirecektim. Onu affettiğimi söylediğimde ise aramızda hiçbir engel kalmayacaktı.

Aramızda hiçbir engel kalmadığında ise biz *bir* olacaktık.

17

Parlayan Yıldızların Işığı

Rüzgârın uğultusu camları kamçılıyor, evin etrafında hayalet gibi dolanıyordu. Yağmur damlalarının ıslattığı şehir, toprak kokusuna bürünürken içimi derin bir huzur kaplıyordu. Kalemimden dökülen mürekkebin kâğıda akışını izliyordum.

Yazmak, ruhumu okşayan narin bir el gibiydi. *Akıt içinde birikenleri*, diyordu sanki. *Bırak, senden kopup gitsin ruhunu tırmar edenler.* Zihnimde birikenleri aktardığım kâğıt, kalbimden kopanların emarelerini taşıyordu. Kelimelerin bir araya gelişi, cümleler oluşturması ve o cümlelerin yarattığı anlamlar. Hepsi, bulanık zihnime iyi geliyordu.

Sanırım yazmayı seviyordum.

Gözlerim, yazdığım cümlede dolandığında sessizce iç çektim.

"Hayat... Sonu gelmeyen, perdesi hiç kapanmayan sahnelerin oyunu..."

"Herkes oyuncudur kendi hayatında. Eline alamazsan ipleri, kral da olursun soytarı da," diye mırıldandım. Bu hikâyeyi ben yazıyordum ama sanki bunu bana yazdıran hikâyenin kendisiydi. *Martaval*, herkesin hayatta bir rolü olduğunu ve bu rolü iyi oynaması gerektiğini gösteriyordu bana. Yoksa oyun biter, perde kapanır, başarısızlıklarınla baş başa kalırdın.

Yaptığım makyajı bozmadan, elimin tersini yanaklarıma bastırdım. Odanın içi, dışarının aksine sıcak olduğu için terlemiştim. Üstümdeki kırmızı, saten elbisenin askılarını indirip omuzlarımı ve boynumu ellerimle yellemeye başladım. Bedenime sürdüğüm parlayan vücut spreyi olmasa her şey daha kolay olabilirdi. En azından bir peçete yardımı ile terimi alabilirdim. Ama maalesef ki bu mümkün değildi.

Bu sıcaklığa daha fazla dayanamayıp ayağa kalktım ve pencereyi açtım. Büyük bir otelin en yüksek katında olduğumdan, bir anda odayı dolduran hava ile titresem de serinlemek iyi gelmişti. Saçlarım geriye doğru uçuştuğu için penceren biraz uzaklaştım. Bu kadar uğraştıktan sonra bozulmalarını istemezdim.

Davet için ayarlanan oteldeydim. Üstümü değiştirmiş ve başka birine ihtiyaç duymadan, saçımla makyajımı kendim yapmıştım. İşim bitince herkesin geleceği vakte kadar da yazmak için masanın başına oturmuştum.

Gergindim.

Çok gergindim.

Soner ya da namıdiğer Tıfıl'la tanışacak olmak, beni çok geriyordu. Hem ailemi öldüren adama yardım etmiş hem Akdoğanların hayatını mahvetmişti. Nasıl gergin olmazdım ki? Sadece onunla da sınırlı değildi. Masada oturan herkesle tanışacaktım. Ve bunlar, normal insanlar değildi. Böylesine kötü insanlarla bir arada olacak oluşum tüylerimi diken diken ediyordu. Çevremdeki insanlar sıradan kişilerken, şimdi ise ülkeye pisliklerini yayan adamların yüzüne bakarak gülümsemem gerekiyordu.

İyi oynamalıydım.

Pencereyi kapatmak için hamle yapacağım sırada benden önce davranan el beni korkutsa da kokusu burnuma dolan bu kişinin Karan olduğunu anladım. Soğukla arama camdan bir duvar ördükten sonra nefesini saçlarımın arasında hissettim.

"Üstünde incecik bir elbiseyle camın önünde dururken aklından ne geçiyordu?" Sıcak nefesi saçlarımın arasından geçip

boynuma çarptı. Az önce indirdiğim askılarımı, parmak uçlarıyla nazikçe tutup omuzlarıma yerleştirdi. "Hasta olursan bakmam sana..." dedi. Sesindeki boğuk ton, tenimi karıncalandırdı.

Kafamı yan çevirip, "Ya..." dedim, nazlı bir şekilde. "Hiç mi bakmazsın?"

Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. Sakalları tenime değince içim gıdıklandı. "Hiç..." dedi. Elleri, üşümüş kollarımda hareket etmeye başladı. Yüzünün daha da yakına geldiğini hissettiğimde gözlerim kendiliğinden kapandı. "Belki de kıyamam. Küçük bir kız çocuğu gibi bakan gözlerin beni oyuna getirir ve bir bakmışım ki sana çorba yapıyorum." Göremesem de gülümsediğini biliyordum. "Ama sen yine de hasta olma. Zaten minicik bir şeysin. Bir de hastalıkla uğraşırsan..."

Ona doğru döndüğümde cümlesi yarıda kaldı. "1.73 boyunda ve minicik?" dedim gülümseyerek. Başını *evet* der gibi salladı. Kendisi kocaman olduğu için beni minik sanıyor olmalıydı.

Biri ona Türkiye standartlarının üstünde olduğumuzu söyleyebilir mi?

Topuklu ayakkabılarım sayesinde ona daha da yakın olmuştum. Ellerimiz birbirine kenetlenince gözlerimi kısarak onu inceledim.

Tamamen siyahtı. Simsiyah.

Siyah takım elbise, siyah bir kravat, siyah ayakkabılar. Üzerindeki tek renk, elbisemin renginde kırmızı, saten bir mendildi.

Sol cebinde duran mendili görünce gülümsemem yüzümde büyüdü. Demek ki ne renk giyeceğimi bu sebeple sormuş ve öğrenene kadar peşimi bırakmamıştı. Bu Akdoğan, benimle partner olduğunu her şekilde belli etmeye çalışıyordu. Hoşuma gitmişti.

Ellerimi kendisine doğru çekti. Bir adım daha yaklaştım ona. Kafamı kaldırdım, nefesi yüzüme değdi. Burnumun ucuna bıraktığı öpücüğü dudaklarıma bıraksın isterdim. Ama sanırım o, bu atağı benden bekliyordu. Aramızdaki ilişkiye yön veren ben olursam, sorun çıkmayacağını düşünüyor olmalıydı. Cesareti yoktu.

"Çok güzel olmuşsun," dedi beğeniyle. Gözleri parlıyordu. "Her zamanki gibi."

Alt dudağımı ısırdım. "Çok şıksın," dedim ben de. Gözlerim parlıyordu. "Her zamanki gibi."

Karan'ın bakışlarındaki beğeniyi görmeye alışkındım. Bana her baktığında gözleri parlayan bir adam görüyordum. Bunun nedeni güzel olmam değildi. Beni sevmesiydi. İnsan, sevdiğinin her hâlini güzel buluyordu. Biliyordum. Çünkü aynı şeyleri ben de hissediyordum. Şu an karşımda duran adam, şekil verilmiş kirli sakallardan, yukarı doğru taranmış saçlardan, şık bir takım elbise içindeki iyi bir vücuttan oluşmuyordu.

Beni seven bir kalpten, aşkla bakan gözlerden, bedenimden uzak tutamadığı ellerden oluşuyordu.

Belimi iki eli arasına aldı. Beni biraz havaya doğru kaldırınca parmak uçlarımda yükseldim ama o, beni çoktan arkamı döndürmüştü. Hızlı hareketinden saçlarım savrulmuştu.

"Yüzüme bakmaya kıyamıyor musun?" diye dalga geçerek sordum.

Güldüğünü işittim. "Bakmaya da doyamıyorum ama konumuz bu değil," dedi yumuşak bir tonda. Göğsüme doğru ılık bir su akıyormuş gibi hissettim.

Saçlarımı sağ tarafa doğru topladı. Sol omzuma bir buse kondurdu. Midemdeki kelebeklerden dolayı olacak, istemsiz bir şekilde karnımı içine çektim. Nefesimi tutmaya başladım. Arkama bakmak istesem de bir kutunun açıldığını duyunca hareketsiz kaldım. Kalbim ağzımda atıyordu.

Öne doğru gelen ellerinde tuttuğu kolye tenime değdi. Kolyeye kafamı eğip bakmak istesem de başarılı olamadım. Saçlarımdan dolayı, kolyeyi boynuma zar zor taktı. Kolyenin ucunu parmaklarımın arasına alıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Küçük bir taşa dokunuyordum.

Elimi tutup bizi aynanın öne getirdi, saçlarımı düzeltti. İkimizin gözleri de kolyenin üzerindeydi.

"Ay taşının birçok anlamı olduğu söylenir. Bazılarına göre dişil enerji, doğurganlık, bereket anlamları taşır. Bazıları da kalbi beslemenin yanı sıra, sevginin kabulüne yardımcı olduğunu söyler

Bakışlarım yüzüne doğru tırmandı, parlayan göz bebeklerine baktım. Heyecanlı görünüyordu. "Anneme göre ise bir zamanlar tanrıçaların taktığı bu taş, onu rahatlatır, yatıştırırdı," dediğinde, sesinde özlemin kırık notaları vardı. Yavaşça ona doğru döndüm. Gözleri kısa bir an kolyeye değdi, sonra yeniden gözlerime tutundu. Büyülenmiş gibi bakıyordu. "Annem, bana alınmasın ama bu kolye sana daha çok yakıştı. Umarım bu geceyi rahat atlatman için yardımcı olur."

Ay taşının parlaklığı ile ışıldayan kolye ucuna dokundum. Koyu bir altın sarısı renge sahip olan kolye, hem anahtara hem de bir asaya benziyordu. Üstte duran ve arada mavilikler saçan ay taşı ile ilahi bir obje gibiydi. En ucunda "K" harfine benzeyen bir sembol vardı. Parmak uçlarımı üzerinde gezdirince ürperdim. Geçmişe dokunuyordum.

Karan'ın elleri, omuzlarımı buldu. "Babam bu kolyeyi, ben doğduğumda anneme almış. Adımın baş harfi olan "K"nin anlamı bu. Diğer kardeşlerimin doğumunda da buna benzer hediyeleri olmuş annemin. Hepsini üzerinde taşırdı. Şimdi ise senin boynunda görmek, garip hissettirdi." Omzuma küçük bir öpücük daha bıraktı. "Eminim, o da çok mutlu olmuştur."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Annesine ait bir kolyeyi bana vermesi, bu gece elimi tutup beni insanlarla tanıştırmasına kıyasla, beni kabullendiğini daha çok gösteriyordu. Karan beni gerçekten benimsemişti. Kalbini avuçlarımın arasında hissedecek kadar çok hem de.

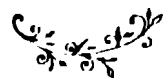
"Teşekkür ederim," diyebildim sadece.

Dilimden başka bir şey dökülmedi. Sanki ne söylesem eksik kalacak gibiydi. Hem çok sevinmiş hem de utanmıştım. Bunu, titreyen göz bebeklerimden anlamasını isteyerek ona baktım. Anlayacağını da biliyordum.

Gözleri kısıldı. "Bu bakışların arkasında gizlenen utangaç kızı gördüğüm için, beğendiğini düşünüyorum." O, beni hep anlardı. Kafamı yavaşça salladım. Dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "O zaman benimle gel ve senin, benim *hayatım* olduğunu herkese göstermeme izin ver," dedi kısık ve istek dolu bir sesle.

Elini sıkıca kavradım. Beraber attığımız adımlarımızın altında emek vardı, aşk vardı, çaba ve güç vardı. Birlikte nice zor günler atlatacağımızı, onunla beraber birçok güçlüğe göğüs gereceğimizi biliyordum. Elini tuttuğum adamın benim için vazgeçemeyeceği hiçbir şey olmadığını bildiğim gibi.

Onunla beraber yürüdüm. Onun *hayatım* olduğunu kendisi de anlasın ister gibi

Pahalı takım elbiselerin içindeki iğrenç zihinler, kirli kalpler, kötü düşünceler.

Merdivenden inerken gördüklerim bunlardı. *Kötü* diye adlandırdığımız insanların yanında parası için duran kadınlar, onları kullanan ve bile isteye kendini kullandıran adamlar, günahsız insanlar üzerinden kazanılan paralar, yitirilen hayatlar ve mahvolan çocukluklar...

Karan'ın eli, bana güç vermiyor olsa belki suratlarına iğrenerek bakabilirdim. Bunu yapmama nedenim, bir gün biteceklerine inanmamdandı. Akdoğanların yıllardır ortaya koyduğu emeği yok saymamak istememdendi. Yoksa burada bir dakika bile durmazdım.

Karan kulağıma doğru yaklaşıp, "Gerginsin," diye fısıldadı. Kolye işe yaramış mıydı, bilmiyordum. En az bu kadar gerilebiliyordum. "Birazdan sana bir içki söyleyeceğim. O zaman sakinleşirsin," dediğinde, merdivenlerden inmiştik ve bize dönen bakışlarla karşılaşmıştık bile.

Sayabildiğim kadarıyla bizimkiler dâhil, 23 kişi vardı. Otelin büyük salonunun belli bir kısmı ayrılmıştı. Genel bir selamlaşmadan sonra yemek yemek için masaya oturacaktık. Ben, pek bir şey yiyebileceğimi sanmıyordum.

Karan'ın eli belimi bulurken ona doğru sokuldum. "Hoş geldiniz," dedi. Gür sesi sayesinde artık herkesin dikkati üzerimizdeydi. Ayak parmaklarımdan başlayıp enseme doğru çıkan bir sıcaklık hissediyordum. Her an alev alacak gibiydim. "Sizi bugün buraya

Eflâl'le tanıştırmak için davet ettim." Bana ilk defa Eflâl diye hitap edişi mi, yoksa bu dünyaya gerçekten giriyor oluşuma mı tepki vereyim, bilemedim. Donuk bir suratla insanlara bakmaya devam ettim. Karan'ın eli daha da sıkılaştı. Kafasının bana doğru döndüğünü hissettim. "Eflâl Görkem," dedi pürüzsüz bir sesle. "Hayatımdaki kadın. Hayatım olan kadın."

Hayatım olan kadın.

Birkaç kişi hariç, kimsenin şaşırmadığını görebiliyordum. Karan'ın evine geldiğim günden beri herkes beni tanıyor olmalıydı. Onun hayatı olduğumu, benden önce benimsemişlerdi belki de.

"Merhabalar," dedim, kendimden emin bir sesle. Bunu zar zor başarmıştım. Herkesle göz göze gelmeye çalıştım. Kendimi, tiyatroda bir oyun sergiliyor gibi hissediyordum. *Hayır, sizden iğrenmiyorum*, der gibi bakmaya çalışıyordum. "Hoş geldiniz."

Lâl, keşke biraz gülümsesen. Zorla getirilmiş gibi duruyorsun.

Başaramıyorum.

Orta yaşlı bir adam, "Durdun durdun, turnayı gözünden vurdun ha, Karan!" diye eğlenerek seslendi. Onun yanında duran kadın, adamın koluna elini koydu ve çok komik bir şey söylüyormuş gibi kahkaha attı. Ve birkaç kişi daha ona eşlik etti.

Komik değildi. Hoşuma da gitmemişti. Söylenen şey değil, söyleyen kişi rahatsız etmişti.

O an güvendiğim birini görmek isteyerek arkalara doğru baktım. Ve onunla göz göze geldim.

Ömer.

Elinde tuttuğu içkiyi bana doğru kaldırdı. Burada olmamdan memnun değildi ama bunu belli etmemeye çalışarak gülümsedi. O da takım elbise giymişti ama beyaz bir gömlek tercih etmişti. Güzel görünüyordu. Ona bakarak gülümsemeye çalıştım. Diğer insanların, tebriklerine ve buna dair söyledikleri şeylere kulaklarımı kapattım. Hepsi Karan'a bir şeyler söylüyordu. Bense Karan'ın yanımdaki varlığına ve Ömer'in gözlerine odaklandım. Buradaki insanların yüzlerce hayat mahvettiğini unutmaya çalıştım.

Hepsi, sıradan insanlar gibiydi. Pahalı kıyafetlere sahip olmaktan başka hiçbir özellikleri yoktu. Onlarla yolda karşılaşsam kötü işlerle uğraştıklarını düşünmezdim. İyi olduklarını bile zannedebilirdim.

Karan, "O zaman yemeğe geçelim. Orada sohbetimize devam ederiz," deyince, ayaktaki herkes açık olan kapıdan diğer salona doğru ilerlemeye başladı. Karan, bana doğru yaklaştı ve "Tutma nefesini," diye devam etti. "Tutma, güzelim, bırak."

Farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım. Salon ferahtı ama ben daraldığımı hissediyordum. Ömer bize doğru yaklaştığında gözüm, Alptekin ve Arif'i aramaya başladı. Onları da görebilseydim, biraz daha iyi hissedebilirdim.

"Alptekin'le Arif nerede?" diye sordum.

"Arif, diğer çocuklarla dışarıda," dedi Ömer. İçkisini kafasına dikti. Belli ki bu gece içtiği ne ilk ne de son içkiydi. Karan benden uzaklaşıp telefonla birini aradı. O sırada Ömer, "Alptekin, bu gece burada olacak kadar dirayetli biri değil," diye devam etti.

Yutkundum. Soner'den bahsediyordu. Alptekin'in onu görürse rahat durmayacağını söylemeye çalışıyordu. Peki, kendisi nasıl dayanıyordu? Hale'nin ölümüne sebep olan adamın yüzüne bakarken bir şey yapmadan nasıl duruyordu?

"O, burada mı?" diye sordum. Ömer'in çenesi kasıldı ve büyük bir ormanı dolduracak kadar nefret geçti gözlerinden.

Onun yerine cevap veren Karan, "Kapıdan giriyormuş şimdi," diye cevap verdi. Okkalı bir küfür savurdu. "Assolist ya!" dedi nefretle.

Yerimde rahatsızca hareket ettim. Karşılaşacaktık.

Ömer, "Ben içeri geçiyorum," diyerek yanımızdan ayrılırken Karan, elimi tuttu. Kapıya doğru bakıyordu.

"Uzun bir gece olmayacak. Sadece yemek yiyip dağılacağız. Canını sıkan bir şey olursa bir dakika bile seni burada tutmam," dedi. Kafamı salladım. "O yüzden üstündeki gerginliği atmanı sağlayalım. Unutma, hiçbir şey senden değerli değil." *Senden de*

"Şimdi hazırsan karşında, hayatımızın içine eden o adam... Tıfıl..." O anda, Soner denilen adam yanında bir kadınla içeri giriş yaptı.

"Tıfıl" lakabını hak ediyormuş, Lâl.

En fazla 1.70 boylarında görünen bu adam, gerçekten tıfıldı. Açık kahverengi saçları ve beyaz teniyle asla kötü biri gibi durmuyordu. Hatta yüzüne bakınca saf bir adam bile gördüğümü söyleyebilirdim. Taktığı gözlük, onu olduğundan genç gösteriyordu. Sanki karşımda 18-19 yaşlarında genç bir çocuk vardı.

Yanımıza doğru yaklaştı. Sanki çok yakın dostmuşuz gibi kocaman gülümsedi. Onun kötü biri olduğunu bilmesem çoktan karşılık vermiş olabilirdim. Gülümseyişi öylesini içtendi.

"Kapıda karşılamalar?" dedi Soner, gülerek. Ses tonu bile incecikti. "Beni gururlandırıyorsunuz, efendim. Sizden hiç beklemeyeceğim hareketler bunlar." Karşımızda durduğunda, bakışlarını benim üzerime çevirdi. Uzun zamandır aradığı bir şeyle karşılaşmış gibi heyecanla, "Ah, Eflâl! Seninle tanışmak için ta nerelerden geldim, haberin var mı?"

Nasıl davranmalıydım? Ondan korkmuyordum ama sakinliği, beni ürkütmüştü.

Soner, benimle tokalaşmak için elini uzattı. Karan'a kısa bir bakış attım. Ama o, salt bir nefretle Soner'e bakıyordu.

Elimi tutup hafifçe öptükten sonra diğer elini de ellerimizin üstüne koydu. "Güzeller güzeli Lâl," dedi. Sonra yanlış bir şey söylemiş gibi suratını buruşturdu. "*Gül güzeli Lâl*, diyecektim. Lütfen kusuruma bakma," dedi yalandan bir üzüntüyle.

Karan'ın suratındaki ifadeyi görmek istemediğim için ona bakmadım. Elimi, Tıfıl'ın elinden çektim ve yaptığımı gizlemeden elbiseme sildim.

İğreniyordum. Hem de kusmamak için kendimi zor tutacak kadar.

"Bir daha," dedi Karan, öfkeyle. Soner'in omzunu kavradı. Beklemediğim bir hareketti. Zaten sıska bir adam olan Soner'in yüzü acı dolu bir ifadeye büründü. Ama hâlâ sırıtmaya çalışıyordu. "Ona bir daha bu şekilde seslenirsen, ne masayı ne intikamı

ne de senin küçük oyunlarını umursarım. Seni o masaya sabitlerim," dedi ürkütücü bir sesle. Soner yana doğru eğilmeye başladı. Canının ne kadar yandığı, gözlerinden okunuyordu. "Onunla göz göze dahi gelmeyeceksin. Anladın mı beni? Bir kere bile ona baktığını görmeyeceğim, yoksa âşık olduğun o masayla nikâhını kıyarım!" Soner'in omzuna daha da baskı yaptı, parmak boğumları beyazlaşmaya başladı. "Anladın mı beni?"

Anlamadıysa onu birazdan ikiye bölecekti. Soner'le beraber gelen kadın, korkmuştu ve birkaç adım geri gitmişti. Böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyor olmalıydı.

Soner zar zor, "Kırıcı oluyorsun ama," dedi, sesinde hâlâ alay vardı. Karan onu sertçe itti. Soner kendini toparlayıp histerik bir kahkaha attı. Akıllanmadığı, gözlerinden belli oluyordu. "Hâlâ şiddet yanlısısın, Karan. Hâlâ şiddeti çözüm olarak görüyorsun." Ceketini düzeltip yakasını silkti. "Lütfen mağara adamı olmaktan vazgeç artık!" dedi kınar gibi.

Karan, derin derin nefesler alıyordu. Kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Boynu kızarmış, çenesi kasılmıştı. Her an, Soner'in üzerine atlayacak gibi görünüyordu.

"Git," dedi Karan, dişlerinin arasından. "Git, yerine otur. Yoksa bir daha oturabileceğin bir yerin olmayacak!"

Soner sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat bir tavırla gülümsedi ve partnerinin elini tuttu. Bize kafasıyla selam verdi ve yavaş adımlarla içeri geçti.

Soner'in arkasından bakarken, "Şerefsiz!" dedi Karan, sinirle. "Bekle, ulan sen! Bekle, ben sana gününü göstereceğim. O zaman da böyle gülebilecek misin bakalım!" Sakinleşmesini umarak kolunu tuttum. Nefes alıp verişi normale dönüyordu. Gözlerine baktım, alnıma bir öpücük kondurdu. "Tamam, sinirli değilim. Sadece biraz..." Derin bir nefes verdi. "Artık sinirli değilim." Soner'in gittiği yöne doğru bakarken, içten içe onu öldürme planları yaptığını biliyordum. "Şerefsizin evladı da şerefsiz işte!"

Kravatını gevşettim. Sinirini alması için soğuk ellerimi boynuna bastırdım. Düzene giren nefeslerinden, biraz sakinleştiğini anlayabiliyordum. Yine de birine seslenip ondan sert bir içki istemişti. İçkisini bir dikişte bitirdi. Ama hâlâ kendine gelememiş gibiydi. Elimi sıkıca kavradı. Gözlerimin içine bakınca biraz olsun sakinleştiğini hissettim. Bizi bekleyen masaya doğru yürümeye başladı.

"Sen sabır ver, Allah'ım," diye sessizce dua etti, içimden *âmin* diye geçirdim.

Uzun bir masanın ortasında bizim için ayrılan yere oturduk. Sağımda Ömer, solumda Karan vardı. Tam karşımda ise Soner.

Kendimi *Son Akşam Yemeği* tablosunun içinde hissediyordum.

Karan, "Tekrar iyi akşamlar," dedi. Herkese, nasıl olduklarını tek tek sormaya başladı. Ben yanımda oturan Ömer'in eline uzandım. Benim, nasıl olduğunu merak ettiğim kişi oydu.

"İyi misin?" dedim kısık bir sesle. Kafasını sağa sola salladı. Onu sinirden kudurtmaya çalışarak içkisini yudumlayan Soner'e bakarken burnundan soluyordu. "Aldırma, Ömer. Seni öfkelendirmek için yapıyor. Lütfen, onun tuzağına düşme," diye, onu yatıştırmaya çalıştım.

Burnundan, gülüyormuş gibi ses çıkardı ama bu sesin altında yatan acı hisleri seçebiliyordum. "Ben bu şerefsize yıllardır katlanıyorum. Sen, beni merak etme," dedi soğuk bir tavırla. Elimi hafifçe sıktı. "Ben, sabrede sabrede taşa dönüşmüşüm zaten, bunun iki bakışına yakıp yıkmam her şeyi."

Profilden gördüğüm yüzü, mezarlıktaki hâlinden çok daha başkaydı. Orada da gözlerindeki intikam ateşini görebilmiştim ama şimdi çok daha başka bakıyordu. Geleceği elinden alınan, hayalleri bir kurşunla toprak olan bir adamdan daha korkunç bir şey yoktu. Soner, bunu anlayamayacak kadar salak olmalıydı. Yoksa böylesine pervasız davranamazdı.

Bakışlarımı Soner'in çocuksu yüzüne çevirdim. *Hiç mi sevilmedin*, diye geçirdim içimden. *Bir kere bile saçın okşanmadı mı? Hiç mi bir kadın sana şefkatle gülümsemedi, nasıl bu kadar taş*

kalpli oldun? Neden aldın Hale'yi? Neden öldürdün bu adamın ruhunu? Niye yaptın bunu Akdoğanlara? Değer miydi? Değdi mi?

Bunları sormama değmezdi. Karşımda duvar gibi bir adam vardı.

Garson içkilerimizi koymaya başladı. Bacaklarımın üstüne örttüğüm mendilin gereksiz olduğunu biliyordum. Sabahtan beri bir şey yiyememiştim. Bu gidişle yiyebileceğimi de sanmıyordum. Midem sırtıma yapışmış gibi hissetsem de boğazımdan tek bir lokmanın geçeceğini sanmıyordum.

"Eflâl?" diye seslenen adamın sesini duyunca kafamı kaldırdım. 50'li yaşlarda, kır saçlı, göbekli ve sakalsız bir adamdı. Beni yavaşça süzdü. "Öncelikle aramıza hoş geldin." Dudağımın içini dişledim. Hoş gelmek falan istemiyordum. Karanın eli, bacağımın üstündeki yerini buldu, *buradayım* der gibi. Adam, masaya doğru yaklaşıp direkt olarak gözlerimin içine baktı. "Yasin Görkem'in manevi abin olduğunu duydum. Onunla aran nasıl?"

"Aramın nasıl olduğunu da duymuşsunuzdur," dedim soğuk bir sesle.

Adamın kaşları havalandı. "Yasin'in üstünden elimizi çekmiyoruz. Arada başımıza iş açıyor ama ortadan kalkması daha kötü olur bizim için. O yüzden gözümüz üstünde. Aranızın nasıl olduğunu da biliyorum." Sesinde kibir vardı.

Abimin hayatıyla ilgili bariz bir şekilde tehdit edilsem de Karan, bu tip konuşmaların olabileceğini söylediği için hazırlıklıydım. Sakin kalmaya çalışarak adama dümdüz bakmakla yetindim. Abime bir şey yapacak olsalardı şimdiye kadar çoktan yaparlardı. Beni deniyorlardı. Dik durdum ve açık vermedim.

Biraz sonra, "Yasin bizim için küçük bir lokma," dedi Soner. Ağzına attığı domatesi çiğnerken onu boğma isteğiyle dolmama neden olacak şekilde gülümsedi. "Yasinler gider Yasinler gelir. Bunlara takılmayalım." Bana doğru yaklaştı ama Karan'ın tehdidi işe yaramış olacak ki gözleri bana değmedi. "Bizim için Baran Demiroğlu diye bir tehdit var. Onun, torununa olan düşkünlüğünü de herkes biliyor."

"Baran Demiroğlu benimle iş birliği içinde. Ben güveniyorsam sen de güveneceksin," dedi Karan. Tiksinir gibi baktı. "Asıl, bana düşman olan biriyle çalışan sensin. Ali Demiroğlu'nu himayene aldın!" Sesi yüksek çıkmıştı.

Soner'in gözleri irileşti. Önce şaşırdı. Ama hemen kendini topladı ve ortamı saran soğuk hava hakkında bir bilgisi yokmuş gibi hayretler içerisinde bakmaya başladı.

Keşke şerefsiz olacağına oyuncu olsaymış!

"Ben nereden bileyim, onun sizinle ne derdi olduğunu?" dedi Soner, inanamaz gibi. "Ben bir iş adamıyım. Onunla sadece ticaret yapıyorum. Masanın çıkarlarına ters düşecek herhangi bir amacım da yok. Size düşman olan herkesi tanıyamam ya!"

Ömer'in ettiği küfrü ben duymuştum ama diğerleri duymamıştı. İyi ki!

Karan, "Senin bu gevşek tavırların, bana sökmez!" diye bağırdı. Servis yapan garsonlar gibi ben de yerimde sıçradım. "Lâl'e bir şey olursa senin gırtlağını sökerim! Duydun mu beni? O zaman böyle rahat konuşabilecek misin bakalım!"

Soner, tehdit edilmemiş gibi rahat bir tavırla meyve tabağına doğru uzandı. Gerçekten deli olmalıydı.

"Beyler," dedi genç bir adam. Masanın en ucunda oturuyordu. Yanındaki sarışın kadının *bitse de gitsek* der gibi olan tavrını anlamışçasına kolunu, kadının çıplak omzuna attı. "Burası, bunların yeri değil. Kavganızı sonra edersiniz." Gülümsedi. "Bugün ne iş var ne de ticaret. Love var love!" diyerek kadının yanağına sert bir öpücük kondurdu.

Ben, akıl hastanesine düşmüş olabilir miydim? Şu an, tuzluk olmayı dileyecek raddeye gelmiştim.

Masanın yaş ortalamasını büyüten bir adam söze girdiğinde, Soner dâhil, herkesin oturuşu değişti. Sanırım ağırlığı olan biriydi. Ben de yerimde dikleştim.

"Bir zamanlar sevdiğim bir abim, bana değerli bir hikâye anlatmıştı," diye söze başladığında, gözleri Karan'ın üstündeydi. Bahsettiği, Karan'ın babası olacak ki Karan'ın bedeni gerildi. "Çinli bir köylünün bir gün bütün atları kaçıyor. Diğer köylüler diyor ki *çok kötü olmuş, atlarını kaybetmişsin.* Bizim köylü de diyor ki *belki...*" Boğuk bir sesle anlatıyordu.

Karan'ın eli, elimi buldu. Gözlerim ona çevirdim. Sadece gülümsedi, burukça. İçim gitti.

"Aradan biraz zaman geçiyor," diye devam etti adam. "Kaybolan atlar daha fazla atla beraber geri dönüyor. Köylüler diyor ki *daha çok atın oldu, şanslısın.* Köylü diyor ki *belki...*" Yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti. Elinde tuttuğu tespihi sıkıca kavradı. "Köylünün oğlu, bu atları eğitirken ayağını kırıyor. Herkes *oğlun ayağını kırdı, ne kadar şanssızmış* derken, köylü yine *belki* diyor. *Belki kötüdür, belki iyidir, bilmiyorum...* Biraz zaman sonra ülkede seferberlik başlıyor. Askerler köye gelip bütün gençleri, askere götürüyor. Ama bu adamın oğlunu alamıyorlar çünkü ayağı kırık. Köylüler diyor ki *ne kadar iyi, oğlun askere gitmedi.* Köylü diyor ki *belki...*" Adamın keskin bakışları, Ömer'le Karan arasında gidip geldi. İki Akdoğan da adama hiçbir nefret belirtisi göstermeden bakıyordu.

"Bana bunu anlattığı zaman, kaderden bahsettiğini sonradan anlamıştım. Ortada bir resim var ve biz bu resmi sonradan görüyoruz. Neyin hayır neyin şer olduğunu o an anlayamazsın. Her şey *belki*dir, insanoğlu için." Gözleri yavaşça bana döndü. Yaşlı ve kırık bir tebessüm oluştu yüzünde. "O yüzden bilemeyiz, hayat bize ne getirir. İyi midir, kötü müdür, bizi ne bekler, bilemeyiz. Ne kavgaya lüzum var ne de hayıflanmaya. *Belki*dir hayatımızın yolu." Tebessümüne karşılık verdim. "Masamıza da hayatımıza da hoş geldin, Eflâl. Bakalım senin için de bizim için de neler değişecek. Yaşayıp göreceğiz."

"Hoş buldum," dedim bu sefer sıcak bir sesle. Karan'ın elini sıkıca kavradım. "Belkiler çizsin yolumuzu." Adamın kafası ağır ağır sallandı.

Masanın üzerinde dönen havanın ağırlaştığını, bir homurtuma dönüşerek hepimizi içine aldığını hissettim. Kelebek etkisine inanan zihnim, benim bu masaya oturmamın yüzlerce hayatı değiştirece ğini söylüyordu. Taşlar yerinden oynar mıydı, bilinmez ama kartların yeniden dağıtılacağı çok açıktı. Bunu, sevdiğim adamın gözlerinde de onun düşmanının gözlerinde de görüyordum. Bu gece, hepimizin hayatında yeni bir dönem açılmasına vesile olmuştu.

Gecenin ilerleyen saatlerine geçmek için, içtiğim iki kadeh içkinin beni sarhoş etmemesini diledim. Yoksa ortada ne masa kalırdı ne de başka bir şey. Bir savaş başlatmaya bile yetecek kadar delirebiliyordum. Bu yüzden Karan'ın vetosunu haklı bularak, su içmekle yetindim.

Bu gece ne zaman bitecekti?

İki saattir aynı yerde oturup dik durmaya çalışmaktan, neredeyse her yerim tutulmuştu. Kaskatı kesilmiş gibiydim. Sadece bir kere lavaboya gitmek için kalkmıştım. Onun haricinde yerimden kıpırdamamıştım. Şu anda da çok sıkışmıştım ama Karan, bana lavaboya kadar eşlik etmek isteyeceğinden ve şu an hararetli bir konuşmanın içinde olduğundan, onu bölmek istemiyordum. Patlayacak gibiydim.

Sağıma doğru baktım. Ömer, birkaç dakika önce masadan kalkmıştı. Tüm yemek boyunca yumruğunu sıkarak, kendini sakinleştirmeye çalışarak oturmuştu. Sabrını takdir ediyordum. Karşısındaki adam, kötü oynuyordu. Ömer ise ona rağmen direniyordu. Onun hiçbir tuzağına düşmemişti. Biraz önce kalkmasının nedeni ise Arif'in yanımıza gelip onu çağırmasıydı.

İnsan irisini gördüğümde kocaman gülümsemiş ve ona, "Nasılsın?" diye sormuştum. O ise tam bir asker gibi bana kafa selamı verip Ömer'in kulağına eğilerek bir şeyler söylemiş ve salonu terk etmişti. Sanırım böyle yerlerde ciddi birine dönüşüyordu.

Sena'nın yanında kediye dönüştüğü hâllerini bilmesek...

Karan ise dakikalardır konuşuyordu. Bu yemeğin amacının, onun masadan uzaklaşmadığını göstermek olduğunu biliyordum. Bu yüzden hepsine gözdağı vermek ister gibi konuşuyor, yapacağı şeyleri sert bir dille anlatıyordu. Soner, onun önüne bariyer çekip duruyor, o ise bu bariyerlerin hepsini bir bir yıkarken elimi bir an olsun bırakmıyor ve bana güç veriyordu. Onun sayesinde, beni koz olarak gören insanların bakışlarına sabredebiliyordum. Yoksa dayanılacak gibi değildi bu bakışlar.

Soner'in bakışları arada bana değiyordu ama bunlar, çok kısa ve hızlı bakışlardı. Bana baktığı bu kısa anların hepsinde, Karan'ın göz hapsine girdiği için cesaret edemeyip birkaç sandalye yan tarafa oturmuştu. Bu durum, Karan'ı memnun ettiği kadar beni de memnun etmişti. Onun karşısında oturmak, dikenlerin üstünde oturmaktan farksızdı. Hale'ye yaptığının aynısını bana da yapabilirdi. Hatta yapmak istediğine de emindim.

Manyaktı. Bunu, hareketlerinden ve konuşmasından gayet rahat anlayabiliyordum. Ama normal bir manyak değildi.

Alptekin Akdoğan da manyaktı ama o, sıradan bir manyaktı.

Bu adam ise deliydi.

Böylesine adamların bulunduğu bir masada pervasızca konuşabilmesinin nedeni, herkesin birbirine olan sadakatiydi. Bunu biliyordum. Kimse onun ölmesini istemezdi. Eğer o veya bu masadaki herhangi biri ölürse domino taşlarının hızla devrileceğini ve herkesin bu taşların altında kalacağını biliyordu. Bu yüzden bu kadar rahattı.

Karan, onun işinde iyi olduğunu söylemişti. Hatta *babasından bile iyi* demişti.

Kötülük, genetik olabilir mi acaba, diye kısa bir an düşünmeme neden olan bakışları beni ürpertiyordu. İfadesiz bakıyordu. Bakışlarının arkasında onlarca ölü beden vardı. Bazıları, sevdiğim insanların ailelerindendi. Canına kıydığı her insan, onun ruhundan bir parça koparmış gibiydi. Yavaş yavaş yok olduğunun farkında olacak ki kendini deliliğe vurmuştu. Yoksa zamanla yitip gidecekti, bunu biliyor olmalıydı.

Tüm gece, neredeyse her saniye, onu izledim. Onunla bir daha karşılaşmamayı dileyerek her hareketini dikkatle inceledim. Bir sorun vardı. İçimi huzursuzlukla dolduran bir his.

Evet, Akdoğanların hayatında çok kötü şeylere yol açmıştı. Ama bakışları, *bunlar hiçbir şey* der gibiydi. Kibirle bakıyordu. Sanki elinde çok büyük bir şey vardı ve bunu bulmaları için Akdoğanların gözlerinin içine bakıyordu. Çünkü egosunu beslemek istiyordu.

Katillerle ilgili bir belgesel izlemiştim. Kısa film tadındaki belgeselde, özellikle seri katillerin yakalanmak gibi bir gayesi olduğu söyleniyordu. Çünkü onlara göre, katiller birer sanatçıydı ve ortaya koydukları eserle beraber anılmak isterlerdi. Yakalandıkları zaman kafalarını eğmeden kameralara gülümser ve eserleriyle gurur duyarlardı. Kendilerince, alkışlanacaklarını, övgüyle anılacaklarını düşünürlerdi. Zekiydiler ve takdir edilmek istiyorlardı. Kibirleri ve egoları yüzünden de bir noktada yakalanmak, onlar için son perdeydi.

Bana göre, Soner de böyleydi. Yakalanmak istiyor gibiydi. Sanki *bulun beni* demek istiyordu. Ya da bana öyle geliyordu.

Belki de Martaval'ı yazarken, *beden dili* ile alakalı çok fazla kitap okuduğumdan insanların hareketlerini yorumlamak istiyordum. Emin değildim. Belki de benim kuruntumdu.

Karan, "Sıkıldın mı?" diye sordu. Yavaşça ona doğru döndüm. Tabağıma kısa bir bakış attı. "Hiçbir şey yememişsin. Beğenmediysen başka bir şey söyleyeyim. Ne istersin?"

Kafamı sağa sola salladım. "Aç değilim."

"Sabahtan beri bir şey yemedin. Açlıktan bayılmak mı istiyorsun? Ne demek, aç değilim?" Azarlar gibi bakışlarını yüzümde gezdirip eline bir dilim ekmek aldı. Tabağımdaki avokadolu sostan biraz alıp ekmeğe iyice sürdükten sonra, üstüne bir parça somon koydu ve ekmeği dudaklarıma doğru uzattı. "Seni ellerimle besleyeyim diye naz yapıyorsan burası, ne yeri ne de zamanı, güzelim," dedi kısık bir sesle. Onu, elinde ekmekle bekletmek istemediğimden ağzımı açmak zorunda kaldım.

"Ha, şöyle," dedi. "Bu gece bitince seni zorla doyurmamı istemiyorsan o tabaktakiler bitecek. Anlaşıldı mı?"

Lokmamı yutup ona göz devirdim. "Çocuk muyum ben, Karan?"

Dudağımın kenarına değen bakışları ile kısılan gözleri, yutkunmama neden oldu. "Çocuk olmasan yemek yersin ve ağzına bulaştırmazsın." Peçete uzattı. "Sen sil. Ben silersem işler başka yere gidecek," dedi ve bir kere daha yutkunma ihtiyacı hissettim.

Sildikten sonra, "Oldu mu?" diye sordum.

Bakışları, hâlâ dudaklarımdaydı. "Ben de açım bu arada," dedi, sadece benim duyabileceğim bir şekilde. Onun da tabağı aynı şekilde durduğu için bu normaldi. "Neyse," dedi kestirip atmak ister gibi. Gözleri, gözlerime doğru tırmandı. "Hepsi bitecek."

Yeniden göz devirsem de balığın tadı hoşuma gittiği için küçük lokmalarla yemeye başladım. Yediğimden emin olunca tekrar konuşmasına döndü. Ama eli, bacağımın üstünde duruyordu.

Birkaç dakika sonra Ömer yanıma oturdu, *ne oldu* der gibi ona baktım. Oturur oturmaz sigara yakıp ardı ardına birkaç nefes çekti. Masadan kalktığı zamana göre daha sinirli görünüyordu.

Israrlı bakışlarımı görüp, "Alptekin," dedi bıkkın bir sesle. "Kapının önüne gelmiş. Sanırım içmiş de biraz. Tutturmuş, 'İçeri girip o şerefsize gününü göstereceğim,' diyor. Bizimkiler zapt edemeyince, Arif güzel bir tane yapıştırmış." Tepki vermemeye çalışsam da kalbim sızladı. Arif'in eli ağır olmalıydı. "Yine akıllanmamış. Bu sefer diğer korumalara sataşmış. Onlar da bulunca tabii dövülmeye müsait bir Akdoğan'ı, üstüne çullanmak için hamle yapmışlar."

"Hiii!" dedim endişeyle. "Nasıl şimdi? Nerede? Ne kadar dayak yemiş?"

"Dayak yememiş. Bizimkiler de olaya müdahil olmuş. Yani anlayacağın, karşılıklı silahlar çekilmiş." Sanki normal bir şeyden bahsediyordu. "Tabii kimse ona zarar verecek cesareti bulamaz. Hepsi dayılanıyor. Ama yine de ortalık karışmış. Arif, o yüzden gelmiş."

Sigarasını içecekken eline vurdum. "Doğru düzgün anlatsana! Neden yarıda kesip duruyorsun?" Sigarasını alıp küllükte söndürdüm. Şaşkın bakışlarını umursamadan, "Sen gidince ne oldu? Alp nerede?" diye sordum.

"Eve gönderdim," dedi. Kaşlarımı kaldırdım, devam etsin isteyerek. "Minik kuş, neyi anlamıyorsun? Ben gidince herkes sus pus oldu. Alptekin sapıtsa da onu paketleyip, Arif'le beraber yukarı gönderdim. Kesin asansörde sızmıştır bile... Salak herif."

Alptekin'in hissettiklerini düşününce, yediğim lokmaların hepsi boğazıma dizildi. Miray'ın katiliyle aynı masada otururken yediklerim, ona ihanet sayılır mıydı?

Kusmak istiyordum.

İçimdeki ateşi söndürmek isteyerek suyumdan büyük bir yudum aldım. Ömer gibi nefret dolu bakışlarla Soner'e baktım. Ona baktığımızı fark etmiş gibi içkisini havaya kaldırdı. Bu ifademiz bile onu eğlendiriyordu. Delirmek üzereydim.

"Yedik içtik, sohbet ettik ama pek eğlenemedik," diye lafa giren adam, gecenin başında, *iş değil, love* konuşmak isteyen adamdı. Sarhoş olduğunu görebiliyordum. Dili dönüyor, gözleri kayıyordu. "Bir şarkı söylesene be, Eflâl. Vallahi kulaklarımızın pası silinir. Ha, canısı?"

Karan onun kulaklarını koparırsa ne pas kalır ne de kulak.

"Tülay," dedi Karan. Sarhoş adamın yanında oturan kadına sesleniyor olmalıydı. "Kocana sahip çık. Kapatsın o leş ağzını. Yoksa, ben kapatmak zorunda kalacağım." Ayakta duran garsonlardan birine seslendi. "Sert bir kahve yapın şuna," dedi tükürür gibi.

Bir sandalye çekildi. Herkesin bakışları, çıkan sese doğru, sola döndü. Karanlardan birkaç yaş büyük bir adam, ayağa kalktı ve bize doğru yaklaştı. Karan'la Ömer de ayağa kalkınca ben de kalkmak zorunda kaldım. Her an altıma kaçıracak gibi hissediyordum. Adam yanımıza doğru yaklaşınca, elini önce Karan'a, sonra Ömer'e uzattı. "Ben gideyim. Benimki evde tek kaldı. Biraz da rahatsız," dedi adam, dudaklarını birbirine bastırdı.

Elini bana uzattı. "Memnun oldum, Eflâl. Umarım çok sık karşı laşmayız," dedi. Sesinde samimi bir ton vardı.

Sadece gülümsemekle yetindim.

"Geçmiş olsun. Göksu'ya benden selam söyle," dedi Karan. Ondan küçük durmasına rağmen, adamın omzuna iki defa babacan bir tavırla vurdu. "Yarın, konuştuğumuz mevzu için seni arayacağım. Belki de yanına uğrarım, belli olmaz."

Bacaklarımı sıkmaktan kaskatı kesilmiştim. Şu adamların önünde altıma kaçırırsam Karan'ın bir ağırlığı kalır mıydı, emin değildim.

Adını bilmediğim adam, "Olur," derken, Ömer, beni bir anda kolumdan çekiştirip köşeye doğru götürdü.

Durduğumuzda, "Ne çekiyorsun ya?" dedim ters ters. Hareket ettikçe daha da sıkışıyordum. Ömer sanki bilerek beni sarsıyormuş gibiydi.

Sadece dokundu ama sen bilirsin.

"Eflâl," dedi gözlerimin içine bakıp. Ellerini ceplerine koyup karşısında küçük bir çocuk varmış gibi, "Sen... Sen sıkışmış olabilir misin?" diye sordu.

O kadar kötü bir durumdaydım ki sadece hızlıca kafamı salladım.

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırınca, ona dirsek atmak istedim ama maalesef hareket edemezdim. Sadece dişlerimi sıkarak ona ters ters baktım.

"Ben de diyorum ki bu kız neden kıvranıyor," dedi gülerek. Bu gece onu ilk defa gülümserken görüyordum. Sinirlenemesem de kendimi zorlayarak topuğumla ayağına bastım. "Tamam, tamam," dedi kolumu nazikçe tutup. "Sen değişik hareketlerine devam etmeden, gel lavaboya gidelim. Karan'ın da bakışlarını senden almış oluruz. Adam sana bakmaktan konuşmaya odaklanamıyor," diye dalga geçerek yürümeye başladı.

Ömer'in, lavaboya gittiğimizi Karan'a işaret ettiğini görsem de o tarafa bakamadan hızlı adımlarla yürüdüm. Kapının önünde, "Ben buradayım, rahat ol," diye eğlenir bir tonda konuşan Ömer'e aldırmadan koşar adım içeri girdim.

Elbisemi üstümden sıyırana kadar ömrümden ömür gitmişti. Alkol, hem düşünme yetime hem de mesaneme etki ediyordu. Bu yüzden, içmeden önce iki defa düşünmem gerekiyordu. İşimi halledip çıktıktan sonra, "Oh!" dedim aynada kendime bakarken. "Bir an gerçekten patlayacağımı sanmıştım," diye mırıldanıp ellerimi yıkamaya başladım.

Kapı tıklatıldı.

Ömer, "İyi misin, minik kuş?" dedi. Sesinden, güldüğünü anlıyordum. Benimle uğraşmayı gerçekten çok seviyordu. "Bir sorun..."

Devam etmedi. Başka birine bir şey söyledi ama ne dediğini duyamadım. Bağırdığını anlamıştım. Bir şey oluyordu. Elimi kurulayamadan dışarı çıktığımda gördüğüm manzara, hiç de hoş değildi.

Soner ve Ömer karşı karşıyaydı.

"Sana ne?" dedi Ömer, Soner'e doğru bir adım atıp. Elinin beline doğru gittiğini gördüm. Karan, bugün içerideki kimsede silah olmayacağını söylemişti. Ömer'in, onu dinlemediği belli oluyordu. Soner sadece sırıtmakla yetinirken Ömer'in göğsü öfkeyle inip kalkıyordu. "Senin tüm sülaleni elimden geçiririm, ulan! SANA NE!" diye bağırdı. Tüm koridor sesiyle titredi.

Sesleri duyup bu tarafa doğru koşan adamların kimin tarafında olduğunu bilmediğim için ben de ne yapacağımı bilmiyordum.

Soner sırıtınca, *yapma* diye bağırmak istedim. *Daha da deşme adamın yarasını!*

"Seviyor ama belli," dedi Soner. Cebinden çıkardığı sigara paketini havaya atıp tuttu. Bu hareketiyle Ömer'in eli, belindeki silahı tamamen kavradı. "Başına bir şey gelse çok üzülür. Bunu, bugün daha iyi anladım." Bana bakmasa da benden bahsettiğini anladım. "Elleriyle yemek yedirmeler, âşık âşık bakmalar, bir an olsun ondan ayrı kalamamalar... Belki de senden daha çok âşıktır, ha?"

İşte, bu anda her şey tamamen karıştı.

Ömer, bir anda Soner'in üstüne atladı. Ben de Ömer'in silah tuttuğu elini kavradım. Yanımıza gelen adamlar onu tutmaya çalışıyordu ama o, delirmişti.

"Seni öldürürüm!" diye bağırdı Ömer. Arkasında olduğumu fark etmeden elini benden kurtarmaya çalışarak geriye doğru attı ve kolu bedenime çarptı. Topuklu ayakkabılarım yüzünden sendeledim, sırtım arkamdaki duvarla çarptı. "Ona bir şey yapamayacaksın! Duydun mu beni! Elâl'e dokunmana izin vermem!" diye kükredi. "Kardeşime zarar veremezsin! Anladın mı beni, it! Anladın mı?!"

Sırtım acımıştı ama umursamadan hemen toparlandım. Bu anda, karmaşanın içinde elini uzatıp bana yardım eden çocuğun avucuma bir şey sıkıştırmasına odaklanamadım. Yüzünü görmeme engel olan şapkasını daha da aşağı indirip uzaklaştığında, arkasından bakakaldım. Elime sıkıştırdığı kâğıdı şu karışada önemseyemezdim. Ömer'in başına bir iş gelecekti.

"Ben kimseye bir zarar vermedim," dedi Soner. Sesi öylesine düz, öylesine pürüzsüzdü ki bir an küçük bir çocuk konuşuyor sandım. "İşte siz, hep burada yanılıyorsunuz. Ben kimseye zarar vermem."

"Bırak! Bırak lan!" diye bağırdı Ömer.

Arif ne ara gelmişti, bilmiyordum ama kimsenin yapamadığını yapıp, Ömer'in iki kolunu arkadan kavrayarak onu sıkıca tutuyordu. Ama Ömer yine de debelenmeye devam ediyordu.

Ömer, "Ölüm fermanını kendin yazdın! Kendi ellerinle yazdın!" diye öyle bağırıyordu ki ses telleri kopmuş olmalıydı. Arif'ten kurtulmaya çalışıyordu. Bir kurtulsa Soner'i çıplak elleriyle boğması saniyeler sürmezdi. "Baban bile bu kadarını ummamıştır lan senden! Baban kadar şerefsiz bir adam bile senin gibi bir itin babası olduğu için utanıyordur!" dediğinde, Soner'in gözlerinde şimdiye kadar görmediğim bir öfke ateşi yanmaya başladı.

"Kes sesini!" diye tısladı Soner. "Babamdan bahsetme, kes sesini!"

Onun yüzünde ilk defa alaydan başka bir ifade gördüm: Nefret.

"Seni de babanı da!" diye bağıran Ömer, tam anlamıyla delirmişti.

Arif, Ömer'i öyle zor zapt ediyordu ki yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Abi, dur! Burası yeri değil!" dese de Ömer'in umurunda değildi.

Soner'in gözlerinin bana dönmesi, birkaç adım geri gitmeme neden oldu. Bakışlarındaki ifadenin anlamı neydi, bilmiyordum ama tenimi kaplayan soğukluğun nedenini biliyordum.

Sıra bana gelmişti.

"Ne oluyor burada?" diye koşar adım buraya doğru gelen Karan'ı gördüğümde, nefesimi tuttuğumu fark ettim. Arkasında bir sürü adam ve elinde sıkıca kavradığı bir silah vardı. Bakışları bendeydi. Bedenimi hızlıca süzüp bir şey olmadığından emin olduktan sonra elindeki silahı yanında duran Yiğit'e uzattı. Ömer, henüz durulmamıştı ama saldırmak için hamle de yapmıyordu. Karan, yanıma gelip elimi tuttu ve direkt Ömer'e bakarak, "Sana *bu herifin oyununa gelme,* demedim mi?" diye bağırdı. Bu gecenin en büyük sinir harbini yaşıyordu. "Ne oluyor, Ömer? Aklını mı yitirdin? Lâl buradayken ne yapıyorsun lan sen? Şimdi zamanı mı!"

Koridorda, sayamadığım kadar adam vardı. Elimde sıkıca tuttuğum kâğıdı hangisinin verdiğini çözmeye çalışıyordum ama bu imkânsızdı. Hepsi aynı giyinmişti ve birbirlerine benziyorlardı.

Karan'ın kâğıdı fark ettiğini biliyordum. İkimizin elleri arasında duran kâğıt düşmesin diye elimi sıkıca tutuyordu.

Ömer nefes nefese, "Ne dediğini bilmiyorsun!" dedi. Karan benimle tehdit edildiğini öğrenirse Soner'in son nefeslerini alacak olduğunu biliyordum. Ömer parmağını Soner'e doğru salladı. "Şimdi zamanı değil ama elbet o zaman da gelecek, Soner Efendi! O zaman sana, *beni öldür* diye yalvarmak ne demekmiş öğreteceğim!" Tekrar ona uzanmak için hamle yaptı ama bu sefer ona engel olan daha fazla kişi vardı. "Bırakın lan siz de! Bırak! Tamam, bırak!"

"Dağılın!" diye bağırdı Karan. Gür sesi koridorda yankılanıyordu. "Herkes dağılsın! Arif, sen Lâl'i yukarı çıkar. Yiğit, sen de Ömer'i götür. Davet mavet kalmadı," dedi tükürür gibi. "Herkes dağılsın," diye tekrarladı.

Soner kafasını önüne eğip, ona eskortluk yapan adamlarla beraber yanımızdan ayrılırken, Ömer içindeki sinir harbini dışarı atamıyormuş gibi duvara yumruk attı. Eli acımış olmalıydı ama canı yandığından değildi bağırması. Dayanamadığını görüyordum. Delirmiş gibiydi.

Karan, "Dur artık!" dedi kızgınlıkla. "Sana gelmemeni söylemiştim, Ömer! Çık yukarı ve sakinleş! Bir daha da bu kadar içme!" Kafasıyla Yiğit'e işaret yaptı. "Bana haber verin. Kendine zarar vermesine de engel olun," dedi daha sakin bir sesle.

Elimden tuttuğu için o yürüyünce ben de yürümeye başladım. Burnundan soluyordu. Sert ve hızlı adımlarla yürürken ona ayak uydurmak çok zordu. Her an bağırıp ortalığı ayağa kaldıracak gibiydi.

"Alptekin'den haber var mı?" dedi Arif'e, bakmadan.

"Odada, abi. Sızdı," dedi Arif.

Karan sadece kafasını sallamakla yetinse de aklının kardeşinde olduğunu biliyordum. Kiminle uğraşacağını şaşırmış gibiydi.

Salona doğru geldiğimizde tüm davetlilerin ayaklanmış olduğunu gördük. Hepsi ne olduğunu anlamak ister gibi baksalar da bunun olacağını tahmin ediyor olmalıydılar.

Karan durup bana doğru döndükten sonra, "Sen odaya çık," dedi. Kafamı salladım. Burada daha fazla durmak gibi bir isteğim yoktu. "Ben şunları gönderip yanına geleceğim. Uyuma ama, tamam mı? Beni bekle," dedikten sonra avuçlarımızın arasında duran kâğıdı alıp cebine koydu.

"Dikkat et," dedim arkama doğru bakıp. Yavaşça ona doğru döndüm, yanağına küçük bir öpücük kondurdum. "Ve çok bekletme."

Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Ben yalnız kalmak istemediğim için böyle söylemiştim ama o başka bir şey anlamış olmalıydı. Elimi belimi bulurken, o da yanağıma küçük bir öpücük kondurdu.

Buğulu bir sesle, "Bekletmem," dedi. Ceketinin cebinden odanın anahtarını çıkarıp Arif'e uzattı.

Ona son bir kez baktıktan sonra Arif ile asansöre doğru yürüdüm. Bir an önce odaya gidip ağrı kesici içmeyi düşünüyordum. Böyle tiplere alışık olmadığım için tüm gece insanların yüzünü inceleyip durmuştum. Bu yüzden gözlerim ve başım ağrıyordu.

Asansöre binince Arif'e doğru döndüm. "Alptekin'e çok mu sert vurdun?" diye sormamı beklemiyor olacak ki telefonundan kafasını kaldırıp bana şaşkın bir şekilde baktı.

"Hayır, yenge."

Suratımı buruşturdum. "Senin hafif anlayışınla benimkinin uyuşmadığına eminim. Ömer'i tutarken seni gördüm. O eldeki Alptekin'e vurduysan çocuk içkiden değil, yumruğun şiddetinden sızmıştır," diye homurdandım.

Sanki iltifat etmişim gibi gülümsedi.

"Eyvallah, yenge," dedi sırıtarak.

Gözlerimi birkaç saniyeliğine yumdum. Sanırım bu kadar testosteron bana fazla gelmişti.

Kapının önüne gelince Arif kapıyı açıp bana anahtarı uzattı. "Ben, abim gelene kadar kapıdayım, yenge. Zaten otel bizim ama sen yine de endişelenme," dedi.

"Ömer'i merak ediyorum. Öğrenip bana haber verir misin?" dediğimde *olur* der gibi kafasını salladı. "Duşa gireceğim. Çıktığımda haber veririm," dedim. Kapıyı kapatıp kilitledim.

Adımlarım çantama doğru gitti. Hemen bir ağrı kesici alıp içtikten sonra hiç beklemeden, önce ayakkabılardan sonra da elbiseden kurtuldum. Banyoya geldiğimde gözlerim küvete takılınca Karan'ın hemen gelmeyeceğini düşünüp küveti doldurmaya başladım. Biraz rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bedenim kaskatı olmuş gibi hissediyordum.

İç çamaşırlarım da yeri boyladığında makyajımı çıkarttım ve kendimi sıcak su dolu küvete attım. Bulduğum duş jellerini suya sıkıp, rahatlama umuduyla kafamı geriye yasladım ve hareketsizce durdum.

Acaba o kâğıtta ne yazıyordu?

Muhtemelen beni tehdit eden birkaç cümle yazıyordu. Korkmama neden olacak, belki de Karan'la aramı açacak bir şeydi. Karan geldiği zaman bunu öğrenmem gerekiyordu.

Ömer'in bu gece uyuyamayacağını biliyordum. Biraz daha içip sızacaktı. Sabah uyandığında kazan gibi bir kafayla ayılacak, aynı Alptekin gibi kendine gelmek için saatlerce uğraşacaktı. İkisi de içlerindeki acıyı ne yapsalar da söndüremeyecekti.

Bacaklarımı kendime doğru çekip kollarımı bedenime sardım, kafamı dizlerime yasladım.

Karan da bir gün Ömer gibi olursa dayanabilir miydi? Ömer kadar güçlü durabilir miydi?

Ölmekten elbette korkuyordum. Ama geride kalanların yaşadıklarını görmüş biri olarak, Karan'ın hissedeceklerinden daha çok korkuyordum.

Bu düşünceyle sıcak su altında bile tüylerim ürperince ayağa kalktım. Üstümden akan suları umursamadan duşun altına girdim. Hızlı bir duş alıp çıktığımda baş ağrım bir nebze olsun azalmıştı. Bornozumu giydim ve saçıma havlu sardım. O masada yediğim somonu hatırlayınca, sanki onu yediğimi unuttura-cakmış gibi dişlerimi fırçalamaya başladım. Aynadaki yansımamı göremiyor olmak, beni rahatlatmıştı. Şu an, geleceğe dair umutsuz bakışları olan, aynadaki kadının gözlerini görmeye hazır değildim. Bu yüzden aynadaki buharı temizlemeden dişimi fırçaladım ve banyodan çıktım.

Küçük bavuluma doğru ilerleyecekken, camın önünde arkası dönük bir şekilde duran Karan'ı görünce küçük bir çığlık attım. Onu odada görmeyi beklemiyordum. Hem kapım da kilitliydi. İçeriye nasıl girmişti ki?

Elim kalbimde, ona baktım. Yavaşça bana doğru döndü. "Korkuttum mu?" dedi tüy kadar hafif bir selse. Gözleri yavaşça üstümdeki kısa bornoza ve saçımdaki havluya değdi. "Sen çıkmayınca merak edip içeri girdim. Su sesi duyduğum için de rahatsız etmek istemedim."

Baş parmağımı damağıma doğru bastırdım. "Korkuttun!" dedim sinirle. Onu başkası sanmıştım. Kapının önünde Arif de beklese, demek ki aşılmayacak bir engel değildi. Soner bile olabilirdi gelen ve bornozluydum. "Bekleseydin ya! Acelen neydi?" diye çıkıştım, yanıma doğru adımladı.

Heyecanlanmam saçma mıydı?

Bence değildi, çünkü üstündeki takım elbisesiyle çok karizmatik görünüyordu.

Gözleri gözlerime kenetlendiğinde, elleri bornozumun üzerinden belimi buldu. "*Bekletme* demiştin ya?" dedi tatlı olmaya çalışarak. Olmuştu da. Dudakları yanağıma değdiğinde, bütün korkum kuş olup uçtu. "O yüzden acele ettim. Hata mı ettim?" dedi. Şakayla karışık da olsa beni utandırmak istediğini biliyordum.

Dudakları hâlâ yanağıma dokunduğu için kalbim, otelin içinde durmaksızın koşuyormuşum gibi hızlanmaya başladı. Tek bir sesin bile olmadığı odada, onun için atan kalbimin sesini duyuyor olmalıydı. Göğsümün orta yerinde başlayan zelzelenin ufak sarsıntılarını hissediyordum. Bu kadar yakınımda olması bile ayak parmaklarımdan boynuma doğru uzanan o titreşimle ürpermeme yetiyordu. Beni biraz daha kendine doğru çekti. Ona dokunma isteğiyle dolarak ellerimi göğsünün üstüne koydum. Avucumda atan kalbinden anladığım üzere onun kalbi de göğüs kafesini delmek ister gibi atıyordu.

Bir anda odanın havası ağırlaşmış gibiydi. Onunla bir olmuşçasına yakınken, sanki *güneş* galaksisinden ayrılmış da bedenime çarpıp benimle bir olmuş gibi hissediyordum.

"Çok güzel kokuyorsun," dedi. Bir an gözlerime baktı ve yeniden yerini buldu. Birkaç saniye bile olsa gözlerindeki yangını

görmüştüm. Alevleri öylesine yoğundu ki parmak uçlarım yanıyordu. Bunun diğer nedeni, gözlerinde seğiren arzuyu görmemdi.

Boğuk sesini duyduğumda yutkunma ihtiyacı hissettim. Kalbim, bir taşa takılmışçasına tökezledi. Duştan çıktığım için mi, bilinmez; vücudumda bir ateş yanmaya başladı. Onun harladığı ateşli istekle aralanan dudaklarıma dokunmadan boynuma doğru ilerlediğinde, karnım istemsiz bir şekilde çekildi. Tenime değen ama öpmeyen dudakları bedenimde bir yangın başlatmıştı. Bu yangının sönmesi için yapılması gerekenleri biliyor ve kuruyan dilime damağıma söz geçiremiyordum.

Derin nefeslerle içine çektiği kokum, ona nasıl hissettiriyordu? Ben, onun kokusunu aldığımda, onu öpmeden duramayacakmış gibi hissediyordum.

Kısık bir sesle, "Lâl," dedi... Şahdamarıma çarpan ılık nefesi ile daha da titredim. Kanımın, damarlarıma âdeta sığmayarak ilerleyişini hissediyordum. Titreyen bedenimi fark edince kıvrılan dudaklarının baskısı tenime dokundu. Titremem hoşuna gidiyordu. "Cennet de cehennem de sende," dedi tüm günahları barındıran bir sesle. "Teninde, kalbinde, gözlerinde..." Sola doğru yatırdığım kafamla ona daha fazla alan yaratmış oldum, boynuma güçlü bir öpücük bıraktı. "Ve ben, Araf'tayım. Kurtuluşum senin elinde."

Kendini bana ait kılmak isteyişinin beyanıydı bu. Ne dediğini tam olarak idrak edemesem de onu affetmemden bahsettiğini düşünüyordum. Bunu ona tam olarak söylememiştim ama o, yine de biliyordu ve benden de duymak istiyor olmalıydı.

Ve sonrasında onu oradan, Araf'tan kurtarmamı.

"Karan," diye mırıldandım. Sanki bilincimi yitirmiştim. Dudaklarıyla tenimde bıraktığı izlere, kelimelerim asılı kalmıştı, zihnime ulaşamıyordu. Dilim damağım kurumuş gibi hissediyordum. "Karan," dedim bir kez daha. Boynumdan uzaklaşarak gözlerime baktığında, orada kendimi gördüm. Göz bebeklerine yansıyan çehremde, o da kendini görüyor olmalıydı. Buğulu

bakıyordu. "Ben..." Dudaklarımı yalayıp alt dudağımı dişledim. Bu gecenin sonunun nereye gittiğini, bakışlarındaki yoğunlukta görebiliyordum. "Ben, seni çok seviyorum," dedim bir çırpıda. Kalkan kaşlarıyla beraber belimdeki elleri kasıldı. Öyle bir gülümsedi ki tüm gece, yükü omuzlarımdan kuş olup uçtu. "Ve seni affettim. Ben seni affettim, sevgilim."

Koyu renkli gözlerinin dolduğunu görsem de yüzündeki gülümseme o kadar büyüktü ki bunun mutluluktan olduğunu biliyordum. Nefesi hızlandı. Dilinin tutulduğunu görebiliyordum. Duymayı beklediği her şeyi bir anda söyleyişim, onu sona götürmek için hızlandırmış gibiydi. Avucumda atan kalbi o kadar çok hızlanmıştı ki sanki elimdeydi, hissediyordum.

Bana baktı. Baktı, baktı, baktı ve izin almak ister gibi gözlerimi izledi. Kafam yavaşça aşağı yukarı sallandı. O, yine hareket etmedi ve öylece durdu. Bunu benden beklediğini anlayarak, ayların hasreti ile yanan özlemimi dudaklarında söndürdüm.

Hiç beklemeden, öpüşüme karşılık verdi. Benim aksime, onun öpüşleri sertti. İki dudağı arasına aldığı alt dudağımı, ayların acısını çıkarmak ister gibi öpüyordu. Bir anda hızlanan dudaklarına yetişmekte zorlanıyordum, nefesim yetmiyordu. Kollarımı boynuna dolayıp kafamı yana doğru eğdiğimde saçımdan düşen havluyu umursamadım. O da umursamamış olacak ki geriye doğru adımlamamı sağlayarak sırtımı duvara yasladı.

"Sana aşığım," dedi nefes nefese. "Sana çok aşığım, Lâl."

Gözlerini aralamadan durdurduğu öpüşmemizi ben devam ettirdim, söylediği diğer şeyler nefeslerimiz arasında kayboldu. Şu an onu duymak değil, hissetmek istiyordum.

Ensesindeki saçları çekiştirdiğimde sanki bunu bekliyormuş gibi kravatını seri hareketlerle çıkarıp yere attı. Aceleci bir şekilde düğmelerini açtığı gömleği de yeri boylarken dudaklarımız birbirinden hiç ayrılmamıştı. Tırnaklarımı tenine bastırdığımda boğazından gelen erkeksi hırıltı, doğru yolda olduğumu gösteriyordu.

Çıplak tenimde gezen ellerimin onu daha da heyecanlandırdığını biliyordum çünkü aynı şeyleri ben de hissediyordum. Onun belimden destek veren elleri olmasaydı, belki de çoktan dizlerimin üzerine düşmüştüm. Kalbim dudaklarımda atıyordu. Onun bana âşık olduğunu söyleyen dilini hissedince kendimi kaybediyordum.

Sert hareketleri normale dönmeye başladığında, elleri beni öldürecek bir yavaşlıkla yukarı doğru çıktı. Parmak uçları boynuma dokunup bornozun içine sızdığında, dokunduğu her yerde cehennem ateşini hissetmeye başladım. İstekle ona doğru kavislenen belime ulaştığında, boğazımdan kaçan kısık bir inleme ile parmaklarını tenime bastırdı.

İçimde adını koyamadığım bir his vardı. Sanki bir çığ olmuş, yuvarlanıyordum. Uçurumdan aşağı doğru kendimi bıraksam sonuca ulaşacak gibiydim.

Onunla her şeye hazır olduğumu işte bu an anladım.

Tırnaklarım, sırtında ve kollarında izler bırakmaya başladı. Her hareketim onu daha fazla heyecanlandırıyor gibiydi. Bunu, derinden gelen sesinden anlayabiliyordum.

Elleri bedenimi tavaf ederken, "Karanlık bahçemdeki tek çiçek," diye fısıldadı kulağıma. Boynumu dudaklarına esir aldı. "Vurgunum sana."

Üstümdeki bornoz yeri nasıl boyladı, yatağın üstünde uzanır hâle nasıl geldim, bilmiyordum. Sadece gökyüzünün altında uzanıyor gibi hissediyordum. Yıldızlar, tenimdeydi ve Karan'ın her bir hareketiyle parlıyor, onu da parlatmamı sağlıyordu. Bedenimden çıkan ışık hüzmeleri, onunla bir bütün oluyor ve tek parça hâline geliyordu.

Ona âşık olduğumu hissettiğim nice an olmuştu ama hiçbiri şimdiki kadar büyülü değildi.

Tenini tenimde hissedince kaburgalarımın arasında yeşeren o tohum, köklerini kalbime salarak, filizlenip onun kalbine doğru yol almaya başladı. Yek bir bedende beraber atan kalplerimiz, ay ışığının vurduğu tenlerimizi parlatıyordu.

Karan'ın ruhumda hüküm süren aşkı, bu sefer bedenimde yankılanmaya başladı. Beni narin ama arzu dolu hareketlerle sarmalarken, kendimi onun insafına bıraktım. Beni mahvetsin, aynı zamanda kendisiyle de var etsin istedim. Pençesine düştüğüm hislerin şehvetiyle yanarken, kollarına sıkıca tutundum. Yol gösteren de oydu, yolum da. Sanki uzun bir zamandır bu anı beklermiş gibi tenimle uyumlu olan bedeninin, geceme ışık oluşu gibi...

Gece sabaha dönerken, onun gözleri gözlerimden ayrılmazken, onu bir kere daha terk etmeyeceğime dair kendime söz verdim. Ondan bir daha ayrı kalamazdım.

Bitmişti. Ruhumla, bedenimle, kalbimle tamamen *onun olmuştum.*

18

Geleceğin Unutulmayan Yüzü

Güneşin bedenime izler bıraktığı, saatin çoktan öğleden sonrayı bulduğu bir vakitte, göğsünde uyuduğum adamın, kalbimdeki derin sevgisini hissediyordum.

Başımı, benim için atan kalbinin üstüne yaslamıştım. Çıplak göğsü benim için yaratılmıştı sanki. Bu kadar sert olmasına rağmen nasıl olurdu da kuş tüyü bir yastıktan daha rahat olabilirdi, bilmiyordum. Bedenime dolanan kolları, saçlarımın arasına çarpan nefesi, kalbinin atışları, ara ara belimi okşayışları... Yeniden uykuya dalmam için sebeplerimdi. Tekrar mayışıyor, onun kokusunu soluyarak karanlığa doğru çekiliyordum. Buna engel olan ise farkında olmaksızın yaptığı dokunuşlardı.

Onu gördüğüm ilk an, dün gibi aklımdaydı. Hastane odasında gözümü açışım, Ömer'le onu başımda beklerken buluşum, o telaşım, hatıralarım çok tazeydi. Ona *Karam* deyişimi ve bana karizmatik bir şekilde gülümsemesini ömrüm boyunca unutamazdım. İlk başta soğuk gibi duran ama tanıdıkça kalbini sevdiğim adamın şu anda göğsünde uyuyor oluşum, garip hissettiriyordu. Sanki o zamanlar başka bir Karan vardı, şimdi ise bambaşka. Sevgim, onu değiştirmişti. Bunu görebiliyordum.

Birbirimize duyduğumuz sevgi bizi değiştirmişti.

Avucumu sıcak göğsüne bastırdım. Eli, sanki yuvasını bulur gibi gelip elimi bulduğunda yüzümde bir gülümseme peyda oldu. Baş parmağıyla elimin üstünü yavaşça okşarken, bir şeyler mırıldandı. "Lâl," dediğini anlamıştım ama gerisi mırıltılardan ibaretti. Adımın onun dudaklarından dökülüşü, usta bir sanatçının ellerinden dökülen bir eser gibiydi. Beni bulutların üzerindeymişim gibi hissettiriyor, adımı yeniden sevmemi sağlıyordu. Bir kere daha, "Lâl," dediğinde, karnımda kanat çırpan kelebeklerin sesini duydum.

Rüyasında beni mi görüyordu?

Hâlâ uyanmayışı beni şaşırtıyordu. Normalde erkenden kalkıp spor yapan adam, şimdi öğlen olmasına rağmen uyanmamıştı. Ve hiç de uyanmayacak gibi duruyordu. Derin bir uykuda gibiydi.

Onunla uzun bir süredir uyuyamadığım için gece boyu ara ara kalkıp varlığını teyit etmiştim. Rüyada olmadığıma ikna olunca gülümseyerek yeniden uykuya dalmıştım. O da zaman zaman uyanmış olacak ki nemli saç diplerime öpücükler bırakıp dudaklarını ve parmak uçlarını yüzümün belli noktalarında gezdirmişti. Bunları hissetsem de uykumdan kopamamış, onun dokunuşlarının etkisiyle uyumaya devam etmiştim.

İkimiz de aynı hisleri paylaşıyorduk. Özlem ve aşk.

Kafamı kaldırıp, âşık olduğum yüzüne baktım. Normalde kemikli çehresi ile sert ve yıkılmaz gibi duruyordu. Fakat şimdi, küçük bir çocuk gibi masum ve savunmasızdı. Kalbim, ona her baktığımda olduğu gibi hızlanınca onu ısırma isteğiyle doldum.

Hareket eden kirpiklerinden, rüyada olduğunu anladım. Onu uyandırmamaya çalışarak uzaklaşmaya çalıştım ama nafileydi. Sanki kaçıyormuşum gibi beni sıkıca saran kollarının tutuşu güçlendi. Beni kendine daha da hapsetti. Çenesine küçük bir öpücük kondurup kafamı yeniden göğsüne koydum.

Parmak uçlarımla tenine küçük daireler çizmeye başladım.

Onunla beraberken kendimi bambaşka bir kadın gibi hissediyordum. Bazen anne gibiydim. Uykusunu alsın, çok fazla sigara içmesin, ayaklarını üşütmesin, sakallarını keserken dikkatli olsun, öğünlerini atlamasın diye kendime küçük dertler ediniyordum. Bazen de küçük bir çocuk gibiydim. Ona şımarıyor, beni biraz sevsin, bana ilgi göstersin diye nazlanıyordum. Beni elleriyle beslemesine bile sesim çıkmıyordu. Hatta bunu yapsın diye bazen gözünün içine bakıyordum.

Onunlayken kendimi çok seviyordum.

Göğsüne küçük bir öpücük kondurdum. Belimi hafifçe sıkıp, "Günaydın," dedi. Uykulu ve boğuk sesi kulaklarıma doldu. *Daha güzel bir ses olamaz,* diye düşünüp kafamı kaldırdım. Bana tatlı bir gülümseme ile bakıyordu.

"Günaydın," dedim neşeli bir şekilde. Gözlerimi kıstım. Ona suçlu suçlu baktım. "Ben mi uyandırdım seni? Yoksa kendin mi uyandın?"

Çenemi tutup yüzümü kendine yaklaştırdıktan sonra, "Kıpır kıpırsın," dedi. Ama bunu azarlar gibi değil de hoşuna gider gibi söylemişti. Dudağıma bıraktığı küçük öpücüğün etkisiyle titreyen bedenimi fark etmemesini diledim. Gözleri, saate değdi. "Seninle uyumayı özlemişim. Hem yataktaki hareketlerine de alışkınım. O yüzden böyle bakma. Beni sen uyandırmadın," deyip hafifçe doğruldu, ben de onunla beraber doğruldum.

Beraber hareket etmeyi seviyordum. Nerede olursa olsun bir şekilde elimi tutması, her an temas hâlinde olmak istemesi, uzakta bile olsa gözlerime tutunması çok hoşuma gidiyordu. Şimdi ona bu kadar yakınken ve bedenlerimiz bir hareket ederken, daha da yakın olmayı isteyecek kadar seviyordum.

Çenesini aşağı eğip yüzümü yavaşça inceledi. Yüzüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerimde bir duygu arıyor gibiydi.

"Nasılsın?" dedi kararsız bir sesle. Gözleri, yüzümün her bir noktasına dokundu. "Ağrı kesiciye ihtiyacın var mı? Ya da tekrar

duş almak ister misin?" Kafamı sağa sola salladım. Hangisine cevap verdiğimi anlamadığı için kaşları hafifçe çatıldı. "Güzelim, konuşur musun?" derken, sesi pek endişeli olmasa da merak eder bir tonda çıkmıştı.

Kafamı boynuna yasladım. "İyiyim, bir şeye ihtiyacım yok. Sadece kendimi yorgun hissediyorum," dedim mırıltıyla.

Bir şey demedi. Büyük elleri, yorgunluğumu almak ister gibi belime masaj yapmaya başladı. Hoşnut sesler çıkardığım için hareketlerini hızlandırdı. Parmak uçlarından akan şifa, dokunuşuyla bedenime nüfuz ediyordu. Gevşeyerek kendimi ona doğru bıraktım. Sanki yıllardır bedenime aşinaymış gibi, hatta benimle beraber aynı bedende can buluyormuş gibi, sızlayan yerlerime dokunuyor, bana iyi geliyordu.

"Kas gevşetici içmek ister misin?" dediğinde, *hayır* der gibi bir ses çıkardım. Hareketleri yavaşladı. "Tenin ne kadar yumuşak. İpek gibi..." Tenimde küçük rüzgârlar estiren dokunuşları, sırtımdan boynuma doğru çıkmaya başladı. "Bazen senin oyuncak bir bebek olduğunu düşünüyorum. Kırılgan, narin ve gerçek olamayacak kadar güzelsin." Parmak uçları enseme ulaştı, saç diplerime dokundu. "Bazen de gözündeki alevi görüyorum ve bebek olamayacak kadar ateşi hatırlatan bir kadın olduğunu düşünüyorum." Gözlerine baktığımda, boynumu narin bir şekilde kavradı. "Avucumun içindesin ama elime avucuma sığmıyorsun."

Gözlerimi süzüp nazlı bir sesle, "Ya..." dedim.

Gülümsemesi yüzüne yayıldı. Bana, içi gidiyormuş gibi bakıyordu, ne yapacağımı bilemiyordum. Yine öyle bir anın içindeydim. Elimi ayağımı nereye koyacağımı bilemiyordum.

Kolunu sıkıca belime sardı. "Seninle başlayan sabahların bu kadar güzel olduğunu unutmuşum," dedi. Burnunu burnuma değdirdi. İkimiz de aynı anda derin bir nefes aldık. "Keşke aramıza hiç yalan girmeseydi de benden uzaklaşmak zorunda kalmasaydın. Belki o zaman çoktan..."

Sustu.

Geriye doğru çekilip devam etmesini isteyerek gözlerine baktım. "Çoktan, ne?"

Parmaklarının tersi yanağıma dokundu. "Her şey daha başka olabilirdi." Başka bir şey söylemek istediğini ama bundan vazgeçtiğini görebiliyordum. Üstelemek istemedim. Söyleyeceği şeyin, canını sıkan bir şey olduğu belliydi. "Acıkmadın mı?"

Başımı tekrar boyuna yaslayıp kokusunu içime çektim. "Kahvaltı yapmak istemiyorum. Acıktım ama canım makarna çekiyor," dedim. Sesim iştahlı çıkmıştı.

Dudaklarımı yaladım. Şu an bol salçalı bir makarna için yapamayacağım şey yoktu. Yanında da buz gibi bir limonata olursa keyfime diyecek söz olmazdı.

İmalı bir sesle, "Bu kadar erken mi? Daha her şey çok yeni. Ne çabuk..." dedi. İlk seferde anlamadım. Sonra kısa bir an düşündüğümde, *aşerme* ile ilgili dalga geçtiğini anlayıp göğsüne küçük bir ısırık bıraktım. "Ah!" dedi, yalandan bir acı nidası çıkararak. Kısa bir kahkaha attı. "Tamam tamam, arar isterim şimdi. Sen beni yemeye başlamadan önce..."

Eğleniyordu. Ve mutluydu. O yüzden ben de mutluydum.

Isırdığım yere öpücük kondurdum, o da saçlarımın arasına kondurdu. Benimle uğraşmayı sevdiği kadar ben de onunla uğraşmayı seviyordum. O yüzden ısırmalarıma katlanmak zorundaydı.

Resepsiyonu arayıp kendisi için kahve, benim için de makarna ve limonata istedi. Sonrasında telefonunu eline aldı. Benim görebildiğim açıdan tuttuğu için gözlerim ekranın üzerindeydi. Yaptığımdan gocunmadan izlemeye başladım. Arif'ten gelen mesaj bildirimlerinin üstüne tıkladı.

Arif: Abi ben bunlarla baş edemiyorum. Alptekin, oteli birbirine kattı. Sizin kapıyı tıklattım ama duymadınız. Ne yapayım?

Arif yarım saat sonra tekrar yazmıştı.

Arif: Biz eve gidiyoruz. İkisi de daha çok içip iyice delirdiler. Sen eve kaç gibi gelirsin?

Arif: Abi biz evdeyiz. Hâlâ içmeye devam ediyorlar.

Diğer mesajı da birkaç saat önce atmıştı.

Arif: Uyoyuz sen bşzi atana balım

Ekranı işaret ettim. "Son mesajı anlamadım," dedim. *Lâl, bunlar, Arif'i de kendine benzetmiş. Onu da sarhoş etmişler.* "Ne demeye çalışmış?"

Karan ağzının içinden küfür savurdu. Yiğit'i arayıp telefonu hoparlöre aldı. Derin bir nefes verdi. "*Uyuyoruz, sen bizi arama,* demeye çalışmış. Ama *balım*ı neden yazdı onu bilmiyorum," diye *ne alaka* der gibi konuştuğunda, kıkırdadım. Eli tenimin üstünde dolaşırken, "Balım ne, ulan?" diye homurdanıyordu.

Arif'in Karan'a *balım* demesini hayal edemiyordum.

"Efendim, abi," dedi Yiğit.

"Neredesin, Yiğit? Ömerlerden haberin var mı? Ne oldu gece?"

"Abi, ben oteldeyim ama haberim var. Dün gece içip otelde biraz olay çıkardılar. Arif abi onları eve götürdü. Çocuklardan duyduğuma göre evde daha da çok içip Arif abiyi de sarhoş etmişler. En son, üçü de bir yerde sızmış. Daha uyanmamışlar."

Bu üçlünün neler yaptığını çok merak ediyordum. Evin hâlini görmekten ise korkuyordum. Acaba ev hâlâ tek bir çatı altında duruyor muydu?

Karan tek eliyle yüzünü sıvazladı. "Biz yemek yedikten sonra otelden ayrılacağız. Sen önden gidip bana haber. Başka bir vukuat var mı?"

"Dediğin olayı araştırdım, ondan başka bir şey yok." Yiğit'in dışarı çıktığını, araba seslerinden anladım. "Yarım saate evde olur, sana haberim veririm. Afiyet olsun, abi."

Karan, "Eyvallah," deyip telefonu kapattığında, gözlerimi yüzüne diktim.

"Keşke onları yalnız bırakmasaydık. Kim bilir ne kadar da. ğıldılar," diye suçlu bir sesle konuştum. "Yemeği evde yeriz. Biz de gidelim," dedim hızlıca.

Cıkladı. Beni tek bir hamlede üstüne çekip karnının üstüne oturmamı sağladığında, ani hareketinden dolayı saçlarım önü. me doğru döküldü.

"Onlara göre hareket edemem," dedi belimden kavrayıp. Üs. tümdeki kısa tişört, yukarı doğru sıyrılınca beni yavaşça süzdü. Yutkunma ihtiyacı ile doldum. "Yanımda sen varken, senin gibi bir kadın varken, aklıma başka bir şeyin gelebileceğini mi sa. nıyorsun?" Ona doğru eğilmem için beni kendine çekti, ona yardımcı oldum. Dudakları boynuma değince dilim damağım çoktan kurumuştu. "Ben, seninle bu odada günlerce kalmak istediğimi, senden bir adım bile uzaklaşmak istemediğimi düşünürken; sen, eve gitmekten söz ediyorsun," dedi ayıplar gibi.

"Karan," dedim, ne diyeceğimi bilemeyerek.

Sıcak dudaklarının baskısını boynumda hissedince belim ona doğru kavislendi.

"Lâl," dedi boğuk bir sesle. Sırtımı yatakla buluşturup bir çırpıda üzerime eğilince, nefesimi tutup ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Ben de acıktım," dedi eli tişörtün eteklerine giderken.

Sessiz bir cevap verdim ona. Benim açlığım uçup gitmişti, kollarımı onun boynuna doladım ve tutku dolu öpüşüne karşılık vermekten başka bir şey yapamadım.

Büyük evlerin en büyük sıkıntısı, temizlik değildi bana göre. Kimin nerede olduğunu bilmemek, telefon kullanmadan aradığın kişiyi evde bulamamak, evin bir ucundan bir ucuna giderken yorulmaktı en büyük sorun. Ne kadar lüks olursa olsun sıcaklık barındırmadığından, büyük evleri sevemiyordum.

Dakikalardır deli dana gibi oradan oraya gidip Alptekin'i bulamamız da bir neden olabilir.

Bıkkın bir nefes verdim. Eve geleli yaklaşık on beş dakika olmuştu. Kaan telefon trafiğine tıkıldığı için sanırım üçüncü ben arıyordum. İlk başta Alptekin ile başlayayım demiş ve onu aramaya koyulmuştum. Odasında değildi, salonda değildi, evin hiç girmediğim odalarında değildi.

Neredeydi bu çocuk?

Mutfağın önünden geçip bahçeye gidecekken içeriden gelen sesi duyunca durdum. Mutfakta uyuyor olamazdı, değil mi?

Yavaş adımlarla mutfaktan içeri girdiğimde, ilk başta kimseyi göremedim. Sonra biraz daha ilerledim ve kadrajıma ilk giren, masanın altındaki ayaklar oldu. Daha da yaklaştım. Alptekin, masanın altında yüz üstü uyuyordu. Anormal olan, sadece bu değildi. Sandalyenin bacağına sarılmıştı ve üstünde bornoz vardı. Eğilip dikkatle incelediğimde, bornozun altında da takım elbisesi olduğunu gördüm.

Yeni bir tarz yaratmaya çalışmış olabilir.

Eğildim ve omzundan yavaşça dürttüm. "Alp," dedim birkaç defa. Hiçbir şekilde yaşam belirtisi vermeden aynı şekilde yatmaya devam etti. Sarıldığı sandalyeyi çekip onu biraz sarstım. "Alp, uyansana. Her yerin tutulmuştur böyle. Burada yatılır mı hiç?" diye kızdım. "Sana diyorum!"

Kımıldamadı bile.

Buzdolabından aldığım, soğuk su dolu sürahinin kapağını açtım. Hasta olmasın diye, yüzüne doğru sadece birkaç damla savurduğumda, bir anda bağırarak uyandı. Havaya doğru zıplamasıyla kafasını masaya çarptı. Canı acımış olmalıydı.

"Ne oluyor? Savaşta mıyız, ne oluyor?" diye bağırıp, olduğu yerde debelenmeye başladı. Kolları bacakları, çırpınıyordu. "Anne, tabuta mı girdim ben? Anne!" diye korkuyla bağırıp sırt üstü döndü. Yüzünde telaşlı bir ifade vardı. "ANNE!" diye evi inletecek kadar bağırdığında, elimi ona doğru uzattım.

"Bağırma, deli!" dedim kolunu tutup. Bir anda dokunmamla ürküp biraz uzaklaştı. "Tabutta değil, masanın altındasın. Nasıl geldin buraya?" Onu kendime doğru çekmeye çalıştım ama bunda başarılı olamadım. Şoka uğramış yüz ifadesi ile bana bakıyordu. "Alp, soğuk mermere uzanılır mı hiç? Çık şuradan, hasta olacaksın!" diye çemkirdim.

Yüzü bir anda bembeyaz kesilmişti. Kafasını geriye doğru çekip, büyümüş gözleriyle bana bakmaya başladı. Hâlâ öldüğünü mü sanıyordu bu manyak?

Bizi de melek sanıyor sanırım.

"Alp?" dedim kısık bir sesle. "Ben, Eflâl. Hani kafasını kırdığın... Hatırlamadın mı?"

Birkaç saniye boş gözlerle baktıktan sonra, "Ha..." dedi. "Sen de mi benimle beraber öldün?"

"Ya sabır!" dedim yüksek bir sesle. Doğrulup ayağımla onu dürttüm. "Şuradan çıkmazsan birazdan eşek cennetini boylayacaksın. Çıksana!"

Kendini rüyada sanıyor olacak ki gözlerini yumup birkaç saniye öyle durdu. Gözlerini tekrar açtığında kafasını masanın altından uzatıp varlığımı teyit etti. O kadar saf duruyordu ki kafasını ısırmak istiyordum.

"Ef?" dedi mayhoş bir sesle. Ellerinin üzerinde emekleyip tüm bedenini masanın altından çıkardı. "Ben nasıl geldim buraya?" deyip suratını buruşturdu. Bağdaş kurup yerde oturmaya devam etti. Başı ağrıyor olacak ki kafasını iki elinin arasına aldı. "Beynim zonkluyor," dedi hoşnutsuz bir ifadeyle.

Eğilip onunla aynı hizaya geldim. "Kalkıp, duşa girip soğuk suyla kendine geliyorsun. Ben diğerlerini bulana kadar kendine çekidüzen veriyorsun. Sonra bir şeyler yiyip ağrı kesici içeceksin." Ona dik dik baktım. "Anladın mı beni?" Uslu bir çocuk gibi kafasını salladı. Üstündeki bornoz ile komik gözükse de ona sert bir ifadeyle bakmaya devam edip yeniden doğruldum. "Çabuk ol!" deyip mutfaktan çıktığımda telaşla ayağa kalkmaya çalıştığını duymuştum.

Birini bulmuştuk. Sıra, diğer ikisindeydi.

Ömer'i aramak için odasına doğru ilerlemeye başladım. Onun odasına hiç girmemiştim. Kulağımı kapıya dayayıp, ses var mı diye dinledim ama hiç ses yoktu. Kapıyı yavaşça aralayıp içeri girdiğimde, onu yatakta yatarken buldum.

"En azından bornozla değil," diye mırıldanıp baş ucuna doğru geldim.

Odası, Karan'ın odasına benziyordu. Sadece biraz daha küçüktü. Yatak haricindeki diğer her şey aynıydı. Tek fark, yatağın çift kişilik değil, tek kişilik olmasıydı. Neden tek kişilik yatakta yatıyordu ki? Bunun, Hale ile bir alakası olabilir miydi? Yoksa neden geniş yatakta yatmak varken, böyle bir yatak tercih ederdi ki?

Belki Hale'yi kaybettikten sonra tek kişilik yatakta yattığında kendini daha yalnız hissediyordur.

En az Alptekin kadar dağılmış olan yüzünü inceledim. Uykusunda bile hüzünlü görünüyordu. Kaşları eğik, dudakları aşağı doğru büküktü. Bunu görmek bana iyi gelmediği için yatağın köşesine oturdum.

"Ömer," dedim, hafif yüksek bir sesle. Bir anda açılan gözleri beni ürkütse de belli etmedim. Bu kadar hafif bir uykusu olacağını düşünmezdim. "Günaydın. Uyanmayı düşünmüyor musun? Neredeyse akşam olacak."

Kızarmış gözleri, ne olduğunu idrak etmeye çalışıyordu. Yavaşça doğruldu. Gözlerini ovuşturmak için ellerini yorganın altından çıkarınca biraz önce göremediğim çerçeve gözüme ilişti. Hale'nin fotoğrafıydı. Benim ilk kez gördüğüm bu fotoğrafa sarılıp uyuyor olmalıydı. O zaman da bu küçük yatak ona bu kadar dar geliyor muydu?

Uyku mahmuru bir sesle, "Minik kuş," dedi. Bakışlarım gözlerine tırmandı. "Ben çok içmişim ya..." dedi, bundan hoşnut olmadığını belli ederek. Sonra yüzüne garip bir ifade yerleşti. Ayağa kalkacağını anladığımda ben de ayaklandım. Hızlıca, "Benim lavaboya gitmem lazım!" dedi. Koşar adım banyoya giderken iki defa düşme tehlikesi atlatmıştı.

Erkekler kaç yaşında olursa olsun, çocuktu.

Gülümseyerek yatağa tekrar otururken elim çerçeveye doğru gitti. Hale'nin güzel yüzüne baktım. Ömer'in âşık olduğu kadını incelerken kendimi, *yan yana nasıl görünüyorlardı acaba,* diye düşünürken buldum.

Hale, esmer bir kadındı. Simsiyah saçları vardı. Sevdiği adamın omzuna yaslanmıştı, dökülen saçları fotoğrafta parlıyordu. Kahve rengi gözleri, kavisli kaşlarıyla tam bir esmer güzeliydi. Yüzündeki içten tebessüm, içimi ısıtmıştı. Şimdi toprak olduğunu bilmek, çok kötü hissettiriyordu. Böylesine güzel gülen, gözleri parlayan bir kadının karnında çocuğuyla beraber gidişini kabullenemiyordum.

Yanında duran ve ona sıkıca sarılmış olan Ömer ise öyle güzel gülümsemişti ki onu hiç bu şekilde gülümserken görmediğimi fark ettim. Aklıma mezar başındaki hâli düştü. O zaman da böyle gülümsemişti. Kendine değil, sevdiği kadına baktığı belli olan gözleri, her gülümsediğinde olduğu gibi hafifçe kısılmıştı. Onu tanıdığım yaşına göre 5-6 yaş gençti ve çok toy duruyordu. Yaşadıklarının, yüzüne bıraktığı ufak kırışıklıklar, o zamanlarda yoktu. Mutlu, huzurlu ve en önemlisi *tam*dı.

Gözlerim dolmasın diye kendimi kastım. Çerçeveyi aldığım yere bırakıp yüzümü elimle yelledim. Beni böyle görmesini istemiyordum. "Ömer," diye seslendim banyoya doğru. "Ben aşağı iniyorum, Arif'e bakacağım. Sen duş alıp kendine geldikten sonra yemek yeriz. Olur mu?"

"Tamam, minik kuş," seslendi. Fotoğrafa son bir kez bakıp odadan çıktım.

Derin bir nefes alma ihtiyacı ile dolup merdivenin başında durdum. Dün, Soner ile yaşadıklarından sonra kendini içkiye verip kısa bir an da olsa yaşadıklarını unutmaya çalışmıştı. Ne yaparsa yapsın bundan uzaklaşamayıp, soluğu yatağında almış, karısının fotoğrafına sarılarak sızmıştı. Yine elim kolum bağlı hissediyordum.

Aşağıdan, Karan'ın, "Lâl?" diye seslendiğini duyunca kendime gelip merdivenlerden inmeye başladım. Tekrar, "Lâl," diye seslendi. Sesinde sezdiğim telaş, adımlarımı hızlandırdı. "Yukarıda mısın?"

CamScanner ile tarandı

Tam başka bir yere bakmaya gidecekken beni görüp durdu ve ellerini beline yerleştirerek bana bakmaya başladı. "Ne oldu?" dedim karşısına geçtikten sonra. Üstünü değiştirmiş, siyah polo yaka bir tişört giymişti. Bu havada, yanıyor muydu?

Yukarıya bakıp homurdandı. Baktığı yerde oturan Arif'i görünce kaşlarım çatıldı. Çünkü çok değişik görünüyordu. Saçları dağılmıştı, yüzü kıpkırmızıydı. Üstü başı kırışıktı ve neredeyse ağladı ağlayacak bir ifade ile perişan bir hâlde koltukta oturuyordu.

"Sizin ben aklınızı!" dedi Karan. Arif'e sinirle bakıyordu. Biraz daha ilerlediğimde, duş alsın diye gönderdiğim ama Arif'in yanında pısmış bir şekilde oturan Alptekin'i gördüm. Karan, "Ağzınızla içemiyor musunuz lan siz? Ben her dakika sizin başınızda duramam ya! Mal herifler!" diye bağırdı, ikisi de yerinde sıçradı.

Karan'ı sakinleştirmek isteyerek, elimi koluna koydum. "Neler oluyor?" dedim anlamaya çalışarak.

"Bunlar anlatsın!" dedi öfkeyle. Cebinden sigarasını çıkarıp sinirle yaktı.

Karan'dan bir cevap alamayacağımı anladığımda, ne yapacağını bilemez hâlde duran ikilinin karşısına geçip oturdum. İkisi de tarlası yanmış çiftçi gibi bakıyordu bana. Benden medet umacak ne yapmış olabilirlerdi ki?

"Beyler, iyi misiniz?" diye sordum.

Arif sertçe yutkundu ve kafasını sağa sola salladı.

Alptekin, korkar bir ifade ile ayakta dikildi, sigara içen Karan'a baktı. Üzerinde hâlâ bornoz olması ve bornozun kapüşonunu kafasına geçirmiş olması, onu küçük bir çocukmuş gibi gösteriyordu.

Bakışlarım Karan'a değdi. İkisine de sinirle baktığını gördüm. Benim yanımda kuzuya dönen adam gitmiş, onun yerine aslan gelmişti. Her an ikilinin üstüne atlayacak gibi duruyordu.

Neler oluyor, artık öğrensek mi?

Hepsine kısa bir bakış attım. "Söyleyecek misiniz?" dedim sabırsızca.

"Anlatın!" dedi Karan, yüksek bir sesle. Bağırmasa olmuyordu!

Arif, elindeki telefona attığı çaresiz bakışları çekip gözlerini gözlerime çevirdi. Gerçekten benden medet umuyordu. Bir an, kötü bir şey yapmış olmasından korktum. Beden dili, hata yapmış bir adam gibiydi. Sena ile ilgili bir şey olmuş olmalıydı. Yoksa bu kadar yıkılacağını sanmıyordum.

Kısık bir sesle, korkarak, "Ayrıldınız mı?" diye sordum. Eğer böyle bir şey varsa ikisinin de nasıl toplanacağını biliyordum.

Arif'in gözleri irileşti. "Ayrıldık mı?" dedi korkuyla. Ben de onu soruyordum ya! Kafasını sağa sola salladı, kabul etmez gibi. "Hayır, hayır. Sena bunun için ayrılmaz benden! O kadar da değil! Aramızda kırgınlık olsa da niye ayrılsın ki?" Bir şey demesini ister gibi Karana baktı. "Değil mi, abi? Ayrılmamıştır. Ayrılmaz, değil mi?"

Telefonuma dün geceden beri bakmamıştım. Sena, muhtemelen aramıştı. Çantam arabada olmasaydı her şeyi ondan öğrenirdim. Bu adamların kendine bile hayrı yoktu.

Karan'ın bedeni, yanımda yer buldu. Kolunu arkama atıp koltuğa yasladıktan sonra, "Abisi *ayrıl* demişse ayrılmıştır," dedi üstüne basa basa. Kaşlarım çatıldı. Abisi böyle bir şey demezdi ki? "Haklı da!" dediğinde, Arif'in yarasına tuz basmıştı.

"Ne olmuş tam olarak? Bunlar sarhoşken bir şey mi yapmış?" dedim Karan'a bakıp.

Sigarasından bir nefes çekip başka yöne üfledikten sonra bana döndü. Konuyla alakasız, "Üstündeki ince," demesini beklemediğim için ona boş gözlerle baktım. Hem kendisi de tişört giymişti. Benim üstümdeki bluzun ince olduğunu söyleyemezdi. "İki defa duş aldın, hasta olacaksın," dedikten sonra kolunu omzuma atıp beni ısıtmak ister gibi yanına çekti.

Şu an nerede olduğumuzu görebiliyor muydu? Ve hangi şartlar altında olduğumuzu? Beni delirtmeye mi çalışıyordu?

Dişlerimin arasından, "Karan!" dedim, *saçmalama* der gibi.

Ne dediğimi umursamadan, "Anlatıyorum," dedi sakince. Ben ise susmasını istiyordum. "Ömer'le Alptekin, anlayacağın üzere dün gece bayağı bir içmişler. Arif, bunları durdurayım derken nasıl olduysa o da sarhoş olmuş. Ve bir anda, olanlar olmuş. Arif'in Sena ile evlenesi tutmuş." Arif bunu duyduğunda kafasını suçlu bir şekilde önüne eğdi. Ben ise hâlâ ne olduğunu anlayamıyordum. "Kızı gecenin bir köründe aramış. Sonra Arif, ateşe düşmüş olacak ki kızcağız uyanmayınca, abisini aramış." Şaşkınlıkla kaşlarım havalandı. "Abisi de açmamış. Ama bizimki evlenmek için deliriyor ya, bu sefer de babasını aramış."

"Babasını mı?" dedim inanamayarak. "Sena'nın babasının Arif'ten haberi yok ki!" Ve bundan hoşlanacağını hiç sanmıyordum. En azından böyle öğrenmekten hoşlanmazdı.

Arif *biliyorum* der gibi kafasını salladı. Daha çok, ne haltlar yediğini biliyor gibi bir hâli vardı.

"Evet..." dedi Karan sinirle karışık bir gülmeyle. "Ben de aynı şeyi söyledim. *Kim bu adam, gecenin köründe arayıp kızımla evlenmek istediğini söylüyor*, diye Sena'ya hesap sormaz mı, dedim ama iş işten geçmişti. Değil mi, Arif?"

"Abi..." dedi Arif. Dirseğiyle Alptekin'i işaret etti. "Ben, Alptekin'in gazına geldim," diye, çocuk gibi bakan adamı suçladı.

Alptekin, hayretler içerisinde bakmaya başladığında, bu işin ondan çıktığını anladım. Eliyle ağzını kapatıp, "Sana yazıklar olsun, komandocu!" dedi. "Sen demedin mi çok seviyorum, onsuz yapamam, evlenmem lazım, diye?" Arif, Alptekin'i onaylayarak kafasını salladı. "Ben de sana, *o zaman ara, evlenme teklif et*, dedim. Sen de gittin babasını aradın. Benim suçum ne?"

Arif çaresizce *haklısın* der gibi kafasını salladığında, gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Hem çok saf hem de suçlu görünüyordu.

Karan pat diye, "Sena'nın babası beni aradı," deyince, hepimiz hızla ona döndük. "Sena, senden bahsetmiş. Daha doğrusu bahsetmek zorunda kalmış. Tabii evde bir savaş havası hâkim."

O sakin konuşuyordu ama biz yerimizde duramayarak bakıyorduk ona. "Annesi, olayı yatıştırmak için *gelip tanışsınlar* demiş. Babası beni arayıp *gelin* deyince ne olduğunu bile anlayamadığım için *evet* demek zorunda kaldım." Kaşlarıyla Arif'i işaret etti. "Hazırlan, benden önce damat oluyorsun," dedi bundan memnun olmadığını belli ederek.

Arif, bir anda ayağa kalktı. Bir bana bir Karan'a bakıp duruyordu. Bana neden bakıyordu? Ben de şaşkındım.

"Nasıl?" dedi inanamayarak. Dünyası başına yıkılmış gibiydi. "Sena okulunu bitirmek istiyordu. *Bitirmeden evlenmem* diyordu. Hem daha küçük o. Ben beklerdim. Acelesi yoktu ki. Ben, o her şeyini ayarlayana kadar beklerdim!"

Alptekin, pervasızca, "Şimdi düğünümüz mü var bizim?" diye sorduğunda, Arif onun üstüne atlamasın diye araya girdim.

"Bence olayı tam anlamadık," dedim hızlıca. Karan'ın kolunun altından çıkıp gözlerine baktım. "Tanışmak mı istiyorlar, yoksa evlendirmek mi? İkisinin arasında fark var." Karan *bilmem* der gibi dudaklarını büzdü. Arif'e yaptığından dolayı ceza vermek istediğini anladığım için göğsüne vurdum. "Kudurtma ya insanı! Söyle!"

Güler gibi oldu. "Sen şiddet yanlısısın, biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Sen de bugün pek bir modundasın ve beni deli ediyorsun, biliyorsun, değil mi?"

Yüzünde beliren imalı gülüş ile, "Biliyorum," dedi. Gözlerimi ayırarak bize bakan ikiliyi işaret ettim. Beni utandırmak hoşuna gittiği için sadece gülümsemekle yetindi.

"Abi, ne oldu? Ben hiçbir şey anlamadım," dedi Arif. Sesi çok çaresiz çıkmıştı.

Karan, sehpanın üzerindeki küllükte sigarasını söndürüp rahat bir ifade ile, "Ankara'ya gideceğiz. Sena'nın ailesi ile *tanışmaya*," deyince Arif, ayakta kalakaldı.

Üzülmüştü. Ama nedenini anlayamıyordum. Sena ile evlenmek istediğini biliyordum. O zaman neden böyle davranıyordu?

Bir anda kendini koltuğa bıraktı. "Beni beğenmezler," dedi üzgün bir sesle. Bu ne demekti? "Nereden geldiğim belli değil, ailem yok, *ne iş yapıyorsun* deseler, beğenmez burun kıvırırlar, sevmezler beni," dediğinde, ona ağzım açık bakıyordum.

Ne saçmalıyordu?

"*Ailem yok* derken?" dedi Karan. Sesi biraz kızgın çıkmıştı. "Ben ne güne duruyorum? Biz ne güne duruyoruz? Ailen değil miyiz biz senin?"

Arif, kafasını sağa sola salladı. "Yetimhanede büyüdüm, abi ben. Annem belli değil, babam belli değil. Adımı bile yetimhane müdürü koymuş. Nereli olduğumu bile bilmiyorum. Ben, isteyemem Sena'yı. Yüzüm olmaz," dedi hızlıca. "Olmaz, ben yapamam."

"Ben hayatımda bundan daha saçma bir şey duymadım!" dedi Karan.

Ailesiz olmak, büyük bir ormanın içinde tek başına, kökleri olmayan bir ağaç olmak gibiydi. Etrafında yüzlerce ağaç olurdu ama senin hiçbiriyle bağın olmazdı. Kalabalık içinde yalnız olurdun. Tutunacak dal arardın ama bulamazdın.

Arif, tutunacak bir dalı olmadığını sanıyordu. Benim gibi.

"İnsan irisi," dedim yumuşak bir sesle. Yanına gelip Alptekin'le ikisinin arasına oturdum. "Sena'yı da ailesini de kaç yıldır tanırım. Hiçbiri, sana düşündüğün gibi bir muamele yapmaz. Lütfen kendini eksik hissetme." Elini tuttuğumda gözlerinden geçen ifade, iki göğsümün arasına oturdu. "Biz varız. Ne yalnızsın ne de kimsesiz. Senin arkanda olacak, her kararında seni destekleyecek kocaman bir ailen var. Ve emin ol, Sena da ailesi de senden daha temiz kalplisini bulamaz. Seni mutlaka kabul edeceklerdir. O yüzden, asma yüzünü. Küçük bir çocuk gibi görünüyorsun."

"Ben de varım o ailede, değil mi?" dedi Alptekin. Dönüp kendisine bakayım diye koluma dokunuyordu. Şu durumda bile ona *ailedensin* demem için beni dürtmesine inanamıyordum.

Arif dudaklarını birbirine bastırarak kafasını eğdi. "Sağ ol sun, yenge," diye mırıldandı.

Karan, "Yıllardır seni bir kere bile Alptekin'den ayırdım mı?" dediğinde ne kadar gizlemeye çalışsa da duydukları yüzünden kırıldığını görebiliyordum. "Beni de geç, babam bir kere seni bizden ayırdı mı? Ayırmadı! Ulan, sen ısrar ettin diye adam sana şirkette iş verecekken geldin, *sağ kolun olmak istiyorum* dedin. *Tamam* dedik, uzatmadık. *Ev alalım istiyorsan, kendi evine çık* dedik, *yok* dedin. *Eyvallah* dedik. Yeri geldi seni herkesten koruduk, senin için kavga ettik. Kan bağımız yok diye can bağımızı da mı yok sayıyorsun?" Kafasını sağa sola salladı. "Yazık. Demek ailen yok, ha? Biz neyiz burada?"

Üzülmüştü. Arif'in söyledikleri kanına dokunmuş gibi bakıyordu. Kendisine bir sigara daha yakarken ortam buz gibi olmuştu.

Ben ikisine de hak veriyordum. Karan alınmakta, Arif de karmaşık hissetmekte haklıydı. Köklerinin nerede olduğunu bilmediği için rüzgârda savruluyormuş gibi hissediriyor olmalıydı.

"Öyle değil, abi," dedi Arif, biraz sonra. "Sen, benim ne demek istediğimi anlıyorsun. Benim bahsettiğim... Anla işte, abi," dedi boynu bükük bir şekilde.

Karan, "Benim anlamam veya anlamamam mühim değil. Senin böyle hissetmen mühim olan," dedi. Öne doğru hafifçe eğildi. "Desen ki 'abi, bak, böyle bir şey hissediyorum, gel şunu çözelim,' *eyvallah* der, seninle bir ben de ne olduğunu anlamaya çalışırım. Üstüne gider olayı çözerim. Ama sen yıllardır böyle bir şey varmış gibi, sanki çöpsüz üzümmüş gibi davranıyorsun. Haksızlık ediyorsun, Arif."

Herkes kendi çapında haklıydı ama Alptekin, kulağıma yaklaşıp, "Sen neden bir değişiksin?" demekte haksızdı. Nasıldım ki? Ona kaşlarımı çatıp bakınca, "Bir farklılık var gibi. Barıştınız mı?" dedi heyecanla.

"Evet," dedim sessizce. Bağıracağını anladığımda kolunu sıkıp onu durdurdum. "Sırası değil şimdi. Sen git, üstünü değiştir, duş al. Kalın giyin. Hasta olursun."

Yüzüne yayılan gülümsemeyi gördüm. Yanağıma küçük bir öpücük kondurup ayağa kalktı. Salondan çıkmadan Arif'e bir kere sarıldı. Hâlâ çakırkeyif olduğu için hareketlerine anlam yükleyemiyordum. Sanırım, *ailedensin* demeye çalışmıştı.

Arif, "Haklısın, abi," dedi sadece. Düşük omuzları ve ne yapacağını bilemez ifadesi ile yavaş adımlarla bahçeye çıktığında arkasından bakakaldım.

Üzülüyordum. Böyle hissetmemesi için elimden ne gelirdi, bilmiyordum. Koskoca adama, kendi anlamak istemediği sürece bir şey anlatamazdım. Onun kendi düşünüp bir şeyleri anlaması gerekiyordu. Bunun için de Sena ile konuşması gerekiyordu. Sena, onun üzüldüğünü gördüğünde eminim ki affederdi ve olayı tatlıya bağlamaya çalışırdı.

Lâl, biz kız tarafı mıyız, yoksa erkek tarafı mı?

Bunu hiç düşünmemiştim.

Ömer, "Neden bağırıyordunuz?" diyerek olaydan habersiz bir hâlde içeri girdi. Gözleri hâlâ kızarık olsa da kendine gelmiş gibi görünüyordu. Islak saçlarını kurutması gerektiğini de ben mi söyleyecektim? Tekli koltuğa oturdu. Soran gözlerle bana bakmaya başladı.

"Arif'ten öğrenirsin," diye geçiştirdi Karan. Bir anda ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Ben sevgilimi, haftalardır çıkamadığımız yemeğe götüreceğim. Bir şey olursa aramayın. Kendi başınıza halledin," dedi, çoktan elini tutmuştum.

Onunla vakit geçirmek için dünden razıymış gibi duruyor muydum?

Ömer, "Afiyet olsun paşam," dedi gülerek.

Karan elimi sıkıca kavrayıp salondan çıkmadan önce Ömer'e, "Arif ile konuş," demeyi ihmal etmemişti.

"Sena'yı aramam lazım," dedim kapıya doğru yürürken. Kafasını salladı. "Nereye gideceğiz? Ona göre giyinmem gerekmez mi?" Üstümde kot pantolon ve ince siyah bir bluz vardı. Bununla şık bir yere gidemezdim.

Karan askılıktaki montumu giymeme yardımcı olurken, "İstediğin yere, istediğin şekilde gidebilirsin. Kimse senin ne giyeceğine karışamaz," dedi. Saçlarımı montun içinden çıkarıp yeniden elimi tuttu. "Ama merak etme. Seni rahatsız hissedeceğin bir yere götürmüyorum. Sevdiğim bir yere gideceğiz."

"Hımm..." dedim nazlı bir sesle. "Benden başka kimseyi götürdün mü oraya?"

"Evet."

Adımlarım durdu. "Karan," dedim sinirle. Kafasını çevirip bana gülümseyerek baktığında, tırnaklarımı eline batırdım. "Bari yalan söyle!"

"Sana bir daha yalan söylemeyeceğime dair yemin ettim. O yüzden söyleyemem," dedi. O yürüyünce ben de ilerlemek zorunda kaldım. "Asılmasın suratın. Bizim çocuklardan bahsediyorum. Başka kimseden değil," dedi eğlenerek.

Gıcık bir sesle, "Öyle olsun," dedim. Arabaya binmem için kapımı açtı, binince de yine o kapattı. Kemerimi taktım, yanıma oturunca ona döndüm. "Arkadan çantamı uzatır mısın?"

"Şimdi arama," dedi. Arabayı çalıştırdı. "Arif'le konuşuyorlardır. Önce kendileri halletsinler. Sonra her seferinde bizden medet umarlar. Onlara biraz zaman tanıyalım."

Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "Nesin sen? Ailemizin babası falan mı?" Bahçe kapısından çıkmadan önce ani bir frenle durduğunda, kemer takılı olmasına rağmen elini bana doğru uzattı ve öne doğru savrulmama engel oldu. "Ne oldu?" dedim şaşkınca.

Yavaşça bana doğru döndü. Yüzünde bariz bir mutluluk ifadesi vardı. Ve ben ne olduğunu anlamıyordum.

"Sana demiştim, değil mi?" dedi, gözleri gözlerimden ayrılmazken. Bakışları hızlıca karnıma değdi. "Boş şimdi orası," dediğinde, önceden söylediği şeyi yeni idrak edip nefesimi tuttum. Dudağının sağ tarafı hafifçe yukarı kalktı. "Doldururuz."

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Sadece yutkundum ve kafamı eğip karnıma doğru baktım. Kalbim tam olarak onun baktığı yerde atıyordu ve benim dilim damağım kurumuştu. Terleyen ellerimi pantolonuma sildim, kesik bir nefes aldım. Araba yeniden hareket ettiğinde, ben ne hissedeceğimi bile bilmiyordum.

Karan'ın dakikalardır, "Bunlardan da ye," diyerek tabağıma doldurduğu yemeklerle ben iki gün boyunca beslenirdim. Büyük servis kaşığına doldurduğu patlıcanlı ezmeyi tabağıma bıraktı. Mide fesadı geçirmemi istiyorsa çok doğru yoldaydı. İçkimi tazelemek yerine, su bardağımı doldurdu ve kaşlarıyla *yesene* der gibi tabağımı işaret etti.

Gözlerimi irileştirdim. "Ölürüm," dedim. Kafamı sağa doğru yatırdığımda o da kafasını *hayır* anlamında sağa sola salladı. "Vallahi bak, ölürüm," diye direttim. Parmağımla parlak zemini işaret ettim. "Ya da kusarım şuraya, rezil ederim seni. *Karan Akdoğan'ın sevgilisi, olur olmadık yerde kusuyor,* derler. Arkandan konuşurlar," derken bütün oyunculuğumu ortaya seriyor, olayı dramatize etmeye çalışıyordum.

"Bayılırım" falan deseydik keşke. Ya da "kaçarım" deseydik. Kusmamız onu pek ilgilendirmiyor gibi bakıyor da.

Hafifçe omuz silkti. *Masadakileri örtüye sarıp onun kafasından aşağı boşaltsam kendimi ne kadar da iyi hissederim*, diye düşünüyordum.

"Mızmızlanma da yavaş yavaş yemeye başla. Tabağındakiler bitene kadar bu masadan kalkmak yok," dedi üstüne basa basa. Derin bir *of* çektim. "Lâl, çocuk değilsin. İki lokma yiyip doymuş olamazsın. Zaten doğru düzgün beslenmiyorsun. Bari bir öğünün doyurucu olsun."

Yanılıyordu. Otelde makarnayı yiyememiştim çünkü aklım çok başka yerlere kaymıştı. Ve bunun sebebi tamamen kendisiydi. Dün gece de olanlar yüzünden iştahım kaçmıştı. Urfa'dayken gayet güzel beslenmiş, hatta kilo almıştım. Bu yüzden, bana çatık

kaşlarıyla bakmasına gerek yoktu. İstediğim zaman yiyordum. Sadece, şu an doymuştum ve yiyesim yoktu. Yine de sırf biraz sussun diye birkaç çatal daha aldım ve konuyu dağıtmak isteyerek, "Dün gece avucuma bırakılan kâğıtta ne yazıyordu?" dedim.

Ağzına doğru götürdüğü lokmasını gerisin geri tabağına bıraktı. Kâğıtta hoş şeyler yazmıyor olacak ki yüzüne sinirli bir ifade yerleşti. Gözleri boynumda duran, annesine ait olan kolyeye değdi. Dişlerini sıktığını görebiliyordum. Sakin olmaya çalışıyor gibi bir hâli vardı.

"Narin boynuna çok daha değerli bir kolyenin yakışacağını, daha iyilerine layık olduğunu..." diye söze başladı. Devam etmeden önce içkisinden büyük bir yudum aldı. Zorlanıyormuş gibi görünüyordu. "Çok kötü, biliyor musun?" dedi bezgin bir ifadeyle. "Toy değilim. Onu yazan şerefsizin derdinin, sana olan beğenisi olmadığını, beni delirtmek olduğunu biliyorum. Yine de sinirlenmekten geri duramıyorum. Onların böyle bir fırsatı olmasını ve beni çıldırtmak için seni kullanmalarını hiçbir zaman aşamayacağımı bildiğimden daha da sinirleniyorum," dedi bıkkın bir sesle.

Ona dik dik baktım. " 'Derdinin sana olan beğenisi olmadığını biliyorum,' derken? Beni beğenemez mi yani? Bu mudur?"

Sen ciddi misin der gibi olan bakışlarına kafamı sallayarak cevap verdim.

"O kadar şey arasında buna mı takıldın?" dedi hayretler içerisinde. "Seni beğenmesini mi isterdin?"

Hayır dememi bekliyordu.

"Evet," dedim.

Kaşları çatılırken dudakları aralandı. Bir şey söyleyecek gibi olup sustu. Sanırım ne söyleyeceğini iyice düşünüyordu. Suyumdan keyifle bir yudum aldım.

"Çok da içmedin. Neden saçma sapan konuşuyorsun?" Gülerek dudaklarımı büzdüm. Bir de gülümsüyorsun, Lâl!" Masanın üstünden uzanıp elinin tersini alnıma yasladı. "Ateşin de yok. Delireyim istiyorsan doğru yoldasın, devam et," dedi tebrik eder gibi.

Amacım, onunla uğraşmaktı. Sinirlenmesi hoşuma gidiyordu.

"Beğenilmek kötü bir şey mi, Karan?" Saçlarımı havalı olduğuna inandığım bir şekilde geriye doğru attım. "Bence güzel bir sevgilin olduğu için sevinmelisin. Neden *Hanzo* gibi davranıyorsun ki?" Sinirli bir gülüş yerleşti dudaklarına. Burnundan, gülmeye benzer bir ses çıktı. Önce saçlarıma sonra da açıkta kalan gerdanıma baktı. Daha da gerilmeye başladığını görünce tekrar konuştum: "Şaka yapıyorum! Tabii ki kimsenin bana o gözle bakmasını istemem. Sakin ol." Eline uzandım. Hâlâ aynı şekilde bakıyordu. "Seninle uğraşıyorum, Karan. Lütfen gerilme," dedim tatlı olduğuna inandığım bir sesle.

Bir şey demedi. İçkisini yudumladı ve öylece gözlerime baktı. İleri mi gitmiştim?

Garson onun içkisini tazelerken ben de yeni bir içki istedim. Çakırkeyif olursam onunla daha rahat uğraşabileceğimi biliyordum.

Beni getirdiği yer, tarihî bir lokantaydı. Ne deniz manzarası vardı ne de şimdiye kadar gittiğimiz yerlere göre lükstü. Sadeydi ve tam bir aile yeriydi. İnsanların samimi olduğu, sadece bize değil, her gelene hürmet gösterildiği için burayı sevmiştim.

"Bazı şeylerde cahilim, biliyorsun," deyince, bakışlarımı diğer masalardaki insanlardan çekip ona yönlendirdim. "O yüzden neye nasıl tepki vermem gerektiğini bilmiyorum. Mesela, kızmalı mıyım şu an? Ne gerek var böyle şeyler söylemene deyip tavır mı almalıyım? Ya da normali, bu mu? Sinirlenmemem mi gerek?" diye çocuksu bir şekilde sorunca, gülmekle onu ısırmak arasında kaldım.

"Dalga geçtiğimi anlamadın mı?"

"Cık," dedi. Ellerimiz birbirine kenetliydi. Diğer elini, ellerimizin üstüne koydu. "Yani hâlâ çözemiyorum. Flört aşamasını geçtiğimizi düşünüyorum. Beni sevdiğini söylediğin noktadan sonra artık sana ait oldum. Bir daha, ne başkasını düşünürüm ne de başkasıyla olabilirim." Gözlerindeki ifadenin altında yatan duyguları hissedince, karnıma ince ince ağrılar saplanmaya başladı. "Artık nasıl olacak? Ben senden kopamam, seni de

bırakamam. Söylediğim şeylere dikkat etmeye, kalbini kırmamaya çalışıyorum. Bunu söylemek ne kadar doğru, bilmesem de korkuyorum, Lâl. Seni üzüp yine aynı şeyleri yaşamaktan korkuyorum. Bir daha seni öyle görmeye katlanamam. Olmaz," dedi, aksi iddia edilemez bir tonda.

İçten ve üzgün sesi ile konuşması, bir anda bu konunun açılması, birkaç saniye boş gözlerle bakmama neden oldu. Onu terk etmemden değil, bir daha aynı hisleri yaşamamdan korkuyordu.

"Karan, biz bir şey yaşıyoruz, değil mi? Anlıyorum, pek başarılı olamadığını düşünüyorsun bu konularda ama yanılıyorsun. Bazı hatalar yapıldı, bunların hepsi ilişkimizden önceydi. Sen sevgisini gizlemeyen, ilişkisi için elinden geleni yapan bir adamsın." Elini hafifçe sıktım. Gülümseyerek, "Kendini kasma ve oluruna bırak," dedim. "Yeri geldiğinde yine birbirimizi kırarız ama bunu çözmenin yollarını da öğreniriz. Hem daha yeni yeni tanıyoruz birbirimizi. Şaka yaptığımı anlamaman çok normal."

Ciddi bir ifadeyle, "Komik değildi ama," dedi.

Hayır, Menopoz Karan, komikti. Özellikle de suratındaki ifade.

Kısa bir kahkaha attım. "Haklısın, değildi. Bunun seni güldürmeyeceğini bilmem gerekirdi. Benim suçum," deyip dudaklarımı büzdüm.

Bana doğru yaklaştı. "Artık seni bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi, gül güzeli?"

Ona doğru yaklaştım. "Artık seni bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi, güzelim?"

Başta gülümsese de sonra suratını buruşturdu. "Bana 'güzelim' demekten vazgeçsen? Gördüm, telefonuna da öyle kaydetmişsin. Lütfen değiştir onu. Hatta başka biri görmeden, şimdi değiştir."

"Güzelimsin ama!"

"Lâl, benim nerem güzel, Allah aşkına?" dedi yan yan bakıp.

Alkolden dolayı terleyince elimi ellerinden çekip saçlarımı, bileğimdeki lastikle topladım. Kollarımı masaya yasladım, direkt olarak gözlerine baktım.

"Güzelsin ama konumuz bu değil," dedim. *Dinliyorum* der gibi kafasını salladı. Derin bir nefes verdim. "Ankara'ya dönmem gerek," dedim, bir anda.

Boş bulunup, "Neden?" dedi. Sonra, "Yani hemen mi, demek istedim," diye devam etti.

Gitmemi istemediğini biliyordum ama benim işim oradaydı. İstanbul'a kafamı dinlemek için gelmiştim. Alptekin sağ olsun, kafamdan oluyordum. Bir süre kalıp yeniden Ankara'ya, evime dönecektim. Ama bazı sebeplerden dolayı dönememiş, İstanbul'da, Akdoğanlarda kalmış ve Karan'a âşık olmuştum. Sonrasında öğrendiğim gerçekler, Urfa'ya gidişim, oradan Ankara'ya dönüşüm... Bir türlü toparlanamamıştım. Kırık kalbimi tamir edeyim derken de ne işime ne de evime odaklanabilmiştim. Şimdi ise İstanbul'da olma nedenim, Ömer'in beni Hale ile tanıştırmak istemesiydi. Birkaç güne geri dönmem gerekiyordu.

Ama nasıl?

Karan buradaydı. Onun neredeyse tüm işleri İstanbul'daydı. Hem şirketten hem de dâhil olduğu örgütten fazla uzaklaşamazdı. Haftalardır benim için işlerini ertelediğini ve bu sebeple de masadaki adamların onlarla uğraştığını dün gece anlamıştım. Ondan, benimle gelmesini isteyemezdim. Gelemeyeceğini de biliyordum. Bu sebeple bir süre ayrı düşmemiz gerekecekti.

Hem sadece Karan da değil. Ömer, Alptekin, Arif... Hepsine bağlanmıştım. Onları affettiğim için ayrıldığımız zaman hepsini daha fazla özleyecektim. Aramıza giren kilometreler bizi zorlayacaktı. Yine de elimden bir şey gelmiyordu.

"Birkaç gün sonra," diye söze girdiğimde, yerinde dikleşti. Sanırım bu kadar erken olacağını düşünmemişti. "Hem İstanbul'u gezmek hem de hepinizle doya doya vakit geçirmek istiyorum. İlk gelişimde hiçbir şey yapmamıştım."

Anlayışla kafasını sallasa da bunu istemediğini gözlerinden okuyabiliyordum.

"Pek tabii, gitmek isteyeceğini biliyordum ama bu kadar erken olacağını düşünmemiştim," dedi dürüst bir ifadeyle. Yaktığı sigarasından derin bir nefes aldı. Güzel bir gece geçirmek isterken onu sıkıntıya sokmuşum gibi hissediyordum.

Yumuşak bir tonda, "Bu durum ilişkimizi etkilemez, sevgilim," dedim, ne düşündüğünü bilerek. Ona her *sevgilim* diye seslendiğimde olduğu gibi gözleri bir anlığına parlayıp söndü. "Aynı şehirde yaşamayı, istediğim her an seni görmeyi ben de isterdim ama maalesef şu anlık bu mümkün değil."

Ardı ardına çektiği dumanları havaya doğru üfledi. "Nasıl olacak o zaman? Aydınlat beni," dedi istekle.

"Hafta sonlarını birbirimize ayıracağız. Her vakit bulduğumuzda yan yana gelmeye çalışacağız. Hem teknoloji çağında yaşıyoruz. İstediğimiz an birbirimizi görebiliriz."

Hoşnutsuz bir ifadeyle baktı. "Aynı şey mi? O küçücük ekrandan alabilecek miyim kokunu?" Kafasını cama doğru çevirip suratını astı. "Daha yeni kavuştuk derken, gelmiş diyor ki hafta sonlarını birbirimize ayırırız. *Yeter mi* diye sormuyor hiç." Homurdanarak gözlerini bana çevirdi. Kırgın bir tonda, "Sen zaten düşünmüşsün her şeyi," dedi.

Lâl, bir tek bayılmadığı kaldı. Şuna bak, koskoca adam trip atacak neredeyse.

Gülümsedim. "Birinin düşünmesi gerekiyordu, değil mi?" Sanki *ayrılalım* demiştim. Neydi bu tavırlar? "Hem böylelikle ilişkimize heyecan da gelir. Uzakta olunca birbirimizin kıymetini daha çok anlarız," dediğimde, bana inanamıyormuş gibi baktı.

Bastıra bastıra, "Ben senin kıymetini gayet iyi biliyorum," dedi. Bu adam asla şakadan anlamıyordu. "Hem ne heyecanı, Allah'ını seversen! Daha dün bizi öldürmek isteyen insanlarla beraber yemek yedin. Geçenlerde şerefsizin biri yüzünden Alptekin ölümden döndü. Her an ne olacağı belli değil. Daha ne heyecanından bahsediyorsun?"

Haklıydı. O yüzden cevap vermedim.

"Her şeyi düşünen o kıvrak zekân, seni uzaktan nasıl koruyacağımı da düşündü mü?" diye sordu. Bunu düşünmediğimi fark ettim. "Daha yanımdayken bile güvenliğinden emin olamazken kilometrelerce uzakta bundan nasıl emin olacağım? Rahat uyuyabileceğimi mi sanıyor?"

"Ne yapabiliriz, Karan?" dedim, bezgin bir ifade ile. "Ben de senden ayrı kalmak istemiyorum ama benim burada bir hayatım yok. Restoranım, işim, tüm çevrem Ankara'da. Burada yapabileceğim tek bir şey bile yok."

Hiç düşünmeden, "İkinci şubeni açmak istemez misin?" dedi.

"Efendim?"

İstekli olduğunu gizlemeden bana doğru eğildi. "İstanbul'da, burada, sana Alysia'nın yeni bir şubesini açarız. Hem sevdiğin işi yaparsın hem de yanımda olursun. Ne dersin? Gitmene gerek kalmaz."

Onu kırmak istemiyordum. Ama bunu yapmak zorundaydım.

Kafamı *hayır* anlamında salladığımda, yüzü asıldı. "Birincisi, bunu yapmak için yeterli sermayeye sahip değilim." Bir şey diyecek oldu ama onu susturdum. "Lütfen, bana yardım edebileceğini söyleme. Biliyorum, edebilirsin ama ben her şeyi kendi birikimimle, dişimle, tırnağımla yaptım. Şimdi bunu değiştirmek istemiyorum... İkincisi, çok erken, Karan. Uzaktan basit mi görünüyor, bilmiyorum ama ben rüzgâra kapılmış, savruluyor gibi hissediyorum. Son birkaç ayda, ne yaşadığımı anlamadım. Biraz dinlenmeye ve sakinliğe ihtiyacım var. Bunun için senden ayrı kalmama gerek yok, biliyorum ama şartlar böyle, elimde değil."

Reddederek, "Basit falan görünmüyor," dedi. İç çekti. "Haklısın. Anlıyorum ben seni. Sadece, uzakta olacağın fikri hoşuma gitmiyor. Ellerimden kayıp gidecekmişsin gibi hissediyorum."

Ona gülümsedim. "Seni ne kadar sevdiğimi gözlerimde göremiyor musun? Hiçbir yere gidemem artık. Bunu göremiyor musun?"

Bunu gördüğünü biliyordum. Dün gece, ona bunu söylemeden önce de biliyordu. Sadece duymaya ihtiyacı vardı.

Yoksa haftalardır onu affetmem için uğraşmazdı. Her ne kadar beni seviyor olsa da bu denli çabalamazdı. Bir şansımız daha olduğunu bilerek gelmişti bana.

Uzunca bir süre gözlerimi izledi. Şimdiden ayrı kalma psikolojisine girdiğini görebiliyordum. Uzak olmak benim için de kolay olmayacaktı, bunu biliyordum. Fakat ikimizin de buna ihtiyacı vardı. Biraz dinginlik, bize iyi gelecekti.

"Seni özleyeceğim," dedi biraz sonra.

Yanımdayken bile özlüyorum seni.

Kocaman gülümsedim. "Kapım sana her zaman açık." Onu odama kilitlesem ne yapabilirdi ki?

Dakikalar sonra hafifçe tebessüm etti. Gecenin ortasında güneş açıyormuş gibi hissettim. "Her şeyimi toplayıp Ankara'ya yerleşirsem, hiç şaşırma. Bir bakmışsın komşu olmuşum sana." Bir an durdu, gözleri kısıldı. Sanırım bunu düşünüyordu. "Arif'e söyleyeyim de bir araştırsın," deyince kahkaha attım. Kaşlarını çattı. "Ciddiyim ben."

Peki der gibi kafamı salladım. "Komşu komşunun külüne muhtaçtır, demişler. Belki bir şeylere ihtiyacım olur ve kapını çalarım. Lütfen, yap bunu," derken ona tatlı tatlı bakıyordum.

Gülen yüzüm, onu memnun ediyordu. Gülümsememe bakıp o da gülümsüyordu. Onun gülümsediğini görünce ben de gülümsüyordum. Böylece kısır bir döngüye giriyorduk.

Bir anda ciddileşti. "Güvenlik meselesini detaylıca konuşmamız lazım. Bu yüzden bana birkaç günden fazlası lazım." İstese bunu sadece birkaç saat içinde halledebileceğini, burada daha çok kalayım diye böyle yaptığını bilsem de sesimi çıkarmadım. Benim de buna ihtiyacım vardı. "Hem dedenle hem de Yasin'le konuşacağım. Telefonunun çaldığını duymadığın zamanlarda, meraktan çatlamaya niyetim yok."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Nasıl istersen, sevgilim."

Gözleri yavaşça dudaklarıma kaydı. "Büyülü bir kelime mi bu? Neden her söylediğinde, seni öpme isteğiyle doluyorum?"

Bakışları dudaklarımdayken alt dudağımı dişledim. "Öğrendiğim iyi oldu," dedim nazlı bir sesle.

Gözleri daha da istekle bakmaya başladı. "Nasıl dayanacağım, ulan!" diye kendi kendine konuştuğunda, çalan telefonuma bakmak için çantama uzandım. Arayan Sena'ydı ama hemen çok çalmadan geri kapatmıştı. Geri arayacağım sırada mesaj atmış ve sonra arayacağını yazmıştı. Umarım, bu olay büyümeden kapanır giderdi.

Karan'a bakıp, "Arif, haber verdi mi? Konuşmuşlar mı?" diye sorduğumda, cevap vermek yerine gözlerime baktı. Daldığını fark edince, "Karan?" dedim.

Dirseklerini masaya yaslamış, ellerini birleştirmişti. Üstünde sadece tişört olmasına rağmen üşümüyormuş gibi duruyordu. Bu pozisyondayken kol kaslarını rahatlıkla görebiliyordum. Ve bu, dokunma isteğiyle dolup kıvranmama neden oluyordu. Gözleri, gözlerimi esir almıştı. O kadar dikkatli bakıyordu ki başka bir yere baksam büyülü bir şeyi bozacakmışım gibi hissediyordum. Sanki lokantada, hatta tüm dünyada sadece biz kalmıştık. Etrafımızdaki her şey bulanıktı. Onun kara gözlerinden başka hiçbir şey net değildi.

Bir anda, "Sana evlenme teklifi edeceğim," dedi.

Yutkunamadım. Aralanan dudaklarımla, sadece bakakaldım.

"Ne zaman olur, nasıl olur, bilmiyorum ama çok uzak bir vakitte olmadığını bil ve hazır ol."

Göğsüm hızla inip kalkmaya başladı. Şaşkınca, "Bunun sürpriz olması gerekmez miydi?" diye sordum.

"Ne zaman olacağını bilmiyorsun ki. Yine sürpriz olmuş olacak."

Heyecanımı bir kenara bırakıp güldüm. "Ama teklif edeceğini öğrendim artık. Sürprizi kaçtı..." Gözlerimi ondan kaçırıp, yarım ağız, "Neyse, en azından cevabım sürpriz olur," dedim.

Karan bugün kalp krizi geçirmezse iyidir.

Bakmasam da yerinde dikleştiğini görebiliyordum. "Nasıl yani? *Hayır* deme ihtimalin mi var?"

"Ne zaman teklif edeceğini bilmiyorum, dediğin gibi. O zamana kadar karşıma iyi bir talip..."

Araya girip, "Lâl," dedi sertçe. Sanırım abartmıştım. "Tamam, bunun şaka olduğunu anlıyorum ama yine de hoşuma gitmiyor. Lütfen böyle şakalar yapma." Uslu bir çocuk gibi kafamı salladım ama ikimiz de böyle şakalar yapacağımı biliyorduk. "Gülen sadece sen oluyorsan bu şaka olmuyor. Biliyorsun, değil mi? Aynı şakaları ben de sana yaparsam uykuların kaçar..." Tehdit eder gibi söylediği için kaşlarım çatıldı.

Ters bir şekilde yüzüne baktım. "Peki peki, tamam," dedim. Midemdeki şişkinlikten, zorla bir nefes verdim. "Biraz yürüyelim mi? Hazmetmem gerekiyor. Yoksa bu sefer şaka yapmadan direkt kusacağım."

Tabağıma baktı. Memnun olmasa da, "Arabada şal vardı. Onu boynuna dola o zaman," dedi. Ben rujumu tazelerken o, garsondan hesabı istedi. Birkaç dakika sonra çıkmak için hazırdık.

Ayaklandığımızda, "Lavaboya gidip geliyorum," dedim. Kafasını salladı ve bana lavaboya kadar eşlik etti. Zaten küçük bir lokanta olduğundan ve içeride sadece bir aile olduğu için güvendeydim. Hem dışarıda onlarca adam vardı. "Sen arabaya geç, ben gelirim," dedim. Etrafa göz attı ve dediğimi yapıp yavaş adımlarla dışarı çıktı.

Tek kişilik lavabo dolu olduğundan içerideki kişinin çıkmasını beklemeye başladım. Topuklarımın üstünde yükselip alçalıyordum. Alkol, küçük mesane sorunumu açığa çıkarıyordu. Bıraksam ne kaybederdim?

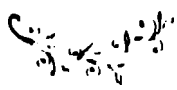
Biz bir şey kaybetmeyiz ama çevremizdekiler, yaralanmaktan kurtulmuş olur.

Tüm Akdoğan erkeklerini ve Arif'i patakladığım aklıma gelince kendi kendime kıkırdadım. Eminim buna en çok onlar sevinirdi. Hatta beni teşvik etmek için ellerinden geleni yaparlardı. Alptekin'in kampanya bile başlatacağına emindim. Delinin önde gideniydi.

Lavabonun kapısı açılınca kafamı kaldırdım ve çıkan kişiye gülümseyerek içeri girmek için hamle yaptım. Ama gördüğüm yüzden dolayı ayaklarım yere çivilenmiş gibi kalakaldım. Birkaç saniye önce gördüğüm ve yanımdan hızlıca geçip giden yüzü tanıyordum. Ve bunun gerçek olamayacağını bilecek kadar az içmiştim.

Ağzım açık, onun arkasından bakakaldım. Boşlukta süzülüyor gibi hissederken, "Nasıl?" dedim, fısıltı gibi çıkan bir sesle. Kalbim ağzımda atıyordu.

"Nasıl olabilir, bu?"

Kanan Efdal Akdoğan

Miray'ım, canım kardeşim,

Sana bir söz vermiştim, hatırlıyorsun, değil mi? Hatalarımı telafi edeceğimi, sana güzel haberlerle geleceğimi söylemiştim. Aradan geçen günleri bir süre sonra saymayı bıraktım ama başardım. Hatalarım telafi buldu mu, bilinmez ama sana güzel haberlerle geldim.

Ellerimin titremesi bu yüzden mi, emin değilim.

Şu an, onun güzel yüzünü izlerken yazıyorum sana bu satırları. Gözlerimi onun çehresinden ayıramıyorum. Rüyasında mutlu olmalı ki hafifçe tebessüm ediyor, sık kirpiklerini kıpırdatıp duruyor. Onu yatakta yalnız bırakıp içimden taşanları sana dökmek için kalktığımdan beri, bedenim niyetine sarıldığı yorgana daha da sokuluyor. Bu manzarayı izlemek, paha biçilemez. Hayatım boyunca gitmediğim ülke, görmediğim güzellik kalmadı ama ben, böylesine büyüleyici bir manzara görmedim. Keşke yazma konusunda da yetenekli olsam, sana hislerimi açıkça dökebilsem. Ne söylesem az kalıyor.

Hızlıca yazıp ona sarılmak için yatağa dönmek istediğimi yazsam, abine kızar mısın? Kızma. Onsuz geçen yıllarımın acısı nasıl çıkar, bilmiyorum. Ondan bir an bile ayrı kalamıyorum. Aramızdaki birkaç metre bile uzak geliyor.

Dün gece beni affettiğini söylediğinde, haftalardır nefes alamadığımı fark ettim. Sanki o bana, beni sevdiğini söylediği ana kadar ben yaşayan bir ölüymüşüm. Kalbim, onun sevgisiyle beraber kan pompalamaya başlamış. Güzel gözlerine baktığımda ve orada bana ait olan sevgiyi gördüğümde, dünyada cenneti yaşadığımı idrak ettim. Ben bu dünyadaki en şanslı adam olmalıydım.

O olmadan nasıl yaşamışım ki?

Yaşayabilmek için ona ihtiyacım var. Okyanus gözlerine, güzel sesine ihtiyacım var. Belki en çok ihtiyacım olan, onun sevgisi. Beni sevmesine ihtiyacım var.

Ben hiçbir şeye bu kadar muhtaç olmadım, kardeşim. Onun küçük kalbinde bana karşı olan hisleri öğrendiğim saatlerden beri yerimde duramıyorum. Kollarımda uyumasına rağmen onu özlüyor, bir an önce uyansın da gözlerini göreyim diyecek kadar heyecanlanıyor, uyusun da dinlensin diyecek kadar şefkat dolu hissediyorum. Kaburgalarımdan taşacak gibi duran duygularımı bastıramıyorum.

Bastırmaya da pek niyetim yok.

Sanki karşımda küçük bir çocuk var gibi. Sarıp sarmalamam, ellerimle besleyip büyütmem gereken küçük bir kız çocuğu... Öte yandan, ihtiyaç duyduğum ve şefkati olmazsa yaşayamayacağımı düşündüğüm anaç bir sevgisi var. Hem bana ihtiyacı olan hem de o olmadan benim de yaşayamayacağım bir kadın. Artık adı aşk mı, sevda mı bilmiyorum. Ben sadece onu biliyorum. Ona olan sevgimi anlatamayacak basit terimlere ihtiyacım yok. O var sadece.

Lâl'im.

"Seni affetti mi, abi?" diye soracağını biliyorum. Affettiğini söyledi ama yine de bir şeyler eksik. Abin bunu göremeyecek kadar kör değil. Kendini bana teslim etmiş olsa da bazen sevgi, her şeye yetmiyor. Bazı şeylerin yeri dolmuyor. Bu yüzden gözlerinde gördüğüm güvenin kırık yanlarını ellerimle yontacağım. Bana yeniden güvenebilmesi için var gücümle çabalayacağım. Bunun da sözünü veriyorum sana. Abin, onun güvenini tekrar kazanacak.

Ellerimin arasında yeniden açtığını gördüğümde, kalbimde filizlenen tohumların beni yoktan var ettiğini söyleyebilirim. Benim gül güzelim, boynunu bükmüştü. Önümüz yaz. Açar yine.

Açar değil mi?

Hâlâ umut var, canım kardeşim.

O hayatıma girdiğinden beri dönüşmüş olduğum adamın yapacaklarından ben bile korkuyorum. Dün onu tanıştırmak zorunda kaldığım, ailemizi katleden adamın ona bakmasına bile dayanamıyorum. Aynı ortamda nefes alıyor oluşları bile eziyetti benim için.

Ben tek bir bakışa bile dayanamazken... Ömer, Hale'nin gidişine nasıl dayanıyor, bilmiyorum.

Normalde, ne kıskanç ne de öz güvensiz bir adam olduğumu düşünürdüm. Belki de kimseyi bu kadar sevmediğim için bu yanlarımdan haberim yoktu. Dün onun avucuna bırakılan kâğıt parçasını okuduğumdan beri, onu beğeniyle süzen bir çift göze bile katlanamadığımı fark ettim. Kimse, onu benim gördüğüm gibi görsün istemiyorum. Şairin, "Sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor,"[10] sözleri ile aynı hislerim. Ona benim gözümden bakanın göreceği son şeyin benim gözlerim olmasını istiyorum. Abin, elinde olmadan başka bir adama dönüşüyor ve bunu durduramıyor. Pişman olacağımı da hiç sanmıyorum.

Her şeyi bir yana koyuyorum. Onu sevmem, onun beni sevmesi, aramızdaki kırıklar, hepsi bir köşede dursun. Sanki o geldiğinden beri yeniden aile olmuşuz gibi hissediyorum.

Sakın üzülme. Senin yerin, hiçbir zaman dolmaz. Sen her zaman ailemizin ufaklığı olarak kalacaksın. Hiç kimse benim güzel kardeşimin yerini dolduramaz. Şimdi bahsettiğim çok başka.

Sizi kaybettiğimizden beri hepimiz dağıldık. Bir amaç uğruna, yeniden bir araya gelmeye çalıştık ama bir yerde hep eksik kaldık. Ömer, toparlanamadı. Alptekin, senin gidişinle bir daha eski Alptekin olmadı. Arif tam aileye girdim derken kendini başka bir şeyin

[10] Özdemir Asaf'ın "Sende Gördüğümü Görecekler Diye" adlı şiirinden.

içinde savrulurken buldu. Beni soracak olursan, ne yaşadığımı ben bile bilmiyordum. Uyuyor, uyanıyor, işe gidip dünyayı kurtaracak gibi çalışıyor, gün sonunda başımı yastığa koymadan elli tane dertle boğuşuyordum.

O geldi, biz yeniden bir aile olduk.

Alptekin'le nasıl tanıştıklarını sana anlatmıştım. Sonrasında neler yaşadığımızı da. Aradan geçen günlerde ikisinin abla-kardeş gibi olduklarını söylesem bana inanır mısın? Biliyorum, inanırsın ve biraz kıskanırsın da. Alptekin'in yeri senin için her zaman ayrıydı.

Lâl'in, abini nasıl affettiğini anlatmak istemiyorum. Geldi geçti dediğim bir olayla beraber ikisi yakınlaştı. Beraber kaldılar, vakit geçirdiler, birbirlerini anladılar. Nasıl başladığını düşününce imkânsız gibi gelse de şimdi etle tırnak gibiler. Alptekin seni kaybettiğinden beri ilk defa eskisi gibi davranıyor. Kahkahaları içten, gülüşlerini gizlemiyor. En azından güldüğü zaman canı acıyor gibi durmuyor. Lâl'e karşı hissettiği suçluluk duygusunu bastırınca biraz olsun kendine geldi gibi. Onu ablası gibi gördüğünü biliyorum. Evimize ışık getiren kadını, o da benim gibi benimsedi.

Arif'in de Lâl'i sevdiğini biliyorum ama onunki daha başka bir evrede. Lâl'i tanımasıyla beraber hayatına giren Sena ile sanki başka bir Arif olup çıktı. O uzun boylu, kaslarıyla seni korkutup güldürmeye çalışan adamı hiç geçirme aklından. O adam gitti, yerine bir kedi geldi sanki. Ona çaktırmamaya çalışarak, arada Sena ile konuşmasını dinleyince bazen sanki başka bir Arif'i izliyormuşum gibi geliyor. Öylesine değişti.

"En az senin kadar, abi!" diyeceğini biliyorum. Hoşuma gidiyor. Değişim artık beni korkutmuyor.

Ömer ise hâlâ çaresiz ama onun da yüzü gülüyor. Lâl'i benimsediği, başına bir şey gelmesin diye uğraştığından anlaşılıyor. Onu en az benim kadar sakınıyor. Hâlâ eskisi gibi acı çekse de o da Lâl'in hayatımıza girişiyle başka bir adam oldu. Belki de en başında ona yalan söyleyişimiz yüzünden kendini suçlu hissettiği için onu böylesine sahiplendi. Yine de işe yaradı, güzelim. Ömer abin de onunla beraber iyi hissetmeye başladı.

Bana gelecek olursak, ben artık Efdal olmak istediğimi bir kere daha anladım. Sizle beraber toprağa gömdüğüm Efdal ismini hiç bu kadar özlememiştim. O, beni "Karan" diye tanıdı, ben onun için "Efdal" olmak istiyorum.

Efdal, mutluydu. En büyük derdi, sevdiklerine iyi bir hayat hazırlamaktı. Güvende olmakla bir derdi yoktu. Herkese sorgusuz sualsiz güvenmese de her gördüğüne önyargı ile yaklaşmıyordu, tasasızdı.

Karan, şüpheci. Hayatları söz konusu olduğunda, herkes onun için bir düşman olabilir. "En ufak bir pürüz bile başıma iş açabilir," diye düşünür. Dertleri, sıkıntıları bitmez. Bu yüzden anın tadını çıkarmakta zorlanır. Yarını düşünürken bugünü kaçırır. Bu yüzden hatalar yapar. İstemeden de olsa sevdiklerinin kalbini kırar, onları yaralar.

İsterdim ki Lâl, Efdal ile tanışsın. Kafasının rahat olan, beraber hiçbir şeyi düşünmeden rahatça gezebileceği bir adamla birlikte olsun. Can derdi olmasın. Kimsenin arkasından ağlama ihtimali olmasın. Yalanlar içinde boğulmasın.

Ama hayat istediğimiz şeyleri her zaman koymuyor önümüze. Bunu senin gidişinle zaten anlamıştım.

Yine de güneşin vurduğu güzel yüzüne bakınca "iyi ki" demekten geri duramıyorum. Belki onu her şeyden koruyamam, bir gün canı yanar ama yine de ondan vazgeçemem. Bencilce, biliyorum. O da beni sevmeseydi, ona dokunamazdım bile. Hayatımı bilmeden elimi tutmaya kalksaydı, ilk ben durdururdum onu. Kendi isteğiyle geldiği için "git" diyemiyorum. Artık, diyemem de zaten.

Lâl'i soracak olursan, bizi hayatına aldığı için mutlu olduğu her hâlinden belli oluyor. Bana bakarken parlayan gözleri bile bunu açık ediyor. Alptekin'e bir abla gibi yaklaşması, Ömer'in acısına ortak olması, Arif mutlu olsun diye çabalaması... Her şey, bizi ailesi gibi gördüğü için...

Evimize, yıllar sonra açan bir güneş gibi doğdu.

Onun varlığı için kaç defa şükür namazı kılmam gerektiğini, inan ki bilmiyorum.

Annem beni izlerken mutlu oluyor mudur, sence? Durdun durdun turnayı gözünden vurdun, diyor mudur? Onun gibi birini bulduğum için beni tebrik ediyor mudur?

Babam peki, o da mutlu mudur? Ondan kalanları yoluna koyma şeklim, bir Akdoğan'a yakışıyor mudur? Elini tuttuğum kadını sürüklediğim hayata bakınca, bana kızıyor mudur ya da sürekli yaptığı gibi ağzının içinden homurdanıyor mudur?

"Neden gözlerin doluyor, abi?" deme. Yakında 30 olacağım ama annemle babamı düşününce, küçük Efdal gibi oluyorum. Bazen bir başına kaldığımı hissettiğim bu dünyada her şeyi bırakıp onların gölgesine sığınmak istiyorum. "Büyümek, sandığın gibi güzel bir şey değil," demişti babam. Haklıymış. Ben yaş aldıkça onları daha çok özlüyorum. İnsan, 30'unda da çocuk olabiliyormuş. Bunu yeni yeni anlıyorum.

Anlayacağın, abin yine karman çorman. Tek bildiği, okyanus gözlü bir kadının aşkıyla yanan bir kalbe sahip olduğu. Artık abin için tek bir doğru var. O da Lâl.

Ona "yenge" demek isterdin, biliyorum. Hale'yi ilk başta biraz kıskansan da ona "yenge" dediğin zaman ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordum. Lâl'e de "yenge" deyişini görmek isterdim.

Üzgünüm, canım kardeşim, çok üzgünüm.

Artık seni ihmal etmeyeceğim. Ne Alptekin'den ne de hayatımızdan mahrum bırakmayacağım. Bol bol yazacağım. Sana yazdığım her satırın ruhuma iyi geldiğini biliyor olmalısın. Yazdıkça rahatlıyor, sana olan özlemimi, bir parça dindiriyorum.

Alptekin seninle aramızdaki bu iletişimi öğrense benimle uzun bir süre konuşmaz. Onu dışladığımız için ikimize de küser. Gece uyumadan önce seninle konuştuğu fotoğrafı cüzdanından çıkarmasa da bir süre trip atar. Yine de kıyamaz sana. Ertesi güne kadar affeder, yine senin kolyeni avucuna bastırarak uyur.

Aklın bizde kalmasın. Yokluğun eziyet olsa da ucundan kıyısından yakalamaya çalışıyoruz hayatı. Aldığımız her nefesin sonunda sana bir adım daha yaklaştığımızı bilerek yaşıyoruz. Adın, göğsümüzdeki en büyük yara.

Yorgunum ama mutluyum da. Gözlerine bakarken, dünyamı siyah beyaz olmaktan kurtaran kadının varlığı ile herkesi yenebilecek gibiyim. İlk defa kendimi bu kadar güçlü hissediyorum. Karşıma çıkan engelleri onun varlığı ile bir bir aşacağımı biliyorum.

Abin bir kere daha yenilmeyecek, güzelim. Yenilirsem de buna sadece o neden olabilir. Ondan başka kimse yıkamaz beni.

Uzun zamandır, hiç olmadığım kadar enerji doluyum. Onun bu sevgim ile ne yapacağımı bilemiyorum. Her an onu uyandırıp gözlerine bakmak isteyebilirim. Şaşırma. Mevzubahis o olunca, ben de kendimi tanıyamıyorum. Şimdi, uykusunda bile elleriyle yatağı yoklayıp beni arayan, bunu yaparken mırıldanan kadının yanına gidiyorum.

Hoşça kal, cennetimin parçası. Yakın bir zamanda, tekrar gelme sözü veriyorum sana. Belki o zaman Lâl'in parmağında benim adımın yazılı olduğu bir yüzük olur, ne dersin?

Kendine iyi bak ve seni çok özlediğimizi hiçbir zaman unutma, temiz kalpli kardeşim.

Seni canından çok seven abin, Karan Efdal Akdoğan.

19

Kel Vurulmuş Hisler

"Hani güçlü bir akıntıya karşı yüzmeye çalışırken, birden vazgeçip kendini akıntıya bırakırsın ya, öyle bir şeydi işte."[1]

Hayat bazen durgun su gibiydi. Yorulmadan, yıpratmadan akıp gitmene izin verirdi. Bazen ise dalgalı bir deniz gibiydi. Seni, serin sularıyla yontardı ve çabalaman için mecbur bırakırdı.

Şimdi, kendimi akıntıya bıraktığım noktadaydım. Yeterince çabalamış, tek başıma kalmaktan vazgeçmiş, yuvamı kurmak istediğim bu anda, sevdiğim adamın ailesiyle oturuyordum. O ise işteydi. Bizim için çalışıyordu.

Ekmek parası kolay kazanılmıyor tabii.

İki gün önce onunla yediğimiz akşam yemeğinde hafif çakırkeyif olarak eve gelmiştik. Bu yüzden, olanları pek hatırlamıyordum. En son hatırladığım, beraber odaya girişimiz ve onun gözlerinin içine bakarak, *"Ben maviyim, göğsümde senin okyanuslarını taşıyorum. Bırak, karaların buluşsun kıyılarımla,"* dediğimdi. Gerisi fluydu ve Karan'a sorduğumda, neler olduğunu o da söylememişti.

---

[1] George Orwell'in "1984" adlı kitabından. (Can Yayınları, 73. basım, sayfa 299.)

Gıcıktı. Onu, gıcıkken de seviyordum.

Patron'un kafasını okşadığım sırada Batuhan, "Lan, yavru!" diye bağırınca, dalmış olduğum için yerimde sıçradım. Bir anda bağırıyordu ve ben her seferinde korkuyordum. Yaklaşık bir hafta önce doğum yapmış olan Patron'un yavrularından üç tanesini kucağına almış, seviyordu. "Bakma ulan, böyle. Isırasım geliyor seni!" diye yükseldi.

Haklıydı. Elim kadar olan yavruların canının acımayacağını bilsem, ilk olarak ben ısırırdım onları. Hepsi tam yemelik duruyordu.

Tam yedi tane yavru vardı. Bazıları simsiyah, kömür gibiydi. Bazılarında ise kahverengi lekeler vardı. Hepsi birbirinden tatlıydı ve ben, hangi birini seveceğim diye saatlerdir deliriyordum. Bir onu kucağıma alıyor, bir diğerini alıyor, sonra hepsini bir anda kucaklamaya çalışıyordum. Patron, en başında izin vermese de bizim onlara zarar vermeyeceğimizi anlayınca sesini çıkarmamıştı. Akıllı bir köpek olduğu için şimdi de onu seviyordum. Anne de olsa onun da ilgiye ihtiyacı vardı.

"Bunların suratları neden bu kadar minnak?" dedi Alptekin. Sırtını koltuğa yaslayarak yere oturmuştu. Bir tane yavru omuzunda, bir tanesi kolunun, iki tanesi bacaklarının üstündeydi. Gövdesinin neden çıplak olduğunu bilmiyordum. Benim rahatsız olmadığımı öğrenince, bir daha üstüne bir şey giyme gereği duymamıştı. Tarzan gibi gezmesini yadırgasam da kendi evinde rahat etmesini istiyordum. Bacaklarının üstündeki yavrunun bir tanesini ensesinden yakalayıp yüzüne doğru yaklaştırdı. "Bunun adı, 'Şaziye' olsun," dedi ciddi bir ifadeyle.

Patron, anlamış gibi ses çıkardı. "Şaziye"yi benim gibi o da beğenmemişti sanırım.

"Küçücük yavruya, 'Şaziye' mi diyelim?" dedim, *saçmalama* der gibi. Birkaç saniye düşündüm. "Bence hepsine, birbirine yakın isimler vermeliyiz. Mesela... patik, poşet, plastik gibi..."

Boş ver, biz isim koymayalım. "Baksana buraya", "hey", "şşt" falan diye sesleniriz. Gerek yok, isme falan.

Batuhan gülerek, "Yok, bence onlar olmadı," dedi. "Yatak, yasak, ya..." diye devam edecekken Alptekin, "Neden birbirlerine uysunlar ki?" diye araya girdi.

"Çünkü öyle daha hoş olur," diye cevap verdim.

Başını dizime yaslayan Patron'un bu fikrimi beğendiğini biliyordum. Bence o da çocuklarına uyumlu isimler koymak istiyordu. Ya da sadece kafasını seviyorum diye bana tatlı tatlı bakıyordu.

Alptekin, "Ef, sen değişik birisin he..." deyince bakışlarım ona döndü. Kafasının üstündeki yavru düşmesin diye değişik hareketler yaparken bunu söylemesi komikti. "Batu, biliyor musun, bir keresinde Patron'u *seni ısırırım* diye tehdit etti ve Patron durdu. İnanabiliyor musun, durdu!" dedi hayretler içerisinde.

Batuhan'ın gözleri irileşti. "Sen, köpeği mi ısırıyorsun?"

Ben, "Hayır," dedim.

Alptekin, "Evet," dedi.

Koltuğun üstündeki yastığı Alptekin'in kafasına fırlattım. "Yalan söyleme! Sadece tehdit ediyorum. Neden ısırayım hayvanı?"

"Bizi ısırıyorsun?"

"Sen hayvan mısın?"

"Öyle miyim?"

"Öylesin."

Salak salak sırıtıp, "Teşekkürler, canım, biliyorum," dedi. Ben de sırıttım. Tam bir deliydi. "Ama sen, manyaksın bu arada. Yani şaka değil. Değişiksin," diye diretti.

Bir an düşündüm. Gerçekten değişik miydim?

Bazı tiklerim vardı. Mesela her şeyi çift sayılarda bırakmaya çalışırdım. Televizyonun sesini, izlediğim dizinin süresini, kitabın sayfasını, çitlediğim çekirdeklerin adetini... Kimse anlamasa da yoldaki çizgilere basmadan yürümeye çalışırdım. Bazen yanaklarımı sıkarak kendimi sever, kollarımı öperdim. Bazen de bile isteye, ortada bir şey yokken acıklı müzik açıp deli gibi ağlardım. Sonra da kalkıp kendime pizza söylerdim. Uyumadan önce kendi kafamda değişik senaryolar kurar, hepsinde yanlış kararlar alıp uykumu kaçırırdım.

Sanırım değişiktim. Ya da çok normaldim.

"Sen kendine bak," diye çemkirdim. "Asıl değişik sensin. Dün Arif'in omzuna çıkmaya çalışan ben miydim?"

Sanki harika bir şey yapmış gibi baktı. Tek kaşını kaldırdı. "Yalnız, bayağı zorlandım ama sonunda çıktım. Yukarda havalar güzelmiş. Keşke hep izin verse de omzunda gezsem." Ona boş boş baktım. "Küçükken gezdiriyordu. Ne var, yasak mı?" diye savunmaya geçti.

Suratımı buruşturdum. Arif, pek zorlanmasa da Alptekin'in onu yönlendirmeye çalışmasına sinirlenmişti. Alptekin'i koltuğun üstüne doğru atmıştı. Hoş, ben ikna olmasına bile şaşırmıştım. Alptekin koltuğa değil, yere iniş yaptığında ise içim acımıştı. Ama o, kahkahalarla gülmüş, bununla deli gibi eğlenmişti.

"Peki, yemek yerken sandalyeye değil de masaya oturmak istemen çok mu normal?" diye sordum.

"Yerde böcek vardı. Kocaman böcek vardı! Yerde!" derken gözlerini irileştirdi. O anı hatırlamış gibi yüzünde korkmuş bir ifade belirdi. "Sandalyeden üstüme tırmanabilirdi. Hem sana ne, yengesi? Ben, abimin yanına oturmak istemene karışıyor muyum?"

İkisi aynı şey miydi ya? Ben Ankara'ya gidince özleyeceğim sevgilimin yanına oturmak istiyordum. O ise masaya. Yarıştırılamazdı bile.

Batuhan, bir ona bir bana baktı. "Siz deli misiniz?" diye sordu ciddi bir ifade ile. "Bunlar ne kadar anlamsız konuşmalar. Yavruların bile kafasını karıştırdınız. Baksanıza, hepsi deli gibi oradan oraya koşuyor," deyip yavruları işaret etti.

Aslında oradan oraya koşmuyorlardı. Patron'un dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. İleri geri hareket edip, yerlerinde dönerek, annelerinin onlarla ilgilenmelerini istiyorlardı. Ama anneleri yorgundu ve dizlerimin üzerinden kalkası yoktu.

"Bunlardan nasıl ayrı kalacaksın?" dedi Alptekin. Yavrulara büyük bir sevgiyle bakıyordu. Dudaklarımı büzüp üzgün üzgün onları izledim. Bir tanesini yanımda götürmek istiyordum ama

hiçbirinin de annesinden ayrılmasına gönlüm el vermiyordu. "Bu arada, evet, deliyiz," dedi, Batuhan'ın sorusuna itibaren.

Batuhan *biliyorum* der gibi kafasını salladı.

Hüzünlü bir sesle, "Görmeye geldim," dedim. Eğilip bir kanesini kucağıma aldım. Simsiyah olanlardan biriydi ve pözleri de tüyleri gibi koyuydu. "Arada da onları benî görmeye gelir."

"Onları nasıl getirsin? Ehliyetleri mi var?" diye sağıma bir bakış yönelten Alptekin, bana ters ters bakıyordu. Sorun ehliyetleri olmaması değildi. Sorun benim Ankara'ya dönecek olmamdı. Bunu istemediğini açık bir şekilde söylemişti. Bana gitmeyeyim diye ısrar da etmişti ama Kaan'la konuşunca ikna olmuştu. Ya da ikna olmuş gibi rol yapmıştı. Yine de bana kızgın olduğu için arada iğnelemekten geri durmuyordu. "Gideceksen, onları kendine alıştırmasaydın. O zaman özlemezlerdi seni. Bu yaptığın doğru değil!" diye sesini yükseltti.

Bahsettiği, köpekler değildi.

Ona şefkatle gülümsedim. Küçük kardeşim gibiydi.

"Ben de seni çok özleyeceğim, Alp," dedim içten bir sesle. Kafasını eğip, bir şey demeden kucağındaki yavruyu sevdi. "Ayda birkaç defa görüşeceğiz, söz veriyorum. Arada gelir bende de kalırsın. Olur mu?"

Bana bakmadan, mırıltı gibi çıkan bir sesle, "Aynı şey değil," dedi.

Medet umarak Batuhan'a baktım. Onu buraya davet eden Alptekin'in amacı, beni ikna etmekti. Bunu Batuhan'ın yapabileceğine inanıyor olması, her yolu denemek istemesindendi.

Batuhan sıkıntımı anlayınca, "Uzağa gitmiyor," dedi. Bana *aldırma* der gibi bir hareket yaptı ama elimde değildi. Alptekin'i ayağının ucuyla dürttü. "Sanki işe gittiğin var. Ankara'ya gider gelirsin. Kaç saatlik yol sanki?"

Alptekin sadece omuz silkti. Bana bağlanması hoşuma gidiyordu ama bu şekilde üzülmesini istemiyordum. Sevgi görünce küçük bir çocuk gibi oluyordu. Ben gidince yeniden hüzne boğulursa ne yapardım, bilmiyordum.

Derin bir nefes verip saate baktım. Çoktan öğlen olmuştu. Karanların gelmesine daha vardı. Ve ben gezmek istiyordum. Ankara'ya gidince işlerime yoğunlaşmayı planladığımdan, buradaki son günlerimde biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı. Acaba alışverişe mi çıksaydım?

"Beraber alışverişe çıkalım mı?" diye ortaya bir soru attım. İkisinin de kafası bana doğru çevrildi. "Neden böyle bakıyorsunuz? *En sevdiğim yemek brokoli çorbası* demedim, sakin olun."

Batuhan, kafasını hızlıca sağa sola salladı. "Ben almayayım. Dertsiz başıma dert alamam. Sakin sakin oturuyorum. Başımıza iş almayalım," diye tane tane konuştu. Boş gözlerimle ona baktım. Altı üstü *alışverişe çıkalım*, demiştim. *Savaşa gidiyoruz*, dememiştim ki.

"Katılıyorum," dedi Alptekin.

Kaşlarımı çattım. "Hani benimle vakit geçirmek istiyordun?" diye sordum.

Aksini iddia etmezmiş gibi ellerini havaya kaldırdı. "O ayrı bu ayrı şimdi," dedi. "Seninle vakit geçirmek istiyorum ama bunu sen, tek bir etek için saatlerce düşünürken yapmak istemiyorum. Son tercihim bile değil."

Bu erkekler, her kadını aynı mı sanıyordu? Ben genelde ilk gördüğümü beğenir ve alırdım. Hayır, beğenmesem ve saatlerce düşünsem de sorun neydi? İstediğimi yapardım. Yanımda durup bana eşlik etmeleri çok mu zordu?

Elimi *gidin* der gibi salladım. "Yazıklar olsun. Ben de sizin zevkinizden faydalanır da birkaç parça güzel şey alırım sanmıştım. Neyse..." dedim, belki kanarlar diye.

Batuhan, bana yandan bir bakış attı. "Yemezler," dedi.

Alptekin ise konuyla alakasız, "Ben de senin güzel kız arkadaşlarından faydalanmak isterim," deyince gözlerimi irileştirerek baktım. "Öyle değil be!" dedi hızlıca. "*Faydalanmak* derken, tanışmaktan, muhabbet etmekten falan bahsediyorum. Vardır senin güzel arkadaşların. Ben bakmıştım Instagram'dan, bir sürü güzel hatunla takipleşiyorsun."

"Ayı!" dedim.

Batuhan, yerinde doğruldu. "O zaman gelirim," dedi heyecanla. Erkekler neden böyleydi? "Arkadaşların gelecekse kalabalık olur, sıkılmayız diye diyorum," diye çevirdi ama iğrenir gibi bakıyordum ona.

"Tek ben varken sıkılıyor musunuz?" Kafaları, aynı anda sağa sola sallandı. "Kızlar yoksa gelmeyecek misiniz?" Kafaları aşağı yukarı sallandı. "Bu yaptığınız adamlığa sığar mı?" Kafaları aynı anda sağa sola sallandı. "Sizi hayatımdan çıkarmakla doğru bir karar vermiş olur muyum?" Bu sefer, kafalarının aşağı yukarı sallanmasını ben de beklemiyordum.

Batuhan anlayıp, "Kafamı karıştırdın, salak," diyerek Alptekin'e baktı. Sonra bana doğru döndü. "Ee, gidiyor muyuz?" diye istekle sordu.

Alptekin, ayağa kalkmıştı bile. *Gidelim* desem kapıya doğru koşacak gibiydi. "Ben bir duş alayım. Kızların karşısına böyle çıkmak olmaz," dedi. Ben, *evet* demiştim de haberim mi yoktu?

Salaktı ama güzel çocuktu. Üstünde bir şey olmadığı için beyaz teni gözlerimin önündeydi. Kurşun izinden başka bir iz bulunmayan teni, abilerine nazaran daha açık renkliydi. Ve onlara nazaran daha az kaslı. Yine de her kızın beğeneceği bir fiziğe ve yüze sahipti. Sadece saçları ile bile onlarca kızın ilgisini çekebilirdi. Benim ayarlayacağım birine ihtiyacı yoktu ki.

Batuhan'ın ise yalnız olmasına şaşırmıştım. Kız arkadaşı olmadığını biliyorum ama konuştuğu vardır diye düşünmüştüm. Çünkü gerçekten yakışıklıydı. Farklı bir aurası vardı. Üstündeki her şey basit parçalardı ama onun üstünde özenilmiş gibi duruyordu. Ve yabancıları andırıyordu. Karşıma geçip, Fransızca konuşsa onu Fransız sanabilirdim. Onun da bana ihtiyacı yoktu.

Ama erkekler maalesef ki böyleydi. Güzel kızların bahsi geçince, muhabbet etmek için bile olsa dağları bayırları aşabilirlerdi. O yüzden onları yargılamıyordum. İyi ki benim sevgilim, bunlara çekmemişti.

Lâl? Karan, sen gidince bunlara uymasın, değil mi?

Uymasın! Karan'ın bu taraklarda bezi yok! Hem olsa şimdiye kadar olurdu...

Üzüm üzüme baka baka kararır, demişler...

Hayır, sevgilimi kendilerine benzetemezler!

Patron'a dikkat ederek sinirle ayağa kalktım. İkisi de heyecanla cevap bekliyordu benden. Onları pataklamak istediğimden haberleri yoktu tabii. Sevgilimi kendilerine benzetirlerse onları mahvederdim.

"Ben yukarı çıkıyorum. Sizinle alışverişe falan gitmeyeceğim. Arkadaşlarımdan da uzak durun!" deyip salondan çıktım.

Hiç umurlarında olmadı. Kızı yalnız bıraktık, zaten birkaç güne gidecek diye düşünüp de yanımda olmak istemediler. Hatta Batuhan, "Gel takip ettiklerine bakalım," deyince Alptekin de heyecanla, "Hadi bakalım!" dedi. Pek şaşırdığım söylenemezdi.

Karan'ın odasına, *bizim odamız* diyebilir miydim artık? Diyebilmeliydim çünkü odasında, onunkinden çok benim eşyam vardı.

Birkaç gün önce Ankara'dan gelirken küçük bir çanta ile gelmiştim. Yanımda çok fazla bir şey getirme ihtiyacı hissetmemiştim. Ama ilk geldiğim zaman birkaç bavulla geldiğim için burada eşyam çoktu. Ve hepsi, Karan'ın odasına yerleşmişti. Çoğunlukla giyinme odasını doldurmuştum ama banyoda duran eşyalarımın da hatırı sayılırdı.

Karan'ın bunlardan rahatsız olmadığını, hatta elinden gelse tüm eşyalarını atıp benim eşyalarımı yerleştireceğini biliyordum. Bana ait bir şeyleri görmek, hoşuna gidiyordu. Bu yüzden hepsini burada bırakmamı istemişti. Gidip geleceğimi bildiğimden, söylediğini mantıklı bulup, bırakmaya karar vermiştim.

Gözüm, çalışma masasının üstündeki pembe saç düzleştiricime değdi. Odadaki tek renkli şey, bu olabilirdi. Onun neden orada olduğunu bilmesem de gözüme tatlı görünmüştü.

Gülümseyerek, elimde tuttuğum kitabı okumaya devam ettim. Beden dili ile ilgili bir kitap okuyordum. Martaval'ı yazarken gerçek bilgilerden yararlanmak istediğim için bu kitap, bu alanda bitirdiğim ikinci kitaptı. Unutmamak için tabletime ufak notlar alıyordum. Ya da Karan'a mesaj atıyordum. O da hiç yadırgamadan cevap veriyordu.

Aklıma, attığım mesajlar gelince telefonu elime aldım. Son mesajlarımızı okumaya başladım.

"Bir konuşma esnasında ayaklardan birinin, başka bir yöne dönmesi, kişinin oradan ayrılmak istediğine işaret ediyormuş. Tam olarak ayağın baktığı yöne doğru gitmek istiyormuş."

Güzelim: Teşekkürler sevgilim. Artık herkesin ayağına bakacağım.

"Başparmakların cepte olması, düşük konum ve düşük öz güvenin göstergesiymiş."

Güzelim: Böyle bir eylemde bulunmam ama yine de dikkat edeceğim.

Hâlâ okuyor musun? Ben toplantıdayım. Bitmek bilmedi.

"Eveeeeet çok hoşuma gitti."
"Bak işine yarayacak bir bilgi buldum."

Güzelim: Dinliyorum.

"Masa gibi bir yüzey üzerinde parmakların açık bir şekilde koyulması, kendine güven ve otorite göstergesi olan bir davranışmış."

"Bir anda kalkıp ellerini masaya koy ve onlara gücün kimde olduğunu göster!!!"

Güzelim: Bence bunu zaten biliyorlardır, güzelim.

Bunu yazdığı zaman, *Çok biliyorsun* diye burun kıvırdım. Ama bir anda bir sonraki mesajı neden yazdığımdan emin değildim. Sanırım acıkmış olmalıydım.

"Beraber fıstıklı kebap yemeye gidelim mi? Toplantın var mı?"

Güzelim: Var ama ayarlamaya çalışırım, gideriz. Yanımdaki fıstık öyle istiyorsa...

"Yaa... eriyeyim diye mi yapıyorsun?"

Güzelim: Evet.

Flört işinde bayağı ustalaşmıştı. Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemiyordum.

"O zaman yarın gidiyoruz? Yiyeceğimiz yemeğe uysun diye fıstık yeşili bir elbise giymeye karar verdim. Sence altına siyah ayakkabı mı giyeyim yoksa krem mi?"

Güzelim: Seni üşütmeyecek olan hangisi ise onu seçiyorum. Lütfen incecik şeyler giyme. Dışarısı kaç derece, biliyor musun?

"Pardon, Mikail ile mi görüşüyorum?"

Güzelim: Ben ciddiyim. Ankara'ya gitmeden hasta olursan seni göndermem. Sonra bana, gitmem gerek diye mızmızlanma. Kalın giyin.

Ona, burnundan soluyan bir bebek bir fotoğrafı göndermiştim.

Güzelim: Toplantıya dönmem lazım. Elbiseyi giyip fotoğraf atarsan sana yardımcı olabilirim. Böyle anlaması çok zor.

Fotoğraf isteme taktiği hoşuma gitse de elbiseyi giymeye üşendiğim için ona sadece kalp atmıştım. Birkaç dakika sonra yazdığı son mesaj ile mesajlaşmamız bitmişti.

Güzelim: Seni seviyorum.

Bazen mesajlara kafamın içinde cevap veriyordum. Buna da öyle yaptığım için *ben de seni seviyorum* diye cevap vermeyi unutmuştum. Ama sorun yoktu. Bence onu sevdiğimi biliyordu.

Telefonu kenara koyup salak salak sırıttığım sırada kapı tıklatıldı. Beni sinir eden ikiliden birinin geldiğini düşünerek, "Gelme!" diye seslendim. Onlar benimle alışverişe gelmeyeceklerse ben de onlarla konuşmayacaktım.

"Uzak yoldan geldim ama..." Hızla yerimden doğruldum. "Seni görmeden gitmek istemiyorum, Eflâl."

Abim gelmişti. *Abim. Gelmişti.* Onu haftalardır görmemiştim. İlk karşılaştığımız yerin Karan'ın odası olması, hiç hoş olmamıştı.

Hani sizin odanızdı, Lâl?

Telaşla ayağa kalktım. Üstüm başım düzgündü. Oda topluydu. Hiçbir şey anormal görünmüyordu. Ben, iyiydim. Ve onu çok özlemiştim.

Derin bir nefes aldım. "Gelebilirsin," diye seslendiğimde, kapı yavaşça aralandı.

Sakin adımlarla içeri doğru girdi. Ona doğum gününde aldığım kahverengi boğazlı kazağı giymişti. Normalde kıyamadığı saçları, şimdi üç numaraya vurulmuştu. Çalışmaktan doğru düzgün beslenemediği için yüzü küçülmüştü. Kaşının altındaki yara izi, yeni gibi görünüyordu. Bu görüntü, dudaklarım titretti. Kalbim sızladı. Çok özlemiştim. Onu gördüğümde bunu daha da iyi anladım. Burnumda tütüyordu.

Birkaç adımda yanıma geldi, tam karşımda durdu. Gözleri yüzümde, bedenimde, saçlarımda dolandıktan sonra, "Merhaba," dedi. Sesi, normale nazaran soğuktu ama bakışları sıcacıktı. Şefkatle konuştu: "Nasılsın, kardeşim? İyi görünüyorsun."

Bana ilk defa *kardeşim* diye seslenişi düştü yâdıma. Ailemin mezarının başında, gözleri yaşlı bir şekilde bakarken, *"Bundan sonra ben senin abinim, sen de benim kardeşimsin. Bizi ancak ölüm ayırır,"* demişti. *Bizi bazen yalanlar da ayırır, abi, bunu bilememişsin,* diye geçirdim içimden.

Yanaklarımın içini dişledim. Aramızdaki mesafe birkaç santim değildi. Ama sanki aramızda kilometreler vardı ve bunu aşmak için benim sadece bir adım atmam gerekiyordu.

Onun gözlerine baktığımda kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum. Elimde, kolundan kavradığım oyuncak ayım, ıslak kirpiklerim ve bir türlü dindiremediğim yalnızlıkla ona bakıyordum sanki. Tanıştığımızda küçük de değildim aslında. 17 yaşında, aklı başında bir kızdım. Ama yine de annem babam, beni başka birine çevirmişti. Onun yanında büyümüş olarak da karşısında hep küçük Eflâl olarak kalacaktım.

Buna ihtiyacım vardı.

Sol gözümden akan bir damla yaşı hızlıca sildim de abimin bana hüzünle bakmasına engel olamadım. Bakışımdan anlamış olacak ki ikimiz de aynı anda birbirimize doğru geldik ve hiç beklemeden sarıldık.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Abi," dedim yürekten gelen bir sesle.

Daha sıkı sarıldı. Abim gibi, babam gibi...

"Canım kardeşim, ağlama. Ağlama, kurban olurum sana." O da ağlıyordu. Bunu, sesinden ve titreyen göğsünden anlıyordum. Annesiyle babasını kaybedince onun da benden başka kimsesi kalmamıştı. Uzak düştüğümüz aylarda, en az benim kadar kahrolmuş olmalıydı. Kafamı göğsüne bastırdım. "Çok güzelleşmişsin. Yine çiçek gibisin... Çok özledim seni, yok," dedi saçlarımı öpüp. "Güzel kardeşim, babamın emaneti."

Onunla başka şartlar altında tanışmak isterdim. Ailesiyle beraber bizi ziyarete geldiklerinde mesela. Ya da cüzdanımı çaldırdığımda yardımına ihtiyaç duysaydım. Okulla alakalı bir sorunum olsaydı da onu aramam gerekseydi. En büyük derdim bunlar olsaydı. Kendimi kaybettiğim anda bulmasaydı beni. Babam, onunla beni tanıştırsa, "Lâl, kardeşin sayılır," diyebilseydi.

Keşke.

Sesli ağlamam duyulmasın diye dudaklarımı birbirine bastırdım. Sırtımı yaslayabileceğim bir dağ olan göğsüne bir kere daha kendimi bıraktım. Güven veren sıcaklığını öyle çok özlemiştim ki onu affettiğimi bir kere daha anladım. Aileydik biz. Benim gururum, onun yanımda olmasından daha önemli değildi. Olmamalıydı.

Burnumu çektim. "Affettim seni," dedim pürüzlü bir sesle. Yavaşça uzaklaşıp, uykusuzluktan kızarmış gözlerine baktım. "Affettim seni, amirim. Kırgın değilim artık sana."

Böylesine sağlam duran bir adamın gözlerinin dolduğunu görmek, iyi hissettirmiyordu. O, benim gözümde, sarsılmazdı. Elbette onun da bir kalbi vardı ama böyle olunca da kendimi savunmasız hissediyordum.

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözyaşlarımı sildi. "Uzun zamandır, daha güzel bir haber almamıştım," dedi kalbimi titreten bir sesle. Dudaklarını alnıma bastırdı. Yeniden gözlerime baktığında, gülümsüyordu. "Boyun uzamış sanki."

Gülmeye benzer bir ses çıkardım. "Kaç yaşında kadınım. Nasıl uzasın boyum?" deyip, özlediğim yüzünü izledim. Yeni tarzı ona çok yakışmıştı. O, zaten gözümde hep çok güzeldi. "Saçların yakışmış. Neden kestirdin? Sen sevmezdin böyle saçları. Birazcık kısa kestirsen, hemen uzasın diye uğraşırdın," deyip konuyu değiştirdim.

Benden uzaklaşıp gözlerini kaçırdı. Bir şey olmuştu. Arkasını döndü, yanaklarını sildi. Belinde duran silahını masanın üstüne bıraktıktan sonra bana doğru döndü. "Hayatımda biri var," dedi. Bunu beklemediğim için ona şaşkın bir şekilde baktım. Utangaç bir şekilde duruyordu. "O istiyor böyle kestirmemi."

Herkes bir gün hanımcılığı tadacak.

İnanamıyordum. "Ciddi misin?" Elimi ona doğru uzattım. Burnumu çekip, yaşları geriye doğru ittim. Artık daha önemli bir konu vardı. "Çabuk göster. Kim bu kız? Fotoğrafı falan vardır illaki. Nerede tanıştınız? Adı ne?" Telefonunu vermesi

için parmaklarımı açıp kapattım. "Ciddi misiniz? Ne zamandır birliktesiniz? Kaç yaşında ve ne iş yapıyor?"

Yanaklarının şimdiden kızarmasının nedeni, bu konularda çok utangaç olmasıydı. Cebinden çıkardığı telefonu bana doğru uzattı. "Adı, Selin. Aynı yerde çalışıyoruz. Ciddi olmasam onun hayatına girmem," dedi. Ben, daha önceden bildiğim şifresini tuşlamış ve galerisine girmiştim. Rahattım, çünkü benden bir şey gizlemezdi ve telefonunda saçma sapan şeyler olmazdı. "Benden üç yaş küçük ve elli sekiz gündür beraberiz."

Kafamı kaldırdım. "Elli sekiz mi? Direkt *iki ay* desen?"

Yatağa oturunca yanıma geldi. "İki ay olsa iki ay derim," dedi dümdüz bir sesle. İlla her şeyi eksiksiz söyleyecekti.

Hızlıca galeriye girdim. Sadece iki tane fotoğraf vardı. İlkine tıkladım. İkisi beraber, ayakta poz vermişlerdi. Ama sevgiliden ziyade askerlik arkadaşı gibi duruyorlardı. İkisi de elini önünde birleştirmişti. Üstlerinde takım elbise vardı. Muhtemelen bir görevden geliyorlardı.

Dikkatle Selin'i inceledim.

Abimden birkaç santim kısaydı. Yani, uzun bir kadındı. Sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Beyaz teni ile Ruslara benzediğini söyleyebilirdim. Keskin bakışları ile kameraya bakarken uzaktan bile belli olan yeşil gözleri, eminim ki abimin dikkatini çekmişti.

Diğer fotoğrafta ise sadece Selin vardı. Burada daha kendi gibiydi. Üstündeki krem rengi elbise, onu şirin göstermişti. Sarı saçlarını bukle bukle yapmıştı. Makyajı gayet sadeydi. Bu makyajla daha da belirginleşmiş olan gözlerine bakmaya doyamadım. Kameraya bakıp içten bir gülümseme ile poz vermişti. Güzel bir kadındı.

Abim merakla, "Beğendin mi?" diye sordu.

Ona doğru döndüm. İçten bir sesle, "Çok güzelmiş," dedim. Beni onaylar gibi kafasını salladı. Gözlerinin içi parlıyordu. Kalbime huzur dolduğunu hissediyordum. Mutlu olmayı hak ediyordu. "Nasıl başladı?"

Telefonunu cebine koydu. Ve dünyanın en garip sorusunu sormuşum gibi bana bakmaya başladı.

"Bundan daha önemli sorunlarımız yok mu, Eflâl? Selin'den bahsetmeyi isterim tabii ki, hatta sizi tanıştırmayı da çok isterim ama önce bahsetmemiz gereken, yaşadıkların değil mi?"

Öyleydi. Ama ben, olanları tüm gün düşünerek beynimin içinde yaşıyordum zaten. Kafamı dağıtmak istiyordum. Durmadan aynı konulardan bahsetmek bana iyi gelmiyordu. Bu sebeple, geçen gün gördüğüm kişiyi ona sormaya karar verdim. Yoksa uykularım kaçmaya devam edecekti.

"Bana birini bulabilir misin?" dedim pat diye. Çatılan kaşlarına baktım. "Yani şöyle demek istedim: Geçen gün Karan'la yemek yediğimizde lokantada biriyle karşılaştım. Belki yanlış gördüm, emin değilim ama yine de içimde kalsın istemiyorum. Sen bakabilir misin?"

"Yer ve zaman söylersen birimdekilerden bakmalarını isterim." Ona tam vakti ve yeri söyledim. Hemen birine mesaj attı. "Kimi gördün? Ali ya da başka biri mi? Ama öyle olsa bizim haberimiz olurdu."

Kafamı sağa sola salladım. "Bana zarar verecek biri değildi. Emin olmadan söylemek istemiyorum. Zaten imkânsız bir şey. Benzetmiş olmalıyım," diye geçiştirdim.

Uzatmadı. Birazdan öğreneceği için, "Yarım saate haber gelir," dedi.

Onun yüzünü izlemek, geçmişime gidip mutlu anılarıma bakmak gibiydi. Annemle babamı özlemek, bir yaz akşamı beraber sokaklarda yürümek gibiydi. Aileme duyduğum hasret, gençliğim gibiydi.

Tekrar, "Saçların çok yakışmış," dedim. Bu saç stili onu daha genç göstermişti. Tanıdığım ilk zamanlardaki gibi... "Selin doğru bir tercih yapmış."

Elini kısa saçlarından gezdirdi. "Teşekkür ederim. Ben de alışıyorum yavaş yavaş." Bakışlarını odaya çevirdi. "Burada mı kalıyorsun?" dedi düzmdüz bir sesle.

Ne diyecektim? *Evet, Karan'la beraber yaşamaya başladım* mı? Ya da *onunla bir şeyler yaşadım* mı diyecektim? Kaç yaşında kadın olmama rağmen hâlâ çekiniyordum. Bir şey demeyeceğini bilsem de yine de bazı şeyleri konuşmak yanaklarımın kızarmasına neden oluyordu.

Lâl, Karan'a karşı ilk başlarda agresif bir tavır sergilemişti. Hatırla istersen.

Evet, öyleydi ve ben çok gerilmiştim. Abimden bahsediyorduk. Ne olursa olsun, ben onun kardeşiydim. Ve o, daha önceki erkek arkadaşlarımın hiçbirini sevmemişti. Karan için aynısı söz konusu olur muydu, emin değildim.

Derin bir nefes verdim. "Biz evleneceğiz," dedim.

Abimin keskin bakışları gözlerimi buldu. "Efendim?" dedi şaşkınca. Hızla ayağa kalktığımda, o da kalktı. "Ne demek, evleneceğiz? Ne zaman?" Neden geri geri yürüdüğümü bilmiyordum. Abim kımıldamadan yerinde duruyordu üstelik. "Aceleniz ne? Daha her şey çok yeni değil mi?"

"Ben..."

"Eflâl, durur musun? Başını çarpa..." demeye kalmadan kafamı dolaba vurdum. "Bravo!" deyip, bir salağa bakıyormuş gibi baktı bana. Neden utanıyordum ki? Karan utanmıyordu, ben niye utanacaktım ki! "Eflâl, neden telaşlanıyorsun? *Evlenme* mi dedim? Ne bu hareketlerin?" Bana doğru birkaç adım attı. Eli belinde, bana bakmaya başladığında, *ciddi bir Yasin*'in geldiğini anladım. Kaşlarını çattı. "Hamile misin sen?" dedi sert bir sesle.

"Hayır! Nereden çıkarıyorsun bunu?"

Eliyle *senden* der gibi beni işaret etti.

"Hamile falan değilim! Bunun için evlenmeyeceğiz. Hem daha evlilik falan yok. Sonra daha... Karan *teklif edeceğim* dedi, ben de *bakarız* dedim. Belki seneler sonra. Haberim olsun diye söyledi. Sürpriz gibi de olmadı ama ona göre öyleymiş. Hazır olayım diye yaptı. Ortada böyle bir şey yok. Ben Ankara'ya gideceğim. Özleriz diye. Sanırım ondan." Abim yanıma geldi.

Kollarımı nazikçe tuttu. "Ben, sana söylemeden evlenmem zaten. Küsmüştük ama yine de sen hep vardın. Yok saymam seni. Karan'ı seviyorum. Sen de sev. Biz hallediyoruz bir şeyleri. Yavaş yavaş düzeliyor. Sonra ama daha değil. Şimdi değil."

Sakin bir sesle, "Eflâl," deyip, devam etmeme engel oldu. Hafifçe eğildi, göz hizama geldi. "Neden bir anda telaşlandın? Sana bir şey dediğim mi var benim?"

Omuz silktim. "Dersen diye..."

Güler gibi oldu. "Ben seni birkaç haftadır tanımıyorum ki. Yıllardır kardeşimsin sen benim. Neyi yapman gerektiğini, gayet iyi bildiğinden adım kadar eminim." *Öyle mi* der gibi baktım. Kolumu yavaşça sıvazladı. "Karan'la yaşadıkların beni ne zaman alakadar eder, biliyor musun? Seni üzdüğünde. Yoksa ben, senin hayatına karışmam. Ne zaman karıştım?" Kaşlarımı kaldırarak yüzüne baktım. "Tamam, bazen karıştım ama hepsinin bir nedeni vardı. Ve hepsinde haklı çıktım. Nedensiz bir şey yaptım mı?"

Yapmamıştı ama yine de bu başkaydı. İlk defa bu kadar ciddi şeyler yaşıyordum. Bu yüzden, ne diyeceğini kestirememiştim. Bir dedemden bir de ondan, bu konularda çekiniyordum. Babam olsa böyle olmazdı. Ona her şeyi açık açık anlatabilirdim. Neden böyle hissettiğimi ben de bilmiyordum.

Gözleri önce karnıma sonra tekrar gözlerime değdi. "Hamile misin?"

Taktı mı, takıyor.

Üstüne basa basa, "Hayır... abi... değilim!" dedim. "Olsam senden neden gizleyeyim?"

Kollarını iki yana açtı. "Acaba neden böyle düşünüyorum? Şu hareketlerine bak. Evleneceğini söylerken bile ne kadar gerildin. Herhalde hormonların yüzünden böyle, diye düşündüm ben de."

"Saçmaladım, biliyorum," dedim, yüzümü buruşturup. Yeniden yatağa oturdum. "Bazı şeyler çok hızlı oluyormuş gibi geldiği için arada dengemi kaybediyorum. O yüzden böyle şaşırabiliyorum. Kusura bakma," diye mırıldandım.

Gözleri, beni anlamak ister gibi bakıyordu. Anlıyordu da. Her ne kadar beni üzmemeye çalışıp daha çok üzse de bu dünyada beni en iyi anlayacak insan *o*ydu. Onun yanında her zaman en yalın hâlimleydim. Bu sebeple ne hissedeceğimi bazen benden bile iyi biliyordu. Arada hata yaptığı da oluyordu tabii.

Önümde diz çöküp ellerimi tuttuğunda, buruk bir gülümseme ile ona baktım. Elimi hafifçe sıktı.

"Bazen hata yapabiliyorum ama senin için hep buradayım, biliyorsun, değil mi?" Cevabımı gözlerimden okudu. "Her ne kadar büyümüş olsan da, kendi başına karar alsan da ben, sana yardım etmek için her zaman bir telefon uzağında olacağım. Sen benim gözümde her zaman 17 yaşındaki kız çocuğu olarak kalacaksın." Burnumun direği sızladı. "Seninle uzun bir zamandır oturup dertleşemedik. Ankara'ya dönünce ilk iş senin yanına geleceğim. Oturup saatlerce konuşacağız. Eski günlerdeki gibi. Söz."

Ağlamıyordum ama burnumu çektim. "Selin'i de getir. Ona görümcelik yapmam lazım," dedim, sinsi olduğuna inandığım bir sesle.

Kocaman gülümsedi. "Görümcelik yapacak son insan bile değilsin. Onunla bir olup bana görümcelik yaparsın sen," dedi bilmiş bir ifadeyle. Haklı olduğu için *evet* der gibi dudaklarımı büzdüm. "Seninle tanışmak istiyor zaten. Hatta seni merak ediyor."

"Beni mi?"

"Evet," deyip doğruldu. Uzun boyundan dolayı kafamı kaldırmak durumunda kaldım. Masaya bıraktığı silahını tekrar beline yerleştirdi. "Senden bahsedince merak etti doğal olarak. Ankara'ya benimle beraber gelmek isteyecektir." Sigara yakmadan önce kararsız bir şekilde baktı. "Burada içebiliyor muyum? Belki uyurken rahatsız oluyorsundur."

Aslında olmuyordum ama yatak odasında konuşuyor olmamız mantıklı değildi. O yüzden, "Sana kahve yapayım," dedim. Gerçi, Züleyha teyze muhtemelen bana yaptırmazdı. Ayağa kalktığımda sigarasını cebine koydu. "Senin sevdiğin lokumlardan da vardı," dedim tatlı bir sesle.

Yanıma geldi, kolunu omzuma attı. "Eskiden her akşam uyumadan önce bana kahve yapardın," dedi. Sesinde eskiye dair bir özlem vardı. Beraber merdivenlerden inerken kafasını bana çevirdi. "Aslında kahveyi pek sevmezdim. Sırf senin gönlün olsun diye içtim yıllarca. Bir de o lokumların hatırına..."

Merdivenlerin sonuna gelince ona dönüp şaşkın bir şekilde baktım. "Ciddi misin? Sevmiyorsan neden içtin?"

Ellerini cebine koydu. Omuzlarını yavaşça kaldırıp indirdi. "Sen çay demlemeyi pek sevmiyordun. Ben de seni uğraştırmak istemiyordum. Bir de bana bir şeyler hazırlama isteğine karşı gelemiyordum."

"Abiii..." dedim, ona tatlı tatlı bakarken.

"Bu sayede sevmeye başladım ama. Fena mı oldu?" Yanağımdan makas aldı. "O yüzden, yaparsan içerim."

O, çok tatlıydı ama çay demlesem daha iyi olacaktı. Adama, sevmediği şeyi zorla içirmek istemiyordum. Hem ben de artık çayı daha çok seviyordum. Mutfağa doğru yürümeye başladık. Karşımıza Alptekin çıkınca durmak zorunda kaldık. O, abimi yukarı çıkmadan görmüş olacak ki direkt olarak bana baktı.

"Abim aramış seni ama duymamışsın," dedi. Kastettiği, kendi abisiydi. "Ara istersen, Ef. Gelirken bir şey istiyor musun diye soracakmış... Bana sormadı ama neyse." Alınmış gibi davranan hâline gülümsedim.

"Telefonum yukarıda kaldı. Senden arayayım mı?" dedim. Telefonunu bana doğru uzattı. "Ne istiyorsun? Ben söyleyeyim Karan'a."

Kafasını sağa sola salladı. "Hiçbir şey," deyince, gözlerimi devirdim. O zaman neden trip atıyordu ki? "Sorması gerekirdi ama," diye diretti.

Abim, onun boynunu kolunun altına alıp sıktı. "Ulan, hâlâ mı herkes en çok seni sevsin istiyorsun? Kaç yaşına geldin, utan be!" diyerek Alptekin'in kafasını, yüzünü kızartacak kadar sıktı. Yerinde

debelenen Alptekin, Batuhan'a elleriyle yardım etmesini işaret etse de Batuhan kılını bile kıpırdatmadı. Hatta gülerek onları izledi. "Büyü be, oğlum! Koskoca adam oldun, hâlâ kıskançsın!"

Alptekin, onun kolundan kurtulmaya çalışırken nefes alamıyor gibi sesler çıkarıyordu. Abartığını görebiliyordum. Abim boynunu sıkmıyordu bile. Sadece hareket edemesin diye ığrışıyordu.

"Ölürsem sorun kalmaz, amirim!" dedi nefes nefese.

Abim, onu bırakıp sırtına iki defa vurdu. "Ölmezsin, ölmezsin!" Sıkmasıyla öldürmese bile sırtına indirdiği darbelerle öldürebilirdi.

Alptekin iki büklüm oldu ve abime ters ters baktı. "Firıncı küreği gibi ellerin var, abi, ölmesem de bayılırım. Ne düşmana vuruyormuş gibi vuruyorsun? Fırık oldum!"

Abim, ona *bir şey olmaz* gibi şeyler söylerken, Karan'ın telefonu açtığını ve "Lâl neden aramadı?" dediğini duydum. Arkadan gelen seslerden, kalabalık bir yerde olduğunu anlayabiliyordum. "Uyuyor mu?"

Büyüyememiş erkek grubumun yanından uzaklaşıp sessiz bir yere doğru adımladım. "Sen yokken gözüme uyku girer mi, *gülüm?*" dedim boğuk çıktığına inandığım bir sesle.

Güldüğüne dair bir ses işittim. "Gülüm mü? Güzelimden, *gülüme mi geçtik?*" Görmese de kafamı salladım. "Neden açmadın telefonumu?"

Perdenin ucuyla oynamaya başladım. "Abim geldi. Onunla aşağı indiğim zaman aramış olmalısın. Neden aramıştın ki?"

Arkadan Ömer'in sesini duydum ama ne dediğini tam olarak anlayamadım. "Eve geliyorum da bir şey istiyor musun diye aramıştım. Alışverişe gitmek istediğini söylemişsin?" dedi sorar gibi.

Benim alışverişten kastım, makyaj malzemesi ya da kıyafet almaktı. Sanırım onun anladığı farklıydı.

O, konuya girmeden, "Yok sevgilim," dedim. "Sen gel, yeter bana."

Boğuk bir sesle, "Uzaktayken, *sevgilim* deme bana," dedi. Kıkırdadım. "Böyle de gülme," dedi. Daha çok güldüm. "Bir şey istemediğine emin misin? İstersen beraber gideriz alışverişe. Yarın gidebiliriz, ayarladım işlerimi."

"Oluuur," dedim. Şimdiden heyecanlanmıştım. Onunla vakit geçirmek, beni ömrüm boyunca heyecanlandıracak gibiydi. "Ne zaman gelirsiniz? Yemeğe sizi bekleyelim mi?"

Ömer'in bu sefer ne dediğini duydum. "Karan, ne yapıyorsun? Seni bekliyoruz," diye seslendi.

Karan, onun yerine bana cevap verdi: "Yarım saate gelmiş oluruz. Yasin'e söyle, gitmesin, beraber yeriz."

"Söylerim. Öptüm," dedim. Derin bir nefes alıp bir şey söyleyecek gibi olsa da Ömer'in bir daha seslenmesi üzerine telefonu kapattı. Ben de aptal bir sırıtışla ekrana bakmaya devam ettim.

Bir adama baktığınız zaman, onun içindeki merhameti gözlerinden okurdunuz ya hani, bir çiçeği okşamasından anlardınız şefkatini, gülümsemesinde gizlidir tüm hisleri.

Karan'ı uzun bir zamandır tanımıyordum. Ama gözlerine baktığım zaman, oradaki şefkati görebiliyordum. Şu an kucağında tuttuğu dört tane yavru köpeği severken içim kıpır kıpırdı. Öylesine güzel duruyordu ki onun kucağında bizden bir can hayal ettim. Güvenli kolları arasında duran minik Akdoğan'ın hayali bile karnımın tatlı tatlı ağrımasına neden olmuştu, terlemiştim.

Bir kolunda iki yavru, diğer kolunda iki yavru vardı. Sırayla hepsini seviyor, ona sırnaşmalarına izin veriyordu. Onun geniş kolları arasında yer bulan yavrular, mırıltılar çıkararak keyif sürüyordu. İçlerinden bir tanesi uyumuştu bile.

İçim gidiyordu.

"Çok güzeller," dedi. Sesinde, şefkatin notaları gizliydi. Kafasını kaldırdı, gözlerime baktı. "Küçücükler. Hiç büyümeyecek gibi duruyorlar." Kahverengi lekeleri olanlardan birinin kafasını

hafif hafif okşamaya başladı. "Patron nerede? Onu ilgisiz bırakmak istemiyorum."

Diğer erkekler dışarı sigara içmeye çıkınca, Patron da onlara eşlik etmişti. "Abimlerle beraber," diye cevap verdikten sonra kafamı omzuna yasladım. Bir tane yavru benim bacaklarıma atlayınca, onu sevmeye başladım.

Karanlar geleli çok olmamıştı. Beraber tatlı bir sohbet edip yemek yemiştik. Bir yanımda abimin, bir yanımda sevdiğim adamın ve etrafımda da sevdiklerimin olmasının tadını çıkardım. Bu günleri arayacağımı biliyordum. Gittikten sonra, hepsi burnumda tütecekti.

"İsimlerine henüz karar veremedik," diye mırıldandım. Karar versek de hepsi birbirine benzediği için nasıl ayırt edeceğimizi bilmiyordum.

Kolunu omzuma attı. "Biraz daha büyüsünler, hareketlerine bakarak karar veririz..." dedi ve bir şey diyecekken sustu. Sanırım o zaman burada olmayacağımı hatırladı. Pek de mutlu olmayan bir sesle, "Ya da şimdi isim bulabiliriz," deyince, derin bir nefes verdim.

"Var mı aklında isim? Patron'un ismini kim koymuş ve neden 'Patron' koymuş?" diye sordum.

Yavrulardan biri onun göğsüne doğru çıkınca, kalçasını öne doğru çıkardı ve yavrunun, göğsünde yatmasına müsaade etti.

Küçük köpek, işini biliyor. Kendine en güzel yeri buldu.

Yavrunun patisini usul usul sevdi. "Babam koymuştu. Davranışlarının gerçek bir patron gibi olduğunu söyledikten sonra, ona bu ismi uygun görmüştü. Büyüdüğünü göremeden gitti..." dedi üzgün bir sesle. Omzumda duran eline bir öpücük kondurdum. "Biz de Patron'un yavrularına yakışır isimler koyalım. Mesela..."

" 'Şef' gibi mi?" dedim heyecanla.

Beğenmemiş gibi, "Yani..." dedi. Çok biliyorsa kendi bulsaydı! "O da olur ama illa o tarz isimlere gerek yok. Bir kere 'Patron' koyduk diye hepsine *usta, şef, çırak, müdür* gibi isimler vermek zorunda değiliz. Mesela şunun adı *Karamel* olabilir, lekeleriyle uyuyor."

İsim koyma konusunda pek yetenekli değildim. "Karamel"i beğenmiştim ama o, benim dediğimi beğenmediği için omuz silktim. Karamel, ismini beğenmiş gibi Karan'ın göğsüne doğru daha da sokuldu.

"Şunun adı da 'Âşık' olabilir," diyerek kucağımdaki yavruyu işaret etti. "Baksana sana nasıl bakıyor. Kulaklarının şekline bak." Gerçekten bana âşık gibi bakıyordu. Patilerini önünde birleştirmiş, kafasını da patilerine yaslamış, direkt olarak gözlerime bakıyordu. Bunu yaparken de onu ısırmak isteyeceğim kadar tatlı görünüyordu. Karan, "Dişi mi bu?" diye ciddi bir ifadeyle sordu.

Alptekin, arkadan, benim yerime, "Oha be, Akdoğan!" derken, Karan yavruyu kaldırıp bakıyordu. "Köpekten de kıskanmazsın!" Geçip karşımıza oturdu ve ayıplaya ayıplaya Karan'a baktı. Diğerleri de geldiğinde, herkes koltuklardaki yerlerini buldu.

Kısık bir sesle, "Dişiymiş," dedi Karan. Yavruyu yerine bırakıp Alptekin'e baktı. "Ne kıskanması, mal herif? Merakımdan soruyorum. Dişiyse anne sıcaklığı hissetmiştir, diye düşündüm. Doğru da düşünmüşüm." Alptekin, ona *kesin öyledir* der gibi baktı. Karan, *ya sabır* çekip gözlerini bana çevirdi. "İstersen onu yanında götürebilirsin. Hem sana da arkadaş olmuş olur. Yalnız hissetmezsin."

Arif, "Ne zaman gidiyorsun, yenge?" diye sordu.

Bunu sorma nedeni, ben giderken benimle gelecek olmasıydı. Bu sayede Sena ile görüşecekti. Aralarındaki sorun tamamen çözülmemişti ama Sena'nın babası, Arif ile telefonda konuşup biraz olsun ikna olmuştu. Ama en yakın zamanda Ankara'ya gelmesini ve onlarla tanışmasını istediği için Arif gergindi. O, tanışma olayı olmadan Sena ile görüşmek istiyordu. Bu yüzden de gitmemi istiyordu.

Evet, kibarca bizi kovuyor.

"Yakında, insan irisi, merak etme," dediğimde, derin bir nefes verdi. Bu kadar da açık edilmezdi ama...

Batuhan, Arif'e bakarak, "Sen resmen kızın gitmesini istiyorsun," dediğinde, Alptekin de onu destekledi. "Yavuklusuna kavuşacak diye, Ef bir an önce gitsin istiyor. Hain komandocu!"

Arif'in bakışlarındaki ifade değişince onu yanlış anladığımı düşünmesini istemediğim için, "Ben neyin ne olduğunu biliyorum, Arif. Lütfen sen bu delilere bakma," deyip gülümsedim.

Onu gıcık etmek isteyen ikiliye *gördünüz mü* der gibi baktıktan sonra, "Eyvallah, yenge," dedi. Hepsi, çocuk gibiydi.

Ankara'ya gitme muhabbeti geçtikçe, Karan üzgün üzgün bakmaya başlıyordu. Yine aynı şekilde baktı. Şakağıma kondurduğu öpücüğün, şimdiden özlem dolu olduğunu biliyordum. Bu gidişle gitmekten vazgeçeceğimden korkuyordum.

Karan'ın bohçasını toplayıp bize kaçması ihtimal dâhilinde. Her an, "Ben Lil'e kaçıyorum," deyip kapımızda bitebilir.

Onun bu hâli beni üzse de bir yandan da mutlu ediyordu. Abimin bakışları üzerimizde olmasa ben de ona bir öpücük vermek isterdim.

Ömer, kafasını telefondan kaldırıp, "Şu yavşaktan haber geldi," deyince, tüm bakışlar ona döndü. Gözleri beni bulunca, "Ağzımı bozabilirim, birkaç dakika bana müsaade et," dedi. Kafamı salladım. Nefretle bakıyordu. "Bir şey peşinde. Karan'ın dediği gibi, bir şey karıştırıyor. Bugün aramıza birini sokmaya çalışmış."

Herkes bir anda yerinde doğrulunca ben de doğruldum.

"Kimmiş?" dedi, Karan.

Ömer, "Daha gelmedi fotoğraf. İnce, uzun bir çocukmuş," dedi.

Abim, "Şu, sırık çocuk mu?" diye sordu. Bir yandan da telefonunun ekranında bir şeylere dokunuyordu. Ekranı Ömer'e çevirdi. Ömer, kafasını *evet* anlamında salladı. Abimin bakışları beni buldu.

Sırık çocuğun benimle ne ilgisi vardı ki? Neden bana bakıyordu?

Karan'ın gerilen bedenini hissettim. "Ne oldu?" dedi buz gibi bir sesle. Direkt olarak abime bakıyordu. Çünkü abim gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Eski arkadaşım falan mıydı bu çocuk?

Abim, "Bunu söylememeli miydim, bilmiyorum ama ne olur ne olmaz diye söyleyeceğim..." Ortamın daha da gerildiğini hissettim. Telefonu Karan'a uzattı. "Eflâl, bugün benden, geçen gün gittiğiniz lokantanın kamera kayıtlarına bakmamı istedi. Biraz

önce çocuklardan haber geldi. İçeride kamera yokmuş, o yüzden Hilal'in bahsettiği kişiyi bulamamışlar. Ama şüpheli gördüklerinde şarjdaki bütün fotoğrafları atmışlardı. O da bu çocuk."

Böyle bir denk geliş olabilir miydi?

Tüm gözler, benim üstümdeydi. Ama ben sadece Karan'a bakıyordum. Ve ne diyeceğimi bilemiyordum.

Bakışları ekrandan bana doğru yavaşça dönerken telefonu abime uzattı. Gözlerinde birçok ifade vardı ama en yoğunu kırgınlıktı. Ona bahsetmediğim, ondan yardım istemediğim için kırılmıştı. Elim ayağım buz kesti.

Ne düşündüğümü anlamak ister gibi bakıyordu. "Kimi gördün?" dedi pürüzlü bir sesle. "Bir şey mi söyledi sana? Ya da bir şey mi yaptı?" Dudaklarım aralanmadı ama o, *hayır* dediğimi anladı. "Neden Yasin'den, araştırmasını istedin? Birine mi benzettin?"

Benden neden istemedin diye sormuyordu. Fakat gözlerinde bunu merak ettiğini görebiliyordum. Sadece olayı büyütmek istememiştim. Ve imkânsız olan bir şey yüzünden onların kafasını karıştırmak, mantıklı gelmemişti. Ama o, kırılmıştı bir kere.

"Birine benzettim," diyebildim.

Sadece kafasını salladı ve bakışlarını benden çekti.

Arif'e bakarak, "Bulun şu çocuğu," dedi. Benimle konuşurkenki ses tonunun aksine, sert bir şekilde söylemişti. "Ne işi varmış o gün orada, öğrenin. İçerideki kişi hakkında da ne bulabiliyorsanız öğrenin. Kuş olup oradan uçmadı ya!"

"Çocuğu araştırdık biz," diyen abim, özür diler gibi bakıyordu bana. Karan'ın kırıldığını o da anlamıştı. "Bir sabıka kaydı yok. Kendi hâlinde bir çocuk. Soner'le bir bağı var mı, daha öğrenemedik." Arif'e belge göndermiş olacak ki, "Buradan ilerleyin, daha hızlı sonuç alırsınız," dedi.

Kendimi, yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyordum. Kimse bana bu şekilde bakmıyordu ama ben yine de böyle hissediyordum. Abime istediğimi sorabilirdim. Bu, onları rahatsız etmezdi. Ama neden onlara sormadığımı düşünüyorlardı.

Onlara güvenmediğim için mi sormadığımı sanıyorlardı?

Karan, yavruları yere indirdikten sonra ayağa kalktığında, ben de ayağa kalktım. Bana bakmadan, "Sigara içeceğim," dedi tek düze bir sesle.

Senin gelmene gerek yok demeye çalışıyordu. Bir şey demeden yavaşça yerime oturdum. Yüzümdeki buruk gülümsemeyi görüp görmediğini bilmiyordum. Salondan çıktığında, arkasından bakmakla yetindim.

Alınmış olması normaldi. Ben de alınabilirdim ama yine de üzüldüm. Onun ilk defa bana böyle bakması, kalbime dokundu. Buna alışık olmadığım için de ne yapacağımı bilmiyordum. Peşinden mi gitmeliydim? Ama bariz bir şekilde, *gelme* demişti. Zamanında ben de ona aynısını demiştim. Fakat o, gelmişti.

Bilmiyordum. Bilmediğim için de daha çok üzülüyordum.

"Eflâl," diye seslenen Ömer ve diğer herkes bana bakıyordu. Ne söylememi bekliyorlardı ki? "İyi misin?" dedi yumuşak bir sesle. O, alınmamış gibi duruyordu. Ya da ben öyle görmek istiyordum.

"İyiyim," dedim.

Yalandan kim ölmüştü ki?

Alptekin, "Patron, seninle oynamak istiyordu," deyince, gülmekle gülmemek arasında gidip geldim. Karan'ın yanına gitmem için bahane bulmaya çalışıyordu. "Git, bak istersen," dedi bahçeyi işaret edip.

"Öyle miydi?" dedim, bir umut.

"Hı hı, sen bir bak. Yanında olmanı isterdi o. Onunla konuşup anlatmanı isterdi," dediği, Patron değil, Karan'dı.

Ayağa kalktım. Sonuçta Patron'un yanına gidiyordum, Karan'ın değil. "O zaman, ben bir bakayım," deyip küçük adımlarla bahçeye doğru yürümeye başladım.

Kendimi suçlu bir çocuk gibi hissediyordum. Birazdan tek ayak üstünde duracak ve cezamın ne olduğunu öğrenmek için beklemeye başlayacaktım. Üstelik, o şekilde kırgın bakmasındansa ayakta beklemeye razıydım.

Karan, dışarı doğru attığım ilk adımda varlığımı fark etti ama dönüp bakmadı bana. Bu kötüydü. Çok kötüydü. Bir eli cebinde,

üstünde incecik gömlek ile ayakta dikilirken sigarasından ardı ardına nefesler çekti. Ve direkt olarak karşıya bakmaya devam etti.

Yanına doğru yaklaştım. Bir şey demeden sol tarafında durdum.

"Üşüyeceksin," dedi biraz sonra. "Sen geç, gelirim birazdan."

Bu ses tonu, bana öyle uzaktı ki bir an ne yapacağımı bilemedim. Sanki tüm dünyada gidecek bir yerim kalmamış, evim ocağım yıkılmış gibi hissettim. Alışık değildim ki bu hâline. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Tepkisiz bir şekilde durdum. Sigarasını söndürdü, bir tane daha yaktı. Bunu yaparken gözleri bir kere bile bana değmedi. Kendimi daha kötü hissedemezdim.

"Sana söylemedim çünkü saçma bir şeydi," diye söze girdim. Sesim, beklediğimin aksine gür çıktı. "*Abim bakarsa olay büyümez*, diye düşündüm. Çünkü saçma bir şeydi," dedim tekrar. "Tek neden bu. Başka bir neden yok." Hâlâ bana bakmıyordu. Kafasını bir milim bile oynatmadan, karşıya bakarak sigarasını içmeye devam etti. "Bu kadar mı alındın? Bana bakmayacak kadar mı?"

"İçeri geç, Lâl. Sonra konuşuruz."

Sinirle güldüm. "Şu yaptığın normal mi? Ben bile o yaptığına rağmen seni dinledim! Ortada doğru düzgün bir şey olmamasına rağmen suratıma bakmıyorsun! Senin yaptığını ben yapsam beni bir kalemde silecekmişsin demek ki!" Yüksek sesim, bahçede yankılandı. Korumaların hepsi hızlı adımlarla etrafımızdan uzaklaştı. "Yapma, Karan," dedim, daha sakin bir sesle.

Dudaklarının arasından sızan duman benim ciğerlerime dolarken, "Sonra konuşalım," dedi. Kalbimi ne kadar kırdığından haberi yoktu.

"Gerçekten, aşk olsun sana!" dedim. Ona arkamı dönüp içeri girecekken beni bileğimden yakaladı. Hızla ona doğru dönünce saçlarım yüzüme çarptı.

"Sana kızdığım için mi yüzüne bakamıyorum sanıyorsun?" dedi inanamaz gibi. Bu sefer gözlerimin içine bakıyordu. Bakmamasını dileyeceğim kadar üzgün bakıyordu. "Utandığım için bakamıyorum gözlerine! Ve sen ne düşünüyorsun!" dedi hiddetle.

"Neden utanıyorsun, Karan? Sen ne yaptın!"

Sinirle güldü. "Bana anlatmama nedenin güvenmemen, değil mi? Ne gördüysen, gerçeği sana söylemeyeceğimi düşünmüyor musun?" Kafamı hızla sağa sola sallasam da buna inanamayarak gülmeye devam etti. "Bu, senin suçun değil. Benim suçum! Güvenini kıran benim. *Neden bana söylemedin*, diye seni suçlayamam!" Bileğimi yavaşça bıraktı. "Ve gözlerinde bunu göreceğimi bile bile sana bakamam. Utanıyorum! Senin gözünde böyle bir adam olmaktan utanıyorum!"

Elini tutmaya çalıştım ama benden uzaklaştı.

"Yanılıyorsun! Sana söylemememin sebebi bu değildi!" diye reddettim onu. İtecek olsa da elini tuttum. "Yemin ederim, bu sebeple değildi, Karan. Yanlış anladın beni. Anlamıyorsun..."

Sözümü kesip, "Lütfen," dedi. Bakışlarının kalbimi delip geçtiğinden haberi yoktu. Öyle olsaydı, böyle bakmazdı. "Kendimi daha kötü hissetmeme sebep olma. Sen söylememekte haklısın..." Kısa bir an durup gözlerini birkaç saniye yumdu. "Ama ben, kendime yediremiyorum."

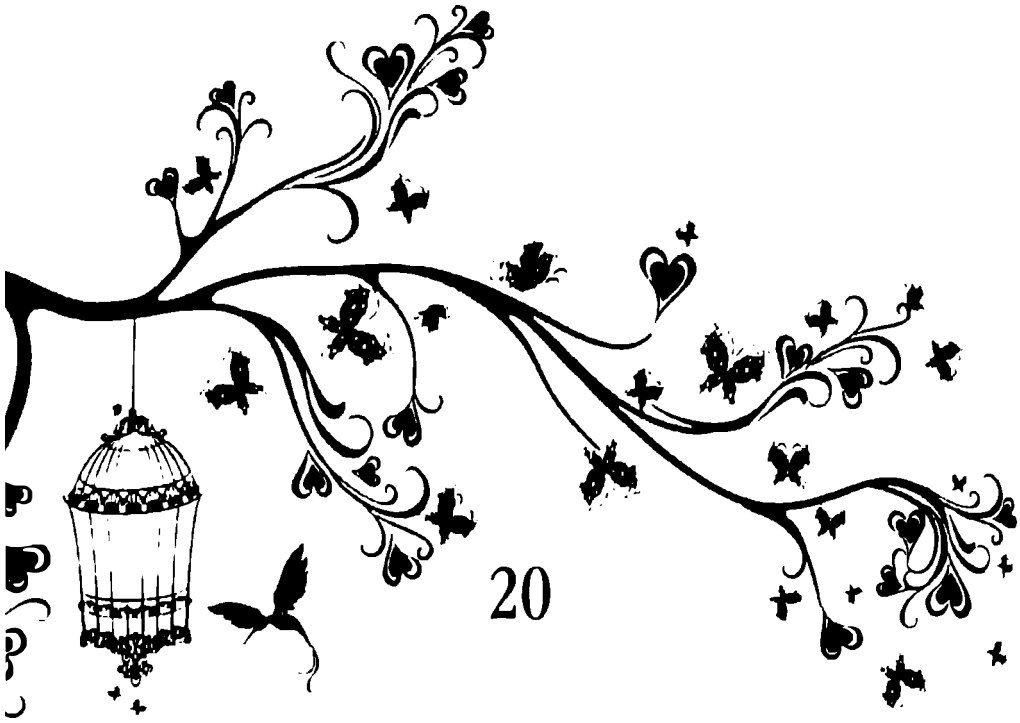
Delirecek gibiydim.

"Sana söylemememin sebebi, sana güvenmemem falan değil! Neden anlamıyorsun?" diye bağırdım.

Güldü. Ama bu gülüş, öylesine bir gülüş değildi. "Ama güvenmiyorsun?" dedi sorar gibi. Cevapsız kaldım. Dudaklarını birbirine bastırdı. Kafası ağır ağır sallandı. "Daha kötü hissedebilirmişim."

Göğüs kafesime sızan ağrıyla, "Karan," dedim. "Yanlış anlıyorsun, sevgilim. Onunla bu, bir değil!"

Kabullenişin izini barındıran bir sesle, "Bir gün bunu yaşayacaktım zaten. Erken olmuş oldu," dedikten sonra ellerini, ellerimin arasından çekti. Gözlerinde şimdiye kadar görmediğim bir bakış vardı. "Koymak istediğin mesafe, işe yarar belki. Gittiğin zaman belki her şey daha kolay olur," dedi buruk bir şekilde. Yutkunamayacak kadar kötü hissettim. "Daha fazla zorlamayacağım seni. Gidebilirsin," dedi ve arkasını döndü, beni bahçede yalnız bırakıp içeri girdi.

20

Topraktan Gelen

Pes etmeyi hiçbir zaman sevmemiştim.

Çetin bir dünyada yaşadığının bilincinde olan bir kadın olarak, her zaman savaşmıştım. Daha 17 yaşındayken kimsesiz kaldığımda, geleceğe dair en ufak bir umudum olmadığında bile, beni içine almasını istediğim toprağa ellerimi bastırmış, zor da olsa ayağa kalkmıştım. İlk başta yalpalasam da artık biliyordum. Bir kere kalktıysam hiçbir düşüş beni yaralayamazdı artık.

Ta ki, onu tanıyana kadar.

Tüm evren karşıma dikilip gözlerimin içine baksa ve beni suçlu bulsa da düşmezdi omuzlarım. Yine dimdik durur, başımı öne eğmezdim. Ama onun bir bakışı ile yalpalıyordum. Düşersem kalkamayacakmışım gibi hissediyordum. O, beni kırdığında bile böyle hissetmemiştim. Yeniden toparlanacağımı bilerek atmıştım tüm adımlarımı. Şimdi ise onun gözlerindeki kırgınlık, uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissetmeme neden oluyordu. Göğsümü parçalayan cam kırıkları gibi bakışlarının altından kalkamayacak ve kendimi aşağı bırakacakmış gibiydim.

Ben, onu kırmak istememiştim. Ben, onu kıramazdım ki. Bunu istesem de yapamazdım.

Kafamı göğe doğru kaldırdım. Işık kirliliği yüzünden göremediğim yıldızların orada olduğunu biliyordum. Tıpkı onun bana böylesine kırılmış bakarken, beni sevdiğini bilmem gibi. Kırgındı ama bana olan aşkı, yine de göğsünde bir çiçek gibi yeşeriyordu. Biliyordum.

Ve bunu bildiğim için de böyle durmamaya karar verdim. Öylece arkasını dönüp gitmesine izin veremezdim.

Soğuktan titreyen bedenimi evin içine attığım anda, salondaki erkeklerin bakışları bana döndü. Varlığımla beraber sessizleşen ortamdan, kimseye bakmadan uzaklaştım. Önce onunla konuşmalıydım. Adımlarım direkt olarak odamıza gidiyordu. Orada olup olmadığını bilmiyordum. Belki dışarı çıkmıştı. Belki de başka bir yerdeydi. Sadece hissediyordum. Dün gece onun kollarında uyuduğum odada olmalıydı.

Kapının önüne gelince nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. Merdivenlerden koşar adım çıktığım için ciğerlerim patlayacak gibi olmuştu. Kesik kesik aldığım nefeslerin sesi eminim ona da gidiyordu. Yine de içeriden en ufak bir ses bile gelmiyordu. Burada olmasını umarak, yavaşça içeri girdim.

Kalbim göğsümü delip geçmek ister gibi atıyordu. Sanki uzun bir zamandır görüşmemiş gibiydik. Oysaki sadece birkaç dakikadır görmüyordum onu.

Odayı hızla taradım ama onu göremedim. Burada yoktu. Belki de gerçekten dışarı çıkmıştı. Saçlarımı geriye doğru attım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Öylece durdum. Onunla konuşmadan bitiremezdim bugünü. Gözüme uyku girmezdi ki. Yapamazdım.

Tekrar aşağı inmek için hareketlenecekken giyinme odasından bir ses geldi. Bir de ağız dolusu bir küfür.

Buradaydı. Ve sinirliydi.

Küçük adımlarla giyinme odasının önüne yürüdüm. Kafamı uzattım. Üstündeki gömleği çıkarmış, sinirli bir hâlde odanın ortasında dikiliyordu. Bana arkası dönüktü. Gerginliğini omuzlarından ve çıplak sırtından bile görebiliyordum. Yumruğunu her an boy aynasına indirecek gibiydi.

"Karan," dedim, mırıltı gibi çıkan bir sesle. Bana bakmasını istiyordum. Bedenini değil, kafasını bana doğru çevirdi. İçeri girdim. "İyi misin? Ben..."

Devam edemedim çünkü yerde açık bir şekilde duran valizi ni yeni fark ediyordum.

Bir an taş kesilmiş gibi hissettim. Kalbim atmayı durdurmuş, kanım damarlarımda akmaya son vermiş, beynim işlevini yitirmiş gibiydi. Valizimi kendisi hazırlayacak kadar çabuk mu gitmemi istiyordu? Bu kadar mı kırmıştım onu?

Nefes almanın zulüm gibi geldiği bu anda yutkunamadım bile. Hemen çekip gitmemi isteyecek kadar kötü hissediyordu. Kalbimi kıracağını düşünmeden böyle davranıyor olması, daha da zor geldi. Bile isteye kırıyordu beni.

O bana doğru döndü ama ben ona bakamadım. Gözlerinde görmekten çekindiğim bakışın beni mahvedeceğini biliyordum. Alışık olmadığım bu hissin, beni alaşağı etmesinden deli gibi korkuyordum. O nasıl dayanmıştı? Ben ona daha beter bir şekilde bakarken o nasıl dik durmuştu?

Sevdiğinin, sana böyle bakması zor geliyormuş diye geçirdim içimden. *Çok zor geliyormuş.*

Bakışlarım valizdeyken, "Ben hazırlardım," dedim. Sesim derin bir kuyunun dibinden geliyormuş gibiydi. Öylesine yankılı ve titrekti. Zorlukla yutkundum. Temelli mi gitmemi istiyordu? İstemezdi ki. "Hem... Hem zaten bir şey götürmeyecektim yanımda. Neden..."

"Lâl," deyip sözümü kesti. Baktığım yeri fark ettiğinde yine bir küfür döküldü dudaklarından. "Bardağı elimden düşürdüm, bavulun üstüne devrildi. İçinde bir şey var mı diye açıp baktım. Bavulunu falan hazırladığım yok. Neden böyle bir şey yapayım? Yanlış anladın," dedi sert bir sesle.

Bavulu dikkatle inceledim. Bordo renkli bavulun üstündeki ıslaklığı görünce derin bir nefes aldım. Gitmemi istiyorsa bile bu şekilde değildi. Ben yanlış anlamıştım. Bir kere daha derin

bir nefes aldım. Telaşımdan dolayı doğru görememiştim. Karan, bile isteye kırmazdı beni. Yanlış anlamıştım.

Ağzım açılacakken, Karan yeniden arkasını döndü. Hareketleri asiydi. Üstüne bir tane tişört geçirirken, benim ona doğru attığım adımı durdurmak için elini kaldırdı. Hâlâ ona bakmadığım için yüzündeki ifadeyi göremiyordum.

"Gelme. Bardak kırıldı," deyip birkaç adımda yanıma geldi. Benim için geldi diye düşünürken, o yan tarafımdaki dolabı açtı. Pantolonunu sert hareketlerle çıkarıp dolaptan aldığı eşofmanı giydi. Uyumayacak mıydı? Ayakkabılarını da spor ayakkabı ile değiştirince yatağa girmeyeceğini anladım. Aynada saçlarını düzelttiği sırada onun sırtını izliyordum. "Spor yapmaya gideceğim," dedi soğuk bir sesle.

Arkasını dönse beni fark edebilirdi. Ona nasıl baktığımı görebilirdi. Belki o zaman böyle davranmazdı. Belki o zaman bir bakışıyla yerle yeksan olacağımı bilir, bana öyle bakmazdı.

Kalbimi eline bırakmışım gibi bir hisle, "Bana söyleyemediklerinin acısını kum torbasından mı çıkaracaksın?" diye sordum. Bir an arkasını döndüğünde, gözlerimiz birbirine kavuştu. Korktuğum kadar kırgın bakıyordu. Ne kadar gizlemek istese de bakışlarının arkasındaki sinir harbini de görebiliyordum. "Buradayım, Karan. Seni, kafanın içinde boğuştuğun düşüncelerle yalnız bırakmayacağım. Sen ikna olana kadar konuşacağım. Arkanı dönüp gidemezsin!"

"Şimdi kafam yerinde değil," dedi gözlerini kaçırıp. Yanımda geçip içeri gitti. Bedenime dokunan ufak rüzgâr, kasırganın içinde savruluyormuşum gibi hissettirdi. Masasındaki çekmeceyi açtı, bir şey aramaya başladı. Ondan bir cevap beklediğimi anlayınca yeniden konuştu: "Bazı şeylerle yeni yeni yüzleşiyorum. Böyle olacağını biliyordum ama yaşaması başkaymış. O yüzden..." Telefonunu almak için masaya doğru uzattığı elini tuttuğumda, sustu. "Lütfen, şimdi değil, Lâl," dedi.

Kafamı sağa sola salladım. Önüne geçtim ve direkt olarak gözlerine baktım. Diğer elini de tuttuğumda, kaçamayacağını anlarmış gibi kesik bir nefes verdi.

"Sana güvenmiyorum," diye söze başladığımda, gözlerini sertçe yumdu. Kasılan çenesini görebiliyordum. "Ama her konuda değil! Beni düşünerek yine kalbimi kırabilirsin mesela. İstemeden de olsa canımı yakabilirsin. Benim için, beni üzersin. Evet, sana bu konuda güvenmiyorum," dedim sertçe. "Gözlerime bak, Karan. O konuyla bunun bir olmadığını gör! İkisi aynı şeyler değil!"

Kafasını geriye attı. Yapamıyormuş gibi iki yana salladı.

"Bana inanmıyor musun?" dedim biçare bir hâlde. Bana bakmasını istedim, ellerini sıktım. "Sana neden bu konuda güvenmeyeyim? Sana bahsetmememin güvenle alakası yoktu, göremiyor musun? İkisini aynı kefeye koyamazsın!"

Benden uzaklaştı. "Koyarım!" diye sesini yükseltti. Gözlerinde yanan ateşin, ruhundaki yangının yansıması olduğunu görebiliyordum. "Güven, bir tanedir, Lâl. Bir insana ya güvenirsin ya güvenmezsin. Bunun ortası yok! Bir konuda güveniyorum, başka konuda güvenmiyorum, diyemezsin!" Ellerini iki yana açtı. Bitmiş gibi bakıyordu gözlerime. Elinden gelen buymuş gibi. "Ben sevdiğim kadının gözünde güvenilmez bir adamım ve bunun tek suçlusu benim. Ne yaparsam yapayım bu değişmeyecek," dedi kırık bir sesle.

Yanılıyordu.

Canım boğazımdan çıkıyormuşçasına bağırdım. "Seni döverim!" Ona doğru yaklaştım. "Duyuyor musun, beni? Seni döverim! Kendini getirdiğin şu hâle bak! Benim gözümde durumun nasıl olduğunu bilmeden, saçma sapan konuşuyorsun!" Hiddetimi gizleyemiyordum. Göğsünden sertçe ittim. "Sana ne? Benim bir tane güvenim varsa, sana ne? Seni neden alakadar ediyor? Ben böyleyim!" Bir kere daha ittiğimde bileklerimi tuttu. *Yapma* der gibi bakıyordu. Ellerim göğsünün üstünde öylece durdu. "Ve bu seni hiç alakadar etmez!"

Benim sesimin aksine, öylesine sakin bir sesle, "Beni daha da yerin dibine soktuğunu göremiyorsun," dedi. Onu anlayamıyordum. Yüzü yüzüme doğru yaklaştı. "Bu şekilde konuşarak, kendimden nefret etmeme neden oluyorsun. Beni sevdiğin için..."

"Seni seviyorsam, sus!"

Birkaç saniye gözlerimi izledi. "Olmaz, sevgilim," dedi yumuşak bir sesle. Ellerimi bırakıp belimi sardı. "Böyle olmaz."

Olurdu. Eğer isteseydi düşüncelerimi böyle kabul ederdi. Ben, onu kabul edebiliyordum. O, kendine acı çektirmeden bunu neden kabullenemiyordu? Bu kadar zor olamazdı. Alnı alnıma yaslanınca gözlerim kendiliğinden kapandı. Bize bunu yapmasına izin veremezdim. O kadar uğraştıktan sonra bunu yapamazdı. Anlamalıydı.

Biraz önce yaşadığım sinir harbi hâlâ yerini koruyordu lakin dinginleştiğimi hissediyordum. Onun kolları arasına girdiğimde, dışarıda kıyamet de kopsa ben, huzurlu hissedebilirdim.

Avucumda atan kalbine doğru bastırdım elimi. "Seni seviyorum," dedim, yalvarır gibi. "Lütfen, yapma bunu." Beni daha da kendine çekti, kafam göğsüne yaslandı. Onun kalbi, sağ tarafıma yerleşti, ruhlarımız bir oldu.

Kalbimi açıp eline bırakmamı istiyorsa bunu yapardım. Bana öyle bakmasın diye kalbimi kendi ellerimle onun avucuna bırakırdım.

Boğuk bir sesle, "Senden önce," derken saçlarımı parmak uçlarına doladı. "Ben, senden önce kimseye yenilmedim. Hiçbir zaman sevilmek gibi bir gayem olmadı. Âşık olanların yaşadıklarını gördükten sonra da ne yalan söyleyeyim, korktum. Canım acırsa katlanamam sandım." Kollarımı sıkıca beline doladım. Öylesine sıktım ki gitmesinden korktuğumu anlamış olmalıydı. "Sonra sen geldin," dedi saçımı öpüp. "Gözlerine baktığım anda, herkese karşı gardımı aldığım kalkanın çatladığını hissettim. Bir bakışınla beni yerle bir edeceğini anladığım anda her şey bitmişti zaten."

Benim söylememi ister gibi susunca, "Bana âşık oldun," dedim. Ve bunu tüm yüreğimle söyledim. *Ve sana âşık oldum.*

"Sana âşık oldum," diye onayladı beni. "Sonra seni kaybettim." *Hayır* demek ister gibi kafamı sağa sola salladım. "Öyle oldu. Benden uzaklaştın, görmek istemedin, bıraktın, gittin. Haklıydın da. Ama hallederiz, dedim. İlk defa hissettiğim bu duyguların peşini bırakamazdım. Senin de beni sevdiğini gördükten sonra var gücümle çabaladım. Tekrar elimi tutmak isteyene kadar beklerdim, ne kadar sürerse sürsün. Ama sen merhametli olduğun için çok fazla bekletmedin beni. Yeniden açtın bana kalbini." Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. O da kafasını eğdi. Canı yanıyormuş gibi bakıyordu. "Yine de toparlanmadı bazı şeyler. Sevgi, yarayı kapattı ama bak, hâlâ..."

Sustu, çünkü onu öptüm.

Aslında öpmek de sayılmazdı bu. Dudaklarımı, dudaklarına bastırdım ve hareketsizce durdum. Devam etmesin, kendini daha da üzmesin diye öylece bekledim. Odada ikimizin kalp atışlarından başka bir ses duyulmuyordu.

Ellerimi yavaşça boynuna çıkardım. "Özür dilerim," dedim kısık bir sesle. "Sana böyle hissettirmek istemezdim. Lütfen, üzülme. Lütfen, sevgilim."

Dudaklarımız hâlâ temas hâlindeyken derin bir nefes aldı. "Özür dilemesi gereken benim. Güvenini kırmasaydım bunları konuşuyor olmazdık. Ve bana gelip ne gördüğünü söylerdin." Devam etmesin diye ensesine bastırdığım tırnaklarımın, onu susturmayacağını biliyordum. Öyle de oldu. "Aksini iddia etsen de hissettiğim şey değişmeyecek. O yüzden bir şey söyleme, dur böyle," dedikten sonra gerçek bir öpücük bahşetti bana.

Alıngan bir sesle, "Gidebilirsin, dedin," diye mırıldandım.

Belimi hafifçe sıktı. "Bazen saçmalayabiliyorum. Sen bana aldırma. Hem gitmeyeceğini biliyorum. Ondan öyle yüksekten atıp tuttum." Dudaklarım kıvrıldı. Tam olarak, gülümsediğim yerden öptü beni.

Dudaklarımız temas hâlindeyken öylece durdum. İçindeki kırgınlık geçsin, tüm korkuları yok olup gitsin diye bekledim. Onu çok seviyordum. Sevginin bir şeyleri yenmek için yardımcı olabileceğini anlasın diye bekledim. Ben, onun için savaşıyordum. O da bizim için savaşmalıydı.

Biraz sonra, "Abin aşağıda," dediğinde, kaşlarım çatıldı. Bunu zaten biliyordum. "Onun karşısında çekindiğini biliyorum. Burada kalmaya devam edersek başka şeyler düşünecek. Aşağı inmek ister misin? Yoksa..."

Doğru söylüyordu. "İnelim," dedim hızlıca. Ondan uzaklaşsam da elini tuttum. "Barıştık mı?" dedim çocuk gibi.

Gülümsedi. "Ben sana, hiçbir zaman küsemem."

"O zaman barıştık!" Parmak uçlarımda yükselip yanağına büyük bir öpücük kondurdum.

"Peki, barıştık," dedi yumuşak bir sesle. Elimi sıkıca kavradı. Sesinin zıttı olan sert bakışlarını karşıladı gözlerim. "Şimdi gidip seninle aramızı bozan o herifin kim olduğunu öğrenmem gerek. Yoksa bugün kum torbası ile fazladan bir samimiyete gireceğim."

Bana göre, bir ilişkiyi güçlendiren şey iki kişinin farklılıklarıydı. Birbirine benzeyen çiftlerin bir noktada sıkılacağına inanıyordum. Bunun nedeni, Karan'la olan farklılıklarımız da olabilirdi. Kendimi buna inandırmak istiyor da olabilirdim. Ama bana göre öyleydi.

Mesela ben şık giyinmeyi sevsem de genelde spor giyinirdim. Özel bir gün yoksa topuklu ayakkabı giymeyi tercih etmezdim. Gündelik yaşamda elbise giyerdim ama bunlar, gösterişli elbiseler değildi. Rahatlığıma düşkündüm.

Karan ise tam bir takım elbise adamıydı. Onun spor giyindiğini de çok görmüştüm fakat o zaman bile şık duruyordu. Dümdüz bir boğazlı kazak ve pantolon ile her an bir davete katılmaya hazır gibiydi.

Tabii sadece böyle farklılıklar değildi, bahsettiğim.

Benim hayatım renkliydi. Restoranda zaman zaman başımı işten kaldıramadığım anlar oluyordu ama genel olarak eğlenceli bir işim vardı. Bunu bile bir kenara koyuyordum. Ben ses sanatçısıydım. Her ne kadar bundan haftalardır uzak olsam da asıl mesleğim buydu. Sahnede olmayı seviyordum. Ve bu, cıvıl cıvıl bir işti. Bir de sosyal medya kimliğim vardı. Hepsi eğlenceli işlerdi.

Karan'ın işi ise hem tehlikeli hem sıkıcıydı. Durmadan toplantılara giriyor, birilerine emirler vererek benim anlamadığım işler yapıyordu. Bağlı olduğu bir örgüt vardı. Bu yüzden abimlerle çalışıyordu. Bu da yorucu ve sıkıcıydı. Adını bilmediğim insanların hayatları hakkında bir şeyler öğreniyor, bunları saatlerce konuşuyordu.

Düşüncesi bile sıkıcıydı.

Onu profilden incelerken başka ne farkımız var diye düşünüyordum. Hararetli bir şekilde abimle konuşuyordu. Uzaktan izleyen biri, kavga ettiğini düşünebilirdi. O derece agresif hareketleri vardı. Gergin olduğu anlarda jest ve mimikleri asileşiyordu. Kavisli kaşları çatılmış, keskin çenesi gerilmişti. Sanki dünyaya hükmediyor gibiydi. Ne konuştuğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece onu izliyordum.

Çok yakışıklıydı.

İç çektim. Ben de sinirlendiğim zaman agresifleşebiliyordum ama genelde sakin bir insandım. Bunu da farklılıktan sayabilirdik.

O, erkek. Bu da bir farklılık sayılabilir bence?

Dudaklarımı büzdüm ve ona doğru sandalyemi yaklaştırdım. O, sol tarafımda, yanımda oturuyordu. Abim karşımda, Ömer ise baştaydı. Diğerleri aşağıda ne yapıyor, bilmiyordum.

Karan, ona yaklaşmak istediğimi anlamış gibi sandalyemi aşağıdan tutup beni kendine doğru çekti. Bir an düşecek gibi olup omzuna tutundum. Başka bir harekette bulunmadan, konuşmasına devam etti. Mevzubahis iş olunca pürdikkat kesiliyordu. Bu yüzden, sıkıldığımı fark etmemişti bile.

Abimin, *sırtı yarık* diye bahsettiği adamı bulmuşlardı. Ve al undan hiçbir şey çıkmamıştı. Çocuğun ifadesine göre, o gün oraya yemek yemeye gelmiş ve evine dönmüştü. Çelişen noktalar olma dığı için kimsenin elinden bir şey gelmemişti.

Karan, sinirlenmişti tabii ki. Bu yüzden, gözlerini çocuğun üstünden ayırmamasını söylemişti Yiğit'e.

Bıkkın bir nefes verdim. Parmaklarımın arasında döndürdü ğüm kalem ile oynamaya son verip, onu masaya bıraktım. Keşk hep beraber oturup film izleseydik. Ya da beraber dondurma ye meye gitseydik. Sadece oturup sohbet de edebilirdik. Ama onlar böyle şeyler konuşmak zorundaydılar. İşleri bu olduğu için sesimi çıkaramıyordum. Kendime oyalanacak şeyler bulup dikkatlerini dağıtmamaya çalışıyordum ama patlamak üzereydim.

"Eflâl, sen ne dersin?" diye, bana soru yönelten Ömer'e baktım. Hangi konuda ne derdim? Boş boş baktığımı görünce, "Dedeni bu işe dâhil etmeli miyiz?" diye sordu. Hangi işe dâhil etmeli miydik? "Yoksa anlatmamıza gerek olmadığını mı düşünüyorsun? Yaşlı adam sonuçta. Kalbi kaldırmayabilir." Neyi kalbi kaldırmayabilirdi?

"Kız anlamadı ki," dedi abim. Bakışlarını bana çevirdi. "Deden, bu Soner muhabbetine pek dâhil olmuyor. Urfa'da bize yardımcı olsa iyi olurdu. Ali işin içine dâhil olunca Soner'in adımları oraya doğru gitmeye başladı. Ama sen *yok* dersen..."

Bilmiyordum. Bu yüzden ona anlamsız bakışlar attım. O kadar anlamıyordum ki bu işlerden. *Evet* mi desem daha iyiydi, yoksa *hayır* mı, emin değildim. Dedem, karışmazsa ve onun canını sıkacak bir şey olursa üzülürdü. Ama eğer karışırsa ve bu sebepten canı yanarsa da ben üzülürdüm. O yüzden ne demeliydim, emin değildim.

Ne zaman biterdi bu mevzular? Şimdiden bıkmıştım.

Karan kararsızlığımı anlamış gibi, "Ben Demiroğlu'nun ağzını ararım," dedi. Masanın altından elimi tuttu. Soğuk eli tenime değdiği an, ısınmaya başladı. Gözlerime anlayışla bakıyordu. Keşke odadan çıkmadan onu bir kere daha öpseydim. Çok güzel

görünüyordu. "Bakıım ki bu konulardan yılmış gibi konuşuyor, onu hiç karıştırmam, kendim hallederim. Dâhil olmak istediğini sezersem de o şekilde davranırım."

Ben ona kocaman bir gülümseme gönderirken, abim, "*Demiroğlu* mu?" diye sordu dalga geçerek. "Yakında damadı olacağın adama, *Demiroğlu* diye mi sesleniyorsun? *Dede* demen gerekmez mi?" Karan'la uğraşmak istiyordu.

Karan'ın cevabını merak ederek ona baktım.

"O da bana, *Akdoğan* diyor. Bu yüzden bir sıkıntı olacağını sanmıyorum," dedi dümdüz bir ifade ile. Elimi hafifçe sıktı. "Senin açından bir sorun var mı?" Omuz silktim. Kendi bileceği işti. Dedemin bu konuda rahatsız olduğunu düşünmüyordum. Sessiz cevabımı aldığında gülümsedi.

Bugün dedem ile konuşmuştum ve birkaç gün sonra Ankara'ya gideceğini öğrenmiştim. Muhtemelen aynı tarihlerde orada olacaktık. Onu göreceğim için sevinçliydim. Bu sefer uzun kalacağı için beraber bir sürü vakit geçirebilecektik.

Abim, "Bir dahaki toplantı ne zaman?" diye soru yöneltti. Karan'la tekrar konuşmaya başladılar. Ömer ise telefonuna bakıyor, olaydan uzak bir şekilde duruyordu. Canının sıkkın olduğunu görebiliyordum. Yüzü asık, kaşları çatıktı. Bir şey olmuş gibiydi.

"Ömer," diye seslendim. Sadece Ömer değil, diğer ikisinin bakışları da beni buldu. Masaya doğru yaklaştım. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

Ömer'in buğulu bakışları, gözlerimi buldu. Telefonunu cebine koydu. Kafasını sağa sola salladı. "Canım sıkkın," dedi ölü gibi bir sesle. Bunu sormamı beklermiş gibi yavaşça ayağa kalktı. "Biraz dışarı çıkıp hava alacağım. Aşağıdakileri de yanıma alırım. Kafamı dağıtmam lazım."

Abim, "Hayırdır?" dedi. "Ben de geleyim mi?"

"Sen bilirsin, istiyorsan gel," dedi Ömer, umursamaz bir sesle. Karan'la bana baktı. "İstiyorsanız siz de gelin."

Saat neredeyse gece yarısına geliyordu. Gidecekleri yer, içki çebilecekleri bir yerdi muhtemelen. Onun yanında olmak isterlim ama bir şey anlatacağını sanmıyordum. Muhtemelen sadece çecekti. Ama ben içki içmek istemiyordum. Bu yüzden, Karan'ın cevap bekleyen bakışlarına olumsuz yanıt verdim.

"Ne oldu birden? Bir şeye mi canın sıkıldı?" dedi Karan.

Ömer, balıkçı yaka kazağının yakasını çekiştirdi. "Birden içim sıkıldı. İçimde kötü bir his var. Adını koyamıyorum. Sanki... Sanki bir şey olacak," dedi. Bu sözleri, tüylerimin ürpermesine neden oldu. Nefes alamıyormuş gibi duruyordu. Yorgunluğu sesine yansımıştı. "Neyse, ben çıkıyorum. Görüşürüz," dedi ve yavaş adımlarla odadan çıktı.

Üçümüz, arkasından bakakaldık. Kimsenin elinden bir şey gelmiyordu ve bu, benim canımı acıtıyordu. Gözümüzün önünde solup gidiyordu ama biz, hiçbir şey yapamıyorduk.

Herkesin içine aynı his çöreklenmiş gibiydi, odada duramadığımızı fark ettik ve beraber salona inmeye karar verdik. Arif dâhil, hepsi gitmişti. Salonda Patron ve yavrulardan başka kimse yoktu. Ortada gezinen yavrulardan birkaç tanesi bizi görünce ayaklarımıza dolanıp havlamaya başladı. Küçük olduklarından sesleri de tiz çıkıyordu. Ve çok hoşuma gidiyordu.

Abim eğilip bir tanesini yerden aldıktan sonra koluna koydu. "Maşallah, ne kadar güzeller. Bir tanesine de ben bakabilsem keşke. Selin'in de hoşuna giderdi," dedi. Selin'den bahsederkenki gülümsemesi çok içtendi.

Görümce olmaya kendimi hazır hissediyordum. Koluma altın bileziklerimi takıp onu sinir etmeliydim. Evet, bunu yapmalıydım.

Karan'ın yanına oturdum. Abime kaşlarımı çatarak bakarken, "Siz birlikte mi yaşıyorsunuz?" diye sordum.

Yavruyu seven abim bir anda kafasını kaldırıp bana baktı. "Ben, bir sorgulama mı seziyorum?" derken tek kaşı havalandı. Parmağıyla Karan'la beni işaret etti. "Siz aynı odada kalıyorsunuz, farkında mısın?"

Yasin Görkem & Helal Görkem

Bir anda bir öksürük krizine tutuldum. Bunun sebebi, abimin söylememesi gereken bir şeyi alelade söylemesiydi. Bunu yaparken de bilmiş bir ifade ile sırıtmasıydı. Ben sorgulayarak sormamıştım aslında. *Neden bana söylemedin* der gibi sormuştum. Yoksa onun hayatına karışmak, haddime değildi. Ama o yanlış anlamış, bir de bana güzelce laf çarpmıştı.

Karan sırtıma birkaç defa vurdu. "Helâl, güzelim," derken bayağı bayağı gülüyordu. Gülmesine sinirlenerek daha da çok öksürdüm. "Sakin ol. Helâl," dedi eğlenir bir ifadeyle.

Ona yandan bir bakış attım. Ters bir sesle, "Sakinim?" dedim. O ise umursamadan yanağıma bir öpücük kondurdu. "Boğazım kaşındı sadece..." diye ağzımın içinde geveledim. Ensemi ovalarken, "Cevap vermedin?" dedim. Abime bakıyordum.

Abim, "Beraber kalıyoruz ama daha çok yeni. O kendine kalacak ev bulana kadar bende kalıyor. Ben gitmesini istemiyorum ama o tek yaşamak konusunda ısrarcı," dediğinde, Karan da bu konudan mustarip olduğu için lafa atladı.

"Tabii ki kendi hayatını yaşamak istiyordur ama geride kalanların ne yapacağını kimse düşünmüyor," dedi, bana yandan bir bakış attı.

Bana laf mı sokmuştu o?

Bu kadar tatlı olmasaydı, bana saatler önce "gidebilirsin" dediğini yüzüne vurur ve canını sıkardım ama bunu yapmayacaktım. Bu yüzden sadece gülümsemekle yetindim ve konuyu dağıtmak için topu abime attım.

"Selin nereli? Annesi babası ne iş yapıyor? Evlilik düşünüyor mu? Çocuk istiyor mu? İstiyorsa kaç tane?" diye sordum. Abim, sorularım fazla gelmiş gibi suratını buruşturdu. "Ne var ya? Merak ediyorum!"

Karan'ın eli, belimi bulurken çenesini omzuma koydu. "Beni bile bu kadar merak etmedin," dedi, yarı alay yarı sitemle. Omzuma öpücük kondurduğunda, ona kaş göz yaptım. Abimin karşısında bu kadar yakın davranmasa olmuyor muydu?

Uzaklaşmaya çalışsam da başarılı olamadım. "Ne bakıyorsun böyle? Yanlış bir şey mi söyledim?"

Bilerek yapıyordu. Utanmam hoşuna gittiği için benimle uğraşıyordu. Abimin bakışlarının bizde olmadığını görünce ona gönümü göstermek isteyerek dirseğimi kasıklarına sertçe geçirdim.

Kısık bir sesle, "Has..." deyip öne doğru eğildi. Kendini kasıp bacaklarını sıktı, ona *ob olsun* der gibi baktım. Acı içinde kıvrandı. "Olan sadece bana mı oldu?" dedi. Bir kere daha vurmak için hamle yaptım ama bu sefer bana engel oldu. "O, bir kere olur," dedi. Ellerimi tuttu. Yavaşça yüzüme doğru yaklaşırken, beni bıraksın diye debeleniyordum. "Gece yalnız kalacağız, biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimi irileştirerek ona baktım. "Yatakta tek başına uyumak istemiyorsan bırak beni!" dedim dişlerimin arasından. Ellerimi hızla bıraktı. "Ha şöyle ya!" dedim, arkama yaslandım. Birkaç saniyede nefes nefese kalmıştım.

Abimin gözleri bizde olmasa da kulaklarının burada olduğunu biliyordum. Sağ olsun, o beni utandırmıyor, duyduğunu belli etmiyordu.

Karan ise arsızdı. Şu an bunun yeri ve zamanı olmadığını bilse de benimle uğraşıyordu. Kolunu omzuma atıp beni kendine doğru çekmesine ses çıkarmadım. Yoksa daha da abartacağını biliyordum. Bunun öcünü almayacağımı sanıyorsa eğer, çok yanılıyordu.

"Çay içelim mi?" diye ortaya soru attım. Karan'ın dokunuşlarından uzaklaşmanın tek yolu buydu. Abim *olur* der gibi kafasını salladı. Ayağa kalkacaktım ama Karan beni durdurdu.

Gitmeme dair bir şey söyleyeceğini sanırken, "Makinede kahve yapalım, yorulma hiç," dedi.

Gülümsedim. "Canım çay istiyor," dedim. *Peki* der gibi kafasını salladı.

Mutfağa geldiğimde kendimi sandalyeye attım, yüzümü yellemeye başladım. Bunlar normal şeylerdi ama ben neden sıcaklamıştım? Hem benim için tazeydi hem de ilk defa abimin yanında böyle şeyler yaşıyordum. Ve Karan, bilerek üstüme geliyordu.

"Deli," diye kendi kendime konuştum. Bir de sırıtıyordum. *"Aklımı karıştırıyor, manyak!"*

Salak bir sırıtışla çay koymak için ayaklanacağım sırada, cebimdeki telefon titredi. Kesin Alptekin yazmıştır diye düşünürken telefonu elime aldım. Tanımadığım bir numaradan gelen birden fazla mesaj olduğunu gördüm.

Bu neydi şimdi?

Dört tane video ve sayamadığım kadar fotoğraf vardı.

Birkaç saniye boyunca idrak edemedim. Bir oyunun deneme sürümüne bakıyorum sandım. Ya da bir filmin sahnesine. Çünkü gördüğüm şeyler gerçek değil gibiydi. Gerçek olmamalıydı. Birkaç tane daha farklı açılardan video geldi. Zihnim allak bullak oldu.

Gerçekti.

O kadar gerçekti ki ellerim titremeye başladı.

Bu anda, yerin ayaklarımın altından kaydığını ve kara bir delik oluşturarak beni içine çektiğini sandım. "Hayır ya," dedim kuruyan boğazımla. Göğsüm şiddetle inip kalkmaya başladı. "Hayır, gerçek değil." Kafamı bilinçsizce sağa sola salladım. Sanki her an düşecekmiş gibi sandalyenin kolunu sıkıca kavramıştım. Çaresizce, "Gerçek olamaz," dedim. Sesim kulaklarıma ulaşmadı.

Bir şey yapmalıydım. Kaskatı olan bedenimi zorlayıp ayağa kalktım. Bana yardım edebilecek olan, içerideki adamlara doğru gitmeye yeltendim ama bu anda bir mesaj daha düştü. Elim kolum bağlıymış gibi hissetmeme neden olan bu mesaj yüzünden nefes alamıyormuş gibi hissettim.

Ömer'in göğsündeki kırmızı noktaların aynısının Alptekin, Batuhan ve Arif'in üstünde de olması değildi, tek sorun. Hepsine doğrultulmuş silahların oluşu, birkaç saniye içinde ölebilme ihtimallerinin oluşu değildi. Ortada çok daha büyük bir sorun vardı.

Olmaması gereken birinin, söylememesi gereken sözleri söylediği bu videoyu izlerken içeri gidemeyeceğimi anladım. Bir yere gitmeliydim ama orası kesinlikle içerisi değil, onun yanıydı

Tüm bedenimi ürperten videoyu bir defa daha izlemeye başladığımda, Karan'ın bana seslendiğini duydum. Kötü bir kâbusun içindeydim. Kulaklarım uğulduyordu. Videoda tam olarak ne dediğini duyamıyordum. Toprakta olduğunu sandığım bir canın çırpınışlarını izlerken göz bebeklerim titriyordu.

Bedeni değil, ruhu ölü olan bir sesle, *"Gel,"* dedi, kameraya doğru elini uzatıp. Ağlıyordu. *"Son şansım, sensin. Lütfen gel."*

Gelecekten bir kesit

Ağrıyan başım yüzünden zar zor hareket ettirdiğim kirpiklerimi yavaşça araladım. Güneş ışığının vurduğu gözlerime, elimi siper ettim. Ne olduğunu idrak edemeyen beynime, kendine gelebilmesi için birkaç saniye vermem gerekiyordu. Kafamın içindeki her şey çok karışıktı.

Küçük kanepede uzanan bedenim uyuşmuştu. Sızlayan kemiklerim zorlansa da doğruldum. Kendime gelmek için yüzümü sertçe sıvazladım. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Neler olduğunu anlayamıyordum.

Sağ tarafımda duyduğum sese doğru kafamı çevirdim. Bu, başıma daha da şiddetli bir ağrının saplanmasına neden oldu.

Bembeyaz bir odadayım. Güneş ışığının vurduğu oda, aydınlıktı. Bu yüzden görmekte zorlanıyordum. Ama yine de onun bedenini seçebildim.

"Eflâl," dediğinde, videodaki sesini tanıyınca yay gibi gerildim. Gerçek olamayacak kadar net olması nedeniyle bedenimden bir ürperti geçti. Yüzüne vuran güneş ışığından dolayı onu göremiyordum. Umudunu bana bağlamış gibi, "Geldin," dedi, kuru ama hisli bir sesle.

Kalbimin çarpıntısı kulaklarıma doldu. Hâlâ inanamıyordum. Onu görebilmek için yana doğru kaydım. Ve o anda güneş, ikimizin arasındaki perdeyi kaldırdı. Güzel yüzü, gözlerimin önündeydi artık.

Güçlü bir rüzgâr sesi, odayı doldurup geçmişin tozlu sayfalarına dokundu. Bir kadın yeniden hayat bulurken birçok ruhu beraberinde getirdi. Artık hiçbir şey eskisi gibi olamayacaktı.

Devam edecek...